comando

Douglas Reeman

TUNURILE ALBE

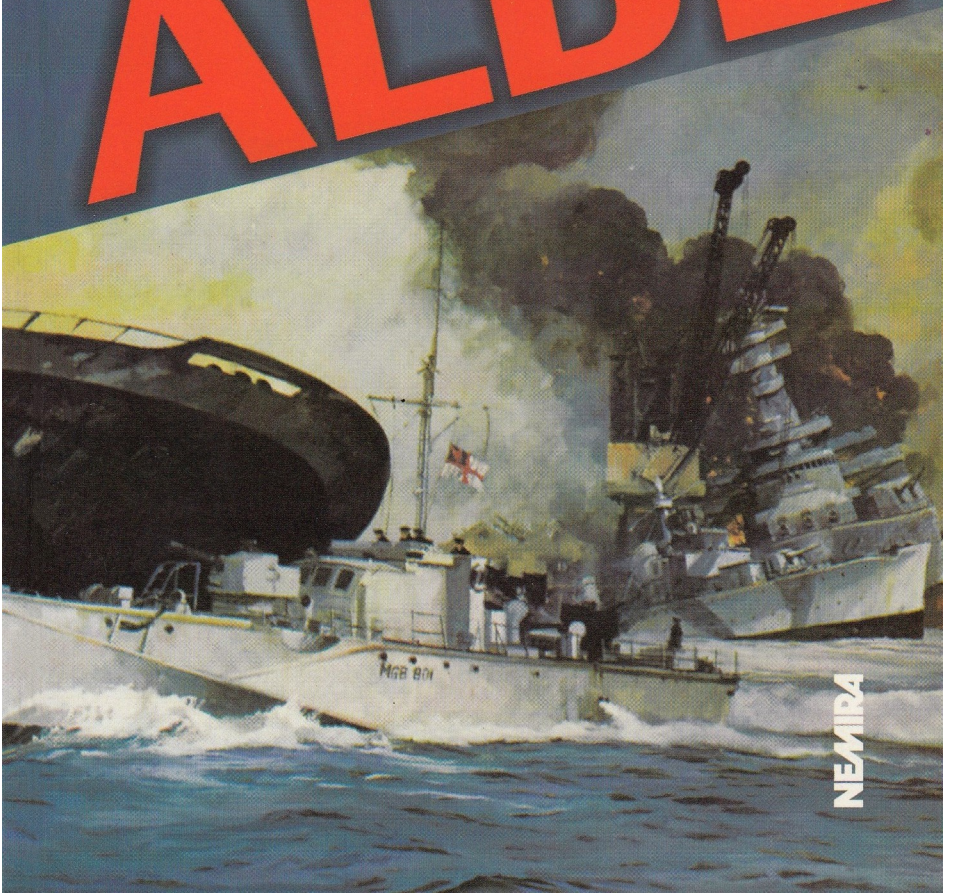

NEMIRA

Douglas Reeman

TUNURILE ALBE

Nemira 2001

DOUGLAS REEMAN
THE WHITE GUNS 1990

Fiind încă în şcoală la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, Douglas Reeman avea şaisprezece ani când s-a înrolat în Marina Regală, în 1941. A participat la acţiunile din Arctica, Atlantic şi Mediterana, şi a fost menţionat de două ori în rapoartele oficiale. Primul lui roman, *Rugăciune pentru o navă*, a fost publicat în 1958, marcând începutul uneia dintre cele mai fenomenale cariere din istoria editării de cărţi. Douglas Reeman a scris până în prezent douăzeci şi opt de romane sub propriul său nume, şi alte nouăsprezece din seria Richard Bolitho (sub numele de Alexander Kent). Cu vânzări în întreaga lume de peste şaisprezece milioane de exemplare, el este unul dintre cei mai citiţi autori britanici.

Lui Kim,
fata de pe plajă,
cu toată dragostea mea

Prin această semnătură, poporul german

şi forţele armate germane

sunt trecute în mâinile învingătorilor.

General-colonel Gustav Jodl,
după semnarea capitulării Germaniei
în faţa Aliaţilor, mai 1945

I
Învingătorii

Marea Baltică are toane şi e plină de primejdii la fel de variate ca şi ţările care o înconjoară – de la Finlanda, în Nord, la coastele mai blânde ale Danemarcei şi la curenţii agitaţi ai Strâmtorii Kattegat, care o despart de Suedia.

Acea dimineaţă de la începutul lunii mai nu reprezenta o excepţie. Mai mult, atmosfera, rece şi foarte umedă, era ostilă, de parcă ar fi cunoscut motivul pentru care acea zi era diferită de altele.

Soarele dimineţii era mascat de norii joşi, iar când atinse suprafaţa mării, deveni dur şi metalic, aşa încât apa părea de cositor şlefuit. Când soarele se ascundea, aceeaşi mare avea o nuanţă mai întunecată, plumburie.

Mica flotilă de nave ce se deplasa încet spre Sud, spre Golful Kiel, stătea grupată, ca şi cum ar fi simţit, şi ea, atmosfera de ameninţare şi nesiguranţă. Motoarele navelor, funcţionând la turaţie redusă, astfel încât grupul să păstreze în permanenţă contactul vizual, huruiau pe apă, iar atunci când un petic ocazional de pământ se ivea la tribord, echipajele aflate la posturile de luptă auzeau ecourile reverberate de ţărm.

Era un loc în care foarte puţini dintre ei mai fuseseră înainte, şi numai cei suficient de bătrâni ca să-şi amintească zilele de pace puteau să recunoască numele de pe hartă.

Căci acum era mai 1945 şi, după aproape şase ani de război, navele britanice pătrundeau în Baltica, unde până atunci numai câteva submarine cutezătoare reuşiseră să-şi croiască drum, pe bâjbâite, ca să-şi îndeplinească misiunile speciale împotriva convoaielor de coastă inamice.

Acest grup de vase era mic, dar asta nu-l făcea mai puţin ucigător. Două canoniere cu motor, împungând apele agitate, ca şi cum nu le plăcea că erau ţinute în frâu faţă de viteza lor spectaculoasă de treizeci de noduri – *chiar şi mai mult, cu vânt din spate*, cum pretindeau unii. Trei bărci cu motor, cu un design foarte asemănător, cu punţile lor joase şi prova înclinată, dar fără

armamentul formidabil al MGB [1]-urilor, urmate de un vas de salvare cu un coş lung. Carenele lor, cenuşii şi mate, ca şi norii, sclipeau în stropii de apă, iar tunurile erau deservite, de parcă se aşteptau să fie atacate.

Canoniera din frunte, cu numărul 801 pictat pe ambele părţi ale provei, putea să pară în ochii unui novice la fel de elegantă ca în ziua în care gustase pentru prima dată apa sărată, în 1942. Dar cicatricele vechi erau vizibile, în ciuda vopselei. Trei ani de război, căutând inamicul, E-boaturi [2] şi alte vase de acelaşi gen, ale căror echipaje erau la fel de devotate şi hotărâte să învingă, sau pur şi simplu să supravieţuiască. Din Islanda în Mediterană, pe Canalul Mânecii şi până la Marea Nordului, cu un echipaj format în majoritate din ofiţeri şi matrozi doar pe durata războiului, şcolari şi funcţionari, lăptari şi şoferi de taxi, ei dovediseră cu sânge că erau foarte capabili să se adapteze la cerinţele războiului, în ciuda pierderilor care-i afectaseră mai mult decât pe majoritatea.

Locotenentul Vere Marriott, ofiţerul comandant al navei MGB 801, îşi sprijini coatele de ecran şi coborî binoclul puternic spre o limbă de pământ; făcuse asta de atâtea ori, încât pierduse numărul. Avea douăzeci şi şase de ani, şi după ce prinsese „gustul“ marinei pe un distrugător vechi, clasă V&W, îşi petrecuse tot timpul în Forţele Uşoare de Coastă, pe vedete torpiloare şi canoniere ca aceea pe care se afla acum. Acoperise retragerea armatei deşertului în lungul coastei nord-africane, apoi se întorsese ca să participe la incredibila schimbare a sorţilor, atunci când veteranii obosiţi şi însângeraţi ai Armatei a 8-a se opuseseră cu fermitate într-un loc numit El Alamein, un nume care înainte de asta abia dacă merita să apară pe hartă. După ani întregi de retrageri, atât navale, cât şi militare, norocul lor se schimbase. Temuta Afrika Korps, a lui Rommel, fusese împinsă în spate. Şi nu se mai oprise până când diviziile germane se retrăseseră total din Africa şi ajunseseră în Sicilia şi Italia, hăituite tot drumul de ambarcaţii ca a lui.

Marriott asculta cu o ureche mârâitul înăbuşit al celor patru motoare Packard şi privea nişte resturi ale unei epave, ce pluteau

---

[1] Motor gunboat – canonieră cu motor (n.trad.).

[2] Denumire folosită de englezi pentru submarinele germane (Unterseeboot), în timpul celui de-al doilea război mondial (n.trad.).

încet paralel cu ei.

Pe vremea aceea, comanda o altă navă. Îşi simţi din nou muşchii stomacului contractându-se, ca în aşteptarea unei lovituri, şi îşi încleştă fălcile, încercând să respingă acea amintire din minte.

Această zi ar fi trebuit să fie altfel. Trecuseră unsprezece luni de la invazia Aliaţilor în Normandia, iar ei erau acum acolo, urmând linia de coastă germană şi îndreptându-se spre Kiel. Un loc menţionat deseori în buletinele de ştiri, ce era bombardat zi şi noapte, dar reuşea totuşi să riposteze, să construiască şi să ofere adăpost U-boaturilor care, pentru a doua oară într-o generaţie, aproape reuşiseră să înfometeze şi să învingă Marea Britanie.

Pentru cei mai mulţi, Kielul era mai mult o legendă, decât ceva real. Marriott îşi aminti că văzuse un film numit *Spionul în negru*, cu Conrad Veidt în rolul căpitanului unui U-boat al Kaiserului, care fusese ales să pătrundă prin Scapa Flow şi să atace Marea Flotă. Probabil, era o simplă coincidenţă faptul că Günther Prien făcuse exact acelaşi lucru în acest război, cu U-47, şi torpilase nava-cuirasat *Royal Oak*, scufundând-o pe fundul oceanului, cu multe pierderi de vieţi omeneşti.

Auzi un bocănit de cizme ce urca din camera hărţilor, situată exact în faţa covertei pătrate, descoperite.

Sublocotenentul Mike Fairfax RNVR [1], secund pe MGB 801, deşi mai avea câteva săptămâni până să împlinească douăzeci şi unu de ani, îl privi cu gravitate, înainte de a spune:

— Este o senzaţie *diferită*.

— Aşa e, secundule.

Marriott ar fi vrut să-i strângă mâna, să râdă sau chiar să plângă, dar nu reuşea să găsească starea de emoţie potrivită. Toate acele feţe, şterse, dar nu şi uitate, lunile şi anii, entuziasmul şi groaza cruntă care îţi sfâşiau măruntaiele ca nişte gheare. *S-a terminat*, spuneau ei. Mai trebuia doar să fie semnate actele şi fluturate stindardele.

Germania se prăbuşise. Visul imposibil era încă greu de conceput, ba chiar şi mai greu de crezut, la fel ca adevărul propriei lor supravieţuiri.

---

[1] Royal Navy Volunteer Reserve – Rezerva de voluntari a Marinei Regale (n.trad.).

Bineînţeles, mai exista Japonia – celălalt teatru de luptă din Pacific. Războiul lui Errol Flynn. Dar mai era până atunci. Ei se aflau acum şi aici.

Aruncă o privire peste ecran către teugă, unde micimanul Townsend verifica cătările tunului de 6 livre [1] acţionat mecanic, a cărui ţeavă zveltă se mişca foarte încet dintr-o parte a provei în cealaltă. Oare asta simţea *el?*

Ca şi alte MGB-uri de aceeaşi clasă, 801 avea la bord o companie de treizeci de ofiţeri şi marinari. Vasul îşi făcuse datoria faţă de ei, şi asta se vedea. Coca fusese găurită şi peticită de multe ori, în urma exploziei bombelor unor avioane pe care nu le reperase nimeni la timp, a trasoarelor inamice, focurilor de tun şi schijelor încinse care puteau despica un om în două. Vopseaua groasă acoperea o mulţime de semne, dar motoarele ei erau bune şi nava răspundea încă, atunci când era stârnită, fiind mai puternică decât cele mai rapide ca ea, mai rapidă decât cele mai puternice. Acea combinaţie le salvase viaţa de multe ori. Pentru dimensiunile ei, canoniera era straşnic înarmată. În lungul celor treizeci şi cinci de metri ai ei avea două tunuri Oerlikon, de şase livre, cu ţeavă lungă şi subţire, diverse tipuri de mitraliere – grele şi uşoare –, precum şi câteva ilicite, de care „făcuseră rost“ pe parcurs.

Fairfax îşi evalua cu o grijă bine exersată sentimentele. El venise pe navă chiar înaintea ultimului Crăciun, după ce servise ca secund doi pe o şalupă Vosper mai mică, la Felixstowe. Încă îşi mai amintea panica ce îl cuprinsese când i se comunicase cine urma să fie noul lui căpitan.

Locotenentul Vere Marriott, deţinător al DSC [2], fusese una dintre legendele Forţelor de Coastă. Dar asta pe vremuri, înainte de Ziua Z şi de invazia din Normandia. Pe astfel de ambarcaţii, viaţa era rapidă şi furioasă. Când nu aveau nimic mai interesant de scris, ziarele îi descriau, uneori, pe aceşti tineri veterani ca pe nişte eroi. Lucru luat în derâdere, de obicei, de tovarăşii lui Fairfax. În felul lor de război, existau doar două tipuri de oameni: cei rapizi şi cei morţi.

Marriott avea douăzeci şi şase de ani, ceea ce lui Fairfax i se

---

[1] O livră – 0,45 kg (n.trad.).

[2] Distinguished Service Cross – Crucea de distingere în serviciu (n.trad.).

părea incredibil de mult. Prietenii lui sugeraseră că era posibil ca Marriott să *fi luat-o razna*. Iar asta nu-l îmbărbătase deloc.

Totuşi, în lunile ce se scurseseră de-atunci, Fairfax ajunsese să simtă ceva pentru căpitanul lui cu privire gravă, ceva apropiat mai mult de iubire, decât de un simplu respect. Respectul părea lipsit de importanţă când văzuse ce făcuse Marriott ca să unească într-un echipaj, într-o companie, o colecţie amestecată de caractere. Mulţi dintre marinari veneau de pe alte nave. Oameni care îşi văzuseră camarazii înecându-se sau murind în diferite moduri. Oameni care călcaseră apa, privind cum ambarcaţiile lor se scufundau. În lumea aceasta mică şi închisă, fiecare om trebuia să se bazeze pe ceilalţi. Atunci când obuzele începeau să zboare, nu mai exista altcineva, în afară de ei.

Marriott nu cruţase pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe secundul lui. Testul real îl trecuseră atunci când întâlniseră nişte E-boaturi, lângă Hook of Holland. Fuseseră trimişi să acopere un atac al vedetelor-torpiloare împotriva unui mic convoi inamic. Cum raidurile aeriene neîntrerupte transformaseră în ruine căile ferate şi drumurile germane, aceste convoaie deveniseră de două ori mai importante. Avusese loc o confruntare rapidă şi sălbatică, cu două E-boaturi şi o MTB [1] aruncate în aer, luminând cerul nopţii în agonia lor, înainte ca întunericul să coboare din nou şi să o ia la fugă cu toţii, prieteni şi duşmani, în viteză maximă, spre bazele lor, ca nişte asasini.

Comportamentul de-atunci al lui Marriott îi dăduse de înţeles multe lui Fairfax despre comandantul său. Acesta manevrase nava ca pe un animal de rasă, şi nu ca pe unul care se apropia de capătul vieţii.

Marriott simţi că era privit şi îşi spuse că ştia ce gândea Fairfax. Îi plăcea sublocotenentul. Era inteligent, vesel şi îşi cunoştea meseria. În acţiune, se comporta ca un veteran, dar reuşea să arate ca un şcolar rănit, atunci când Marriott îi reproşa ceva. *Şcolar* – exact asta fusese, atunci când se înrolase.

Marriott jurase că nu-şi va permite din nou să se apropie prea mult de cineva. Nu acum, după… trânti uşa în faţa acelor gânduri şi spuse:

— Mă întreb cum se descurcă Cuff acolo, în spate.

---

[1] Motor Torpedo Boat – vedetă-torpiloare (n.trad.).

Locotenentul Leo Glazebrook, cunoscut sub porecla „Cuff” [2], comanda o altă canonieră, care fusese detaşată mai înainte, ca să investigheze un raport radio despre o navă mică ce înainta de-a lungul coastei.

Cuff era unul dintre cei aflaţi încă de la început în flotilă. Marriott se lovise de el de câteva ori, în timpul serviciului său. În Canal, după aceea în Mediterana, unde fusese trimis să-i ajute pe partizanii lui Tito din Iugoslavia, care erau încleştaţi în propriul lor război împotriva forţelor de ocupaţie germane şi italiene.

Apoi, în Normandia. Cuff se găsea întotdeauna prin preajmă. Marriott îşi muşcă buza. Să fie vorba de invidie? Deoarece Cuff termina războiul pe propriul său vas, pe care-l comandase mai mult de doi ani – ceea ce însemna o viaţă de om, în acel regiment?

Marriott aruncă o căutătură spre oamenii dimprejur, încordaţi şi tensionaţi, privind marea, cerul – totul.

De ce nu putea accepta această navă ca fiind a lui? Se uită la timonier, care se legăna uşor în spatele cârmei. Un subofiţer cu numele de Robert Evans, sau cel puţin aşa scria în statul lui de funcţii. Un alt mister. Un cârmaci al naibii de bun – legătura vitală permanentă dintre ofiţeri şi mateloţi. Avea părul negru şi pielea oacheşă, gura fermă şi nişte ochi într-o continuă mişcare, neliniştiţi, uneori deranjanţi, atunci când se uita la vreun întârziat sau la vreun nenorocit care îşi depăşise timpul petrecut la ţărm. Asemenea unor măsline negre. Galez de origine, trăise cea mai mare parte a vieţii în Insulele Canalului.

Evans făcuse parte din Escadronul Special de Ambarcaţii, brigada capă-şi-spadă. Vorbea fluent franceza, poate din cauza timpului petrecut în Insulele Canalului, dar în el exista ceva mai mult decât spuneau hârtiile. Ce simţea el acum? Jersey, căminul lui, fusese singura parte a Marii Britanii, cucerită şi ocupată de germani. Chiar dacă avea familie acolo, nu mărturisise nimănui. Era un om retras, dar respectat de marinarii tineri din companie, şi chiar şi de cei mai duri, care făcuseră cunoştinţă cu cabinele de detenţie ale Marinei.

Gândurile lui Marriott se întoarseră la lipsa canonierei. Cuff nu se grăbea. Trebuia să spere, cu prudenţă, în ciuda victoriei

[2] Cătuşă (n.trad.).

neoficiale. Marriott îşi aminti de sosirea lor în Copenhaga. Când fusese asta? Ieri? Alaltăieri? Îşi reţinu un căscat. Nici unul dintre ei nu dormise prea mult, de când plecaseră din Anglia.

Dar îşi imaginase că va fi aşa: danezii extrem de entuziasmaţi, uneori chiar cu lacrimi în ochi, îmbrăţişându-i pe soldaţii britanici, prăfuiţi şi zâmbitori, care mărşăluiau din port. Anunţul de la Cartierul General al mareşalului Montgomery că toată rezistenţa germană din Olanda, Nord-Vestul Germaniei şi Danemarca se încheiase. Chiar şi Insulele Heligoland şi Friesian se predaseră.

MGB-urile se opriseră doar să mai ia combustibil de la coloana de aprovizionare a armatei şi fuseseră imediat cotropite de locuitorii entuziasmaţi ai acelui oraş încântător. Îmbrăţişări şi pupături, lichior scandinavian şi brandy – Marriott îşi simţise mâna strânsă de atâţia oameni, încât fusese năucit de recunoştinţa lor.

Cât va mai dura? se întrebă el. Ca şi în Franţa, aşa-numiţii patrioţi aveau să fie în curând demascaţi drept colaboraţionişti de către cei câţiva devotaţi ai Rezistenţei reale, a căror forţă fusese susţinută, ani de zile, de ură, de imagini ale prietenilor capturaţi şi executaţi.

— *Navă*, domnule! La prova babord!

— *Fiţi pregătiţi!*

Marriott ridică binoclul, simţindu-şi inimă bătând cu forţă. *Doar nu tocmai acum?* Se vorbea despre comandanţi germani care refuzau să se predea, oameni care preferaseră să-şi sabordeze vasele, decât să le predea foştilor inamici.

Se raportase chiar că insula Bornholm era întărită cu trupe care fugeau din faţa înaintării ruseşti, şi că acel comandant german se pregătea să apere oraşul, în faţa oricui se apropia.

Fairfax îşi coborî binoclul şi zâmbi scurt, cu buzele strânse.

— E căpitan (D), domnule.

Un om din colţul opus al punţii îşi îndreptă spatele.

Semnalizatorul-şef Silver, poreclit Long John, bineînţeles, mormăi:

— Uite-i că vin, fudulii – dându-se mari, ca de obicei!

Distrugătorul enorm se desprinse din grupul care se deplasa încet. O mustaţă uriaşă de spumă se forma la prova lui, în stropii de un galben murdar, în lumina strălucitoare. În spatele acestuia, se aflau alte distrugătoare şi câteva crucişătoare, ambarcaţii de

întreţinere şi nave de debarcare, pline cu soldaţi.

Marriott privi spectacolul impresionant, licărirea luminii filtrate a soarelui pe ecranul de sticlă al distrugătorului, şi pe ecranele celor din depărtare, care coteau, urmându-şi, ascultătoare, conducătorul.

O lumină trecu peste apă, ca un ochi de diamant.

— Mesaj de la căpitan (D), domnule.

Buzele lui Silver se mişcau fără să scoată nici un sunet, în timp ce îl citea.

— *Aveţi grijă. Nimeni nu e cu totul de partea voastră!*

Marriott se gândi la toate mesajele scurte, dar spirituale, pe care le văzuse şi le auzise de nenumărate ori, chiar şi în faţa morţii. Ce nu era în regulă acum? Nimeni nu râse. Se încordă când o bubuitură puternică reverberă prin aburi şi stropi, şi simţi suflul exploziei lovind carena, de parcă ar fi atins un prag de nisip. Se priviră unul pe celălalt şi apoi Silver adăugă:

— De la căpitan (D), domnule.

Marriott se întoarse cu faţa spre el.

— Da?

Silver îşi arătă dinţii.

— *Repet ultimul semnal. Şterge „cu totul“*.

— Asta ne mai trebuia! spuse Fairfax, cu însufleţire.

Dar câteva momente mai târziu văzură vasul de salvare greoi semnalizând de la pupa.

Cuff venea alături de ei. Probabil că bubuitura îi aparţinuse.

Marriott băgă mâna în buzunarul impermeabilului şi apucă pipa. Chiar şi ea părea umedă.

Poate că, pur şi simplu, se stăpâneau cu toţii? Şi nu mai aveau nimic de oferit?

— Mesaj, domnule.

Silver îl privea impasibil.

— *Luaţi poziţie alături de mine*.

— Foarte bine. Adu-o la babord, cârmaci!

Se întoarse să-şi vadă oamenii la posturile obişnuite, cu puloverele albe pătate de unsoarea de la tunuri, privind cu atenţie spre nori şi spre linia înceţoşată a ţărmului.

În Normandia fusese un spectacol aproape frenetic – cele mai bune uniforme, urale şi nebunie, chiar şi atunci când micile vase

curajoase începuseră să fie bombardate; tancurile strălucitoare, lovite la câteva minute după ce coborau huruind din vasele de debarcare, fumul şi mugetul focului de tun al escadroanelor aflate dincolo de linia orizontului. În timp ce oamenii înjurau şi mureau, alţii înaintau. Mai era şi soldatul acela nebun cu cimpoiul. Ce anume determină un om să acţioneze astfel, când moartea se află la numai câţiva metri depărtare?

Oamenii din jurul lui păreau epuizaţi, îmbătrâniţi înainte de vreme. Şi totuşi, numai şase dintre cei de la bord aveau peste douăzeci şi unu de ani. O mână unsuroasă trimise un mesaj spre covertă, din cabina operatorului radio. Marriott îl citi cu atenţie, apoi îl mai citi o dată, în timp ce ochii i se înnourau. Ştia că al treilea om la comandă venise lângă ei, ca şi cum ar fi ghicit. Sublocotenentul John Lowes avea optsprezece ani, şi aceasta era prima lui numire pe o navă. Măcar pentru el lucrurile aveau să meargă bine. Marriott încercă să şi-i imagineze pe ceilalţi pe care-i cunoscuse, de parcă ar fi putut să-i simtă şi pe ei. Privindu-l, aşteptându-l să transforme totul într-un moment de neuitat, chiar dacă acum nu puteau să participe la el.

— Transmiteţi mai departe, spuse liniştit. Mesajul este de la Amiralitate. Oficial. Toate forţele armate germane s-au predat. Războiul s-a terminat.

Îl privi pe Lowes, cel atât de plin de tinereţe.

— Scrie în jurnal, pilot: 8 mai 1945 va rămâne în istorie ca Ziua Victoriei în Europa.

Ridică privirea orbită spre stindardul strălucitor, care flutura deasupra punţii – zdrenţuit, găurit, decolorat, dar la fel de mândru precum cele de la Agincourt, şi chiar de la Trafalgar. Însă el vedea numai ceea ce pierduse.

Fairfax întinse mâna, iar cârmaciul îi răspunse cu acelaşi gest, în timp ce se studiau unul pe celălalt ca nişte străini.

Silver îşi scoase şapca şi lăsă briza să-i răvăşească părul aflat în neorânduială. Londonez din Dalston, el fusese ajutor de bookmaker la un stadion de curse cu ogari, înainte de război. Poate că, în ceea ce îl privea, nu era o schimbare prea mare. Dar chiar şi el rămăsese fără cuvinte, de data aceasta.

— Nu ştiu ce să spun, domnule, zise Silver.

Marriott se întoarse cu spatele.

— Fii atent. S-ar putea să se înşele în privinţa celor mai devotaţi cauzei…

Dar el se gândea la întoarcerea în Anglia, la anii lungi care trecuseră. Bombardată, uneori înfometată, dar întotdeauna sfidătoare. Fără hotărârea civililor obişnuiţi, fără încrederea lor, navele de război şi bombardierele nu ar fi avut nici o importanţă.

— Vom intra în port conform ordinelor, dar rămâneţi în poziţiile de luptă, se auzi spunând. Făcu o pauză scurtă, pentru ca acele cuvinte să fie înţelese, apoi continuă: Comunică mesajul camerei motoarelor, secundule.

Aşa se întâmpla întotdeauna pe astfel de ambarcaţii. Echipajul din camera motoarelor era ultimul care afla orice, cu excepţia unei lovituri directe.

Auzi huruitul mai puternic al motoarelor lui Cuff şi văzu nava înaintând pe lângă ML-uri şi vasul de salvare, în timp ce eşarfa lui familiară flutura deasupra ecranului, ca un stindard. Alt semn caracteristic era şirul de zvastici de sub punte, pe plăci vopsite în roşu şi alb, fiecare reprezentând câte o navă distrusă. Când ajunse lângă ei, Cuff îşi porni megafonul. Era ciudat, dar în alte momente abia puteai să-i observi accentul de Yorkshire.

— Dau de băut în port! strigă el, fluturându-şi pumnii înmănuşaţi în aer. *La naiba! S-a terminat!*

Canoniera viră din nou, ca să-şi ocupe locul potrivit în formaţie.

Măcar el putea să-şi dea frâu liber sentimentelor. O parte din oamenii lui fluturau mâinile şi chiuiau către unul dintre distrugătoare.

— Mă duc să mă uit la harta aceea, secundule. Preia comanda.

Marriott coborî în camera hărţilor, cu mirosul ei familiar de mucegai. Putregai uscat, putregai umed; nici o carenă nu era sigură, când o solicitau atât de dur, pe orice fel de vreme.

Aprinse lumina hărţii şi se uită la linia de coastă neregulată a peninsulei, la Danemarca, mergând spre Schleswig-Holstein. Kiel. *Germania*. Spuse ultimul cuvânt cu glas tare, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singur.

Îi auzi pe cei doi sublocotenenţi discutând aproape de portavoce. Fairfax se plângea că războiul se terminase înainte ca

el să câştige cea de-a doua tresă pe mânecă, iar Lowes pentru că războiul trecuse total pe lângă el.

Ce avea să se aleagă de ei toţi? *Dar de mine?*

Căută în minte celelalte feţe, dar acestea dispăruseră acum, după ce îşi încheiaseră rolul.

Se gândi brusc la Cuff. Ca întotdeauna, supravieţuitorul. Învingătorul. Şi se întrebă de ce nu-l plăcuse niciodată cu adevărat.

Sublocotenentul Mike Fairfax netezi cutele hărţii şi încercă să împiedice instrumentele să zăngăne, când vasul se cutremură, la trecerea peste nişte valuri scurte. Atmosfera de pe punte era la fel de tensionată de parcă ar fi fost în luptă, şi ştia că el îşi făcea de lucru cu harta numai ca să-şi ţină propria-i nervozitate în frâu.

Îl auzi pe Marriott spunând calm:

— Încet înainte. Stai departe de epava aceea, cârmaci.

Auzi şi mormăitul indiferent al lui Evans. Cât de bine lucrau împreună cei doi, deşi, chiar şi după părerea ne-experimentată a lui Fairfax, Marriott şi subofiţerul oacheş erau nişte caractere total diferite. Pe punte se foiră picioare şi în monturile tunului degetele se jucară prudente cu cătările şi muniţia. Era o atmosferă electrizantă, şi totuşi părea moartă. *Năucită*.

Fairfax privi profilul regulat al lui Marriott. Ochii cenuşii, fermi, gura sensibilă, care uneori se încorda, ca la comandă, numai atunci când era nevoie. Fairfax ajunsese să recunoască toate semnele, la căpitanul lui. Felul în care părul şaten îi ieşea de sub şapca veche, cu o insignă fără luciu, urmele cărunte, grăitoare, de la tâmple, nepotrivite la un om de douăzeci şi şase de ani. Dar Fairfax le mai văzuse şi la alţii – oameni ca Marriott, tineri numai ca vârstă, cu ochii pierduţi în experienţe pe care el şi le putea doar imagina.

Fairfax îşi linse buzele şi simţi nisip pe dinţi. Era o senzaţie ciudată, pe mare. Înţelese că ceea ce luase drept ceaţă sau poate drept burniţă de pe ţărm, era, de fapt, fum. Îi simţea şi gustul, iar stomacul i se răsculă la duhoarea de ars. Un oraş, un port care fusese zdrobit de război.

— Se apropie o şalupă de la tribord, domnule! strigă Silver.

Fairfax îşi ridică binoclul şi zări, cu coada ochiului, ţevile

pereche ale tunurilor Oerlikon îndreptându-se, tăcute, spre şalupa mică, cenuşie, apoi rotindu-se dispreţuitoare, ca şi cum ele, şi nu tunarul, observaseră steagul alb fluturând la pupa.

Văzu un locotenent-comandor cu barbă, în uniformă de luptă şi cu un megafon în mână, care îşi semnală intenţia de a pluti paralel cu ei.

Marriott spuse pe un ton ferm:

— Grup de la tribord, ajută-i. Dar nu oprim.

Ofiţerul fu tras fără ceremonie la bord şi ajunse pe covertă gâfâind din greu.

Tresa împletită de pe petliţe arăta că era ofiţer RNVR, mai mult ca sigur secund pe vreun vas de linie, înainte de război. Avea o voce groasă, răguşită, şi probabil că strigase la diferite vase, încă de la răsăritul soarelui.

— Sunt căpitanul portului. Îşi flutură mâna peste ecran. În port nu sunt numai epave, ci şi *straturi* întregi de epave, aşa că trebuie să avem grijă să nu ajungeţi şi voi la fel, ce ziceţi?

Fairfax îl văzu pe Marriott zâmbind obosit.

— O să mă străduiesc.

Sublocotenentul Lowes îl atinse pe braţ pe Fairfax, care tresări puternic, fără să ştie de ce.

Lowes arăta peste prova, la babord, spre un turn subţire, care se înălţa deasupra fumului plutitor, ca un far abandonat. Părea să aibă peste şaizeci de metri înălţime.

— Ce e *asta*, pentru Dumnezeu?

Fairfax se aplecă peste busolă şi îi stabili rapid coordonatele, în timp ce fixa inelul azimutului, împotriva sforţărilor motoarelor. Consultă harta şi apoi răspunse:

— Memorialul Naval German de la Laboe.

Nu observă expresia admirativă de pe chipul lui Lowes, şi nici cât de certă fusese afirmaţia acestuia. Cu numai câteva luni în urmă, era nervos, încă nesigur, atunci când îşi făcea cartul de noapte, singur cu îndoielile şi lipsa lui de fermitate. Marriott era cel care-i conferise această încredere. Abia atunci îşi dădu seama de asta şi îşi spuse cu amărăciune: *La ce-mi va folosi, când se vor termina toate acestea?*

Un distrugător mic, de escortă, făcând parte din greu încercata clasă Hunt, stătea nemişcat la intrarea în port,

înconjurat de spuma agitată a elicelor, în timp ce ei trecură mai întâi la prova şi apoi la pupa lui. Un remorcher de salvare se afla deja în apropierea acestuia, iar ofiţerul RNVR spuse morocănos:

— A lovit una dintre epave. Se uită din nou în faţă şi continuă: Distrugătoarele de acest tip se dau întotdeauna în spectacol. Va avea noroc dacă iese de-acolo fără câteva găuri în burtă!

Fairfax îşi mută privirea de la Memorialul cu aspect mohorât la deschiderea largă a portului, din faţă, şi apoi la canonierele ce se mişcau încet paralel cu ei, în ambele părţi.

Trebuie să ţin minte fiecare amănunt al acestei zile. Fairfax nu era sigur dacă spusese asta în gând sau cu voce tare. Dar ceilalţi oricum nu l-ar fi auzit. Erau cu toţii transfiguraţi, mişcându-şi numai ochii şi mâinile, din obişnuinţă şi datorită repetiţiilor dure. Pe nava lui Cuff, care era cea mai apropiată, Fairfax îi văzu pe ceilalţi acţionând în aceeaşi manieră mecanică, în contrast cu strigătele şi uralele dinainte.

Peste tot plutea fumul, iar apa era plină de petrol, aşa încât atunci când nava lui Cuff avansa prin ea, marea apărea ca o dâră albastră, înainte de a dispărea din nou, pe măsură ce murdăria se închidea deasupra ei. Cenuşă plutitoare, zone de fum care înţepa gâtul ca acidul, resturi plutitoare, bărci şi plute răsturnate – un loc al morţii.

Căpitanul portului îşi drese glasul şi tunarul de la tribord tresări, alarmat.

— Foloseşte debarcaderul acela, căpitane. Nu te pot lăsa în şantier, până ce nu *ştim* sigur.

Marriott se întoarse şi se uită la primul lui locotenent. Trecură parcă minute întregi, şi Fairfax avea sentimentul ciudat că nu mai fuseseră niciodată atât de apropiaţi şi că nici nu aveau să mai fie vreodată.

— Grup la teugă, secund. Eliberează tunurile de la pupa şi foloseşte cât mai puţini marinari posibil. Afişă din nou acel zâmbet trist. Te vei simţi cam golaş, acolo, în faţă. Atinse ecranul umed şi continuă: Nu-ţi face griji. Dacă se întâmplă ceva, mai întâi tragem şi apoi discutăm.

Fairfax îl văzu pe Marriott întorcând capul, când ceva uriaş şi solid se înălţă parcă de pe fundul mării, într-un ultim act de răzbunare.

Crucişătorul german *Admiral Hipper* lipsise foarte rar din titlurile ziarelor, încă de la început, fiind prezent în majoritatea campaniilor, de la invazia Norvegiei până la atacarea Rusiei, ba chiar şi după aceea, ca acoperire a aceleiaşi armate, aflată de data asta în retragere.

Era o privelişte familiară în Kiel, iar viaţa lui se încheiase acolo. Stătea pe jumătate scufundat, ca un monstru marin distrus, cu coverta înaltă şi turelele răsucite încă fumegând. RAF [1]-ul îl scosese din acţiune cu o lună în urmă, iar stăpânii vasului consideraseră potrivit să îl sabordeze, aruncând în aer nişte încărcături de explozibil, plasate în adâncul carenei. Asta se întâmplase cu vreo săptămână în urmă, şi nava încă ardea, petrolul ei alăturându-se celorlalte câteva mii de kilograme din port, ca şi cum ar fi fost chiar sângele ei vital.

Ofiţerul RNVR le arătă o altă epavă masivă, care se vedea numai parţial deasupra procesiunii plutitoare de resturi de lemn. Dar numele ei era încă limpede vizibil la prova: *New York*.

Omul spuse, pe un ton aproape respectuos:

— E unul dintre vechile lor vase de linie Hamburg-America. Îl ştiam bine. Se uită lung la epava distrusă şi adăugă cu amărăciune: Sper că acum sunt mulţumiţi, la naiba!

— Ai lucrat pe un vas de linie? îl întrebă Marriott, privindu-l cu gravitate.

Omul negă din cap.

— Nu. Eu transportam banane.

Se întoarse ca să-i privească pe Fairfax şi o mână de marinari, care se îndreptau repede spre provă, cu frânghii şi trancheţi.

— Măcar era o viaţă curată.

Marriott aprobă din cap, mişcat în mod ciudat de acel om al cărui nume nu-l cunoştea. Dragostea şi camaraderia mării semnificau un alt lucru care se pierdea acolo.

— Încet, la prova.

Văzu un marinar sărind peste prova şi apoi reapărând, cu frânghia de amarare în mâini. Era primul din grupul lor care punea piciorul în Germania. Probabil că îşi dăduse şi el seama de asta şi acum le zâmbea camarazilor. Era Scouse Arkright, un adevărat „ticălos“, care fusese în mai multe închisori navale decât pe mare,

---

[1] Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale (n.trad.).

înainte de a nimeri în Forţele de Coastă. Se pare că acestea se potriviseră cu spiritul lui independent.

Celelalte canoniere înaintau încet spre braţul lung al debarcaderului. Semăna mai mult cu o rampă goală, îşi spuse Marriott, după ce restul fusese aruncat în aer de bombardamente.

Barca lui Cuff li se alătură, într-un nor de vapori de benzină, în timp ce elicele ei se învârteau la pupa, după care se opriră.

Aceste nave fuseseră construite iniţial ca să acţioneze atât ca o canonieră, cât şi ca o vedetă-torpiloare. Prova navei comandate de Cuff era crestată, ca şi a MGB-ului 801, al lui Marriott, aşa încât să poată fi fixate tuburile de torpile, dar asta nu se întâmplase niciodată.

Marriott se uită în jur, la portul aglomerat şi distrus. Torpilele erau ultimul lucru de care aveau nevoie acolo.

Vedeta gâfâia din greu lângă bordul lor, şi căpitanul portului întinse mâna.

— Trebuie să plec. Cred că s-a făcut deja o coadă mare.

Marriott se gândi la sticla de coniac pe care o adusese pentru acel moment. Prima, cea originală, zăcea alături de epava fostei sale nave – făcută bucăţi, ca şi oamenii lui.

Ochii i se umeziră şi îi şterse cu dosul palmei.

Fostul marinar pe nave comerciale spuse cu voce gravă:

— Greu, nu?

Marriott îşi aruncă privirea în spate, la Memorialul înalt. Parcă îşi bătea joc de ei. El supravieţuise morţii, când tot ceea ce era în jur se prăbuşise. Acum putea să vadă şi o parte din oraş. Probabil că lumina era mai puternică, dar acolo se zăreau numai ruine, mormane ondulate ca dunele într-un deşert. Unde erau oamenii? Morţi sau încă prinşi şi îngropaţi acolo, asfixiaţi sub locurile lor de muncă şi sub casele lor, în focurile mocnite, pentru că nu mai rămăsese nimic cu care să lupte împotriva acestora sau să le stingă?

— Mă gândeam să bem ceva împreună, răspunse Marriott.

Dar când privi din nou în spate, vedeta se îndepărta deja, întorcându-se în fum.

Fairfax urcă, bocănind, pe covertă, ca şi cum numai acolo s-ar fi simţit în siguranţă. Îşi duse mâna la şapcă.

— Totul e asigurat, domnule.

Marriott îl văzu pe Ginger Jackson, un torpilor care avea şi funcţia de camarot la ofiţeri, ieşind prin tambuchiul ce ducea la careul ofiţerilor şi la cabina radio. Avea pe buze un zâmbet uriaş, dar asta nu era ceva neobişnuit la el.

— Am adus-o, domnule.

Marriott luă sticla de pe prosopul în care o înfăşurase, pentru a fi în siguranţă. Nu aveau decât căni smălţuite. Toate celelalte se spărseseră din cauza vibraţiei, când intraseră cu viteză în Danemarca, aşteptându-se la o ultima opoziţie.

Sub punte, cei câţiva care-şi făcuseră provizii urmau să ciocnească câte un păhărel de rom cu cei încă prea tineri ca să aibă aşa ceva.

Dar aici, pe coverta mică, în lumea lui Marriott, unde se întâmplase totul, acesta era momentul lor.

Urmăriră cu toţii cum era turnat coniacul în căni.

Portul, duhoarea morţii şi a distrugerii, scenele de groază care urmau, chiar şi prezenţa celorlalte vase din apropiere – toate acestea erau excluse. Marriott ridică mâna şi simţi că strângea cu putere cana între degete, ca să nu-i tremure. Fairfax şi Lowes, cel încă verde, Evans, cel cu ochii negri, Long John Silver şi ceilalţi din echipa lor mică. Parcă în spatele fiecărui om stătea un altul, ca o umbră. Marriott avea impresia că, dacă se mişca, putea să-i vadă, apărând din nou, aşa cum fuseseră odată.

— Am vrut să ţin un mic discurs, zise el. Să vă vorbesc despre victorie, şi nu despre preţul ei.

Ridică privirea spre steagul ce flutura agitat pe catarg. Ca şi vasul cu banane al ofiţerului RNVR, curat, în ciuda murdăriei bătăliei.

— În loc de asta, o să vă spun doar *mulţumesc*.

Le studie feţele obosite, expresiile uimite şi neîncrezătoare. Poate că nemişcarea motoarelor Packard făcea ca înţelegerea acelui moment să fie şi mai limpede.

Îşi goliră cănile şi le ridicară, ca să fie umplute din nou. Marriott simţi cum alcoolul îi înţepa gâtul, îi ardea stomacul, şi îşi aminti vag că nu mai mâncase de… clătină din cap. Nici asta nu-şi mai amintea.

Mecanicul-şef, subofiţerul Adair, apăru prin tambuchi, cu o cană plină în pumnul unsuros.

— Noroc la toată lumea!

Le oferi zâmbetul lui fenomenal şi apoi îşi înghiţi băutura.

Când era încă un mecanic tânăr, fusese aruncat într-o piesă de mecanism nemişcată, pe o vreme proastă, şi îi zburaseră toţi dinţii din faţă. Nu-şi purta niciodată proteza pe mare, ca să n-o piardă sau ca să n-o spargă în văgăuna huruitoare a camerei motoarelor. La douăzeci şi cinci de ani, Adair era unul dintre *bătrânii* flotilei.

Marriott clătină din cap, fără să spună nimic. Vorbeau din priviri.

Dintre toţi, Adair avea să se stabilească cel mai bine, îşi spuse Marriott. Omul pusese ochii pe un garaj mic şi o ceainărie, într-un loc liniştit, din West Country. Un loc bun pentru turiştii de duminică, repeta el tot timpul.

Marriott nu se îndoia că omul avea să facă asta.

— Vin, domnule!

Marriott se duse spre margine şi îi văzu pe oamenii de pe celelalte MGB-uri întorcându-se la armele lor.

Le zări mai întâi capetele şi umerii, apoi acel val uriaş de corpuri omeneşti ce înaintau târşâindu-şi picioarele, înălţându-se parcă din pietrişul docului şi avansând spre bărcile amarate. În dezordine şi fără disciplină, fără să meargă în formaţie, mânate doar de un scop vag.

Erau cu miile. Subofiţeri şi marinari în uniforme albastre, dintre care unii bandajaţi sau şchiopătând, ca o armată tăcută, picioarele lor ridicând praful şi cenuşa de pe jos, în timp ce se apropiau.

Marina germană, invincibila Kriegsmarine[1]. Era inimaginabil.

În ciuda faptului că fusese implicat în atât de multe acţiuni de aproape, Marriott era la fel ca majoritatea marinarilor. Îi vedea foarte rar pe cei din partea adversă. Fulgerele tunurilor sau exploziile minelor, mingile de foc orbitoare ale trasoarelor ce se înălţau cu o precizie atât de delicată înainte de a se prăbuşi pe punte, ca nişte baroase ale Iadului – toate acestea erau destul de obişnuite. Apoi, cadavrele. Rostogolindu-se ca şi cum ar fi dormit, în petrolul mirositor, sau făcute bucăţi, precum carnea proaspătă într-o măcelărie. Chiar şi asta arăta altfel.

---

[1] Marina militară germană (lb. germ., în orig.)(n.trad.).

Ca la un semnal nerostit, valul de siluete în albastru se opri, oamenii din spate apropiindu-se până când ajunseră cu toţii umăr la umăr, şi totuşi – simţi Marriott – complet izolaţi unii de ceilalţi.

Unul dintre tunarii canonierei strigă:

— *Gata*, domnule!

Ce era asta? Nebunie, ură, nevoie de răzbunare după tot ce păţise acel om? Cineva drag ucis, poate o casă distrusă? Era nevoie de o singură scânteie ca tunul să intre în acţiune. Marriott putea să simtă şi în interiorul său aceeaşi sălbăticie.

De ce nu? Cuvintele păreau să-i urle în cap.

Ofiţerul superior al flotilei, „Spruce“ [1] Macnair, fusese reţinut în Copenhaga, din cauza unor probleme la motor. Marriott simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Cuff era următorul în grad, în acel moment istoric. Aruncă o privire spre faţa înroşită de vânt a acestuia. Poate că asta îl făcu să se decidă mai mult decât orice. Câteva secunde se văzuse chiar pe el însuşi în expresia lui Cuff. Dorinţa de a ucide, de a trage încontinuu, până nu mai rămânea nimic.

Marriott strigă la megafon:

— *Asiguraţi tunurile!*

Auzi clinchetul pârghiilor, fixarea încărcătoarelor, şi văzu felul în care se uitau unii la ceilalţi chiar oamenii lui, oarecum ruşinaţi, de parcă ar fi ştiut cât de aproape fuseseră.

Apoi inspectă cu privirea rândurile de germani.

După atâta timp. *Deci acesta este inamicul*.

Tăcut, apatic, lipsit de speranţă.

— Nu au nici un ofiţer, domnule, şopti Fairfax.

Marriott aruncă o căutătură spre trăsăturile lui palide. La ce se aşteptase? se întrebă. Apoi îl atinse pe braţ.

— În cele din urmă, vor veni ordine de sus, secundule. Până atunci, aceşti germani sunt responsabilitatea noastră.

Se uită pe lângă Fairfax şi îl văzu pe Cuff privindu-l, cu o faţă lipsită de expresie, de deasupra şirului de nave distruse.

Era evident că Amiralitatea se aşteptase să trimită cele mai mari nave de război în Kiel, pentru o demonstraţie de forţă. Dacă un distrugător de clasă Hunt mic se înţepenise acolo, atunci consoartele lui mai mari aveau să ajungă într-o situaţie foarte

[1] Dichisit (n.trad.).

proastă, dacă încercau.

— *Priviţi*, domnule!

Marriott se răsuci şi văzu o siluetă solitară ieşind din mijlocul mulţimii tăcute de pe doc.

Un subofiţer, după aspect, care se apropia singur de debarcader. Putea fi o mişcare premeditată, dar Marriott îşi dădu seama că se înşelase, după modul în care ceilalţi se aplecară în faţă, ca să vadă mai bine.

— Mă duc la ţărm, secundule, spuse el. Vrei să vii?

— Isuse, domnule, nici măcar nu sunteţi înarmat! icni Silver.

Marriott înălţă din umeri.

— Ar fi inutil.

Ridicară cu toţii privirea, tresărind, atunci când maşinăria exterioară a războiului interveni brusc, şi trei avioane Spitfire trecură, huruind, pe deasupra lor, cu vârfurile aripilor aproape atingându-se.

— Pot să vin şi eu, domnule? întrebă cârmaciul.

Marriott aprobă din cap.

— Da. Hai să ne cunoaştem inamicul.

II

Şi apoi au rămas doi

Locotenent-comandorul Ian „Spruce“ Macnair, DSO [1], DSC şi două panglici, obositul ofiţer-comandant al flotilei, aşteptă ca subordonaţii lui, adunaţi în careul mic, să se liniştească şi să găsească un loc în picioare sau pe scaun.

Nu exista nimeni în Forţele Uşoare de Coastă care să nu-l cunoască pe Macnair, fie personal, fie prin reputaţia lui deosebită. Probabil că el satisfăcea cel mai bine părerea majorităţii oamenilor despre ceea ce însemna cel mai bun ofiţer RNVR, care

[1] Distinguished Service Order – Distingere prin ordin de serviciu (n.trad.).

participase la instrucţii în vreme de pace şi executase perioade regulate de antrenament cu flota. Era unul dintre puţinii care reprezentaseră coloana vertebrală a Marinei convocate doar pe perioada ostilităţilor şi care ieşiseră nevătămaţi din acestea. Părea să aibă o cunoaştere interioară a oamenilor pe care-i antrena şi-i comanda, iar *puii* lui – cum le spunea – îi datorau foarte multe, poate chiar viaţa. Înainte de război fusese avocat la Edinburgh, dar lista decoraţiilor dovedea că era un om capabil să-şi uite propria existenţă, să se descotorosească de ea ca de peruca de magistrat, pe timpul războiului.

Era respectat, şi cei apropiaţi nutreau faţă de el o profundă afecţiune. Găsea cuvintele potrivite atunci când un camarad era ucis sau pierdut pe mare, sau un avertisment tăcut când cineva prea entuziast ieşea din rând, producând probleme celorlalţi *pui* ai lui. Chiar şi porecla, Spruce, era strâns legată de acest om. Era cuvântul pe care-l folosea chiar el ca să păstreze aparenţele, indiferent cât de rău stăteau lucrurile.

Marriott, a cărui navă fusese aleasă pentru şedinţă numai fiindcă era cea mai apropiată de debarcaderul devastat, spuse:

— Toată lumea e prezentă, domnule.

Macnair îl uimea. Alt om care dăduse tot ceea ce avea, care îşi ţinea în frâu teama şi durerea, aşa încât ceilalţi să poată găsi un sprijin în forţa lui aparentă. Avea o faţă slabă, ca de şoim, cu părul înspicat de şuviţe cărunte, ca o chiciură, şi riduri adânci în jurul ochilor şi al bărbiei. Abia împlinise treizeci de ani, dar părea suficient de vârstnic ca să fie tatăl lui Fairfax. Barca sa le urmase pe celelalte la Kiel, la două ore după ciudata întâlnire a lui Marriott cu subofiţerul german.

Ca şi intrarea lor în acel port lovit de bombe, într-o popotă pe care o cunoştea ca pe mâna lui dreaptă, chiar şi acum, totul părea ireal, ca un vis. Ştia că asta se întâmplase din cauza faptului că era epuizat, obosit şi, probabil, prea înfometat ca să poată gândi coerent. A orelor petrecute pe punte, aşteptându-se la un ultim obstacol, la o trădare bruscă sau chiar la ignorarea ideii că războiul, care reprezentase viaţa lor, se terminase.

Îl revedea şi acum în minte pe neamţul necunoscut, cum se oprise pe terenul neutru, plat, acoperit de moloz. În ultima clipă, băgase mâna în buzunar, căutând ceva.

Marriott îşi simţise stomacul în gât, arsura ca de foc a coniacului. Acel om avea să termine războiul în propriul lui stil. Nimeni nu-l putea ajuta pe Marriott, navele nu puteau trage fără să-l doboare şi pe el, împreună cu Fairfax şi Evans. Toate aceste gânduri îi trecuseră fulgerător prin minte. Silver, care protestase că voia să se întâlnească neînarmat cu inamicul, cuvintele amare ale lui Cuff rostite în atâtea ocazii: „Singurul friţ bun e un friţ mort!“ Îşi imagina comentariul nerostit al lui Cuff, ce ar fi zis el după ce neamţul scotea un pistol din jachetă şi încheia totul: „I-am spus să nu facă pe eroul, la naiba!“ Dar mâna subofiţerului reapăruse ţinând nu o armă, ci o batistă albă, mototolită, pe care o ridicase în faţă, ca pe un talisman. Un steag mic şi jalnic al predării.

Marriott încercă să se scuture de acele gânduri şi să se pregătească să asculte ce avea de spus ofiţerul lor superior. În loc de asta, auzi însă engleza clară, dar cu întreruperi, a germanului:

— Herr Leutnant[1], vreţi să ne *ajutaţi, bitte*?

Dacă ar fi strigat o ultimă înjurătură sau ameninţare, Marriott poate ar fi fost pregătit. Dar acea cerere simplă îl mişcase mai mult decât îndrăznea să recunoască.

Locotenent-comandorul Macnair îşi drese glasul, uitându-se la feţele lor concentrate. Probabil, se gândea că acele patru canoniere erau tot ce mai rămăsese din forţa lui iniţială. Oare căuta şi feţele celor morţi?

— Ei bine, domnilor, acesta este momentul pe care-l aşteptam cu toţii.

— Dar nu ne şi aşteptam la el, domnule, murmură Cuff.

Cineva chicoti, dar era un sunet dogit.

— Am fost înlocuit, continuă Macnair. Ar fi bine să vă obişnuiţi cu ideea că sunteţi pe cont propriu.

Se auzi un amestec de proteste şi el zâmbi, efortul său alungând anii în plus şi încordarea.

— Am câştigat o victorie aici, dar în Pacific lupta continuă. Eu trebuie să preiau câteva nave noi şi echipajele lor, să le pregătesc pentru război, pe un alt ocean, foarte diferit de Canal sau de Marea Nordului. Se opri o clipă, apoi continuă, mai repede: Ţinând cont de starea îngrozitoare a portului şi a comunicaţiilor de-aici,

[1] Domnule locotenent (lb. germ.) (n.trad.).

va trebui să ajutaţi cu toţii la punerea lucrurilor în ordine. Asta va însemna *schimbări*.

Se uită la feţele lor, simţindu-le resentimentul faţă de ceva deosebit de ceea ce cunoscuseră, ceva care era pe cale să-i ia în stăpânire şi să le schimbe vieţile, înainte ca praful victoriei să se fi aşezat.

Zâmbi obosit, o expresie pe care ceilalţi o văzuseră atât de des în ultimele luni.

— Nu-mi place să insist, dar trebuie să încercaţi să vă dichisiţi puţin, până la vizita noului vostru comandant.

Clătină din cap, ca să-l oprească pe Cuff să vorbească.

— Locotenent Glazebrook, ştiu dintr-o experienţă îndelungată că am amânat cam mult o discuţie cu tine despre *tact*. Cu toate acestea, trebuie să recunoşti că rolurile noastre aici s-au schimbat, la fel ca şi metodele ce vor fi folosite pentru redeschiderea acestui port, şi pentru unirea cu celelalte arme, în cooperare cu aliaţii noştri, ca să punem iar lucrurile pe roate.

Cuff murmură:

— Presupun că, în curând, le vom da friţilor şi bani pentru cutia săracilor!

Avea o voce furioasă.

Macnair se uită pe lângă el, la un alt locotenent.

— James, barca ta va pleca o dată cu a mea, mâine dimineaţă. Îţi vei primi ordinele imediat.

Ceilalţi îl priviră cu toţii pe locotenent. Unul sau doi îl bătură pe umăr sau îi strânseră mâna.

— Jammy, ticălosule, ce pile *ai* la Whitehall?

Dar îi simţeau deja lipsa, un alt supravieţuitor, un nume de cod radio, spectacolul valului de probă uriaş, din momentul în care nava lui se repezise să le acopere flancul, într-o bătălie încrâncenată. În acelaşi timp, unii dintre ei îşi vedeau lumea micşorându-se chiar în clipele acelea. Forţele de Coastă semănau puţin cu submarinele, o marină în cadrul Marinei, o familie.

Macnair continuă calm:

— Cuff, tu vei prelua postul de ofiţer-comandant, *dar*, ca majoritatea celorlalte nave amestecate de-aici, vei accepta instrucţiuni de la noul comandant.

Tommy Updike, secundul lui Cuff, originar tot din Yorkshire – şi

asta nu dintr-o coincidenţă – scoase un mârâit puternic:

— Ce s-a întâmplat cu Băieţii Gloriei, domnule? Acum suntem amestecaţi?

— Treceţi la ţinuta „numărul cinci“, spuse Macnair.

Se priviră unii pe ceilalţi. Uniforma de bătălie, sau de lucru, cum o numeau cei din Marină, era ţinuta lor de bază. În ea făceau de cart, de obicei cu pantalonii cenuşii de flanel, şi nu cu cei aspri, regulamentari, în ea dormeau şi, deseori, tot în ea mureau.

„Numărul cinci“ era pentru restul Marinei, pentru divizii, pentru cei care mâncau la ţărm sau se plimbau pe duneta vreunui crucişător liniştit sau a unui distrugător.

Macnair continuă netulburat:

— Acesta este un alt fel de joc, prieteni. Nemţii trebuie să ne vadă ca pe nişte învingători şi să nu aibă vreun motiv să creadă că au pierdut războiul doar din cauza greşelilor conducătorilor lor. Tonul lui se înăspri: Aşa că treceţi la treabă. Dichisiţi-vă, indiferent ce părere aveţi despre asta, iar eu îl voi aduce pe noul comandant la bord, la sfârşitul cartului de după-amiază.

Marriott îl conduse pe punte şi văzu o echipă de soldaţi îmbrăcaţi în kaki mărşăluind de-a lungul docului.

Oare în dimineaţa aceleiaşi zile se dusese cu Fairfax şi Evans să înfrunte masa tăcută de marinari germani? Întreaga zonă parcă fusese invadată de soldaţi englezi chiar în clipele următoare, în timp ce tancurile huruiau şi se legănau peste moloz, cu tunurile rotindu-se ca o ameninţare tăcută, ochiul atotvăzător pictat pe trapele lor arătând că făceau parte din Divizia Armată a Gărzii. Era liniştitor să-i ştie aproape, cât timp încă se mai bănuia că puteau apărea probleme.

Li se inoculase totul în minte, înainte de a părăsi Anglia. Vorbe despre Werewolfes, cum li se spunea tinerilor din Partidul Nazist Tânăr, care se ascundeau, aşteptând ocazia să saboteze, să întârzie, să ucidă. Se spunea că până şi Canalul Kiel era bombardat şi plin de capcane, aceleaşi grozăvii plutind în aer şi acolo, în port.

Văzu cum echipa se opri în cadenţă şi puse armele la picior, cu un răpăit al puştilor. Uniformele militarilor nu erau prea curate, cizmele arătau chiar şi mai rău, iar pe căştile lor bine cunoscute erau prinse rămurele şi iarbă, pentru camuflaj. Nu erau genul de

soldaţi pe care să-i vezi prea des în cârciumile şi sălile de dans din Marea Britanie. Ei constituiau armata adevărată, care mărşăluise tocmai din Normandia, care trecuse, luptând, prin oraşe şi sate, câmpuri şi canale, reperându-i pe lunetişti şi pe soldaţii din Waffen SS. Probabil că mulţi pieriseră pe drum, căci erau câteva sute când porniseră în lunga lor călătorie, din El Alamein.

Tineri şi bine făcuţi, cu feţe rotunde şi roşii, în lumina slabă a soarelui, se purtau ca şi cum ar fi fost la paradă. Marriott observase deja capacitatea soldatului britanic de fi mereu proaspăt bărbierit, indiferent ce se întâmpla. Văzuse asta la Tobruk şi în Sicilia, în Strâmtoarea Messina şi la Anzio.

Îl auzi pe sergent adresându-se cu o voce puternică:

— Nu vreau nici o delăsare, *aţi înţeles*? Friţii sunt cu ochii pe noi, iar eu nu vreau ca vreun subaltern băgăcios să se ia de băieţii mei pentru că nu ştiu să se poarte, *e clar?*

Macnair replică liniştit:

— Exact asta încercam să spun şi eu. Se uită la Marriott şi continuă: Tu şi ceilalţi aveţi în faţă o sarcină grea. Probabil că unii nu vor înţelege motivul, iar alţii se vor gândi numai la întoarcerea la Blighty. Am câştigat acest război pentru că am învăţat totul chiar pe pielea noastră. Ne-am pregătit pentru el atunci când, între războaie, ofiţerii superiori au devenit la fel de inactivi ca portul ăsta blestemat.

Făcu semn cu capul spre cei doi marinari tineri, cu pistoale la centură, care stăteau de pază la marginea punţii.

— Dar ei sunt total nepregătiţi pentru pace. Va trebui să-i supraveghezi tot timpul.

Marriott consideră că-l cunoştea suficient de bine pe Spruce Macnair ca să întrebe:

— Plecaţi acasă chiar din motivul pe care l-aţi invocat, domnule?

Ochii ca de şoim se întoarseră spre el, pătrunzându-i până în adâncul sufletului, aşa cum făcuseră deseori.

— Tu ai fost întotdeauna cel tăcut, gânditorul. Am fost atât de fericit atunci când… Ridică din umeri. Ei bine, după toate probabilităţile, ar fi trebuit să fii şi tu mort.

Să fii mort. Cât de uşor erau rostite acele cuvinte în lumea lor.

Apoi răspunse:

— Nu, de fapt, nu e adevărat. Am fost la doctor. Îşi atinse scurt pieptul. Se pare că nu sunt prea bine, aici. Ochii îi fulgerară din nou, când spuse: Dacă sufli vreun cuvânt celorlalţi, o să mă întorc să te bântui, fii sigur de asta!

Marriott îl privi plecând, cu mâna încă la şapcă, salutând, şi după ce Macnair dispăruse la bordul MGB-ului său.

Îşi dori să nu-l fi întrebat, dar totuşi era bucuros că Macnair i se destăinuise. O altă victimă, ca şi cele ucise de obuze sau de bombe.

Întotdeauna îl considerase indestructibil pe Macnair. Dintr-o dată, îşi simţi inima grea. Nu voia să se ducă jos, la ceilalţi. Pe buze îi apăru un zâmbet slab. *Să se dichisească*.

Într-un târziu, când coborî sub punte, ceilalţi plecau deja să-şi caute uniformele, bombănind şi exprimându-şi neliniştea, aruncând priviri spre pământ, unde santinelele se vedeau acum mult mai clar, cu puştile şi armele lor automate.

— Arată ca şi cum ar fi puse acolo mai degrabă să ne împiedice pe noi să mergem la ţărm, decât să ne protejeze, spuse Cuff, rotindu-şi capul şi privind cu atenţie în jur. Ai fost puţin cam deplasat de dimineaţă! M-ai făcut să par un fraier, în faţa băieţilor mei.

— Îmi pare rău, răspunse Marriott. Nu m-am gândit la asta. Aveam senzaţia că cineva va începe să tragă.

Cuff rânji, revenindu-i umorul, se pare.

— Nu m-ai fi văzut vărsând vreo lacrimă!

Izbucni în hohote de râs, şi Marriott simţi mirosul ginului, în ciuda coniacului pe care-l folosise ca să toasteze pentru victorie. Se zvonea că acest Cuff bea o jumătate de sticlă de gin Plymouth în fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, sau în locul acestuia.

Marriott îl studie din nou. Era cu un an mai mare decât el, dar cu siguranţă îşi neglija sănătatea. Fusese jucător de rugby pe vremuri şi avusese greutatea şi înălţimea unui atacant. Dar acum se îngrăşase prea mult, aşa încât uniforma albastră de lucru părea prea strâmtă pe el, iar guşa i se revărsa peste guler. În plus, transpira mult, ca şi acum, în ciuda brizei reci.

— A început deja, ce ţi-am spus? zise el. Ofiţerii superiori şi mărunţii eroi de birou abia aşteaptă să vină aici şi să se dea mari. Dumnezeule, îmi vine să vărs!

Marriott încercă să schimbe subiectul.

— Tu ce vei face?

— Dumnezeu ştie. Probabil că voi ajunge în Pacific. E posibil ca blestematul ăsta de război să mai dureze cam vreo doi ani. Poate că voi obţine şi jumătatea de tresă, în scurt timp.

— Ştiam că ai fost propus pentru asta.

— Ar cam fi vremea. Se încruntă la soldaţii de pe doc. Aş fi fericit să scap din văgăuna asta. Să mă duc undeva unde există ceva *viaţă!* Porni spre balustradă şi se întoarse pe jumătate. Să nu uiţi ce-am spus despre azi de dimineaţă, da, bătrâne? Dacă mai faci o dată, o să-ţi cad în cap ca o tonă de rahat!

Apoi râse, dar de data asta fără vreo urmă de umor în ochi.

Marriott coborî în careul ofiţerilor şi se îndreptă spre cabina lui. *Cabina* era mai mult un dulap mare, cu mult detestatul telefon roşu aşezat exact deasupra patului.

Îl auzi pe popotar, Ginger Jackson, anunţând vesel:

— Ei bine, domnilor, ce ziceţi de nişte cârnaţi la conservă şi pireu?

Cei doi sublocotenenţi gemură şi Ginger spuse cu severitate:

— Haideţi, domnilor. Doar pentru că aţi câştigat un război, nu înseamnă că aveţi de ales! Oricum, asta e tot ce avem, înainte ca nava cu haleală să ajungă aici!

Marriott se lăsă pe spate, pe singurul scaun din cabină, şi îşi masă ochii cu degetele. Apoi deschise un sertar şi se uită la o sticlă pe jumătate goală. Îl închise la loc. Nu era o idee prea bună, ţinând cont că venea noul comandant. Se gândi la Spruce Macnair, la subofiţerul german, la oamenii pe care-i auzea discutând în careul lor, unde acordurile vagi ale muzicii erau întrerupte la intervale neregulate de pârâiturile puternice din cabina operatorului radio. Deschise un alt sertar şi îşi scoase plicul din sacul impermeabil. Câteva fotografii, ultima scrisoare de la fratele lui, Stephen, care se scufundase o dată cu *Repulse*. Asta era tot ce rămânea dintr-un om?

Se forţă să deschidă fişetul metalic şi, după o clipă de ezitare, scoase cea mai bună jachetă pe care o avea, cu panglica albastră şi albă pe pieptul stâng. Apoi se dezbrăcă şi intră, tremurând, în bazinul micuţ, unde se spălă cu apă rece. Se bărbieri cu grijă, privindu-şi ochii în oglindă şi ascultând neatent sunetele din jurul

lui. Era greu de acceptat că nu mai exista şansa unei alarme bruşte, a larmei clopotelor sau a ţârâitului strident al telefonului, în noapte. Doar loviturile valurilor şi clipocitul acelei ape murdare. Ar fi putut la fel de bine să se afle pe Tamisa. Oriunde, dar nu în Kiel.

Uniforma părea largă şi se întrebă dacă nu era mai bine să ordone să i se mute nasturii. Ridică din umeri. Părea şi umedă. Îşi aminti cum îl văzuse pe Stephen, în unica permisie pe care o avuseseră împreună, lucru rar în război.

Îşi atinse şnurul auriu de pe mânecă. Pe vremea aceea, era o singură dungă, şi el se afla la bordul unui distrugător vechi, care avea misiuni în zona vestică.

Fratele lui adusese o fată cu el, la casa din Surrey, unde se născuseră şi crescuseră, împreună cu sora lor, Penny. Parcă crescuseră cu toţii prea repede. Îşi amintea dezaprobarea mamei lui din cauza fetei. Nu spusese nimic direct, atingând doar subiectul raţiilor limitate, dar aluzia era destul de clară.

Numele fetei era Mimi, sau mai bine-zis acesta era cel pe care şi-l pusese ea. Era hotărâtă să devină cântăreaţă de operă şi, deşi jucase doar câteva roluri într-un teatru din afara Londrei, se purta ca o adevărată stea.

Marriott zâmbi. *Exotic*, era singurul cuvânt potrivit pentru ea. Era machiată strident şi avea nişte cârlionţi din păr întorşi pe obraji, ca o dansatoare spaniolă. Şi hainele, la fel ca tot ceea ce avea legătură cu ea, erau frapante.

Stephen îi mărturisise că avea de gând să o ceară de nevastă. Din alte lucruri pe care le spusese, se înţelegea limpede că erau deja foarte apropiaţi şi petrecuseră câteva zile din permisia lui împreună.

Marriott îşi amintea sentimentul lui de invidie, senzaţia că era exclus. El avea prea puţină experienţă cu fetele. Înainte de război, muncise ca un sclav, studiind ca să devină topograf şi proiectant pentru un prieten al tatălui său. Un tiran bătrân, care acum câştiga o avere din reparaţia clădirilor afectate de bombe. O muncă de-o viaţă. Existase o fată, dar crescuseră pe acelaşi drum, chiar merseseră la aceeaşi şcoală, o vreme. În consecinţă, se purtau ca frate şi soră.

Apoi, Stephen se întorsese la nava lui, bătrânul crucişător de

luptă *Repulse*, care, la scurtă vreme, fusese scufundat de un avion japonez, lângă coasta Malaieziei, împreună cu tovarăşa lui mai puternică, *Prince of Wales*. Amândouă navele fuseseră pierdute într-o jumătate de oră, şi echilibrul puterii navale se înclinase în favoarea inamicului. Poate că Singapore nu ar fi căzut, dacă nu ar fi fost pierdute acele două nave. Dar amiralul nu aşteptase acoperirea aeriană. Marriott se gândi la concluzia lui Spruce Macnair referitoare la ofiţerii superiori pe timp de pace, care aproape că pierduseră războiul. Oare aveau să se înveţe minte vreodată?

În următoarea permisie, Marriott se aşteptase să o găsească pe mama lui încă în stare de şoc. Dar ea spusese doar atât: „*Ştiam* eu că fata aceea nu era bună pentru el!“ Ca şi cum, într-un fel neclar, ea fusese originea nenorocirii.

Marriott găsise strada londoneză pe care locuise Mimi. O zonă destul de murdară, cu case transformate în apartamente. Acolo, căzuseră multe bombe, pentru că se afla în apropiere de Clapham Junction, cu marile ei triaje şi depouri de cale ferată. Un bătrân cu ochii în lacrimi, care îşi spunea responsabil, îi explicase apologetic că fata murise.

Marriott se uitase nedumerit la clădirea dărăpănată, care nu fusese atinsă de bombe. Bătrânul clătinase din cap obosit. „Nu, şi-a tăiat venele când a auzit de fratele dumneavoastră.“

Biata Mimi! Îşi amintea de ea foarte bine, până şi de parfumul pe care-l folosea. Poate că nu ar fi mers, dar el spera că îşi găsiseră fericirea unul alături de celălalt, chiar dacă pentru atât de scurtă vreme.

Se uită la ceas. Şeful cel nou trebuia să coboare în curând la ei. Marriott se ridică în picioare şi băgă pachetul înapoi în sertar. Pentru ce să se mai ducă acasă, acum? Poate că locotenentul Cuff avea dreptate când spera că va ajunge în Pacific. Oftă şi stinse lumina

Ce se întâmpla cu el? *Nimeni nu trăieşte veşnic!*

Marriott aşteptă sub punte, privind mica procesiune ce trecea dintr-o ambarcaţie în alta.

— Totul e gata, domnule, şopti sublocotenentul Fairfax.

Marriott aprobă din cap, fără să-şi ia ochii de la grupul mic, ce

dispărea în nava de alături. Nu-l zărise încă pe comandant, dar îi văzuse şapca. Era evident nouă, cumpărată pentru acea ocazie, şi frunzele de stejar de pe cozorocul ei străluceau în soare ori de câte ori acesta reuşea să pătrundă prin fumul plutitor. Probabil, era un ofiţer de carieră, care luase startul corect, cum ar fi spus Cuff.

Îl văzu pe Macnair ieşind printr-un tambuchi şi sprijinindu-şi braţul de un montant. Rămăsese fără respiraţie, sau era doar un gest normal? Marriott simţi cum bărbia i se încleşta până la durere. Era ca şi cum ar fi deţinut un secret îngrozitor. Spruce, tocmai el, îşi părăsea flotila, fiind rechemat. Marriott avea certitudinea că, în special pentru că era atât de bolnav, Macnair ar fi preferat să rămână cu *puii* lui, mai ales după tot ce făcuse ca acest moment să devină posibil. Îl văzu şi pe Cuff, uriaş, înălţându-se deasupra lor. Făcea şi el parte din procesiune, ca ofiţerul cel mai mare în grad până în acel moment. Marriott se întrebă cum se simţea, făcând parte iarăşi din Schemă, cum îi numea chiar el pe toţi cei aflaţi în lanţul de comandă.

— E rândul nostru, secundule, spuse Marriott.

— Compania navei, *atenţiune!* strigă Fairfax.

Cât de diferiţi păreau cu toţii, în uniforme curate şi cu nasturi auriţi. Chiar şi marinarii îşi puseseră jerseurile albe, curate. Atât de curate cât puteau fi, ţinând cont de lipsa facilităţilor necesare.

Salutară, şi Marriott păşi în faţă. Împărtăşea resentimentul pe care-l simţise şi la ceilalţi. Din cauza lui Macnair, sau din cauză că în locul lui venea un străin.

În timp ce Macnair făcea o prezentare scurtă, Marriott îl studie câteva secunde pe bărbatul de sub şapca sclipitoare.

Nu era foarte înalt, cu o privire întunecată şi impasibilă, cu gura strânsă-pungă şi acră. Purta un pardesiu pe care, bineînţeles, nu se vedea nici un grad, ceea ce făcea ca şapca lui cu frunze de stejar să pară şi mai remarcabilă.

Marriott sesiză că celălalt îl privea. O privire rapidă, din cap până în picioare, dar căreia îi scăpaseră foarte puţine. Ochii lui erau adânciţi în orbite şi umbriţi, în lumina după-amiezei. Trecură de la trăsăturile lui Marriott la panglicile de pe pieptul lui şi apoi se întoarseră la faţă.

Nu întinse mâna, dar spuse:

— Comandor Meikle.

Avea o voce mai acută decât se aşteptase Marriott, rece şi lipsită de expresie.

— Vă voi cunoaşte pe toţi, în timp, desigur. Se uită peste punte, la epava înclinată a măreţului vapor de linie *New York*. Mâine de dimineaţă, la ora opt, va fi o întâlnire cu toţi ofiţerii. Sunt multe de făcut aici şi, deşi au sosit câteva grupuri navale şi sunt aşteptate altele, în tabăra de tranzit de la Cuxhaven, pe noi ne aşteaptă prima provocare adevărată. Se uită spre cer şi adăugă: E mai senin acum.

Îşi scoase pardesiul şi îl întinse unui secretar-şef, care se afla la capătul grupului, cu un carneţel mare într-o mână.

Marriott se uită la jacheta groasă a comandorului. Avea trei linii şerpuite. Gradul de comandor RNVR era încă o raritate şi, mai mult, Meikle nu avea nici măcar o decoraţie, ca motiv al avansării sale.

În spatele lui Meikle, Cuff stătea ca un urs iritat, cu o faţă de culoarea cărnii crude. Era evident că suferise în timpul inspecţiei, sau ce se voia aceea, şi abia putea să-şi ţină pumnii sub control.

Meikle spuse tăios:

— Am înţeles că dumneata eşti ofiţerul care a vorbit cu prizonierii de dimineaţă?

Marriott văzu un avertisment în ochii lui Macnair şi răspunse:

— Nu ştiam că erau prizonieri, domnule.

— Sunt *cu toţii* prizonieri, până când sunt verificaţi şi interogaţi. Nu voi permite ofiţerilor mei să se joace de-a Dumnezeu. Germanii respectă disciplina, sau aşa vor face sub comanda mea, te asigur de asta. Este interzisă fraternizarea cu nemţii la orice nivel, cu excepţia îndatoririlor oficiale. Aşa că nu fiţi sentimentali sau neatenţi, şi ţineţi-i la distanţă tot timpul.

Vorbea ca şi cum ar fi citat dintr-un regulament.

— Cred că ştiu cum să mă port, domnule, ripostă Marriott. Am fost în războiul acesta de la început.

Meikle i se adresă cu nonşalanţă lui Macnair:

— Altul, da? Apoi adăugă: Toate vasele trebuie curăţate. Se întoarse spre Cuff şi zise: Şi scoateţi zvasticile pictate acolo. Aceasta este Marina Regală, în ochii germanilor, şi toţi cei de-aici sunt reprezentanţii ei. Înclină capul spre Marriott, precizând:

Atunci, pe mâine. Se uită la secretarul-şef şi constată: Rugină. Primul semn de delăsare este rugina, aşa că aveţi grijă să nu apară aşa ceva.

— Nici o teamă în privinţa asta, domnule, spuse Cuff, batjocoritor. Abia putea să-şi reprime triumful, când adăugă: Navele acestea sunt construite din lemn, la naiba!

Meikle trecu pe lângă el.

— Voi discuta cu acel ofiţer înainte de întâlnirea de mâine, Macnair. Apoi păru să-şi amintească: Ah, dar tu vei fi deja plecat atunci. Păcat. Din nou, acea privire cercetătoare. Uniforma regulamentară de lucru este suficientă, de-acum înainte... mai adăugă el.

Iarăşi saluturi, şi Marriott privi legănatul ambarcaţiilor, în timp ce mica procesiune se îndepărta spre debarcader.

Cuff explodă:

— Ce ticălos! Îi dau eu zvastici blestemate şi ştiu unde o să i le înfig!

— Chiar că ai pornit cu dreptul, spuse Marriott.

Cuff îl bătu pe umăr.

— Nici tu nu te-ai descurcat prea rău, amice. *Am fost în războiul ăsta de la început*, chiar aşa. Pun pariu că eroului nostru de birou i-a plăcut la nebunie asta!

Macnair se întoarse şi îi privi cu tristeţe.

— Lucrurile se vor aranja. Sunt prea multe de făcut ca să se ţină cont de micile neînţelegeri.

— Unde s-a dus acum, domnule? întrebă Marriott.

— Inspectează ML-urile. Cartierul lui general temporar se află într-unul din refugiile de U-boaturi. Dumnezeule, locul acela e total distrus. Nici în vise nu am crezut aşa ceva.

Cuff îl întrerupse furios:

— Ce caută el aici, domnule? Adică, ei bine, nu e unul dintre noi!

Macnair îl privi gânditor.

— A fost avocat, şi încă mai este. L-am cunoscut înainte de război. În ultima vreme, lucra cu Departamentul Procurorului. Dar nu vă forţaţi norocul şi transmiteţi asta şi oamenilor voştri. Recunosc toate semnele. Din nou, acel zâmbet obosit. Aţi uitat, dar şi eu am fost avocat! Obosise. Voi pleca acum. Nu faceţi

agitaţie mâine. O vom lua din loc la prima oră.

Îşi strânseră mâinile, fără să dea prea multă importanţă momentului, ca de obicei.

Apoi, Macnair spuse:

— O să-mi lipsiţi mult.

Îl priviră plecând şi Cuff murmură:

— Auzi, *rugină!*

Marriott se sprijini de balustradă şi se uită la apa agitată. Nave moarte, probabil şi oameni morţi. Văzu nişte marinari germani mărşăluind peste dărâmături, în cadenţă, legănându-şi braţele, cu doi subofiţeri care urlau ordine, până când ajunseră la un tractor solitar, în jurul căruia se afla un grup de genişti. Acolo era o grămadă mare de târnăcoape şi lopeţi, perforatoare şi stâlpi de susţinere, deşi nimeni nu le văzuse sosind.

Subofiţerul mai mare în grad se opri şi strigă:

— Toţi prezenţi, *domnule!*

Un tânăr căpitan de genişti păru uşurat că cineva alesese un prizonier care vorbea englezeşte.

— Comunică-le oamenilor tăi ce vom începe să facem aici, zise el. Luă o lopată şi o înfipse între două cărămizi. Apoi deschise o schiţă mare şi adăugă: Veţi începe să curăţaţi drumul până la poarta de-acolo!

Germanii ascultară ordinele repetate şi se holbară la mormanul nesfârşit de moloz. Probabil că până şi ei uitaseră că acolo fusese un drum.

— Isuse, spuse Marriott, le va lua ani de zile, şi asta e doar marginea.

— Şi ce dacă? zise Cuff cu sălbăticie. Ei au început, la naiba!

Un sergent britanic se urcă în tractor şi porni motorul. Zgomotul păru să-i pună în mişcare pe marinari şi, câteva clipe mai târziu, se auzi hârşâitul lopeţilor.

Marriott îşi îndepărtă privirea. Nu era mare lucru, iar tânărul căpitan de genişti ştia asta. Dar era un început, ca o bătaie slabă de inimă.

Nu prea păreau prizonieri de război, îşi spuse el. Poate că mulţi abia aşteptau să scape de-acolo, să-şi găsească familiile, dacă acestea se mai aflau în viaţă.

Se uită la Cuff, dar în ochii lui nu citi decât răceală, duşmănie.

Marriott coborî din nou pe nava lui şi îl găsi pe Lowes ocupat cu scrierea unei scrisori, probabil pentru mama lui. Aşa se întâmpla aproape mereu. Fruntea tânărului era încreţită de concentrare.

Marriott se uită la locul acela care fusese refugiul lor, căminul lor. Perne uzate ce ar fi trebuit să-i ţină la suprafaţă, dacă se întâmpla ceva rău. Un rastel cu pistoale şi două pistoale-mitralieră Lanchester. O poză a regelui, care fusese mutată ca să acopere o nouă reparaţie, unde un obuz al unui avion de vânătoare german îşi găsise ţinta lângă coasta belgiană. Reviste vechi şi fotografia unui nud zâmbitor, cu sâni mari, despre care Fairfax susţinea că era mătuşa lui.

Nu-şi putea imagina ca nava să fie trimisă în Orientul Îndepărtat, într-un viitor apropiat, şi nici chiar mai târziu. Pompele erau necesare de două ori mai mult acum, carena avea scurgeri mari, dar se îndoia că va mai fi reparată vreodată. Se privi în oglinda pătată şi se strâmbă. *Ca şi mine. Al naibii de uzată*.

Lowes ridică privirea, cu o şuviţă căzută peste ochii lui mari şi nevinovaţi.

— Când putem merge la ţărm, domnule?

— Bună întrebare. Se gândi la târnăcoape şi lopeţi, la feţele mohorâte ale geniştilor englezi. Nu cred că ne va plăcea ce vom găsi acolo, adăugă el.

Lowes îşi atinse dinţii cu stiloul.

— Pariez că locotenent-comandorul Macnair se duce la ceva cu adevărat special. Toate medaliile acelea – sunt sigur că îi vor da ceva, aşa-i, domnule?

Marriott îşi strânse buzele şi îl văzu pe tânărul sublocotenent tresărind. *Se duce acasă să moară, nu înţelegi?* Dar spuse:

— Aş vrea să fii alături de noi, mâine de dimineaţă. Să-l conducem aşa cum trebuie.

Văzu norul dispărând de pe faţa tânărului. Isuse, şi Fairfax fusese odată ca el. Încercă să scape de proasta dispoziţie şi adăugă:

— Deschide barul. Hai să bem pentru Spruce.

Îl privi pe Lowes deschizând un dulap pe care ei îl numeau „Bar“.

Cu toţii am fost ca el, acum o mie de ani.

Dar nu numai Marriott şi cei doi sublocotenenţi ai lui se aflau pe punte la răsărit. Siluete tăcute stăteau aliniate de-a lungul celor patru carene, iar două dintre acestea emanau vapori de benzină şi se smuceau constant în frânghiile lor de amarare.

Marriott strângea în dinţi o pipă neaprinsă. *Şi apoi au rămas doi*. Era de mirare că nu le ordonau tuturor să se întoarcă în Anglia. Se uită la cerul decolorat – o altă zi frumoasă deasupra fumului plutitor. Era sinistru să-l vezi învolburându-se pe deasupra epavelor distruse, din portul mare, şi printre clădirile pustii, lăzi împrăştiate şi macarale.

Se auziră câteva urale scurte, când cele două bărci porniră cu spatele, părăsindu-şi consoartele rămase lângă debarcader. La fel cum se întâmplă la orice răsărit de soare, când îţi simţi inima în gât, aşa încât abia mai poţi să respiri. Numai că de data aceasta, o şalupă mică le aştepta să le conducă afară din port. Era atât de ciudat să vezi acele lumini aprinse din nou, fără să ai probleme cu camuflajul sau cufundarea în întuneric a navei. Observă şalupa-pilot legănându-se în valuri, cu luminile ei roşii şi verzi, ca nişte ochi strălucitori, reflectându-se în apa uleioasă. Probabil că locotenentul Cuff hotărâse să nu asculte avertismentul lui Meikle referitor la comportament, şi claxonul bărcii lui mugi peste port, într-un vaiet ca al unei ursitori a morţii. Marriott se trezi că îşi ţinea şapca în mână, cuprins de tristeţea, dar şi de măreţia acelui moment.

— Un „ura“ pentru Spruce, băieţi!

Strigară cu toţii, amintindu-şi de prietenii pierduţi, ştiind că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Singurul care nu strigă fu cârmaciul, subofiţerul Robert Evans.

El văzuse nişte siluete fantomatice mişcându-se pe doc, înaintând pe bâjbâite ca să înceapă să cureţe dărâmăturile. Îşi evaluă sentimentele, aşa cum făcuse din clipa în care ele apăruseră acolo, şi când se apropiase cu căpitanul lui de masa mare de germani.

Îşi simţise inima bătându-i mai repede, corpul răcindu-i-se, când le văzuse feţele atât de aproape, încât le simţise chiar şi mirosul. Degetele i se strânseră pe cutia mică de piele din buzunar – răsplata ce nu avusese voie să o poarte înainte, în

eventualitatea în care ar fi fost capturat. *Croix de Guerre*[1]. Mâine, o va adăuga la celelalte panglici ale lui, şi avea să le vadă feţele când urma să treacă printre ei. Îşi evaluă din nou reacţiile şi îşi dădu seama că nu se schimbase nimic. Era prea puţin spus ură, la fel şi dezgust. Era ca o cauză şi o făgăduinţă. Nu avea cum să-şi readucă familia la viaţă, dar îi va face pe nemţi să plătească pentru actele lor.

— Vezi ce poţi rezolva cu micul dejun, cârmaciule, spuse Marriott.

Evans se uită la port, dar cele două canoniere dispăruseră în umbre.

— *Aye, aye, sir*[2].

Chiar şi frazele britanice bizare deveniseră acum o a doua natură.

Marriott îl privi cu atenţie.

— Te simţi bine, cârmaciule?

— Îmi aminteam ceva, domnule. Îşi puse şapca şi o aranjă cu grijă, aşa cum făcea întotdeauna. Şi mă gândeam cum ar fi fost dacă am fi pierdut *noi*.

Marriott începu să păşească alături de el.

— Dacă vrei vreodată să vorbeşti cu mine despre ceva…

Nu era nevoie să continue.

Evans îl privi vreo câteva secunde.

— Eu nu sunt ofiţer, domnule, dar sper că îmi veţi îngădui aceeaşi onoare.

Marriott coborî prin tambuchi şi îl auzi pe Ginger Jackson zăngănind cănile în careul ofiţerilor.

Fusese mişcat de cuvintele lui Evans. În omul acela sălăşluiau multe lucruri pe care poate că nu avea să le descopere niciodată. Exista şi ceva periculos, deşi nu înţelegea de ce.

Fairfax intră furtunos pe uşă.

— O nouă zi, domnule. Ce n-aş da pentru o fată drăguţă şi o plimbare pe o pajişte din Hampshire!

Ginger Jackson le puse cu grijă farfuriile în faţă.

— Am găsit nişte sardine, domnilor.

---

[1] Crucea de Război (lb. fr, în orig.) (n.trad.).

[2] Am înţeles, domnule – formulă consacrată pentru Marina britanică (n.trad.).

— *La micul dejun*? exclamă Lowes.

Marriott se uită la farfurie, care avea amprenta familiară a lui Ginger pe margine, ca o emblemă a unui hotel exclusivist.

Nu, nimic nu mai avea să fie la fel. Pentru nici unul dintre ei.

III

Douăzeci de cruci

Marriott stătea lângă balustradă şi privea spre şantierul naval. Se înfioră în soarele dimineţii, dar ştia că nu era din cauza frigului. Deşi trecuse atât de puţin timp, locul acela îl transformase. Se simţea ca pe o insulă devastată sau într-o închisoare construită de om. Nu putea să explice de ce. Nici măcar o cană cu cea mai bună cafea a lui Ginger Jackson sau o omletă nu ar fi schimbat nimic.

Alături, barca lui Cuff scârţâia neliniştită, forţând trancheţii frânghiilor, iar în spatele lor, cele trei şalupe lungi Fairmile fremătau de o activitate începută devreme. Punţile erau curăţate, puloverele albe se mişcau în lumina fumurie, în timp ce câţiva dintre marinari aşteptau să primească provizii proaspete şi alimente, deşi numai Dumnezeu ştia când aveau să sosească acestea.

Marriott se uită la ceas şi se gândi la Macnair: *Dichisiţi-vă*. Peste o altă jumătate de oră, urmau să fie ridicate pavilioanele. Nu conta că se găseau în Dover sau Rosyth, în Alexandria sau Port Said, rutina era aceeaşi. Poate că de aceea învinseseră. Ei nu fuseseră pregătiţi pentru înfrângere. În Marină, rutina şi tradiţia erau totul.

Marriott îl auzi pe Fairfax apropiindu-se zgomotos pe puntea de lemn şi zâmbi, în ciuda stării lui de nelinişte. Îşi amintise mânia incredibilă a lui Cuff la comentariul noului comandant referitor la rugină.

Fairfax îl salută.

— Preiau comanda în absenţa dumneavoastră, domnule.

Deşi purta din nou uniforma obişnuită, de lucru, şi el părea altfel. Marriott îşi dădea seama că era îmbrăcat cu o cămaşă albă, curată, cu guler şi cravată pe sub bluza uniformei de luptă din serj aspru, în locul puloverului favorit, de faptul că era încălţat cu pantofi lustruiţi, şi nu cu cizmele lui roase, confortabile. Ştia că Fairfax îl privea, ca de obicei, aşteptând să înceapă noua zi, ca orice secund, indiferent cât de mică era ambarcaţia.

— Cred că friţii s-au trezit şi sapă încă din zori, domnule, spuse Fairfax.

În timp ce vorbea, un marinar german, cu o uniformă cenuşie, din cauza stratului de praf depus pe ea, apăru pe zidul căzut, de dincolo de debarcader, împingând o roabă plină cu cărămizi sparte, în vreme ce, cu o zi înainte, acolo se afla doar o barieră solidă de moloz. Era posibil ca ei să fi lucrat toată noaptea. Marriott îşi dădu seama că, până să se trezească şi să vadă plecarea lui Macnair, dormise buştean. Nici nu-şi amintea de când nu mai reuşise să facă asta.

— Preiau proviziile imediat ce primim semnalul, spuse Fairfax.

Ezită, simţind starea lui Marriott.

— O să staţi mult la Cartierul General, domnule?

— Sper să nu. Probabil că ni se va ţine o prelegere. Un discurs stimulator, referitor la felul în care să ne purtăm.

Îl văzu pe cârmaci strângând un grup mic de oameni sub covertă, cu o faţă la fel de inexpresivă ca întotdeauna.

— Atunci plec, spuse Marriott.

Când păşi pe ţărm, aruncă o privire la movila de cărămizi şi grinzi sparte, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă armata tăcută de germani gata de a primi încă ordine de la cineva autorizat, care să ştie ce soartă li se preconiza. În loc de asta, din ghereta de pază improvizată ieşi şi salută o santinelă din Marină, extrem de elegantă, cu centura şi jambierele albe, şi cu un pistol-mitralieră Thompson atârnat pe umăr.

— Eu trebuie să vă conduc, domnule, spuse santinela şi făcu semn spre celelalte ambarcaţii. Altcineva îi va conduce pe ceilalţi ofiţeri-comandanţi, domnule.

Avea un accent tipic de West Country, ceea ce îi dădu impresia lui Marriott că nici unul dintre ei nu-şi găsea locul acolo.

Porniră împreună. Marriott privea în jur, ştiind că nu avea să uite niciodată cele văzute. În toate părţile erau devastări de o asemenea amploare, încât părea imposibil să mai fie schimbate vreodată. Bombele masive al RAF-ului schimbaseră ordinea obişnuită a unui şantier naval într-o movilă uriaşă de gunoi. Era un coşmar de proporţii inimaginabile. Lângă un doc uscat, înălţându-se deasupra lor, când trecură pe lângă el, se afla un distrugător întreg, ridicat cu totul în aer de o singură bombă şi aruncat pe uscat. Vehiculele prinse de fragmentele care cădeau şi de barăcile prăbuşite de pe doc fuseseră complet turtite. Marriott era obişnuit cu scenele războiului, dar se trezi holbându-se la un braţ în uniformă de câmp cenuşie, ce atârna prin geamul unuia dintre camioanele distruse. Vehiculul, ca şi ocupanţii lui, fusese distrus, dar braţul omului părea ciudat de viu.

— Există sute ca acesta, domnule, spuse marinarul.

Îşi coborî vocea, din respect pentru morţi.

— La refugiile pentru U-boaturi unde vă conduc, RAF-ul a prins două submarine în timp ce se aflau în interior. Unul era gata să plece, când s-a prăbuşit acoperişul. Avea tot echipajul înăuntru. Vă asigur că pute al naibii, domnule!

Marriott continua să se uite la braţul ce atârna în afară. Avea pielea bronzată, cu o dungă albă, pe locul unde fusese odată un ceas.

Marinarul îi urmări privirea şi zâmbi.

— Cineva a ajuns la el înaintea mea, norocosul!

Cu cât se apropiau mai mult de refugiile uriaşe, de forma unor lespezi, ale U-boaturilor, imaginile deveneau tot mai ireale. Oamenii se învârteau printre epave, ca nişte furnici năucite. Uniformele kaki ale armatei şi albastrul Marinei. Germanii mărşăluiau într-o parte şi în alta, de obicei cu câte un subofiţer britanic la comandă.

Se auzi ordinul: *Onor la dreapta!* când un grup trecu pe lângă Marriott şi însoţitorul lui, făcând totul şi mai greu de acceptat.

Germanii *se uitau* la Marriott şi, totuşi, păreau să nu priceapă ce se întâmpla. Erau goi, apatici, ca nişte morţi vii.

În jurul refugiilor pentru U-boaturi plutea un nor de cenuşă, şi Marriott auzi bubuitul înăbuşit al burghielor pneumatice şi hârşâitul lopeţilor. Armata primise curent de undeva, îşi spuse el,

şi i se păru că simţea miros de pâine coaptă. Era aproape la fel de incredibil ca şi acea distrugere totală.

— Am ajuns, domnule.

Omul trase la o parte o draperie din pânză de sac şi îl invită în camera lungă, cu pereţii de beton. Probabil că fusese ultima cameră de instruire pentru o parte dintre U-boaturile adăpostite şi reparate sub acoperişul masiv, îşi spuse Marriott. Îşi aminti cu o claritate bruscă propria lui perioadă de instrucţie, ca escortă a unui distrugător, în Western Approaches. Şirurile lungi şi jalnice de cargouri ruginite şi cisterne preţioase, vânate de U-boaturi din clipa în care părăsiseră Anglia, pornind pe drumul de întoarcere, cu hrana şi combustibilul vitale.

Şi îşi aduse aminte de acele mesaje de la Amiralitatea îndepărtată, atât de detestate întotdeauna. *Acum sunt zece U-boaturi în vecinătatea voastră. Acum sunt cincisprezece U-boaturi în vecinătatea voastră*.

Apoi, mugetul torpilelor în noapte, focurile arzând pe Atlanticul negru, o navă lovită înclinându-se încet la pupa, scufundându-se singură sau fiind terminată de un alt U-boat.

Reveniţi în formaţie. Nu vă opriţi. Nu vă întoarceţi.

Marriott ezită, apoi se retrase spre intrare şi rămase câteva momente lungi privind unul dintre docuri. U-boatul plutea, neatins de bombe, probabil, gata să plece ca să se alăture haitelor din Atlantic, atunci când primise ordinul de predare.

Chiar şi acolo, învins, părea diabolic.

Marriott expiră încet. Şi era primul pe care-l vedea. Poate că teama îi făcuse să le urască atât de mult, să tragă, să riposteze şi să învingă, chiar şi atunci când sorţii potrivnici păruseră copleşitori.

Cineva tuşi discret în spatele lui. Se răsuci şi îl văzu pe acelaşi secretar-şef, necăjit, privindu-l nerăbdător.

— Eu… mă întrebam unde sunteţi, domnule.

Marriott oftă.

— Condu-mă, sau şedinţa a început fără mine?

— Comandorul Meikle vă primeşte acum, domnule.

Nu era chiar un răspuns.

Marriott îl urmă pe secretarul-şef în umbra răcoroasă a

camerei de beton. Omul îi amintea de Iepuraşul Alb [1], de felul în care murmura tot timpul ceva pentru sine şi îşi controla mereu ceasul. Poate că acesta era efectul pe care-l avea noul comandant asupra subordonaţilor lui.

— Numai o clipă, domnule.

O altă privire la ceas, şi uşa se închise din nou.

Marriott se uită prin cameră, la băncile goale şi scaunele cu spătarele de pânză foarte uzate. Probabil că tot aici se adunau şi ofiţerii de pe U-boaturi.

Iepuraşul Alb reapăru, strângând într-o lăbuţă un teanc de mesaje.

— Pe-aici, domnule.

Camera alăturată era luminată puternic de lămpile improvizate, ale căror cabluri şerpuiau printr-o altă uşă, ca pe un platou de filmare. Exact în mijlocul camerei se afla un birou, acoperit cu dosare, mesaje şi, printre ele, o cană cu creioane ascuţite. Pe unul dintre pereţi, iluminată de o lampă proprie, atârna o hartă enormă a zonei – Schleswig-Holstein şi graniţa daneză până la Kiel, şi portul din Lübeck. La estul acestui sector, era trasată o linie roşie, groasă, marcată cu câteva steaguri ruseşti. Marriott începu să sesizeze, poate pentru prima dată, adevărata dimensiune a responsabilităţii şi autorităţii lor. Era uriaşă – zona întinsă a Kielului reprezentând doar o părticică din ea.

Dumnezeule, dacă peste tot e aşa...

Se uită la cutiile împrăştiate şi la fişetele metalice din camera înţesată, un centru de comandă, care chiar în clipa aceea se întindea dincolo de haos, la vasele navale şi personalul lor, şi Dumnezeu ştia la ce altceva.

Meikle intră pe cealaltă uşă, ştergându-şi mâinile cu un prosop mic. Fără şapca lui elegantă, părea mai tânăr, dar părul des şi creţ, tuns regulamentar, era grizonat, pieptănat pe spate, şi dezvelea o frunte înaltă şi inteligentă. Abia dacă-l privi pe Marriott şi apoi îi făcu semn spre un scaun care, în afară de al lui, era singurul prezent în cameră.

Până şi uniforma de lucru albastră a lui Meikle arăta impecabil, iar manşetele cămăşii, care se vedeau egale la fiecare

---

[1] Personaj din Peripeţiile Alisei în Ţara Minunilor, de Lewis Caroll (n.trad.).

încheietură, erau călcate şi apretate.

— Totul e aranjat, Marriott?

Din nou acea privire examinatoare, scurtă, căreia nu-i scăpa nimic.

— Presupun că Macnair a avut parte de o plecare zgomotoasă azi-de-dimineaţă.

Marriott îşi aminti claxonul lui Cuff, sentimentul lor combinat de mândrie şi pierdere.

— Sper că nu v-am trezit, domnule.

Meikle căuta printr-un dosar şi nu ridică privirea.

— Ar fi fost cam greu. Am fost în Plön cea mai mare parte a nopţii, cu comandantul militar de-acolo.

Marriott îl privi fix. Meikle arăta ca şi cum tocmai făcuse un duş, după o noapte de somn. Când, de fapt…

— Am vrut să discut cu *toţi* ofiţerii-comandanţi separat. Ceea ce cred că nu se prea obişnuia sub fosta comandă, aşa-i? Nu se opri ca să aştepte un răspuns şi continuă: Trebuie să-mi cunosc oamenii, chiar dacă nu pot fi toată vremea alături de ei. Dacă nu pot lucra cu cineva anume – ei bine, asta e altceva.

Marriott simţi cum buzele i se încordau, bănuind ce însemna acel „altceva“.

Meikle îl privi direct în ochi, pentru prima dată. Ochii lui, ca şi expresia lor, erau întunecaţi şi adânci.

— Îndatoririle tale sub comanda mea vor fi variate în funcţie de cerinţele situaţiei. Îşi coborî din nou privirea spre hârtii. Voi recapitula. Două ambarcaţii din flotila voastră au rămas în Danemarca, pentru a fi folosite de NOIC[1]-ul de-acolo. Alte două au plecat azi de dimineaţă spre Marea Britanie. Asta înseamnă că au rămas MGB-ul 801 al dumitale şi nava locotenentului Glazebrook, plus cele trei şalupe, nişte remorchere şi vasul de salvare HMS *Sea Harvester*. Acesta se află sub comanda unui anumit locotenent-comandor Crawford, care este expert în scufundări. Îşi strânse buzele şi adăugă: Va trebui să-şi câştige din greu pâinea în portul acesta.

— Dar flotila, domnule? izbucni Marriott. Ea va fi regrupată, desigur.

Meikle clătină din cap.

---

[1] Naval-Officer in Charge – Ofiţerul naval la comandă (n.trad.).

— Nu cred. Războiul din Pacific nu este problema noastră, cel puţin deocamdată. Treaba noastră este aici, în Kiel, şi în zonele alăturate. Ofiţerul naval la comandă îşi aranjează propriul său Cartier General, iar un personal pe deplin operaţional şi de comunicaţii, precum şi un comandament de dragare a minelor îşi aranjează acum posturile alocate lor.

Marriott cercetă harta mare de pe perete, dar tot ceea ce vedea acolo era dezmembrarea flotilei lui. Feţe noi le înlocuiseră pe-ale celor răniţi şi ucişi, din când în când alte vase completau golurile, dar întotdeauna fusese *aceeaşi* flotilă. Parcă putea să şi audă vocile celor pierduţi, cântându-şi vechiul cântec morbid, după vreun raid sau o luptă de aproape deosebit de periculoasă.

Ce a mai rămas din bietul nostru escadron?... Douăzeci de cruci înşiruite!

Care nu aveau să mai existe. Fuseseră şterse din cauza ordinului vreunui superior, lucru pe care nici măcar inamicul nu-l reuşise.

Se uită la faţa lui Meikle, încercând să-i citească sentimentele, dar nu văzu nimic acolo.

— Deci asta e tot ce-i interesează! spuse Marriott, brusc.

Meikle nu-şi ridică privirea, la acel ton amar.

— Nu sunt orb, Marriott, şi nici prost. Am văzut expoziţia de medalii, atunci când am sosit şi vi s-a ordonat să vă puneţi ţinuta „numărul cinci“, ştiind că asta va scoate şi mai mult în evidenţă faptul că eu nu posed nici una.

Tonul lui era absolut calm, şi Marriott şi-l putea imagina folosindu-l atunci când recapitula dovezile de vinovăţie în faţa unei Curţi Marţiale sau în zilele lui de magistrat dinainte de război, când îl cunoscuse Spruce.

Meikle continuă în acelaşi stil lipsit de emoţii:

— Bineînţeles că sunt conştient de curajul vostru, aşa cum îl admir şi pe-al altora. Al poliţistului care-şi face rondul în timpul unui bombardament, al asistentei care stă cu pacienţii ei lângă o mină de teren sau o bombă ne-explodată. Buzele îi schiţară un zâmbet. Au existat tot felul de fapte brave în ultimii şase ani. Chiar şi cârcotaşul onest, care-şi conduce ambulanţa sub focul gloanţelor, a dat dovadă de curaj. Tonul lui se aspri: Deşi îndrăznesc să spun că *el* nu a primit nici o medalie.

Marriott se simţea parcă bătut şi secătuit.

— Asta e tot, domnule?

Meikle ignoră întrebarea.

— De cât timp îl cunoşti pe locotenentul Glazebrook?

Marriott îl privi cu răceală.

— Îl cunosc destul de bine. Este ofiţerul meu superior şi…

— Şi este un noroc pentru tine. Se aplecă în faţă, ca să-şi sublinieze fiecare cuvânt: Când veneaţi aici, Glazebrook şi-a desprins vasul ca să investigheze o mişcare de nave raportată în zonă, da?

Marriott aprobă din cap, surprins de schimbarea subiectului. Era ciudat că acest lucru se petrecuse cu numai două zile în urmă, iar el uitase complet întâmplarea.

Meikle mai întoarse o pagină.

— Erau bărci de pescuit, aflate sub controlul inamicului.

— Ceva destul de obişnuit, domnule.

— De ce sari întotdeauna în apărarea cuiva sau iei criticile generale drept ceva personal? Tocmai voiam să spun că Glazebrook le-a semnalat să se oprească şi să-i asculte ordinele. Închise dosarul, privindu-l în continuare fix pe locotenentul cu faţa gravă dinaintea sa şi adăugă: În raportul lui, scrie că aceştia au încercat să-l evite, de fapt, să fugă. Aşa că s-a apropiat de ei şi a aruncat două încărcături explozive, la adâncime, între ele. Nu trebuie să explic eu unui om cu experienţa dumitale ce s-a întâmplat, desigur, cu bărcile de pescuit *cu carene de lemn*, aflate în apropiere.

Marriott revăzu faţa lui Cuff, în timp ce mulţimea de marinari germani avansa spre canoniere, şi îşi aminti alte momente când, din cauza războiului şi a prezenţei zilnice a morţii celor pe care-i cunoşteai şi la care ţineai, duritatea lui Cuff fusese trecută cu vederea.

Vocea lui Meikle era surprinzător de blândă.

— Nu-mi plac nemţii, dar noi suntem aici ca să administrăm şi să guvernăm, până la restabilirea ordinii. Nu vom obţine altceva decât ură şi dezgust, dacă vom folosi puterea noastră ca să copiem doctrinele lor naziste.

— Nu am ştiut, domnule.

Marriott se uită la uşă, când secretarul-şef băgă capul

înăuntru.

— Bine, Lavender. Voi fi liber în două minute.

Marriott îşi privi mâinile, aproape aşteptându-se să le vadă tremurând. *Lavender* [1]. Normal. Exact nuanţa potrivită de ireal, alături de toate celelalte.

Îl auzi pe Meikle spunând:

— Noi trebuie să dăm un exemplu aici, şi să punem lucrurile pe roate. Să eliberăm portul, să îndepărtăm cadavrele de pe mare şi din oraş, şi să putem asigura hrană şi adăpost celor care nu mai speră să se poată întreţine singuri. Fără fraternizări, fără neglijarea standardelor. Îmi imaginez prin ce ai trecut numai citindu-ţi dosarul. Transformă toate acestea într-un avantaj, nu în vanitate. Îşi apăsă degetele unele de celelalte. Nu-mi pasă ce crezi despre mine, dumneata sau oricine altcineva. Tot ce vreau, este să ne facem treaba. Dar, dacă cineva se va opune deciziilor mele, acel om va pleca, te asigur de asta.

Aproape se terminase şi Marriott se ridică în picioare, luându-şi şapca.

— Şi ordinele *mele*, domnule?

Meikle întinsese mâna spre un telefon aflat într-o cutie de piele.

— Vreau să fii gata să pleci pe mare la o oră după ce vei fi anunţat. Trebuie să decid ceva, înainte de asta.

Marriott ezită, furios că se pierduse cu totul în faţa acelui individ încuiat, şi totuşi simţindu-se cumva recunoscător că încă era comandantul canonierei 801.

Meikle îl privi şi îi oferi un zâmbet sec.

— Suntem *amândoi* de aceeaşi parte, să ştii.

Marriott ieşi în cenuşa plutitoare şi lumina fumurie a soarelui, şi găsi santinela aşteptându-l.

— Pot să găsesc drumul singur, mulţumesc.

Soldatul îşi atârnă pistolul-mitralieră pe umăr şi surâse.

— Îmi cer scuze, domnule, dar ordinele sunt altele. *Nimeni* nu circulă singur pe-aici.

Porniră pe lângă vehiculele zdrobite, şi Marriott văzu braţul ieşit în afară aproape ascuns acum în pietrişul ridicat de tractoarele care treceau pe lângă ei. De când era acolo acel

---

[1] Levănţică (n.trad.).

soldat mort? se întrebă el. Cât va mai trece până ce călătoria lui să se încheie, în sfârşit?

Îi găsi pe Fairfax şi Lowes aşteptându-l la balustradă, cu un amestec de nelinişte şi speranţă pe feţe.

Marriott se uită în lungul punţii, la acea activitate care reprezenta o parte a vieţii lui. În absenţa sa, fusese ridicat pavilionul, ca şi pe celelalte nave din apropiere, şi pe vasul de aprovizionare.

Însemna oare atât de mult pentru el această canonieră bătrână? Câte sute de mile [1] traversase ea, cu cele patru elice mari, câte mii de obuze de tun şi de gloanţe primise? Trei ofiţeri-comandanţi. *Iar eu voi fi ultimul*.

— Trecem din nou la treabă, domnilor, spuse el.

Îi văzu zâmbind. Asta era tot ce trebuia să facă sau să spună?

— Peste o oră.

Văzu cu surprindere că nava lui Cuff fusese împinsă mai departe, lângă debarcader.

— Tommy Updike se pregăteşte să preia proviziile, domnule, explică Fairfax, dar apoi se poticni sub privirea lui Marriott. Cuff – adică locotenentul Glazebrook – a plecat să-l vadă pe NOIC şi să facă un raport persoanal.

Marriott se uită la vârtejurile de petrol scurs în apă şi la resturile plutitoare, murdare. Îşi putea imagina explozia încărcăturilor de adâncime ca şi cum ar fi fost acolo. Şi când se gândea că fusese îngrijorat pentru siguranţa lui Cuff. Aruncaseră o mulţime de încărcături, la vremea lor. Nu ca să scufunde submarine, ci ca să arunce în aer carenele navelor de cabotaj sau ale goeletelor înarmate pe care le întâlniseră în Mediterană. Dar să le foloseşti împotriva unor bărci de pescuit neînarmate, ştiind că ostilităţile încetaseră, asta era aproape o crimă. Parcă putea să audă cuvintele lui Cuff, aceleaşi pe care le rostise şi aici.

Ei au început.

Îşi găsise naşul cu Meikle, dar, ca întotdeauna, avea să iasă din asta mai curat decât zăpada. Acesta era stilul lui.

— Există tulburări, domnule? întrebă, cu timiditate, Lowes.

Marriott zâmbi şi simţi că o parte din tensiune se evapora. Lowes îşi făcuse un obicei din a folosi jargonul războiului la care

[1] O milă marină – 1,853 m (n.trad.).

venise prea târziu ca să lupte. *Există tulburări?*

— Ar putea să se întâmple orice. Tu trebuie să fii pregătit, pilotule.

În timp ce tânărul se îndepărta grăbit, Fairfax spuse:

— Mă bucur că suntem, în continuare, împreună, domnule.

Marriott îl privi gânditor.

— Mulţumesc, secundule. Sper să mai poţi spune acelaşi lucru şi peste o săptămână!

Cârmaciul întoarse capul auzindu-l pe Fairfax râzând, după care încercă să se concentreze la ceea ce-i spunea sublocotenentul Lowes despre pregătirea pentru mare.

Deci plecau din nou în port. Evans îşi aruncă privirea spre ţărm, unde câţiva marinari germani făcuseră o pauză ca să-şi ia supa şi pâinea dintr-un jeep al armatei.

Este timp destul, îşi spuse el. Nu avea la ce altceva să se gândească acum.

Îşi îndreptă şapca şi aprobă din cap.

— Imediat, domnule.

Nu auzise prea multe din ceea ce-i spusese Lowes. Dar se părea că asta nu prea conta, de obicei.

Singur lângă covertă, fără să fie conştient de amuzamentul lui Marriott sau de dispreţul cârmaciului, Lowes se opri să privească nava *Sea Harvester*, care se mişca încet, strecurându-se greoi printre două epave, pufăind, în timp ce se pregătea să lanseze geamanduri de marcare pentru scufundătorii ei.

Totul era atât de incitant! Nu văzuse nici o luptă. *Încă*. Ochii lui priveau în depărtare. *Dar într-o zi*...

Fairfax se uită la el şi chicoti:

— Iar visează.

Marriott se gândi dintr-o dată la Stephen, la ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi împărtăşit cu el acea victorie.

— Visele, secundule.

Îşi atinse braţele, apoi se întoarse cu spatele, în timp ce o altă faţă părea să o acopere pe cea a lui Fairfax.

— Lasă-i măcar asta.

Marriott se sprijini pe balustrada de sub covertă şi privi activitatea familiară din teugă, unde micimanul Townsend verifica

frânghiile de amarare, în timp ce Lowes, foarte elegant, cu o eşarfă albă de mătase la gât, încerca să nu stea în calea nimănui. Mormăitul blând al generatoarelor şi vaporii care se ridicau pe lângă bord îi spuseră lui Marriott tot ce trebuia să ştie despre departamentul camerei motoarelor. Mecanicul-şef avea să facă să se mişte carena, chiar şi cu mâinile goale, dacă era nevoie.

Fairfax urcă pe covertă.

— Toţi oamenii sunt la bord, domnule. Gata să continuăm..

Marriott încuviinţă din cap. Nu prea avea de ce să se teamă că nu vor pleca cu tot personalul la bord, îşi spuse el, ţinând cont de toate acele santinele şi patrule înarmate de pe ţărm.

Era seară şi cerul era încă luminos. Ciudat, dar abia dacă mai observa fumul. Făcea parte din peisaj, ca şi petele de petrol şi mirosul de putrefacţie. Şi era mai cald. Nu cu mult, dar Marriott simţea cum cămaşa i se lipea de spate. Sau să fi fost din cauza stării nervoase? Ieşirea din port se petrecea la fel ca altădată, dar acum ştiau că aveau să se întoarcă acolo – cu excepţia vreunor accidente – probabil a doua zi, pe la aceeaşi oră.

Văzu un marinar mergând pe lângă zidul şantierului naval, cu o geantă mare atârnată de umăr, şi discutând cu o santinelă.

Fairfax îi urmări privirea.

— Poştaşul, domnule?

Marriott negă din cap.

— Prea curând. Poate peste o zi sau două.

Scrisori de-acasă, ziare care să-i informeze despre restul lumii, unde probabil că sfârşitul războiului în Europa însemna atât de mult, şi se desfăşura în moduri atât de variate.

În scurtă vreme urma să se acorde permisii. Marriott încercă să nu se gândească la asta. Totul era atât de diferit acum. Cu Stephen mort şi cu Penny probabil tot plecată, avea să fie ceva ciudat.

Se gândi la Penny şi zâmbi cu tristeţe. Era mezina familiei, plină de viaţă, vivace şi la fel de schimbătoare ca vântul. Chiar şi la şcoală, nutrise convingerea că va fi scriitoare sau actriţă – ceva legat de artă. Ea se înţelesese bine cu biata Mimi, spre dezaprobarea mamei lor. Nu era chiar o coincidenţă faptul că Penny se înrolase imediat după moartea lui Stephen şi după sfârşitul tragic al lui Mimi. Ea servea acum în camera de strategie

a staţiei de avioane de vânătoare din Kent şi era caporal în WAAF [1]. Pista aeriană mică fusese implicată constant în apărarea zilnică a Londrei şi, în cele din urmă, în sprijinirea armatei de peste Canal. Citind printre rânduri, Penny se îndrăgostise de câteva ori nebuneşte de unii dintre tinerii piloţi pe care-i cunoştea. Unii plecaseră în altă parte, iar alţii nu se mai întorseseră niciodată din bătăliile aeriene şi din ieşirile peste Canal.

Se întâmplase ceva care o schimbase. Îi scrisese de mai multe ori despre un bărbat cu care spunea că s-ar fi căsătorit, dacă acesta ar fi cerut-o. El era ofiţerul cu meteorologia, un bărbat mai în vârstă, *sau o minune fără aripi*, cum îl numea ea cu afecţiune. Exista însă o problemă. Era canadian şi ar fi vrut să o ia cu el, în cele din urmă, când s-ar fi terminat războiul. Ce avea să spună mama lor despre asta?

— Cinci minute, domnule! strigă semnalizatorul-şef, Silver.

— Separaţi toate frânghiile! spuse Marriott, după care îl prinse pe Fairfax de mânecă. Aşteaptă!

Un jeep cu RN vopsit pe lateral înainta cu greu peste dărâmături, ca o navă prin valuri.

Marriott văzu frunzele aurii, sclipitoare, de pe şapca lui Meikle, pe Lavender cel ca un iepure stând lângă el, cu o servietă în poală, în timp ce doi marinari înarmaţi ocupau bancheta din spate. Deci lui Meikle îi plăcea să conducă singur. O altă surpriză.

— Ar fi bine să mă duc la el.

Marriott se simţea stânjenit şi uşor nervos. Meikle nu avea încredere că putea să-şi scoată vasul din port fără supravegherea lui?

Trecu de balustradă şi sări pe debarcader. Când ajunse în vârful pantei sfărâmicioase, Meikle coborâse din jeep şi studia progresele din acea zi. Drumul îngust fusese lărgit şi se vedea chiar şi o porţiune din poarta îngropată.

— Vor trebui să muncească mai repede de-atât! spuse el. Apoi răspunse la salutul lui Marriott. Ţi-ai citit ordinele?

— Da, domnule.

Probabil că sunase ca „desigur“.

— S-ar putea să fie probleme, zise tăios Meikle. Trebuie să

[1] Women Auxiliary Air Force – Corpul Auxiliar de Femei al Forţelor Aeriene (n.trad.).

găseşti nava respectivă şi să te întâlneşti cu ea, să urci la bord şi, dacă este necesar, să preiei comanda. Se zvoneşte că transportă militari germani care au fost deja declaraţi *criminali de război*. Observă expresia de pe faţa lui Marriott şi întrebă: Ce e? Nu ştiai că există astfel de creaturi?

— Nu văd ce diferenţă implică asta, domnule!

De ce reuşea omul acela să-l irite întotdeauna atât de uşor, să-l facă să se simtă stângaci şi prost?

Meikle spuse aspru:

— Cei de la Informaţii au raportat că ruşii ştiu deja despre navă. Nu vreau incidente, şi nici confruntări. Orice am crede despre metodele lor – şi nu în mod nejustificat –, te asigur că ruşii sunt aliaţii noştri, da? Nava este problema lor.

Se răsuciră amândoi, când apăru o echipă de soldaţi obosiţi, târşâindu-şi picioarele pe un alt drum şerpuit, eliberat de moloz, urmată de o coloană amestecată de nemţi. Prizonierii erau cu mâinile pe cap şi li se confiscaseră armele şi echipamentul.

Un sergent cu faţă dură ridică mâna şi opri procesiunea epuizată, după care îşi lipi cu zgomot călcâiele şi salută.

— Prizonieri, domnule.

Vorbea ca un om care nu mai putea fi surprins sau dezamăgit.

— Se ascundeau într-o casă a pompelor. I-am luat pentru interogatoriu.

Meikle se uită gânditor la „prizonieri“. Cei mai mulţi dintre ei erau suficient de bătrâni ca să fi servit şi în războiul Kaiserului, iar uniformele lor erau de măsuri nepotrivite şi jerpelite. Ceilalţi erau nişte băieţi în jur de paisprezece ani, dintre care unul plângea şi îşi ţinea mâna la obraz.

Sergentul îl privi încruntat.

— Acela face parte din Tineretul Nazist, domnule. L-a scuipat pe Roberts, caporalul de-acolo. Ticălos mic!

Meikle spuse pe un ton glacial:

— Volkssturm, sergent. Echivalentul lor pentru Garda Naţională. Aveau arme?

— Nu, domnule, probabil că le-au ascuns, în timp ce aşteptau prilejul de-a sabota ceva.

Marriott îi studie pe soldaţi, mai ales pe cel numit Roberts. Avea senzaţia că, dacă nu ar fi fost sergentul, caporalul ar fi

împuşcat o mare parte dintre ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sergentul îşi coborî vocea şi zise:

— Roberts şi-a pierdut toată familia în război. Nu e omul pe care să-l scuipi, în aceste circumstanţe!

Surprinzător, soldaţii din apropiere zâmbiră larg auzind asta. Dar pentru nişte oameni care îşi împuşcaseră inamicii, la ordin, şi îşi văzuseră prietenii murind sau fiind expediaţi acasă, la Blighty, sfârtecaţi, nu ar fi fost ceva deosebit. Ca şi pentru echipele de tunari ale MGB-urilor, aici, unde germanii se predaseră sub semnul unei batiste albe, murdare.

Meikle aprobă din cap.

— Ai făcut bine, sergent. O să transmit asta şi comandantului tău. Şi acum, du-i la Poliţia Militară! Se uită în ochii sergentului şi adăugă: Pe *toţi*.

În timp ce grupul se îndepărta, târşâindu-şi picioarele, Meikle întrebă:

— Iar te deranjează ceva?

— Nu cred, domnule, răspunse Marriott.

Dar era o minciună. Tatăl lui, din dorinţa disperată de a face ceva pentru cauza generală, se înrolase în Garda Naţională. Probabil că era cam de aceeaşi vârstă cu veteranii pe care tocmai îi văzuse. Se gândi la comentariul lui Evans: *Dacă pierdeau ei războiul?* Ce şansă ar fi avut nişte oameni ca tatăl lui, împotriva tancurilor Tiger şi a bombardierelor?

Meikle îl văzu pe Lavender uitându-se la ceas şi zise sec:

— Cu el în preajmă, nu am nevoie de un ceas cu alarmă. Dispoziţia i se schimbă însă la fel de repede. Puteţi pleca. Vă va conduce barca-pilot. Inspiră adânc briza. *Sea Harvester* îşi va începe treaba, mâine.

Priviră amândoi epavele însemnate, cu punţile aflate în umbră. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi închipui ce aveau să găsească scafandrii în carenele bombardate şi distruse. Dar nu se putea mişca nimic, înainte de îndepărtarea lor.

Meikle se retrase un pas şi adăugă cu blândeţe:

— Nu uita ce-am spus. Fără confruntări. Lucrurile sunt deja destul de sensibile şi praful nu s-a aşezat încă!

Se răsuci şi urcă în jeep, apoi, fără să se uite în spate, la

canonieră, coti cu îndemânare maşina în şantier.

Marriott se urcă din nou la bord şi se duse pe covertă. Dintr-o dată, era nerăbdător să plece, să regăsească libertatea mării deschise, departe de toate acele planuri şi de devastarea nesfârşită.

— Pornim, secundule!

Simţi puntea cutremurându-se violent, când Adair îşi trezi la viaţă motoarele lui îndrăgite.

Marriott se sui pe grătare şi se uită spre pupa.

— Daţi-i drumul în spate!

Observă mâna lui Evans mişcând foarte încet cârma. Pregătit de orice.

— Uşor la pupa, tribord! Înainte!

Pupa se depărta lent de debarcaderul părăginit, în timp ce briza le împingea carena.

— Uşor la pupa, babord exterior!

Văzu siajul elicelor agitând mizeria şi bucăţile de lemn. *Un loc mort*.

Zări ochiul roşu şi pe cel verde ai bărcii-pilot legănându-se pe valurile mici, apoi ridică binoclul ca să privească epavele din apropiere.

— Încet înainte! Întoarce-o, cârmaci!

Observase noua panglică de pe jacheta lui Evans şi se întrebă de ce fusese omisă din documentele personale ale cârmaciului. Avea să-l întrebe. Poate.

Nişte fragmente se izbiră de carenă, şi marinarii de pe punte se priviră unii pe alţii, strâmbându-se.

În scurt timp, în faţă se înălţă ca o santinelă Memorialul de la Laboe, şi Marriott simţi puntea ridicându-se sub picioarele lui, parcă dornică de libertate, ca şi el.

— Jumătate înainte. Direcţia pentru viraj, secundule?

O lampă semnaliză de pe şalupa-pilot şi Long John Silver îşi aprinse Aldisul, răspunzând.

— Noroc şi ţie, camarade, spuse el cu voce tare.

— Viraj Nord-cincizeci-Est, domnule! strigă Fairfax.

Marriott privi spre cer şi zâmbi. Precis ca un ceas. Învăţase multe, şi repede. Atinse ecranul scăldat în lumina verde a lămpii de la tribord. O vedea aprinsă pentru prima dată de când preluase

comanda. Era o minune că mergea.

— Ia comanda, secundule, spuse Marriott, şi cheamă-mă dacă...

Dinţii lui Fairfax sclipiră în lumina tot mai slabă.

— Ştiu, domnule. *Dacă*...

Marriott coborî în cabina lui şi îl auzi pe Ginger Jackson fredonând mulţumit, în timp ce despacheta noile provizii.

Era amuzant că, în război, singurele care contau erau lucrurile simple.

În cabina lui micuţă, Marriott se schimbă în ţinuta de mare şi îşi puse cizmele vechi şi roase. Simţea dezaprobarea lui Meikle chiar şi de la acea depărtare. Aprinse lampa mică de citit şi deschise ordinele exprimate concis.

O întâlnire cu un vas străin. Exact lucrul potrivit pentru următoarea scrisoare a lui Lowes către mama lui.

Apoi se încruntă şi îşi desfăşură harta personală, zăbovind cu privirea asupra liniilor şi relevmentelor sectoarelor ruseşti. Împărţeala, cum o numise Cuff. Era ciudat că Meikle nu menţionase întâlnirea cu NOIC-ul. Poate că locotenentul Cuff avea să fie transferat la o altă comandă? Îl auzi pe Fairfax mişcându-se pe punte, deasupra lui, apoi clinchetul cănilor mici, în timp ce li se împărţea ceaiul oamenilor de veghe.

Era tot ce ştiau. Amatori care deveniseră profesionişti. Veteranii. Supravieţuitorii.

Se gândi cum se vedea canoniera 801 de pe ţărm, în timp ce traversa portul – o simplă umbră lungă, cu excepţia luminilor de navigaţie. Ce credeau ei, de fapt – *inamicul?*

Se întinse pe pat şi închise ochii. Bătaia regulată a motorului, clipocitul mării ce se lovea de carena lungă din lemn de mahon – toate parcă făceau parte din fiinţa lui.

Se uită la plafon şi apoi închise ochii.

Exact în clipa următoare, sau aşa i se păru lui, stătea în şezut, cu tot corpul urlând în semn de protest.

Luă microfonul şi spuse:

— Da?

Îşi simţi pieptul gâfâind agitat, era ud de sudoare, iar microfonul îi alunecă dintre degete.

Vocea lui Fairfax părea să vină de la mare depărtare.

— Îmi cer scuze, domnule. O uşoară ezitare. Vă simţiţi bine, domnule?

Marriott se întinse, pe bucăţele. Deci nu dispăruseră. Ţârâitul telefonului îi readusese amintirile. Frica.

— Da.

Se uită la ceas. Era incredibil. Dormise patru ore.

Se auzi întrebând:

— Nu e timpul să schimbăm cursul?

Se scutură. Ce se întâmpla cu el?

— Nu, domnule. Mecanicul-şef este îngrijorat de una dintre pompele lui. Vrea să încetinească. Sau, şi mai bine, să oprească de tot. Spune că o poate curăţa într-o clipă.

Marriott aprobă din cap, deşi Fairfax nu avea cum să-l vadă. Simţi cum respiraţia şi bătăile inimii îi reveneau la normal. Probabil că aspirase murdărie din port. Era mai bine acum, decât mai târziu. Se hotărî.

— Marea e liberă?

— Da. Nici o navă. Marea e destul de calmă.

— Bine. Vin sus. Puse la loc microfonul. Trebuie să trec de asta.

Vorbise cu voce tare, fără să-şi dea seama. Apoi îşi coborî picioarele din pat şi îşi frecă ochii.

Era din nou căpitanul.

IV
Aliaţii

Canoniera 801 plutea cu motoarele oprite, cu bordul spre mare. Mişcarea navei era atât de deranjantă, încât chiar şi Marriott îşi simţea stomacul răsculându-se, în interiorul familiar şi cu un aer stătut al camerei hărţilor. Îşi înfipse coatele în masa hărţii şi studie liniile şi relevmentele trasate cu creionul, precum şi

notiţele scrise frumos, lângă lampa mică. Lowes, cel de-al treilea om la comandă, se ocupa de hărţi şi completa jurnalul de bord. Acest fapt îi adusese stimata poreclă de „pilot“, dar, de fapt, ceea ce făcea el era aproape de munca unui ofiţer cu navigaţia de pe orice vas mai mare. Îl auzi pe Fairfax respirând lângă cotul lui, urmărindu-i fără îndoială fiecare mişcare, în timp ce verifica poziţia lor aproximativă, gheara compasului de alamă sclipind în lumina slabă.

În cele din urmă, Marriott spuse:

— Eu estimez că suntem cam aici. La vreo zece mile Nord de Rostock. Dacă era lumină, am fi putut stabili exact punctul navei, sau, oricum, *suficient* de bine.

Înjură încet, când ceva metalic se prăbuşi în camera motoarelor. Dumnezeule, dar nu se prea grăbeşte!

Se uită la ceas, ştiind că era agitat şi că Fairfax îşi dădea seama de asta, ceea ce era şi mai rău.

— Contează chiar atât de mult, domnule? întrebă Fairfax.

Lăsa impresia că se autoinculpa. *Exact ce m-a acuzat Meikle că fac eu tot timpul*.

— Imediat ce pornim iarăşi, voi cere o viteză de douăzeci de noduri, răspunse Marriott. Cunosc toate avertismentele referitoare la consumul de combustibil, dar vreau să vedem Bornholmul la răsărit. Nava aceea ar trebui să fie destul de uşor de găsit. După spusele celor de la Operaţiuni, ea poate merge cu numai şapte noduri.

Fairfax îl privi, observând emoţiile şi îndoielile care se perindau pe faţa lui.

— Ce vom face, domnule?

Marriott oftă.

— Va trebui să-i întoarcem din drum. Chiar dacă sunt germani, sunt din sectorul rusesc.

— Încearcă să scape, observă Fairfax. Poate sunt suedezi?

— Mă îndoiesc. După ce au fost atât de prietenoşi cu naziştii în timpul războiului, nu mă aştept ca suedezii să intenţioneze să-l supere pe Unchiul Joe mai mult decât au făcut-o până acum.

Îşi duse mâna la frunte. Era umedă şi rece. Un semn sigur. Asta era tot ce-i trebuia, să vomite în faţa altora. Urcară pe puntea deschisă, şi Marriott se uită la mulţimea de steluţe care

păreau să se legene dintr-o parte în alta, din cauza mişcării de ruliu.

— Întreabă-l pe mecanicul-şef..., începu el, după care spuse: Nu, lasă-l în pace. Sunt sigur că face tot ce poate.

Inspiră de câteva ori adânc. Cât de curat era aerul, după Kiel. Era mai bine acum. Îşi căută pipa şi apoi înţepeni când Silver strigă:

— *Motoare*, domnule! Se mişcă rapid!

Marriott se prinse de balustradă, întorcând capul dintr-o parte în alta. Simţea cum i se ridicau firele de păr de pe ceafă. Nu avea să se termine niciodată? Toate acele ocazii în Marea Nordului şi în Canal, când plutiseră, cu motoarele oprite ca acum, aşteptând şi ascultând. *Dum-dum-dum-ul* motoarelor puternice Daimler Benz ale E-boatului, revenind, de obicei, după un atac încununat de succes asupra navelor de coastă, în căutare acum de ţinte noi. Dacă-i auzeau primii, însemna că aveau deja o mână câştigătoare. Sunetul propriilor motoare ar fi înecat orice alt zgomot.

Ca atunci când nava lor fusese mitraliată de un avion de vânătoare german, în timp ce se întorceau la bază. Prea mulţi dintre cei de la bord doreau să se înapoieze acasă întregi. Sau măcar să se înapoieze acasă, şi poate că vreunul dintre observatori căuta cu privirea ţărmul Angliei, în loc să se uite spre pupa. Acel atac costase nava două vieţi.

— Acolo! zise, făcând semn peste ecranul de sticlă, care se legăna uşor. La Sud-Est de noi, cred.

Se răsuci, cu mintea golită de toate gândurile, concentrându-se numai asupra faptelor. Ca de atâtea ori înainte. *Observare – concluzie – metodă – atac!* Numai că, de data aceasta, nu avea să fie nici o luptă. Simţi cum gura i se încorda într-un zâmbet subţire. Sau nici o confruntare, cum ar fi spus Meikle.

— Întunecaţi nava! spuse tăios.

Ezită, cu degetul pe butonul roşu invizibil. Era prea agitat? Reacţiona exagerat? *La naiba cu ce cred ei!* Îl apăsă cu putere şi auzi clopotele de alarmă urlând prin carenă.

Silver chicoti:

— Asta-i va pune pe jar pe ticăloşi!

Fairfax îşi ridică faţa din dreptul unei portavoce.

— Mecanicul-şef, domnule! E gata de plecare!

— Nu a spus nimic de alarmă, domnule! adăugă el, pe un ton surprins.

Marriott se duse în partea din faţă a covertei şi auzi duduitul picioarelor pe scări.

Dar, dacă nu ar fi fost îngrijorarea lui Adair pentru motoarele lui, poate că nu ar fi oprit, şi atunci vasul necunoscut ar fi rămas un mister.

— *Porniţi!* ordonă scurt.

Sublocotenentul John Lowes stătea ghemuit pe un loc de pe banca din careul ofiţerilor, nereuşind să gândească sau să doarmă în legănatul acela înspăimântător. Îi auzise chiar şi pe unii dintre marinarii vechi vomitând la prova. Lui i-ar fi fost suficient doar să miroasă aşa ceva.

În Marină – *Andrew*, un alt termen argotic – nu exista milă pentru cei care sufereau de rău de mare. În cel mai bun caz, veteranii ar fi spus că până şi Nelson avusese rău de mare, dar asta nu-l oprise niciodată să câştige bătălii! Cei mai puţin miloşi se distrau descriind posibilele „remedii“, cum ar fi înghiţirea unei bucăţi de grăsime de porc, legată de o sfoară, după care să o tragi iar afară.

Lowes îl privi pe Ginger Jackson, care se învârtea prin careul mic, plimbându-şi privirea în toate părţile, în căutarea unor unghere sau crăpături în care să-şi poată stivui proviziile proaspete. Conserve de carne sărată de vită şi acei cârnaţi îngrozitori, o formă pătrată. Bidoane cu ouă şi supă. Heringi conservaţi, în sos de tomate, preferaţii marinarilor.

Lowes gemu şi înghiţi greu. Trebuia să nu se mai gândească la asta. Ginger se opri şi îl privi vesel – el nu avea niciodată rău de mare. Dar îi plăcea de Lowes. Îi amintea puţin de fratele lui mai mic. În afară de accentul acela elegant, bineînţeles. Ginger provenea din Kentish Town şi fusese nevoit de multe ori să lupte în locul fratelui său. Problema era că acesta arăta puţin efeminat, ca şi sublocotenentul Lowes. Fratele lui funcţiona ca ajutor de cabinier pe nava de luptă *Rodney*. Zâmbi. Probabil că acum se băteau *pe* el!

— În scurt timp pornim din nou, domnule, spuse Ginger,

sprijinindu-se de uşă şi oftând. Apoi ne întoarcem la Kiel, Brightonul săraculuі!

Lowes se strâmbă.

— Eu vreau să cobor pe ţărm şi să văd oraşul. Roşi şi continuă: Ştii, ca să iau nişte suveniruri, înainte de a dispărea toate.

Ginger îl privi gânditor. Ca popotar, era singurul om de pe vas care păşise în şantierul naval, în afară de căpitan, desigur. Era amuzant, dacă se gândea bine. Dar Jimmy Secundul îl trimisese să găsească camionul cu provizii care livra proviziile pentru vasele din port. Se întâlnise cu un caporal mic şi vesel, unul dintre bucătarii armatei de-acolo. Aflase destul de multe de la acesta. Dacă nu se înşelase, aveau să întreprindă câteva afaceri împreună.

Ginger căută în salopetă şi scoase o batistă împăturită. O aşeză pe masă şi o despături, continuând să-l privească pe tânărul ofiţer. Risca. Dar Lowes semăna cu fratele lui. Era cam fraier.

Lowes se uită fix la mica colecţie de medalii sclipitoare, în care figurau cel puţin două Cruci de Fier şi alte câteva cu diferite panglici colorate. Era şi un ceas, marcat în secunde – genul folosit de ofiţerii germani tunari.

— C… cât ai plătit pe astea? icni el.

Răul de mare dispăruse complet.

Ginger nu răspunse direct.

— Nu fumaţi, nu-i aşa, domnule Lowes? Atunci ce faceţi cu cupoanele, cu cele gratuite?

Lowes îl privi, cu ochii măriţi, surprins.

— Le păstrez pentru mama. Acasă sunt greu de găsit.

— *Aici* e şi mai greu, domnule, de fapt, e imposibil, la naiba! Nemţii n-au ţigări, nici tutun şi nici cafea, acestea sunt *moneda lor de schimb* acum. Banii sunt inutili.

Se hotărî să nu menţioneze toate celelalte lucruri care puteau fi obţinute pe noua piaţă neagră. Mare noroc că-l găsise pe acel bucătar de armată.

— Dar… dar…

Lowes era şi mai confuz.

— Credeam că asta e împotriva legii. Fără fraternizări şi

chestii de-astea!

Ginger împături batista.

— Bine, domnule, dacă nu sunteţi interesat…

Lowes îşi linse buzele. Când o să se ducă acasă, o s-o vadă pe Monica. Ce-ar zice ea când el ar scoate o Cruce de Fier? *Din război*. Cuvintele păreau să strălucească precum titlul unui film celebru.

Spuse ezitant:

— Ei bine, de fapt, noi suntem cei care-şi asumă toate riscurile.

Ginger aprobă din cap cu gravitate.

— Sigur că da, domnule. Raţii corecte pentru toţi, aş zice.

Îl agăţase în cârlig pe Lowes. Nu greşise. Ca ofiţer, oricât de mic în grad, el avea acces la alte resurse utile.

Ginger cercetă cu privirea careul ofiţerilor. *Nu mai dau un ban pe noi, acum după ce am câştigat războiul pentru ei. Ne vor felicita călduros, după care ne vor trimite să-i atacăm pe japonezi*.

— Totul rămâne între noi, domnule Lowes, bineînţeles, adăugă Ginger.

Dar Lowes se afla la kilometri întregi depărtare. Cu prietenii lui, într-un hotel modern, etichetat „numai pentru ofiţeri“. Pentru început, o Cruce de Fier. Când clopotele de alarmă răsunară pe navă, Lowes era incapabil să se mişte, de parcă ar fi văzut o oglindă spărgându-se în fragmente, în timp ce se uita în ea.

Ginger îl prinse de braţ şi strigă:

— Sus, domnule! Nu sunt clopote de nuntă, la naiba!

Timonierul trecu pe lângă careul ofiţerilor, cu faţa împietrită, în timp ce îşi scutura nişte firimituri de pe jachetă. Deci nici el nu reuşise să doarmă? Dar el părea să nu doarmă niciodată.

Lowes îşi smulse şapca şi alergă spre scară, exact în clipa în care tambuchiurile fură închise şi luminile dispărură, ca şi cum ar fi fost stinse de o singură mână.

Motoarele începură brusc să huruie la viteză maximă, dezechilibrându-l pe Lowes, care gâfâia puternic. Fără mâna rapidă a lui Silver, s-ar fi prăbuşit pe covertă, cu capul înainte.

Marriott spuse, din întuneric:

— Îmi pare rău că te-am scos din văgăună, sublocotenent, dar era modul cel mai prompt.

Lowes se uită la siluetele ghemuite, întunecate. Vântul sufla în fungi, pe măsură ce viteza creştea, şi văzu valul de pră pornind de la etravă, ca şi cum s-ar fi ridicat din mare şi ar fi format un vârf de săgeată alb în apa neagră.

Ca de obicei, ajungea ultimul la postul său de alarmă, deşi el era deja treaz şi îmbrăcat. Cum reuşeau ceilalţi?

Îl auzi pe unul dintre mitraliori luptându-se cu curelele lui sclipitoare de muniţie, dar şoptind, în acelaşi timp, o glumă porcoasă unui camarad. Lowes nu ştia cum să reacţioneze. În definitiv, nu izbucnise din nou războiul. Se uită la ceilalţi. Căpitanul stătea lângă timonier, fără şapcă, cu părul fluturând în vânt. Probabil că Fairfax se afla jos, la masa hărţii, în timp ce Long John Silver îşi descâlcea, calm, câteva dintre saulele de semnalizare.

Nu era război. Dar încă era nevoie de ei. Pieptul i se umflă de mândrie. Iar el participa la asta. Era unul dintre ei. *Acceptat*.

Începu să viseze, prinzându-se de balustradă, în timp ce coca izbea apa, aruncând în sus stropi mari, ca nişte aripi uriaşe.

Tot ce trebuia să facă era să-i explice mamei lui de ce, pe viitor, avea să-i trimită mai puţine bonuri gratuite pentru ţigări…

— Soarele trebuie să răsară într-o clipă, domnule.

Marriott nu răspunse, fiind atent la bătaia constantă a motoarelor, încetinite acum, când se apropiaseră de poziţia estimată pe hartă. Opriseră motoarele de câteva ori ca să asculte, dar nu auziseră decât zgomotele mării, ca şi cum ar fi fost singuri pe Baltica Nişte intruşi.

Îşi şterse binoclul de noapte puternic cu o bucată de pânză şi îl testă, îndreptându-l spre orizont, unde trebuia să apară prima dată soarele. Aerul era rece şi frigul îl pătrunsese până la oase. Sau era doar din cauza nelinişteI?

— Selectează trei observatori suplimentari, secundule, şi dă-le binocluri. Ia-i de la pupa.

Se gândi în treacăt la faţa furioasă a lui Cuff.

— Cred că nu vom avea nevoie de explozibili de adâncime.

Aşteptă ca Fairfax să transmită ordinele, după care spuse:

— Nava pe care o căutăm e veche, un cabotier, de vreo două mii de tone şi jumătate.

Îşi aminti ordinele scurte pe care i le înmânase Meikle, de care era prins raportul suplimentar de informaţii de la Operaţiuni.

— Se numeşte *Ronsis*, deşi nu este listată în raportul meu. O navă lituaniană, înainte să pătrundă nemţii şi să preia puterea. O foloseau pentru aprovizionarea locală.

De ce îi spunea toate astea lui Fairfax? Îi aruncă o privire fugitivă, în timp ce-şi îndrepta binoclul în faţă şi îi ajusta focalizarea. *Oare pentru că nu vreau să plece, şi dacă e aşa, de ce? Poate pentru că eu cred că nu poate face faţă*.

Fairfax spuse, ezitant:

— Această *Ronsis*, domnule, presupun că nu putem s-o lăsăm să treacă, pur şi simplu.

Marriott răspunse scurt:

— În nici un caz.

Fairfax reflectă o clipă.

— Mă gândeam… sunt *refugiaţi*, domnule. Ce importanţă au ei?

Marriott coborî vocea:

— Termină cu asta. Aşteaptă să aruncăm mai întâi o privire, da?

Simţi cum căzuse o barieră între ei. Era furios şi ştia că asta se întâmpla din cauza faptului că Fairfax îşi rostise cu glas tare propriile lui gânduri.

Doar nu conta cine îi verifica până la urmă pe refugiaţi, şi îi separa pe „criminalii de război“ ai lui Meikle şi pe conducătorii nazişti care încercau să scape de justiţia rusească. Semăna mai mult cu o răzbunare, după atacurile devastatoare ale armatei germane spre Est, până la porţile Stalingradului. Milioane, nu mii, de oameni muriseră în acele lupte sălbatice, mulţi dintre ei după ce luptaseră în nămol până la brâu sau, mai rău, la temperaturi atât de joase, încât puştile se blocau, iar oamenii mureau îngheţaţi în adăposturile lor individuale şi în tranşee. Fără milă, fără ca vreuna dintre părţi să cedeze vreun metru. Nu era de mirare că voiau să ajungă acasă, chiar dacă oraşul sau satul lor era ocupat de Aliaţi. Orice părea mai sigur decât sub cizma rusească.

— Vine! murmură Silver.

Îşi plesni palmele, ceea ce-l făcu pe Lowes să tresară alarmat.

Marriott ridică binoclul şi văzu cum primele raze ale soarelui atingeau marea, creând o margine între cer şi apă.

Dacă nu era nici o navă? Marriott îşi mişcă foarte încet binoclul, cu picioarele depărtate, ca să contrabalanseze mişcarea uşoară de ruliu. Ştia că el unul spera ca marea să fie goală.

Refugiaţi. Gândurile îi zăboviră asupra acelui cuvânt. Îi văzuse încă de la începutul războiului, majoritatea în jurnalele din cinematografe. Erau de toate naţionalităţile, şi totuşi împărtăşind aceeaşi disperare şi teamă. Feţe încordate privind spre cer, temându-se de urletul de ursitoare al bombardierelor Stuka sau de răpăitul mitralierelor, când drumurile aglomerate se transformau într-un prăpăd sângeros, pentru a crea teroare şi, totodată, pentru demoralizarea şi întârzierea armatei de apărare. Francezi, norvegieni, greci, polonezi – lista părea nesfârşită. Chiar şi drumul arăta întotdeauna la fel. Căruţe patetice, pline cu bunuri mărunte, cu bătrâni sau bolnavi şi, bineînţeles, cu copii.

Acum, germanii învăţau aceeaşi lecţie brutală. Aşa că lui de ce i-ar păsa?

Lumina soarelui creştea, palidă şi apoasă, revărsându-se peste mare şi făcând-o să sclipească, descoperind culori noi pentru prima dată. *O zi frumoasă*.

Auzi remarca lui Lowes.

— Ar fi trebuit să avem radar. Atunci i-am fi găsit mai repede.

Nu răspunse nimeni. Toţi marinarii de pe puntea aglomerată spuseseră sau gândiseră acelaşi lucru, de multe ori. Atunci când conta cu adevărat.

Marriott îşi muşcă buza. Ei se aflaseră de fiecare dată la capătul nepotrivit al rândului. Ca şi dragoarele de mine, erau nevoiţi să înainteze pe bâjbâite.

Înlemni când binoclul se fixă pe ceva negru şi solid. O văzuse şi Silver. Era insula Bornholm, unde nemţii ameninţaseră că se vor apăra până la ultimul om. Dar nu o făcuseră. Cât de aproape părea!

— Fă un tur al navei, pilot, spuse Marriott. Verifică fiecare post. Apoi adăugă, ca şi cum s-ar fi adresat tuturor: Acesta nu e un exerciţiu.

Lowes se îndepărtă rapid, încântat să facă ceva important.

— Are dreptate, bineînţeles, spuse Marriott.

Cuvintele refăcură legătura dintre ei, şi Fairfax veni mai aproape.

— Ar fi bine să ştim dacă mai e cineva care dă târcoale pe-aici.

— *Navă, navă!* Relevment verde patru-cinci!

Se aplecară cu toţii în faţă, fiecare binoclu fiind îndreptat în direcţia respectivă.

— Bună treabă, Rae, spuse Marriott printre dinţi.

Mitraliorul de la tribord avea nişte ochi de uliu. Era un veteran, unul dintre membrii companiei originale a canonierei 801, şi îşi folosise capacităţile la maximum de multe ori. Chiar în clipa aceea îşi învârtea mitralierele-pereche 303 spre pata neclară, îndepărtată, care devenise brusc vizibilă, pe fondul luminii soarelui.

Marriott îşi ţinu respiraţia şi privi din nou. Trebuia să fi fost *Ronsis*. Distingea cu dificultate etrava dreaptă de modă veche şi coşul de fum solitar. Putea să zărească chiar şi dâra groasă de fum, ce părea să se odihnească pe apă. Exista o urmă foarte mică de alb la prova ei. Probabil că se oprise.

— Aprindeţi luminile de navigaţie.

Marriott le ordonase să le ţină stinse, când opriseră prima dată, la cererea lui Adair. După ce auziseră motoarele rapide, hotărâse să menţină nava în întuneric. Acum, în ciuda luminii tot mai puternice a zilei, lămpile de navigaţie păreau anormal de puternice.

— Ea nu are nici o lumină, domnule, spuse Fairfax.

Tu ai face-o? gândi Marriott.

— Pregătiţi şalupa mică pentru coborâre, spuse el cu voce tare. Apoi adăugă: Nu tu, secundule. Lasă-l pe Craven să se ocupe de asta.

Fairfax alergă spre partea din spate a punţii, vorbind şuierat, ca şi cum s-ar fi temut că putea fi auzit de cei de pe nava îndepărtată. Aceasta se afla la peste trei mile de ei. Nu avea cum să treacă pe alături sau să scape în întuneric.

— Creşteţi viteza la jumătate.

Marriott studie silueta solidă. Nici un răspuns, nici un semn de viaţă. Poate… îndepărtă acea idee şi ordonă:

— Semnalaţi-i să vireze în poziţie. Spune-i cine suntem.

Lampa clipi repede şi, pe când Fairfax se întorcea, Silver strigă:

— Ia uite! Ca un brad de Crăciun!

Celălalt vas aprinsese luminile de pe vârful de catarg şi cele de semnalizare, în timp ce, de undeva de sub punte, un şir întreg de obloane se luminară, ca nişte lanterne.

Apoi, foarte încet, o lampă clipi peste distanţa dintre ei.

Silver nu se obosi să-şi folosească binoclul.

— Este chiar *Ronsis*, domnule. Urmări din nou lumina. *Ne aşteaptă*.

Marinarul numit Rae se jucă cu pârghia de armare a mitralierelor lui.

— Ce păcat!

Marriott îi aruncă o privire. O faţă tânără, comună, pe care nici nu ai fi observat-o într-o cazarmă sau pe o navă de război mare. Dar el ajunsese să-l cunoască bine, mai ales pentru că postul lui de luptă se afla pe covertă. Era o latură neaşteptată a firii acestuia. Sperase să-şi poată folosi tunurile. Doar încă o dată. Undeva acolo, exista încă sălbăticie. *Există încă, în noi toţi*.

Îl atinse pe braţ pe Fairfax.

— Când vom ajunge suficient de aproape, vreau să urci la bordul ei. Încercă să pară relaxat. Măcar ştim că este cineva acolo care vorbeşte bine englezeşte, dacă ţinem cont de formularea corectă a mesajului lor.

Dar sentimentul de uşurare nu apăru.

Fairfax aprobă din cap, faţa lui ieşind din umbră atunci când lumina slabă a soarelui exploră coverta şi conferi personalitate siluetelor atente, în jachete şi pulovere.

— Am înţeles, domnule.

— Află tot ce poţi, dar spune-i căpitanului că trebuie să întoarcă, continuă Marriott. Văzu nesiguranţa şi îndoiala de pe faţa lui Fairfax şi adăugă: Nu putem face *nimic* în privinţa asta. Se răsuci apoi cu spatele, nerăbdător şi sătul de toată situaţia. Mă duc chiar eu, dacă nu o poţi face!

Era nedrept, dar Fairfax trebuia să priceapă.

— Nu o să vă dezamăgesc, domnule, ripostă Fairfax. Dar părea surprins. Rănit. Şalupa e gata de coborâre, domnule!

Orice întrerupere era bine venită.

— Ia-l pe Craven pe post de cârmaci, şi ai grijă ca grupul tău să aibă mitraliere Lanchester, spuse Marriott. Apoi continuă, cu înţeles: Ia-ţi şi tu o armă. Şi imediat strigă în urma lui: Trimite-l pe Lowes aici sus, doar nu e pasager, ce naiba!

Evans ridică privirea de la busolă şi îl privi, dar nu spuse nimic.

Marriott coborî vocea, ca să nu fie auzit de ceilalţi:

— Ştiu, cârmaci, dar mi-a ajuns.

Evans îşi arătă dinţii, schiţând un zâmbet, ceea ce se întâmpla rar.

— Cred că primul dumneavoastră căpitan ţipa mult, nu-i aşa, domnule? Roti din nou timona, compensând deriva uşoară a celuilalt vas, cu un ochi experimentat. Nu e nimic rău în asta, continuă el, ridicând din umeri. Poate chiar să salveze nişte vieţi.

Marriott se gândi la căpitanul de pe bătrânul distrugător *V&W*. Abia dacă avusese timp să-l cunoască. Dar primele lui cuvinte, atunci când urcase pe navă, îi reveneau deseori în minte.

Căpitanul, un ofiţer cu două dungi şi jumătate, observase: „Am doar două sfaturi să-ţi dau, pentru perioada cât vei fi sub comanda mea: fă ce ţi se spune şi nu-mi sta în drum.“ Era un scoţian mic şi dur. Dacă se gândea acum la asta, înţelegea că omul simţea probabil că lumea lui se sfârşea, pe măsură ce ofiţerii de carieră erau îndepărtaţi rapid, ca să fie înlocuiţi cu nişte *amatori blestemaţi*, cum îi striga el uneori pe cei din RNVR.

Cât de mult se schimbase asta, îşi spuse Marriott. Acum erau cu toţii profesionişti sau morţi.

— Încet înainte.

Zgomotele mării reveniră, stropii de apă udând ecranul covertei şi făcând tunul de şase livre de pe puntea prova să strălucească precum argintul.

Deşi era probabil mică pentru o navă, bătrâna *Ronsis* se înălţa deasupra lor ca o creastă ruginită. Cea mai mare parte a vopselei ei de camuflaj se cojise sau fusese râcâită, iar bordul înalt era o masă de zgârieturi.

Feţele formau pete palide lângă parapet, şi un om cu o şapcă de uniformă apăru pe punte, ca să se uite la canoniera suplă *Fairmile*, care se înălţa şi cobora la vreo douăzeci de metri sub bordul de vânt.

Fairfax se îndreptă spre poarta parapetului şi se clătină, cu un picior în aer.

— Ai grijă, secundule, spuse Marriott.

Ochii lor se întâlniră.

— Am nevoie de tine aici.

Fairfax aprobă din cap şi porni iute spre pupa, cu tocul mare de revolver bălăngănindu-i-se la şold.

Marriott aşteptă, cu ochii pe cabotier, până când şalupa micuţă apăru la pupa. Slavă Domnului că marea era liniştită! Asemenea şalupe nu prea foloseau pe vreme rea.

Evans aşteptă ca motorul exterior de la tribord să ajungă la o turaţie care să ţină canoniera paralelă cu *Ronsis*.

— Coboară o scară, zise el şi mormăi. Nu îndrăznesc să ne facă probleme, domnule.

Marriott văzu cum şalupa se lupta cu valurile la picioarele scării înguste, apoi silueta slabă a lui Fairfax urcând pe ea, urmat imediat de Craven. Micimanul Craven era un alt individ dur. Cu toate că era din Birmingham, se descurcase bine în Marină. Odată fusese auzit declarând că *orice imagine era mai frumoasă ca oraşul Brum!*

Se auzi o voce de la pupa:

— *Navă*, *navă!* La tribord!

Marea sclipea mai intens acum şi, în strălucirea reflectată a primelor raze de soare, nu părea atât de surprinzător că nou-venitul sosise neobservat. Marriott dibui vasul cu binoclul, conştient de faptul că stătea cu spatele la bătrânul cabotier, la Fairfax şi la ceea ce făcea acesta.

— E o navă *mică*, domnule, exclamă Lowes.

— Urmăreşte ce se întâmplă pe *Ronsis*, pilot! spuse Marriott, tăios.

Îşi reglă din nou binoclul. Pur şi simplu nu era o zi bună pentru Lowes.

— Ce părere îţi face, Bunts?

Silver nu ezită.

— Şalupă torpiloare, aş spune, domnule. Am văzut una ca ea la Murmansk, atunci când mă aflam în convoaiele arctice. Se strâmbă. Eram semnalizator cu steagurile pe o corvetă blestemată, pe vremea aceea. Se aplecă peste balustradă. Asta a

oprit, domnule, zise el.

— Cheamă-i. Spune-le numărul nostru. Eu cred că este cea pe care am auzit-o noaptea trecută.

Lampa Aldis semnalizează peste apă, dar nu primiră nici un răspuns. Celălalt vas, situat atât de jos în apă, încât era imposibil de identificat după formă sau marcaje, se opri pe loc, ca un animal la pândă.

— Semnalizează din nou.

— E secundul, domnule! strigă Lowes.

Marriott se răsuci şi se uită la puntea mâncată de rugină. Fairfax luase un megafon de undeva şi, deşi acesta îi distorsiona vocea, nervozitatea lui era evidentă.

— Au fost întorşi din drum de marina suedeză, domnule! Se ascund de vasele de patrulare ruseşti. Făcu semne violente spre silueta neagră, îndepărtată. Unul este deja aici, domnule!

Marriott trecu şi el la megafon.

— Comunică-i pilotului că *trebuie să întoarcă* şi să intre sub controlul comandantului rus.

Fairfax rămase pe loc, cu o voce rugătoare:

— Sunt soldaţi răniţi, jos, domnule.

Capul lui Craven apăru lângă el, şi Fairfax strigă:

— Şi femei! Asistente medicale şi civili.

Întrucât Marriott nu spuse nimic, secundul adăugă, cu disperare:

— Nu putem să-i abandonăm, domnule!

Marriott îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. *La ce naiba se aşteaptă? Nu sunt Dumnezeu*. Se uită la faţa întunecată a lui Evans.

— Ce fac ruşii?

Evans ridică, indiferent, din umeri.

— Stau acolo. Aşteaptă.

Marriott aruncă o privire la megafon, îl apucă din nou şi vorbi:

— O să transmit un mesaj. Vezi ce mai poţi afla!

Închise megafonul şi luă carneţelul pe care i-l întindea Silver. Acesta ghicise ce urma să se întâmple.

Marriott aşteptă ca vederea să i se limpezească suficient, ca să poată scrie. Apoi rupse foaia şi spuse:

— Dă-i-l lui Sparks. Imediat.

Chiar dacă ştia că nu era nici o speranţă. Oare pentru Fairfax exista vreuna? *Sau pentru mine?* Nu dură mult. Marriott privea cabotierul şi îşi imagina toţi acei oameni din carena veche. Unii prea grav răniţi, ca să le mai pese. Alţii, care voiau doar să ajungă acasă. Civili care fugeau. Şi asistente medicale.

Silver veni pe punte şi îl privi impasibil.

— Ce zice? întrebă Marriott.

Silver spuse, fără să mai fie nevoie să citească:

— *De la NOIC, repetat Amiralitate. Permisie refuzată. Asiguraţi-vă că* Ronsis *aşteaptă escorta. Nu interveniţi, repet, nu interveniţi*. Se uită apoi la silueta îndepărtată. Asta este, domnule.

Marriott se întoarse la megafon.

— Nici o şansă, secundule. Comunică-i pilotului să aştepte escorta şi să nu facă vreun gest prostesc.

— Ce ar putea face, pentru Dumnezeu? strigă Fairfax, cu amărăciune. Apoi adăugă, pe un ton mai controlat: Am înţeles, domnule.

Vocea lui Marriott bubui peste apă, metalică, din cauza megafonului:

— Întoarce-te la bord. Cât de repede vrei.

Ezită. Simţea furia lui Fairfax şi voia să o înţeleagă, chiar dacă nu putea să o împărtăşească.

— *S-a terminat*, secundule.

Parcă trecu o veşnicie înainte ca grupul să coboare în şalupa de la picioarele scării.

Într-un târziu, Fairfax se prezentă pe punte şi salută, cu un formalism ciudat de neobişnuit acolo.

— Se îndreptau spre Danemarca, domnule.

— Îmi spui mai târziu, secundule.

Se răsuciră amândoi când sunetul telegrafelor din camera motoarelor răsună peste apa agitată, şi, câteva clipe mai târziu, elicea unică a lui *Ronsis* transformă marea într-o spumă tot mai învolburată. Nava păru să se împuţineze când începu să vireze scurt, distanţa dintre ea şi canonieră mărindu-se, orice contact fiind întrerupt.

— Nava *duhnea*, domnule. Nu au medicamente şi haine. N-am crezut niciodată…

Marriott păstră distanţa, urând tot ceea ce trebuia să spună şi

să facă.

— Nu te mai gândi la asta, şi gata. Aşa cum am zis, *s-a terminat*.

Cineva strigă:

— Ia uitaţi-vă! Şi-a schimbat din nou cursul! Merge spre ţărmul suedez!

Marriott se uită, fără să-i vină să creadă, dar ştia că pilotul se hotărâse, probabil, încă de când ascultase schimbul de cuvinte purtat peste apă.

Vasul rusesc începu să se mişte.

— E clar că ăsta are radar, domnule! remarcă Silver.

Rae rânji.

— Oricât ar fi de rapizi ruşii, n-o s-o prindă niciodată pe vaca aia bătrână!

Marriott înţelegea perfect ce era în mintea căpitanului. Să-şi ducă nava la ţărm, după care suedezii erau obligaţi să-i ia pe pasageri sub protecţia lor. Planul părea nebunesc şi reuşita improbabilă, dar atunci când nu ai de ales…

Vocea observatorului se auzi din nou, de data asta, aproape ca un strigăt:

— *Torpilă la tribord*, domnule!

Marriott se aruncă în partea cealaltă a punţii, uitând totul, în timp ce privea linia albă, subţire, care tăia apa plumburie, precisă ca o lamă.

— Drept în faţă! Puternic la tribord!

Cineva strigă:

— A doua torpilă, domnule!

Asemenea unor linii paralele trase de la mare distanţă, cele două torpile ţâşniră pe lângă canonieră, în timp ce prova acesteia se ridica, datorită acţiunii celor patru elice mari, şi despica marea.

— Ia legătura cu ei, omule! urlă Fairfax. Fă ceva, pentru Dumnezeu!

Silver îşi lăsă binoclul să-i cadă pe piept, ca şi cum nu ar fi suportat să privească. Văzuse atât de multe vase torpilate – ale lor, britanice, neutre, chiar şi nave-spital. Nimeni nu fusese imun la minele marine, ucigaşe imparţiale, sau la torpilele trase noaptea. Moartea putea să aleagă. Ca şi un tânăr în bombardierul lui, apăsând butonul deasupra Berlinului sau Coventry-ului. Ce

conta pentru el! Avionul şi echipajul lui erau prima lui răspundere. Ei se considerau cu toţii norocoşi dacă un procent din bombele lor îşi atingea ţinta corectă.

— *Cârma la mijloc! Pe loc!* Ţine-o, cârmaci!

Marriott îşi trecu braţul în jurul unui montant de parapet şi îl simţi muşcându-i muşchii când carena se ridică în sus, în urma virajului strâns. Văzu nişte fulgerări roşii, doar la câteva secunde una de cealaltă, apoi bubuitura exploziei se reverberă peste apă şi înălţă canoniera, ca şi cum s-ar fi aflat pe creasta unui val.

Evans se aplecase peste timonă, cu ochii întredeschişi, ca să se apere de stropii de apă. Nici măcar nu clipi când lovitura bubui în jurul navei şi peste mare, de parcă nu avea să se oprească niciodată.

Marriott îşi ridică binoclul şi aruncă o privire scurtă spre *Ronsis*, deja acoperită de fum şi flăcări, cu duneta demodată încovoiată, ca şi cum torpilele îi frânseseră spatele. Apoi se roti ca să caute celălalt vas, dar văzu doar spuma siajului lui, în timp ce şalupa întorcea şi se îndrepta spre continentul invizibil.

— Încet înainte, spuse Marriott şi cercetă busola. Virează Nord-Est.

Se uită la Lowes. Faţa acestuia era albă şi tânărul tremura. Şocul, rapiditatea dezastrului. Faptul că astfel de lucruri erau imposibile, conform regulilor războiului, precum şi faptul că nu se mai aflau în război.

— Treceţi la posturile de acţiune, ordonă Marriott. Fiţi pregătiţi să-i culegem pe supravieţuitori.

Scutură braţul lui Lowes. Era moale, ca şi cum ar fi murit în explozie.

— Ieşi din transă, sublocotenent!

Apoi îi făcu semn lui Rae.

— Înlocuieşte-l pe cârmaci.

Văzu cum Evans aproba iute din cap, în timp ce cobora de pe grătarul lui. *Lua comanda*, aşa cum făcuse de atâtea ori.

Marriott se uită la Fairfax.

— Ei bine?

— Aţi avut dreptate, domnule, răspunse Fairfax. Acum s-a terminat. Pentru ei, cel puţin.

Vocea lui era amară, ostilă.

Marriott îl privi cu gravitate.

— Ce voiai să fac, să pornesc un nou război? Ruşii sunt *aliaţii* noştri. Ei au suferit din cauza nemţilor. Pilotul de pe *Ronsis* ar fi trebuit să ştie ce se putea întâmpla. Aşteptă, simţind cum îl cotropea neputinţa, care-l trăgea în jos. Aveam ordinele noastre. Mai mult, cred că ruşii le ştiau mai bine ca noi.

O altă explozie, adâncă şi înfundată, zdruncină carena, şi Marriott observă cum nava veche se înclină într-o parte; coşul de fum înalt îi căzu, o dată cu catargul principal şi macaraua de pe punte, iar motoarele îi ieşiră prin coca prea bătrână pentru război, probabil chiar şi pentru primul. Se desfăcuse în două, pupa şi prova ridicându-se spre soarele batjocoritor, ca nişte Memoriale nepotrivite.

— Se scufundă, spuse Silver, încordat.

Secţiunea provei se scufundă prima, producând bule şi aburi, apoi duneta înaltă se rostogoli, şi Marriott îşi ţinu respiraţia când văzu cum o barcă de salvare, cu câteva siluete care se agăţau de marginile ei, era zdrobită dedesubt şi dusă la fund.

— *Mesaj către NOIC, repetat la Amiralitate*.

Marriott îi văzu pe câţiva dintre oamenii lui stând lângă balustrade, cu plase şi frânghii. Doi aveau chiar şi cârlige. Era imposibil să fi rămas prea mulţi în viaţă. Se scufundase în cinci minute.

Silver întrebă încet:

— Domnule?

— *Raportăm*: Ronsis *torpilată şi distrusă de o navă de război neidentificată*. Se întoarse cu spatele, furios. Puteau să se descurce singuri cu asta, la Kiel. Încercă să-şi calmeze vocea: *Culegem supravieţuitorii, cerem ajutor. Ne vom întoarce la bază, conform ordinului*.

Cineva strigă:

— Uite unul, Jim! Fii gata cu plasele!

Un altul icni:

— Isuse, uită-te la *asta!*

În timp ce Marriott cerea o nouă reducere a vitezei, auzi o femeie strigând. Urletul îl făcu să se cutremure, şi când se uită la Fairfax, văzu că acesta retrăia totul, amintindu-şi că îi văzuse şi, probabil, chiar vorbise cu unii dintre ei.

La prova, cârmaciul stătea cu un braţ întins, arătând spre ceva sau spre cineva din apă, în vreme ce etrava plonja printre resturile plutitoare, praful de cărbune şi cadavre.

Era un joc al luminii, dar Marriott ar fi putut să jure că Evans zâmbea.

V

Puncte de vedere

Jeepul vopsit în albastru, cu însemnele RN pe aripi, trecea, zgomotos, peste plăcile de oţel întinse de genişti ca să acopere marginile craterelor de bombă mai mici. Marriott se ţinea de scaun şi privea sutele de siluete la muncă, cu târnăcoape şi lopeţi, în timp ce buldozerele şi tractoarele ridicau o cantitate imensă de praf în lumina voalată a soarelui.

Parcă trecuse o veşnicie de când plecaseră pe mare să se întâlnească cu cabotierul *Ronsis*, şi, totuşi, nimic nu se schimbase. Sau poate că da? Atunci când comandorul Meikle venise cu maşina la capătul debarcaderului, ca să-l ia, Marriott observase un Bedford de trei tone al armatei înaintând pe o cărare îngustă, printre grămezile de pietriş şi grinzi încovoiate. Trecuseră doar câteva zile de când tânărul căpitan de genişti înfipsese o lopată în moloz, să marcheze capătul drumului îngropat. Îşi spuse că oamenii munciseră zi şi noapte, pentru ca drumul să ajungă suficient de larg pentru marinarul german, cu roaba lui. Iar acum putea să treacă pe el un camion de trei tone. Era uşor pentru şoferul de armată, după ceea ce văzuse, probabil, în cele unsprezece luni trecute de la Ziua Z, din Normandia.

Meikle se lupta cu volanul şi ieşi de pe drum, ca să evite un tanc al armatei parcat, pe care era vopsită emblema Diviziei Blindate a Gărzii.

— Nici un pic de respect, spuse el.

Parcă ar fi condus pe Strand, sau în jurul lui Hyde Park Corner, îşi spuse Marriott.

Se opriră la nişte porţi de sârmă ghimpată, pentru o verificare sumară, apoi, după ce fură salutaţi regulamentar de nişte poliţişti militari cu şepci roşii, Meikle acceleră şi se îndepărtă de poarta plină de zgârieturi, intrând pe drumul principal.

Marriott remarcă, în treacăt, că era prima dată când ieşea din şantierul naval.

Nici aici nu erau diferenţe prea mari. Case distruse, cabluri electrice rupte, atârnând de pe stâlpi, gropi, alte gropi, unele atât de uriaşe, încât înghiţiseră străzi întregi.

Ca şi în Londra, se gândi Marriott posomorât, unde bisericile Wren şi casele micuţe, lipite spate în spate, din East End, suferiseră la fel de mult. Raiduri de zi şi de noapte, şi după aceea, „bombele zburătoare“, care erau lansate din Ţările de Jos şi zburau până îşi terminau combustibilul. Apoi cădeau, cu un efect ucigător. Dar măcar pe ele puteai să le auzi, până când li se opreau motoarele. Rachetele uriaşe V2 loveau de la sute de metri altitudine, cu viteza luminii. Cei care scăpau de moarte sau răni auzeau deseori exploziile mult timp după ce rachetele îşi găsiseră ţinta. Oare ar fi rezistat, dacă armata nu ar fi cucerit la timp bazele de rachete? Se uită la scena pe lângă care treceau: căruţe trase de cai, maşini şi camioane pline ale armatei, şi peste tot uniformele kaki ale forţelor de ocupaţie.

Încerca să nu se mai gândească la *Ronsis*. Cei de pe canonieră aveau opinii diferite. Unii spuneau că nu puteai spera altceva de la *Roşii*. Alţii susţineau cu tărie că, fără Josif Stalin, Germania ar fi câştigat războiul.

În afara sarcinilor de lucru şi a celor legate de carturi, Fairfax nu mai spusese aproape nimic. Era ca şi cum deasupra lui plutea un nor – realitatea victoriei şi clinchetul cănilor ciobite, pline cu coniac tare, fiind deja uitate.

Meikle îi aşteptase să amareze, la întoarcerea în Kiel. Aşteptase, uitându-se cum medicii armatei şi brancardierii cărau o parte dintre supravieţuitori pe doc şi în ambulanţele militare care-i aşteptau. Marinarii, unii de pe ML-urile acostate acolo, ajutaseră şi ei la transportarea sau ghidarea oamenilor şocaţi şi uluiţi, spre a fi în siguranţă. Culeseseră douăzeci şi trei, dar trei dintre ei

muriseră în câteva ore de la salvare. Arsuri, membre rupte, şoc – toţi plătiseră un preţ.

Printre supravieţuitori se aflau şi două femei. Una era o asistentă medicală, în uniforma armatei, cealaltă, o civilă tânără, care aproape îşi pierduse minţile. Un soldat german care vorbea ceva engleză le explicase că aceasta încercase să scape, împreună cu copilul ei, de trupele ruseşti care înaintau. După ce torpilele loviseră nava, nu-şi mai văzuse copilul.

Nici unul dintre ei nu înţelegea cu adevărat ceea ce se întâmplase, şi numai aceia care fuseseră pe punte îşi dăduseră seama ce anume încercase să facă pilotul navei *Ronsis*. Acesta dispăruse, când puntea se transformase într-o minge de foc uriaşă.

Asta fusese ieri. Meikle îi acceptase raportul scris şi îl înmânase secretarului-şef, care stătea şi acum ghemuit în partea din spate a jeepului. Spusese doar atât:

— Mâine vor să te prezinţi la Cartierul General. Sunt sigur că vor exista repercusiuni. Nu e uşor să lucrăm împreună – nu-i invidiez pe negociatori, când va fi vorba de împărţirea „trofeelor“ între învingători.

Nu făcuse o glumă crudă. Pentru el, acest fapt era o certitudine. Când se întorsese la jeep, strigase în urmă:

— S-ar putea să fie prezenţi şi nişte ofiţeri superiori.

Marriott ar fi vrut să răspundă: *Ce au făcut ei ca să ajute? Le-am cerut sprijinul, dar nu am primit nimic, aşa încât ce era să fac?*

Acum se afla aici, în jeepul lui Meikle, cu aerul vâjâind pe lângă maşină şi cu podeaua acesteia înclinându-se şi vibrând, în timp ce roţile derapau groaznic peste găuri umplute prost şi peste cărămizi împrăştiate.

Fusese o noapte grea. Marriott rămăsese în cabina lui, fumându-şi pipa şi reflectând. Ce ar fi putut să facă? Ce *ar fi trebuit* să facă?

— Acolo este punctul terminus al căii ferate principale, spuse Meikle. Acoperişul s-a prăbuşit, bineînţeles, dar în scurt timp o să punem în mişcare nişte garnituri, căci vom avea al naibii de multă nevoie de ele.

Al naibii suna ca o obscenitate pentru Meikle. Omul părea să nu-şi piardă niciodată cumpătul. Rece, încrezător, şi fără

sentimente.

Marriott văzu nişte femei în haine de lucru din material aspru, care măturau pietrişul de pe pavaj. Una era destul de drăguţă, în ciuda hainelor şi a batistei pe care o purta peste păr, ca să se apere de praf şi de fum.

Ea ridică scurt privirea şi ochii lor se întâlniră. În ei citi nu teamă, ci prudenţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie chemată la jeep, din cine ştie ce motiv.

— Bolile venerice sunt destul de în floare aici, comentă sec Meikle. Oamenii noştri trebuie făcuţi să înţeleagă asta. Cred că medicul militar va organiza vizionarea unor filme şi nişte prelegeri.

— Credeam că există un ordin de nefraternizare, domnule.

Meikle îşi desprinse privirea de la drum şi îl studie cu calm.

— Am auzit că marinarii nu prea ţin cont de astfel de ordine, aşa-i? Apoi strigă: Cât timp mai avem, Lavender?

Iepurele Alb răspunse instantaneu:

— O jumătate de oră, domnule.

— Suficient.

Meikle ieşi de pe drum şi frână brusc. Aşteptară să se aşeze praful pe capota lucioasă, şi căldura soarelui îi aminti lui Marriott că dormise foarte puţin. Pe lângă ei treceau oameni, ca şi cum jeepul nu se afla acolo, ca şi cum nimic nu avea vreo importanţă.

— Nu te lăsa impresionat de poveştile ghinioniste, Marriott, spuse Meikle. Am văzut deja rapoartele. Ei vor încerca să sugereze că există disensiuni între noi şi aliaţii noştri, în special cu ruşii.

— După ceea ce am văzut, cred că s-ar putea să aibă dreptate, domnule.

Meikle oftă şi apoi plesni din degete.

— Servieta, Lavender!

O aşeză în poală şi scoase un dosar nou-nouţ, care părea plin cu fotografii.

— Uită-te la astea, zise Meikle.

Marriott cercetă pe rând fiecare fotografie, simţindu-şi mintea terorizată şi şocată de ceea ce redau ele, în cele mai oribile detalii.

Tranşee lungi, numai parţial umplute de buldozere, în care se

vedeau grămezile de cadavre ca nişte schelete. Multe erau dezbrăcate – greu de spus dacă erau bărbaţi sau femei. Unele aveau mâinile legate şi cu siguranţă fuseseră împuşcate în ceafă, de aproape. În poze, puteau fi remarcate grămezi de cadavre, dezgolite şi obscene. Şi mai rele erau cele în care oamenii stăteau în picioare, cu membrele lor ca nişte beţe, şi se uitau la cameră. Ar fi trebuit să fie morţi, măcar pentru a se salva de această umilinţă finală.

— Ştiai de lagărele de concentrare? întrebă Meikle, liniştit.

Marriott privi din nou fotografiile, abia venindu-i să creadă ceea ce vedea.

— Nu de aşa ceva.

— În Polonia. Dar sunt mult mai multe. O maşină de exterminare în masă. Soluţia finală a lui Hitler, atât de mult vehiculată.

Vocea lui era rece, prozaică.

Marriott se gândi la soldaţii germani răniţi, la marinarul cu steagul mic de armistiţiu, la asistenta medicală rănită, ai cărei ochi exprimau o parte dintre ororile la care fusese martoră. Chiar şi la fata cu mătura, de-acolo, din spate.

— Bănuiesc că nu sunt toţi aşa!

Meikle îi întinse din nou servieta secretarului său.

— Vom vedea. Porni motorul şi se uită la drum. Pentru mine, sunt toţi vinovaţi, până la proba contrarie. Apoi se întoarse şi studie trăsăturile încordate ale lui Marriott. Explozia ultimei tale nave nu a făcut parte dintr-un *joc amuzant* – ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Ai luptat ca să supravieţuieşti, şi mai ales ca *să învingi!* Aminteşte-ţi asta, data viitoare când vei dori să-ţi agăţi inima la vedere, pe uniforma de paradă! Coti pe drum. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi vrut să-i fac să plătească pentru asta!

Parcurseră restul drumului fără să mai vorbească.

Cartierul General pentru Operaţiuni Navale, cu caracter temporar, fusese înainte o şcoală. Mai târziu, fusese folosit ca spital, pentru a face faţă efectelor dezastruoase ale raidurilor aeriene, şi, în timp ce mergea lângă comandor, Marriott simţi contrastul total existent acolo. Rămăşiţele cojite ale desenelor şi picturilor copiilor, probabil, de la ultimul Crăciun, Moş Crăciun pe

sania lui, reni şi copaci acoperiţi de zăpadă. Într-o cameră goală, în care se aflaseră înainte bănci, acum erau grămezi de saltele de paie, pătate cu sânge uscat, aşteptând să fie aruncate într-unul dintre numeroasele focuri făcute de armată, ca să scape acel loc de murdărie şi de pericolul îmbolnăvirii. Bucăţi din acoperiş dispăruseră, şi deasupra văzu cerul pur şi senin.

Câţiva marinari germani se ocupau cu îndepărtarea molozului şi descărcau fişete de oţel din nişte camioane ale armatei. Luară poziţie de drepţi la trecerea celor doi ofiţeri ai Marinei, cu ochii ficşi şi goi. *Cum ne văd ei?* se întrebă Marriott. Apoi se gândi la fotografiile lui Meikle, la oroarea acelui loc, la suferinţele înfiorătoare care, probabil, făcuseră ca moartea să fie mai mult decât bine venită, ca o eliberare.

Îşi aminti de spusele lui Fairfax, şi de faţa tânărului sublocotenent când vorbise atât de dur. Poate că se înşelase. Poate că era mai bine să-ţi ţii inamicul în cătarea unei arme sau a periscopului, ori în dreptul crucii de pe vizorul unui bombardier.

Aici, era ca şi cum te-ai fi văzut singur învins.

— Aşteaptă o clipă, spuse, tăios, Meikle.

Se duse să vorbească cu subofiţerul care stătea destul de jenat la un birou, izolat pe coridor, cu un pistol-mitralieră atârnat de spătarul scaunului său de şcolar.

Meikle se întoarse şi zise:

— Ofiţerul de operaţiuni are un vizitator, dar vrea să intrăm şi noi. Părea puţin iritat. Nu uita ce ţi-am spus.

Îşi plimbă ochii peste încercarea de ţinută protocolară a lui Marriott. Jacheta lui ar fi avut nevoie să fie călcată, iar gulerul era acelaşi de la ultima şedinţă.

— Hmmm! făcu Meikle.

Camera – înainte o cameră de studiu sau o bibliotecă, după părerea lui Marriott – avea vedere spre ceea ce fusese, cândva, o grădină frumoasă.

Peste tot erau hărţi şi telefoane, iar doi ofiţeri RNVR şi câţiva telegrafişti şi semnalizatori răspundeau la apeluri, scriind şi transmiţând notiţe, în timp ce un ofiţer semnalizator gras se plimba printre ei ca un câine de pază impresionant.

La un capăt al camerei lungi se afla un birou, cu câteva scaune, salvate din casele vecine, unul încă pârlit din cauza unei

bombe căzute în apropiere.

Ofiţerul de operaţiuni era înalt şi solid, un ofiţer de carieră, cu trei inele de comandor pe mâneci. Părea foarte obosit, dar avea un zâmbet cald când le făcu semn spre scaune.

— Eu sunt Rodney Boucher, Marriott. *Şeful* de aici, deocamdată, până se aranjează lucrurile. Îmi pare rău că te-am târât până aici…

Dar Marriott se uita la celălalt ofiţer, care şedea pe jumătate ascuns de spătarul înalt al unui scaun.

Ofiţerul de operaţiuni ezită. Avea un stil studios, aproape amabil, la care nu te-ai fi aşteptat de la un ofiţer care încerca să instaureze oarece ordine într-un şantier naval distrus şi în mişcarea vaselor de-acolo.

— Acesta este comodorul Paget-Orme.

Omul aşezat pe scaun se roti şi îl privi pe Marriott câteva secunde. Era genul de ofiţer superior care ar fi făcut pe oricine să se simtă şifonat şi stingherit. Jacheta acestuia era întunecată şi sclipitoare, din piele de căprioară de cea mai bună calitate, iar dunga unică şi groasă din jurul mânecii era ca auriul de pe şapca lui Meikle. Nouă. *Cumpărată pentru acea ocazie*.

Şi el era curat. Nefiresc de curat. Atât de roz şi de periat, cu mâini curate şi mari, care se odihneau în poală, ca nişte crabi la pândă.

— Mă aflu aici ca să grăbesc lucrurile, spuse comodorul. Răspund direct în faţa amiralului. Zâmbi uşor, dezvelindu-şi dinţii mici şi regulaţi. Numai în faţa lui. Asta îl amuza, şi stomacul lui, care nu putea fi ascuns nici chiar de croiala perfectă, se cutremură de veselie. Un fel de Dumnezeu!

Marriott le aruncă o privire fugitivă celorlalţi. Faţa comandorului Boucher exprima o resemnare răbdătoare, iar a lui Meikle nu era departe de antipatie.

— Şi acum, locotenent Marriott.

Comodorul Paget-Orme îşi reaşeză un cot pe scaun şi îl studie cu un ochi critic.

— DSC şi panglică – unul dintre Băieţii Gloriei, mi s-a spus. Nu aşteptă un răspuns. Afacerea aceea cu vasul, hmm…

Ofiţerul de operaţiuni preciză cu promptitudine:

— *Ronsis*, domnule.

— *Exact*. Zâmbetul dispăru. Ei bine, am înţeles că primiseşi ordin să-l întorci pe *Ronsis* din acea încercare de evadare?

Marriott îşi presă încheieturile de corp, ca să-şi stăpânească indignarea. Poate că acesta fusese biroul directorului? Această senzaţie o încerca acum.

— I-am ordonat să se oprească, domnule.

Făcuse semnale în acest sens, scrisese totul în jurnal şi apoi în raport. Era ca şi cum ar fi vorbit unui val de neoprit.

— Apoi am trimis un grup la bord, care a descoperit că acolo se aflau soldaţi răniţi şi nişte femei. Nu puţem afla câţi.

Se aştepta la o întrerupere, dar comodorul grăsuţ îl privea fix, cu intensitate. Cei doi crabi rozalii se ridicară spre piept, unindu-se sub bărbie, ca un suport.

Marriott continuă obosit:

— Le-am semnalat să…

Comodorul aprobă din cap, nerăbdător.

— *Ştiu* asta. Ochii lui, de un albastru foarte deschis, se rotiră spre Meikle. Care a fost răspunsul?

— NOIC-ul a repetat că ordinul iniţial trebuia executat, replică Meikle. Că nava trebuia să aştepte escorta rusească.

Se uită la Marriott, cu o faţă lipsită de expresie, la fel ca vocea.

— Ofiţerul comandant rus a fost informat de asta. Ridică scurt din umeri şi continuă: În acel moment, responsabilitatea noastră a încetat.

Comodorul îşi trecu limba peste buza inferioară.

— Şi atunci nava controlată de nemţi a încercat să scape. Sprâncenele i se ridicară uşor. Un cargobot vechi, sau ce o fi fost el, împotriva unei şalupe rapide de patrulă. Destul de ridicol, aş spune.

— Nu vom şti niciodată ce încerca să facă pilotul navei, spuse Meikle. Poate că dorea ca locotenentul Marriott să înfrunte autoritatea rusească, aşa încât el să poată scăpa, să-şi ducă nava la ţărm şi să se pună, împreună cu pasagerii lui, la mila suedezilor, sau poate chiar a noastră.

Comodorul zâmbi copilăreşte.

— Al naibii de mulţi de *poate*.

Ofiţerul de operaţiuni spuse brusc:

— Am primit un comunicat de la amiralul rus, domnule. Explicaţia lui este că şalupa de patrulare a tras numai atunci când comandantul ei a crezut că *Ronsis* făcea manevre ca să-l păcălească pe ofiţerul comandant al canonierei 801.

Marriott exclamă, fără să vrea:

— Este o minciună, domnule! I-au ucis pe oamenii aceia cu sânge rece! Aş fi putut să-i iau sub comanda mea şi să urc la bordul lor un grup înarmat, dacă…

Comodorul încuviinţă din cap.

— Ah, da, locotenent Marriott. *Dacă*. Acest singur cuvânt reprezintă toată diferenţa. Dar nu ai făcut-o, şi mă bucur pentru tine. Ochii lui deveniră brusc reci, dispărând din ei tot umorul. Ai fi creat o dezbinare serioasă între noi şi comandantul rus, într-un moment în care abia reuşim să ne descurcăm cu problemele de-aici! Şi tot ce ai fi obţinut, ar fi fost o Curte Marţială pentru nerespectarea ordinelor! Dă-mi voie să te asigur de asta!

Ofiţerul de operaţiuni aşteptă până ce comodorul îşi recăpătă controlul, apoi spuse:

— Dacă noi contrazicem explicaţia ruşilor, atunci o vor schimba. Aşa fac întotdeauna. Vor spune că ai permis în mod deliberat navei *Ronsis* să scape, poate în Suedia. Se uită la Marriott şi adăugă cu blândeţe: Caută să uiţi totul. A fost o urmare a războiului.

Marriott încercă din nou.

— Dacă vorbiţi cu supravieţuitorii, domnule, poate veţi obţine un avantaj în tratarea problemei!

Comodorul îşi examină un deget şi se încruntă.

— Supravieţuitorii au plecat. Am ordonat întoarcerea lor în sectorul rusesc, azi-dimineaţă.

Marriott se gândi la femeia şocată, care îşi pierduse copilul, apoi îşi imagină faţa asistentei de armată, soldaţii răniţi şi cei doi marinari lituanieni.

Paget-Orme se uită la Marriott şi întrebă:

— De ce să-ţi faci tu probleme? Nemţii ar fi procedat la fel, dacă ruşii ar fi încercat să scape. Se săturase de acea problemă. Oricum, Marriott, voi avea nevoie de nava ta peste două zile. Am de gând să inspectez facilităţile locale, ale docului, cele de salvare şi celelalte.

Suna destul de vag.

— Germanilor le va prii să vadă un *veteran* în mijlocul lor!

— Ar fi trebuit să-i las să moară pe toţi, replică Marriott.

— Fără îndoială, ai fost obligat să faci asta destul de des, în trecut! spuse, cu asprime, Meikle.

Cuvintele îi răsunau încă în minte, când o maşină îl transportă înapoi, la şantierul naval.

Popota principală a canonierei era aglomerată la maximum, iar fumul de pipă şi de ţigară putea fi tăiat cu cuţitul. Toate hublourile şi răsuflătoarele erau larg deschise, iar duhoarea portului contribuia din plin la acea atmosferă umedă.

Majoritatea marinarilor stătea în jurul mesei, privind unul peste umărul celuilalt, ca să devoreze cele două ziare care sosiseră, în sfârşit, din Anglia. În spaţiul strâmt de sub plafonul jos, alţii îşi călcau sau îşi coseau hainele, ori îşi povesteau felurite întâmplări, în timp ce citeau scrisorile venite cu aceeaşi navă care adusese ziarele şi pachetele de acasă.

Micimanul, Craven, spunea:

— Isuse, priviţi mulţimea din faţa Palatului Buckingham! Pariez că a fost o noapte al naibii de distractivă.

Ceilalţi se uitau la prima pagină. Palatul părea asaltat de o masă solidă de feţe, steaguri, unii oameni fiind urcaţi pe plafoanele taxiurilor, entuziasmul victoriei şi uimirea fiind atât de evidente, încât multora, ca şi lui Craven, le lipseau. Îşi doreau să fi fost şi ei acolo, ca să savureze sărbătoarea.

Un altul zise:

— Uită-te la pozele astea, Hookey!

Craven cercetă cu atenţie înfăţişarea crudă a unui lagăr de concentrare eliberat: morţii vii, oroarea lui de neconceput.

— *Ticăloşi blestemaţi!* spuse el.

Ginger Jackson se uita înăuntru de la uşa principală, îmbrăcat, ca de obicei, în salopeta periată şi spălată atât de des, încât era mai mult albă decât albastră.

— Este tot o parte a războiului.

Craven ridică privirea spre el şi rânji.

— Dar cum e cu ai tăi? Cred că ai transportat destul gin ca să plutească şi *Hipper*-ul!

Semnalizatorul-şef Silver îşi legă ultimul nod la o aţă cu care repara o şosetă şi zise:

— Comodorul vine la bord mâine, nu-i aşa, Ginger?

Ginger făcu câţiva paşi mărunţi şi sâsâi:

— Şi îşi aduce *stewardul-şef* cu el!

Marinarul care încerca să-şi calce ţinuta de ţărm cu cele şapte cute dorite, pe scândura de călcat de la bordul canonierei, strigă:

— Ai grijă, Ginger, ăştia-s cei mai buni pantaloni ai mei!

Craven suspină.

— Nu ştiu la ce vă aşteptaţi, când vom avea voie să mergem la ţărm. Din ceea ce se spune în cărţulie, e mai probabil să prindeţi o blenoragie, decât altceva.

Un marinar tânăr, numit Langford, întrebă:

— Ce este, de fapt, un comodor, Hookey?

Craven se holbă la el.

— Chiar ştii să vorbeşti! Începusem să mă îndoiesc!

Langford avea numai optsprezece ani şi venise în companie doar cu câteva zile înainte ca aceasta să plece din Anglia spre Danemarca. Pentru el, fusese un război scurt. E întotdeauna greu pentru un nou-venit să se acomodeze şi să fie acceptat. Mai ales pentru unul atât de „verde“. În plus, cei mai mulţi dintre ei şi-l aminteau pe cel pe care-l înlocuise. Sau pe care încerca să-l înlocuiască. Pe acesta îl pierduseră, peste bord, în Canal. Noaptea fusese întunecată ca iadul. Nici măcar nu-l auziseră strigând.

Marinarii erau un grup superstiţios. Câţiva dintre ei încă îl auzeau pe marinarul nefericit, strigând din întuneric.

Craven se gândi la întrebare.

— Comodorul nu este nici una, nici alta. Dacă era pace, adică *pace cu adevărat*, ar fi fost un căpitan care spera să ajungă la rangul de amiral. Ar fi *putut* să scadă la patru dungi *sau* să urce la rangul de amiral întreg, înţelegi?

Silver chicoti sec.

— Ar fi putut să cadă complet, bineînţeles, să fie eliminat din *Andrew*.

Ginger Jackson se aşeză pe bancă şi se sprijini în coate, după care îi spuse în şoaptă lui Craven:

— I-am vorbit despre ştii tu ce domnului Lowes.

Craven şi marinarul Rae – care citea foarte încet din *Daily*

Mail, buzele lui rostind în surdină fiecare cuvânt – săriră în sus.

— Ce-ai *făcut*, tâmpitule?! exclamă Craven.

— Isuse, murmură Rae, vreau să fiu demobilizat când se termină treaba, nu să ajung la pârnaie!

Ginger zâmbi calm.

— Oh, omul e de treabă. Bun ca mierea. O dată ce vom începe, va muşca bine de tot cârligul. Îşi aplecă capul şi insistă: Avem nevoie de tot ce se poate găsi, camarazi. Va fi floare la ureche, o să vedeţi.

Craven nu era convins.

— Totuna, Ginger, ai riscat al naibii de mult. Albă ca Zăpada s-ar putea să fie puţin cam ud, dar tot ofiţer e, pentru Dumnezeu!

Semnalizatorul-şef Silver chicoti uşor, în timp ce studia cusătura. Erau formidabili, îşi spuse el. Nici măcar nu-şi începuseră planul de îmbogăţire pe seama friţilor, şi începuseră deja să se certe. Îşi strânse cutia de lucru, întrebându-se ce făcea comandantul. Îl văzuse la întoarcere, şi privirile li se întâlniseră, în timp ce Marriott urca spre locul unde Silver îşi aranja steguleţele şi lămpile de semnalizare. Orice s-ar fi întâmplat la Cartierul General, comandantul nu era deloc încântat. El ducea totul în spinare, la fel cum îi dusese şi pe ei, de când preluase comanda. Silver servise sub mulţi comandanţi la vremea lui, dar Marriott era cel mai bun. Se lăsă pe spate şi încercă să se gândească la viaţa lui, cursele de câini, ca ajutor de bookmaker – un talent moştenit de la tatăl său. Va mai reuşi, oare, să se întoarcă acolo, după toate astea? La luptele de la curse sau în localul din capătul străzii, unde poliţiştii îi împingeau pe toţi cu obişnuita lor asprime amuzată, până când lucrurile deveneau prea dure, după care apărea furgoneta şi ajungeau la secţia locală, primind şi alţi câţiva ghionţi pe drum.

Îşi plimbă privirea peste popota aglomerată. Refugiul lor, casa lor. Locul în care îşi împărtăşeau veştile de la familii şi iubite, ştirile proaste despre vreo casă bombardată, despre rude ucise, în timp ce *noi credeam că suntem singurii care riscam*.

Feţe familiare, oameni pe care-i cunoştea ca pe prietenii lui din Londra. Scouse Arkright, cel mai bun camarad în luptă, dar un maniac bătăuş, după câteva păhărele, la ţărm. Se apleca peste banjoul lui, cu mintea liberă de orice alt gând, în timp ce îl acorda.

Avea să cânte „Maggie May“ înainte de stingere. *Din nou*.

Şi micimanul Townsend, care făcea câte ceva din toate. În afară de cârmaci, nu aveau nici un subofiţer de pe corvetă. Townsend nu era numai tunar-şef, dar lucra şi ca ajutor al nostromului-şef, şef al popotei şi era omul la care găseai înţelegere, dacă făcuseşi vreo prostie şi aveai nevoie de un sfat.

Ca mulţi alţii, şi Townsend urma să plece curând, ca să-şi ia gradul de subofiţer şi să se urce pe vreo navă de serviciu general, care să meargă în Pacific.

Radioul pârâia, şi fragmente din vocea Verei Lynn se auzeau peste zumzetul conversaţiei.

Cineva strigă:

— Opreşte-l! Eu vreau o femeie, n-am nevoie să aud un cântec blestemat despre ele.

Silver zâmbi. Cum aveau să se obişnuiască ei cu viaţa civilă, după ce totul se termina, în cele din urmă?

Îşi dădu seama că Rae îl privea fix, cu ochii mari şi fără să clipească.

— Ce este? îl întrebă.

În loc să răspundă, Rae îşi duse un deget la buze, apoi clătină din cap, semn că nu voia să fie auzit de altcineva.

Se aplecă peste masă şi şopti la urechea lui Silver:

— Se mişcă ceva lângă cocă, Bunts.

Silver se uită la ceilalţi, dar ei continuau să sporovăiască, să citească sau să-şi repare hainele.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva... Silver aprobă uşor din cap. Îşi datoraseră nu numai o dată vieţile simţurilor ascuţite ale lui Rae.

Simţi un fior pe spinare, în ciuda aerului încins. *Se auzise din nou*. De data asta, nu mai era vreun lemn plutitor. Încercă să gândească limpede. Fuseseră cu toţii informaţi despre Werewolves, tinerii nazişti care aveau să lovească, după ce forţele de ocupaţie îşi vor fi slăbit vigilenţa. Dacă era unul dintre ei? Isuse Cristoase, sunetul era chiar lângă unul dintre rezervoarele principale de combustibil. *O mină magnetică*...

— Du-te tu, spuse Rae. Eu nu pot ieşi fără să atrag atenţia.

Silver încuviinţă din cap şi îşi trecu un picior peste bancă, după care se îndreptă spre uşă.

Se urcă pe scară, încercând să găsească o explicaţie. Dacă striga alarmă, fie ar fi fost luat în glumă, fie ar fi eliberat puntea inferioară cu atâta agitaţie, încât ceea ce era lângă bord i-ar fi aruncat pe toţi în aer.

Pe puntea superioară era o scenă paşnică.

Green, un marinar, care stătea acolo ca santinelă pe pasarelă, se sprijinea de balustradă, cu mâna făcută cupă, ca să ascundă ţigara aprinsă. Îl văzu pe Silver şi clipi, tulburat.

— Nu făceam nimic rău!

— Unde e ofiţerul de gardă? întrebă, tăios, Silver.

Era gata să-i zică Albă ca Zăpada, ca toţi ceilalţi.

Santinela se holbă la el.

— În spate, la bordul unui ML. Este o petrecere pentru ofiţeri, o zi de naştere, cred.

Silver se încruntă la el.

— Nu-mi pasă ce face, la naiba! Haide, dă-mi arma!

Santinela îşi scoase cureaua de sub gulerul albastru, apoi revolverul Smith & Wesson din toc.

— Du-te şi *adu-l*. Pas alegător!

— Dar, dar…

În ochii lui Green se citea neliniştea, şi probabil îşi spunea că Silver cedase nervos, până la urmă.

— Spune-i că s-ar putea să avem un scafandru lângă cocă!

Îl privi pe om alergând pe debarcader, de parcă ar fi fost urmărit de fantome.

Silver îşi înghiţi nodul din gât. *Exact ce ne trebuia*. Şi la bord nu era nici un ofiţer, şi nici cârmaciul.

Auzi pasul greoi al lui Craven şi simţi o oarecare uşurare.

— Isuse, Bill, mă bucur că ai venit. Eu sunt semnalizator, nu vreun tunar blestemat!

Craven luă revolverul şi îl desfăcu, ca să se asigure că era încărcat. Rae făcuse rost de o mitralieră Lanchester şi supraveghea bordul punţii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă un grup de scafandri sărind pe punte.

— E între noi şi debarcader, preciză Craven, sugându-şi dinţii. Pregătiţi-vă să golim barca. Dumnezeule, crezusem că am scăpat de porcăriile astea!

Se mişca uşor şi iute pentru un om atât de masiv, şi Silver îl

văzu intrând sub debarcaderul distrus şi orbecăind cu o mână printre stâlpii de susţinere ruginiţi, cu revolverul strălucind în razele de lumină ce pătrundeau prin găurile din lemn.

Craven îşi dădea seama că era mai mult furios, decât speriat. Ca în acele momente când se aflase cu Jimmy secundul, la bordul navei *Ronsis*. Fairfax era un ofiţer destul de bun, spre deosebire de alţii, dar Craven fusese uimit de modul în care reacţionase faţă de pasagerii germani. Ce naiba mai contau ei, după tot ceea ce făcuseră? Îşi linse buzele şi puse piciorul pe o stinghie acoperită de ulei. Dumnezeule, ce puţea locul acela! Poate că era doar o bucată de lemn ce plutea pe lângă ei, dar mai bine să fii prudent, decât să te pârleşti.

Înţepeni când văzu ceva mişcându-se lent pe lângă bordul canonierei. Apa era plină de petrol, şi canalul de scurgere părea capul unui om care ieşea la suprafaţă. Un braţ ieşi din apă, o mână se întinse ca să se prindă de ceva, dar restul corpului înotătorului era complet ascuns în apele murdare şi întunecate ale portului.

Uite-l pe unul dintre ticăloşi!

Craven auzi nişte paşi furişaţi în spate, apoi Rae apăru lângă el, trăgând piedica mitralierei lui.

Înotătorul fu surprins de strigăte şi îşi pierdu priza, dispărând complet sub suprafaţă, vreo câteva secunde.

În acele câteva clipe, prin mintea lui Craven trecură o sumedenie de gânduri. Auzise paşii sublocotenentului Lowes pe debarcader şi o hărmălaie bruscă de voci din direcţia canonierei amarate. În orice secundă, mina sau ce era urma să explodeze, exact lângă un rezervor de combustibil, şi întreg debarcaderul avea să sară în aer, luând probabil şi ML-urile cu el. Ca în Ostend, unde explodase o MTB în bazin şi de la ea luaseră foc toate celelalte. Dar cel mai puternic era gândul: *Nu poate sta la fund prea mult. O să-l iau cu mine pe unul dintre ticăloşi!*

Capul ieşi din apă chiar sub picioarele lui, şi Craven strânse mai tare trăgaciul, simţind cum cocoşul începea să acţioneze.

— *Isuse, e un copil blestemat!* exclamă Rae răguşit.

Se adunaseră acum şi alţii, iar un marinar se lăsă în genunchi şi prinse mâna băiatului, care aluneca, icnind, înapoi în petrol.

Îl traseră sus, pe debarcader, fără menajamente. Avea,

probabil, vreo zece ani, era plin de petrol şi complet dezbrăcat. Picături de sânge curgeau prin petele de petrol, indicând locul unde se izbise de debarcader sau de bordul canonierei.

Stătea într-o băltoacă de murdărie şi se holba la feţele lor încordate, atente. Apoi încercă să zâmbească, dinţii albi întrezărindu-i-se prin stratul de murdărie.

— *Haben Sie Kaugummi?*[1]

Silver mârâi.

— Vrea gumă de mestecat!

Un marinar râse, dar Craven înjură:

— *Friţ blestemat!*

În timp ce se întorcea cu spatele, se uită la revolverul din mână. Tremura atât de violent, încât era o minune că nu se declanşase. Încă o secundă. Doar atât, nu mai mult, şi ar fi spulberat capul băiatului. Încercă să-şi oprească mâna din tremurat, ştiind că o parte din asistenţă îl privea.

Murmură pentru sine:

— E cam de aceeaşi vârstă cu fratele meu mai mic.

Sublocotenentul Lowes înaintă, împingându-se printre ei.

— Ce se întâmplă?

Silver îl arătă pe băiatul dezbrăcat.

— *Inamicul*, domnule!

Îi venea să râdă, să urle, orice. Fuseseră atât de aproape.

Lowes se uită sever la băiat.

— În interiorul perimetrului şantierului – asta e o încălcare serioasă a regulamentului, Silver!

— Atunci ar fi bine să i-o spuneţi lui, domnule!

Lowes ezită.

— *Tu* ce sugerezi?

Silver întinse mâna şi prinse încheietura băiatului, învârtindu-l pe loc.

— Uitaţi-vă la coastele lui! V-ar plăcea ca un flăcău al dumneavoastră să umble prin rahatul ăsta, cerşind mâncare? *Gumă de mestecat*, cum a zis el!

— Probabil că a trecut prin sârma de pe zid, sugeră Ginger Jackson. Şi-a lăsat hainele şi s-a hotărât să înoate. Zâmbi. Ar fi putut să se aleagă cu un glonţ în dos!

---

[1] Aveţi gumă de mestecat? (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

Rae puse piedica Lanchesterului şi băiatul german tresări, brusc înspăimântat.

— Eu l-aş fi împuşcat oricum pe micul ticălos, spuse el, calm.

Silver simţi tensiunea.

— Adu un prosop şi ia nişte haleală de la bucătărie, Ginger. E mai bine să scăpăm de el, înainte să înceapă un nou *incident*.

Lowes îşi frecă bărbia, îngrijorat şi nesigur, cu senzaţia că nu se descurcase prea bine.

— Aş fi putut să-l *ucid!* repeta Craven.

Rae îl privi pe celălalt conducându-l pe băiatul dezbrăcat spre bordul canonierei. *Nişte molâi*.

— Credeam că-i urăşti pe ticăloşii ăştia!

Craven îi întinse revolverul santinelei nemulţumite.

— De data asta era altceva.

Silver oftă. Primul lor contact, şi într-un fel avea senzaţia că băiatul necunoscut câştigase.

Locotenentul Vere Marriott îşi atinse uşor borul şepcii, ca răspuns la salutul lui Fairfax.

— O întorsătură frumoasă, spuse el.

Tocmai îşi încheiase rondul pe vas şi, pentru a mia oară, fusese uimit de modul în care putea trăi, dormi şi munci marinarii într-un spaţiu atât de mic.

În timpul războiului, de obicei era mai mult loc. Numai un singur cart stătea la posturi pe punte şi în camera motoarelor, în timp ce marinarii rămaşi încercau a se preface că era normal să nu fie de cart. În port, Marriott – ca majoritatea ofiţerilor comandanţi – trimitea cât mai mulţi marinari posibil în permisie. Ca să găsească uşurare pe pământ sigur sau ca să-şi înece amarul, dacă erau copleşiţi de proasta dispoziţie. Dar acum, nefiind disponibile nici un fel de facilităţi la ţărm, cu excepţia vaselor ocazionale de aprovizionare sau a furgonetei ponosite a şefului aprovizionării – care stătea în mijlocul dărâmăturilor şi dezolării, ca să împartă ciocolată şi ceară de ghete, reviste şi plăcinte vechi –, ei erau obligaţi să se întreţină la bord, din propriile lor resurse.

Păreau destul de veseli când cârmaciul strigase „atenţiune“ în popotă, iar el înaintase printre oamenii pe care crezuse că-i

cunoştea atât de bine. Aceleaşi comentarii tăioase ale cârmaciului despre pozele vulgare, aceleaşi chicoteli ale celor neimplicaţi.

Fairfax a făcut o treabă bună, îşi spuse Marriott. Chiar şi bietul Lowes – care venise la el panicat, ca să-i relateze ce se întâmplase cu sosirea neaşteptată a băiatului german în mijlocul lor – muncise din greu.

— Am crezut, domnule, că era furios cârmaciul, izbucnise tânărul, dar a fost vina mea. Nu vreau ca altcineva să apară în raportul dumneavoastră, din cauza mea!

Nu exista nici un strop de necinste în Lowes, gândi Marriott. Cu o faţă ca a lui, oricum i-ar fi fost imposibil să mintă. Ştia puţine despre el, în afară de faptul că fusese crescut de o mamă indulgentă, destul de înstărită, iar tatăl plecase cu o dansatoare, când el era copil.

Încercă să-l liniştească.

— Şi eu aş fi făcut la fel.

Cu toate acestea, merita să cerceteze problema. Dacă securitatea era atât de slabă în acel moment, puteau apărea şi alţi vizitatori, care să vrea mai mult decât gumă de mestecat. Ginger Jackson sugerase că îi împachetaseră puştiului un sac cu bunătăţi. Şi asta era tipic. Văzuse supravieţuitori germani înfăşuraţi în pături pătate de petrol, tremurând pe puntea navei care-i salvase. Cu câteva momente înainte, ei erau duşmani ucigaşi. Apoi, totul se schimba, sau cel puţin aşa părea: ţigări, căni cu ceai fierbinte şi, ocazional, câte un păhărel de rom. Cum puteau oamenii să treacă atât de repede de la crimă la acte mărunte de bunătate? Frăţia mării? Trebuia să fie mai mult de-atât. Poate că era ca o febră, iar unii aveau nevoie de mai mult timp ca să scape de ea, decât alţii?

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu dumneavoastră despre…, spuse Fairfax, liniştit.

Se priviră unul pe celălalt.

— Încearcă să uiţi asta. Aici e o lume total diferită, zise Marriott.

Îl văzu pe stewardul-şef, care fusese trimis să supravegheze hrana şi băutura ce umpleau careul mic al ofiţerilor, aruncând nişte firimituri peste bord şi uitându-se în sus, în căutarea pescăruşilor, care să vină să le ciugulească. Stewardul-şef

semăna mai mult cu un majordom. În timpul turului navei, Marriott remarcase aşezarea mâncării, şirurile de pahare proaspăt spălate.

— Facem tot posibilul, domnule, răspunsese, semeţ, majordomul.

Oricum, el nu ştia prea multe despre Kiel. Porumbeii, ca şi toţi ceilalţi, stăteau departe de port şi de duhoarea lui de moarte.

Fairfax îl urmă pe coverta ciudat de curată şi goală, deşi puteau auzi murmurul blând al unuia dintre generatoarele mecanicului-şef. Acesta se asigura ca atunci când marele om venea la bord, măcar motoarele să nu-i lase baltă.

— Am citit undeva, în ordine, spuse Fairfax, stânjenit, că sublocotenenţii ataşaţi la grupurile navale din Germania pot face cerere să fie promovaţi, domnule.

— Sunt sigur că ai dreptate.

În toţi cei şase ani de război pe care-i făcuse, Marriott nu reuşise niciodată să devină interesat de şirul nesfârşit de Instrucţiuni ale AFO, KR şi ale Amiralităţii, care uneori păreau mai vitale decât lupta în sine.

— Numai…

Marriott zâmbi. Tânărul Fairfax se şlefuise şi devenise mai bun decât se aşteptase. Dar în astfel de momente, faţa lui sinceră trăda totul.

— Ţi-ar plăcea să-ţi pui un al doilea inel? zise Marriott. Locotenent temporar? Las-o baltă. Văzu speranţa murind şi apoi reapărând aproape imediat când adăugă: Am făcut deja o cerere în numele tău. Observă o maşină de personal trecând greoaie peste hârtoapele de pe drum şi îndreptându-se spre debarcader. Oricum, o meritai. Faţa lui era lipsită de expresie, la vederea şepcilor cu frunze aurite coborând din maşină. Spre deosebire de alţii. Îşi plimbă din nou ochii peste nava aflată sub comanda lui. Stai pe partea asta, secundule, zise el.

Formalismul îl ajutase în multe clipe ca aceea. Fairfax urma să-i împărtăşească ceva. Nu aici, nu încă. O voce păru să şoptească: *Niciodată, asta vrei, de fapt, aşa-i?*

— Ţine puntea superioară liberă, până când comodorul urcă la bord. Desluşi clinchetul discret al paharelor. N-ar trebui să dureze prea mult.

Se auziră apelurile, şi comodorul Lionel Paget-Orme, cu un baston negru, frumos, într-o mână, păşi peste schela mică şi răspunse la saluturile lor.

Meikle, şeful bărbos al portului, doi ofiţeri de armată şi indispensabilul secretar-şef Lavender încheiau grupul.

Paget-Orme înclină din cap şi zâmbi cu buzele strânse, în semn de încuviinţare.

— O navă mică şi frumoasă, nu, Meikle? Ochii flotei, cum se spune.

Marriott se uită rapid într-un punct aflat dincolo de umerii lui Meikle. Descrierea comodorului îi amintea de *Boy's Own Paper* sau de *Hotspur*, care fusese, odată, favorita lui, în şcoală.

Urcară pe covertă şi Paget-Orme se aşeză cu grijă în scaunul înalt pe care Marriott sau ofiţerul de cart îl folosea pe mare. Observă cum cârmaciul şi Long John Silver, marinarul Rae şi o altă siluetă reuşiseră cumva să-şi găsească şi să-şi păstreze locurile pentru plecarea din port. Paget-Orme îşi puse nişte ochelari cu lentile închise la culoare şi îi întinse bastonul negru lui Rae, care, după o clipă de ezitare, îl aşeză în spatele portavocilor, unde nu încurca pe nimeni.

— Porneşte, pilot!

Coverta se cutremură, la izbucnirea bruscă a motoarelor, şi aburi înţepători se înălţară pe ambele părţi, făcându-l pe comodor să-şi şteargă gura cu batista.

— Separaţi! Arcul din spate şi frânghia de la tribord!

Îl văzu pe Fairfax fluturându-şi mâna de pe teugă, în semn că auzise. Fură strânse rapid frânghiile de amarare şi saulele, o grămadă încâlcită, care însă, după câteva minute, erau asigurate şi supuse de marinarii de pe teugă. În timp ce mergea prin aglomeraţia de pe covertă, Marriott arunca, din când în când, câte o privire spre comodorul grăsuţ. Acesta savura fiecare clipă, ca şi cum nu ar mai fi fost pe mare în viaţa lui. Zâmbi pentru sine. Categoric, nu pe post de comodor.

Îşi făcu mâinile pâlnie.

— Slăbiţi în faţă! Apoi strigă spre marinarul de la portavoce: Încet înainte, la tribord. Îl văzu pe om aplecându-şi capul. *Încet*, adăugă el.

Canoniera porni înainte, încordând saulele de frânghie de sub

prova înaltă, în timp ce frânghia de la tribord era slăbită, ca să permită carenei să se îndepărteze de debarcader. Cu puţin noroc, aveau să aibă parte de un loc de amarare mai bun, la întoarcere.

— Opriţi motoarele – eliberaţi în faţă – eliberaţi în spate!

Se ciocni de un maior apologetic de la genişti şi îl văzu pe şeful bărbos al portului zâmbindu-i cu simpatie.

Canoniera se răsuci şi aşteptă, legănându-se uşor într-un vârtej de spumă de la supapele ei, deşi băşicile semănau mai mult a sticlă neagră. Era o minune că tânărul intrus al lui Lowes nu murise otrăvit cu mult înainte să ajungă la debarcader.

— Încet înainte. Cincisprezece la babord.

Ofiţerul RNVR stătea lângă el, cu mâinile înfipte adânc în buzunarele jachetei. Toată lumea e îmbrăcată frumos azi, gândi Marriott.

— Urmează geamandurile, cârmaciule.

Marriott se uită la liniile curbe ale geamandurilor de marcaj verzi, nu prea mari, dar uşor de văzut în lumina palidă a soarelui.

— Aţi fost destul de ocupaţi, îi spuse încet şefului portului.

Omul aprobă din cap, îşi căută pipa, apoi aruncă o privire umerilor rotunzi ai comodorului şi se răzgândi.

— Acolo e *Sea Harvester*.

Ochii lui erau tulburi când nava înaltă de salvare se înălţă la prova tribord. Era înconjurată de ambarcaţii mici şi pontoane de scufundare, în timp ce pe suprastructura ei se învârteau nişte macarale, care păreau braţele şi picioarele unui păianjen mecanic. Îşi coborî vocea:

— Oamenii ei au adunat deja peste două sute de cadavre.

Nu vorbise suficient de încet.

— Vor mai fi şi altele, zise, tăios, Meikle. Deocamdată, abia am început treaba.

Şeful portului înclină din cap aprobator, în timp ce mâinile cârmaciului se mişcau lent pe timonă, aşa încât o navă dragoare trecu pufăind destul de departe de ei, în sens invers.

Apoi arătă peste ecranul de sticlă, spre două epave plutitoare, cu suprastructurile dărăpănate, unite într-o îmbrăţişare încrâncenată.

— Mai întâi le mişcăm pe acestea. Până la urmă, vom muta toate epavele nefolosibile în partea cu apă mică, domnule.

Ultima remarcă era adresată comodorului.

Paget-Orme îşi îndreptă spatele şi căscă.

— Vor sosi tot mai multe ajutoare în fiecare zi. Şi nişte vase de serviciu pentru locuit şi pentru cartiere generale. Îşi arătă dinţii mici. Chiar şi un cinematograf plutitor! Se scuturâ de râs, continuând: Nu vrem ca bietul marinar să piardă toate plăcerile de-acasă, aşa-i?

Marriott întoarse capul întâmplător şi îl văzu pe Rae făcând un gest spre spatele comodorului. Nu era surprinzător.

Trecură din nou pe lângă coca pe jumătate scufundată a navei New *York*, pe lângă oliatul fumegând, care era crucişătorul *Hipper*, epave, bucăţi de epave şi Dumnezeu ştie ce altceva se mai afla dedesubt.

— Vor fi umplute şi unele docuri cu vase ce nu mai pot fi reparate, domnule, spuse Meikle. Vom scăpa de o mulţime de moloz de la barăci şi ateliere.

— Puţin la tribord, zise, tăios, şeful portului.

Dar Evans se mulţumi să încuviinţeze din cap. Zărise deja steagurile de avertizare. Undeva, dincolo de ele, oamenii lucrau pe fundul apei, în întunericul dens şi lipicios.

— Motoarele la minimum.

Marriott se ridică pe un panou-grătar şi îi văzu pe doi dintre scufundători, cu tradiţionalele lor costume roşii, stând pe unul dintre pontoanele amarate, cu căştile lângă ei, în timp ce grupul lor de lucru îi servea cu căni de ceai.

— N-aş vrea să fiu în locul lor dacă…

Se auzi o explozie înfundată, şi suprafaţa începu să fiarbă, câteva clipe, după care redeveni plată. Nici unul dintre cei doi scafandri, care se odihneau, nu întoarse capul să se uite.

— Oh, Dumnezeule! icni Lowes.

Se întoarse cu spatele, cu ochii şocaţi, în timp ce pe mare apăreau din adâncuri alte fragmente. Probabil că erau de la unul dintre ultimele atacuri aeriene, îşi spuse Marriott. Se prinse de balustradă şi apoi se forţă să-şi relaxeze mâinile, privind cum rămăşiţele patetice urcau încet la suprafaţă: cadavre, feţe ireale, căscate, aproape transparente în lumina soarelui. Două bărci cu motor se îndreptau spre rămăşiţele înfiorătoare, şi Marriott zări nişte nemţi în salopete, cu măşti protectoare, stând la pră, cu

plase şi cârlige. Marriott se forţă să privească, ştiind că, cu atâţia străini în jur, oamenii lui aveau să se uite la el. Dumnezeule, îşi spuse, cât de rău trebuia să fie pentru acei scafandri să lucreze acolo jos, tăind şi aruncând în aer, înaintând pe pipăite, rugându-se să nu piardă contactul cu tovarăşii lor. Să fie în mijlocul morţii, atât de aproape de ea…

Îl auzi pe Paget-Orme spunând tare:

— Stăpâneşte-te, sublocotenent! Va fi mult mai rău de-atât!

Lowes nu răspunse. Vomita într-o batistă, fără să se poată abţine.

Marriott se uită la comodor. *Era bravadă. O minciună*.

Ca pentru a-i confirma gândurile, Paget-Orme zise vesel:

— E timpul pentru un gin, nu? Luaţi o pauză!

Coverta se goli brusc, cu excepţia lui Lowes, palid la faţă, şi a posomorâtului de şef al portului.

Marriott îşi scoase punga cu tutun.

— Uite, aprinde-o şi te urmez.

Ofiţerul RNVR zâmbi.

— Nu vrei gin?

— Nu. Oricum, nu încă.

Se aplecă peste hartă. *Dacă încep acum, nu voi putea să mă mai opresc. Ar fi trebuit să fiu pregătit*.

Data viitoare, era posibil să nu se mai poată abţine. Dar în acele câteva momente se întorsese în Normandia, cu mintea şi corpul crispate la mugetul tunului şi la răpăitul nesănătos al armelor automate.

Şi apoi explozia. Viaţa lui se încheiase, ca şi cum ar fi fost abandonat, alături de bucăţile însângerate şi mutilate: *oamenii lui*.

Şeful portului suflă fumul şi clătină pipa în aer.

— Bună marfă! Apoi adăugă încet, ca să nu fie auzit de Evans şi Silver: Te-ai gândit să vezi pe cineva în legătură cu asta?

Marriott îşi încleştă pumnii.

— Crezi că o iau razna?

Omul negă din cap.

— Cred că ţi-o datorezi ţie însuţi, asta e tot. Îşi înălţă capul să asculte un hohot de râs care venea prin tambuchiul careului ofiţerilor. Ei nu-şi fac griji. Tu de ce ţi-ai face?

— Pentru că mie *îmi pasă!* Ar fi vrut să tacă. Încă nu ştia nici măcar numele acelui om, şi totuşi izbucni: Şi pentru că nu am cu cine să vorbesc despre starea mea.

Vocile începură să urce pe scară şi şeful portului exclamă:

— Rahat!

Paget-Orme urcă din nou pe scaun, ştergându-se la gură.

— Excelent, excelent!

Marriott observă că nu privea peste bord, la apă, ci se îndrepta spre partea opusă a covertei. Când va pleca acasă, în permisie, oare nu se va schimba nimic?

— *O vorbă*, Marriott.

Se întoarse şi îl văzu pe Meikle privindu-l. Îşi scosese şapca frumoasă şi, în mod curios, asta îl făcea mai puţin abordabil.

— Voiam să te rog ceva.

Studie expresia lui Marriott, ca pentru a-i da un răgaz.

Marriott simţea cum mânia îl străbătea ca un foc. Spune un singur cuvânt despre *cum a fost atunci* şi *să laşi oamenii să moară*: *Fă asta, şi data viitoare ne vom întâlni la o Curte Marţială*.

— *Domnule*?

Tăişul din vocea lui îl făcu pe comodor să devină rigid, deşi părea să nu asculte.

— Ai vrea o permisie de câteva zile? Nu prea mult, bineînţeles, voi avea nevoie de tine pentru…

Marriott aprobă din cap, năucit.

— Mi-ar plăcea, domnule.

Meikle îl privea fără să clipească.

— Bine. Am nevoie să trimit nişte documente la Dover. Cred că ţi-ar prinde bine nişte piese de rezervă pentru navă, aşa-i?

Marriott se uită la ţărmul pe lângă care treceau, în timp ce Meikle se alătură unei alte discuţii despre epave şi reparaţii.

Şeful portului bătu uşor cu pipa în mâna făcută căuş. Auzise o parte din discuţie şi ghicise restul.

După aceea, se gândi că fusese ca şi cum ar fi văzut pe cineva revenind la viaţă.

VI
Reuniune

Primăvară în Anglia. Marriott se opri în lumina soarelui şi privi trenul care pleca din gară, lăsând atmosfera să-l învăluie cu totul, să-l calmeze ca valurile blânde pe o plajă perfectă. Cât de verde era totul – copacii aproape unindu-şi coroanele pe deasupra drumului familiar, pe care mersese de atâtea ori, de-acasă până la aceeaşi gară. În drum spre şcoală, spre primul lui serviciu, la înmormântarea bunicului său, acel bătrân soldat din armata Victoriei, cu spatele drept şi ochii scăpărători. Şi apoi spre prima lui navă.

Marriott lăsă jos valiza mică şi îşi umplu încet pipa, ascultând păsările. Era un loc la care se gândise atât de des de-a lungul anilor. Nu avusese parte de o copilărie aventuroasă, în comparaţie cu unii dintre cei pe care-i cunoscuse în Marină. O existenţă obişnuită, sigură, de clasă mijlocie, locuri şi evenimente, cum erau Oxshott Woods, cursa de cai de la Esher şi echipa de crichet locală la Thames Ditton, uneori mai importante decât lumea exterioară.

Putea să ajungă acasă în cincisprezece minute, dacă mergea încet. De multe ori fusese nevoit să alerge tot acel drum, cu micul dejun mâncat pe jumătate, cu tema de la şcoală incompletă, până când se întâlnea cu colegii lui în atelierul de biciclete, ca să-şi compare eforturile şi să se ajute unii pe ceilalţi să-i păcălească pe profesori.

Ridică valiza şi porni pe sub copaci. Pe pajiştea verde, mică, unde Penny învăţase să călărească poneiul şi căzuse pentru prima dată de pe acesta, movilele lungi ale adăposturilor aeriene erau deja acoperite de iarbă înaltă şi narcise ofilite. Se gândise deseori la oamenii care alergau spre astfel de adăposturi, la sunetul jalnic al sirenelor, noapte după noapte. Acum, dintr-o dată, toate acestea deveniseră inutile şi lipsite de ameninţare.

Drumul era ciudat de liber. Chiar şi cârciuma locală părea adormită în soarele după-amiezei, când trecu pe lângă ea. Alte amintiri. Aici fusese cu Stephen, înainte de a… Îşi zăvorî cu fermitate acele amintiri şi se gândi la Dover şi la ziua precedentă,

când ajunsese acolo.

O escortă înarmată luase conteinerele de oţel ultrasecrete ale lui Meikle şi el fusese surprins de numărul mare de vase care umpleau portul şi rada. Văzuse de mult prea multe ori acel loc aproape gol, ţinta zilnică a tunurilor germane din partea opusă a Canalului. Un loc bătătorit şi sfidător, care simbolizase Marea Britanie aproape la fel de bine ca White Cliffs.

Îl lăsase pe Fairfax la comandă şi îi dăduse numărul lui de telefon. Nu avea ce să meargă prost în cele două zile de permisie care-i rămăseseră. O parte din companie primise permisii locale, dar nu şi marinarii care locuiau în zone îndepărtate, ca Scoţia, sau în Nord. *Dar conta simplul fapt că erau acolo*. Se opri din nou şi îşi relaxă umerii în aerul cald. I se părea ciudat să nu simtă pe umăr greutatea rucsacului cu masca de gaze. Continua să aibă impresia că-l uitase undeva, din greşeală. Erau atât de multe lucruri cu care trebuia să se obişnuiască. Telefonase acasă, din Dover, îi răspunsese tatăl lui şi avusese impresia că acesta fusese foarte mişcat de sosirea lui neaşteptată. Nu-i explicase că era vorba de numai două zile.

Tatăl lui nu era un om puternic şi suferea, din ce în ce mai mult, din cauza artritei, pe care o ignorase în mod deliberat, ca să poată rămâne în Garda Naţională. Aceasta, după părerea lui Marriott, nu putea, oricum, să ajute prea mult. Ziua mergea la Londra, unde muncea la birourile Căilor Ferate din Sud, indiferent ce se întâmplase în raidurile de noapte asupra capitalei, apoi, noaptea, patrula cu plutonul lui, păzind rezervoarele locale sau făcând baraje rutiere, în eventualitatea unui atac paraşutat. Ca şi restul camarazilor săi, era un veteran al Marelui Război.

Marriott se gândea deseori că era o minune faptul că dorise cu atâta disperare să intre în Garda Naţională, după câte văzuse şi făcuse pe Somme. Nu povestise niciodată prea mult despre asta. Dar după ce Stephen murise pe mare, deschisese acel subiect de câteva ori, ca şi cum pierderea comună îi făcea cumva mai egali.

Un poştaş trecu pe lângă el cu bicicleta şi îi făcu semn cu mâna.

— Mă bucur că te-ai întors!

Marriott îi zâmbi şi îl privi cotind cu bicicleta în spatele barului „Harrow“. Deşi acesta era oficial închis, se găsea întotdeauna o

halbă pentru Ted poştaşul. Dumnezeule, probabil că avea în tolba lui câteva inimi frânte: oameni pe care-i cunoştea sau de care auzise, morţi, dispăruţi, capturaţi, mutilaţi.

Măcar această parte luase sfârşit. Mai exista Japonia, dar faptul că Axa se prăbuşise avea să-i facă chiar şi pe aceştia să se gândească mai bine.

Marriott simţi un fel de nelinişte când ajunse la capătul drumului. Nici măcar acel loc „sigur“ nu scăpase de război. O gaură uriaşă apăruse în drumul pe care mergea şi în cel cu care se intersecta, ca urmare a unei bombe căzute din cer. Alte case fuseseră distruse din cauza bombelor căzute în apropierea lor şi îşi pierduseră acoperişurile, în urma raidurilor incendiare.

Cu toate acestea, locul arăta mai bine decât se aşteptase. Grăbi pasul, iar la unele ferestre văzu fotografiile familiare cu Churchill şi semnul „V“ al acestuia, la altele pe Rege şi pe Regină. La câteva se vedeau steaguri – o recunoaştere liniştită a Victoriei.

O pisică ce stătea pe un pervaz îl privi fix, în timp ce trecea, cu ochii ca nişte boabe de struguri strălucind în lumina soarelui. La o altă casă, era o emblemă a Supravegherii Raidurilor Aeriene, iar afară se vedeau două pompe de apă şi un câine bătrân, ce moţăia, neimpresionat de schimbare.

Chiar şi geamurile arătau altfel, îşi spuse Marriott, fără draperiile prăfuite de camuflaj şi fără panourile protectoare, cu geamurile strălucind, pe când înainte erau lipite pe ele cruci din bandă adezivă. Se presupunea că aceasta împiedica geamul să se transforme în cuţite zburătoare, atunci când era aruncat în aer.

Se opri şi se uită la casa lui. Era curată, dar dărăpănată, la fel ca toate celelalte. Plantele agăţătoare începuseră să înmugurească, cărarea era curăţată frumos de buruieni, exact aşa cum se aşteptase.

Uşa se deschise înainte de a ajunge la ea şi apoi se trezi strângând-o în braţe pe mama sa.

— E o adevărată surpriză, Vere, zise aceasta.

Se desprinse din braţele lui şi închise uşa.

Gândindu-se în urmă, Marriott realizase de mult că mama sa nu fusese niciodată capabilă să exprime prea multă căldură, sau poate că nu dorea să se manifeste. Se temea de propriile ei sentimente? *Poate că de la ea moştenesc asta!*

Auzi vocile şi apoi intră în camera de zi. Ultima dată când fusese acolo exista încă adăpostul de oţel în centrul camerei, ca o masă uriaşă, cu aşternuturi dedesubt şi o reţea de sârmă împrejur, care să-i protejeze pe locatari, dacă întreaga casă s-ar fi prăbuşit peste ei. Dar acum, masa adevărată se întorsese la locul iniţial. Fereastra era deschisă şi simţi mirosul grădinii, din care jumătate era plantată cu verdeţuri. Săpături pentru Victorie. Însă mirosul era acelaşi pe care şi-l amintea dintotdeauna.

Tatăl lui îi strânse puternic mâna, cu ochii sclipind de plăcere.

Dar Marriott se uita la străinul care tocmai se ridicase dintr-un fotoliu vechi, de lângă radio.

— El este Chris, spuse mama.

Marriott aşteptă. Bărbatul era cam de vârsta lui, cu o faţă rotundă şi ochelari cu ramă groasă. În ciuda căldurii de la soare şi grădină, purta un pulover verde, gros, şi o cravată.

— Chris e venit de la minister, explică mama lui. Apoi adăugă, pe un ton uşor sfidător: Stă în vechea cameră a lui Stephen.

Marriott prinse mâna întinsă. Care minister? Nu conta, oricum. Omul era acolo, în acea casă. *În casa lor*.

— Este o plăcere să te cunosc, în sfârşit, zise străinul. Nu pot să-ţi mărturisesc de câte ori nu te-am invidiat pentru faptele tale de vitejie.

— Aveam o cameră liberă, Vere, înţelegi, interveni tatăl lui, ca o rugăminte. Fiindcă Penny e încă plecată şi…

Mama lui Marriott îi privea pe toţi.

— O să fac nişte ceai.

Necunoscutul se lumină la faţă.

— Vin să vă ajut, doamnă Marriott!

Rămaseră o vreme îndelungată fără să vorbească.

— Am adus nişte raţii gratuite, tată, spuse, apoi, Marriott.

Tatăl acestuia se aşeză şi îşi întinse piciorul bolnav.

— Nu o lua atât de serios. E un băiat cuviincios. O ajută pe mama ta când nu e la birou.

Marriott simţi că ochii îl înţepau şi se întoarse cu spatele.

— Nu am decât două zile permisie. Cred… cred că aş vrea să mă spăl, înainte de ceai.

Era gata să adauge: *Camera mea e încă a mea?* Dar neliniştea tăcută a tatălui era suficientă.

— Mă bucur să fiu acasă, tată, zise Marriott.

— Abia dacă te-ai atins de ceai!

Marriott se uită la piersicile conservate din farfuria lui. Probabil că ea le păstrase special. *Ca şi coniacul din Kiel*.

— Uşurel, spuse tatăl. Cred că e destul de obosit Cum e acolo?

Marriott ridică din umeri. Simţi brusc nevoia să bea ceva tare.

— Ne-am apucat de treabă. E îngrozitor de mult de făcut.

Se uitase pe furiş în camera fratelui său şi îşi simţise capul vâjâind. Numai tapetul era acelaşi. Cărţile, masa amuzantă pe care o adusese din primul lui instructaj RNVR, cea care-l îmbolnăvise pe Marriott de invidie – totul dispăruse.

De câte ori stătuseră acolo, împărtăşindu-şi secrete, crescând, respingând rugăminţile constante ale lui Penny, care voia să împrumute bani de la ei, ca să aibă mai mulţi de buzunar.

Ar fi trebuit să rămân pe navă.

Chris, pe care-l mai chema şi Pooley, spuse dintr-o dată:

— Hitler e într-adevăr mort? Asta aş vrea să ştiu. Foarte multe depind de acest adevăr. Vor avea loc alegeri generale, în curând. Se uită la cei de la masă şi înclină din cap, ca să sublinieze importanţa faptului. Poporul va dori să ştie acest lucru!

— Care popor?

Marriott îl privea calm. Chiar şi numele Pooley i se potrivea.

— Ei bine, cei care trebuie să decidă.

Mama lor se aplecă peste ceainic.

— Chris lucrează la Ministerul Educaţiei. Îi zâmbi, în timp ce-i împărtăşea asta. O astfel de slujbă va însemna totul. Îmi amintesc cum a fost ultima dată, toţi acei sărmani pe străzi, fără slujbă, fără nimic.

Marriott îşi privi mâinile împreunate sub faţa de masă imaculată.

— Şi eu lucrez cu oameni. Îndrăznesc să afirm că ei vor avea şansa să-şi spună cuvântul când va veni vremea. În caz că aţi observat, încă mai dăinuie războiul, în Orientul Îndepărtat!

— Doar nu te trimit acolo?! exclamă tatăl. După cele prin care ai trecut?

Marriott îl privi cu tristeţe. Tatăl lui făcea din nou acelaşi lucru. Oblojea rănile. Îşi proteja soţia de necazuri, de realitate.

— Nu, cel puţin deocamdată, răspunse el.

— Războiul trebuie privit din două perspective…, însistă Chris.

— Mie mi-a ajuns una, replică, răspicat, Marriott.

Era nedrept, grosolan, dar nu se putea abţine.

Din fericire, sună telefonul.

— Mă duc eu, zise Marriott.

Probabil că era Fairfax. Marriott se simţi rău, descoperind că spera să fie acesta. O rechemare din permisie, ca de atâtea ori înainte. Dar era o voce de fată, aproape ţipând de incitare şi plăcere:

— Vere? *Eu* sunt, idiotule, Penny! Eşti acasă!

Marriott strânse telefonul până când durerea din palmă îl calmă.

— De unde-ai ştiut?

Îi simţea pe ceilalţi privindu-l şi ascultând.

Ea vorbi în stilul ei specific, pe nerăsuflate:

— Am auzit de la o prietenă din Wren [1], la Dover. Mi-a spus că eşti… Îşi trase nasul şi încercă din nou: A spus că eşti acolo! O, dragul meu, iubitul meu Vere. Ajung acolo într-o oră. Trebuie să te văd, să vorbim…

Convorbirea se întrerupse.

Şi eu am nevoie de tine.

Se întoarse spre ceilalţi, controlându-şi din nou vocea.

— Era Penny. Vine şi ea.

Mama lui mişcă două farfurii şi se uită la ceas.

— Nu spune niciodată nimic. Nu ştiu ce e cu fata asta!

Ieşi repede din cameră şi tatăl lui Marriott o urmă, după o scurtă ezitare. Se opri la uşă şi privi în spate, undeva între ei.

— Mama ta va stabili unde va dormi fiecare şi ce anume să facă de mâncare!

Privirea lui zăbovi asupra fiului. Era o privire care spunea: *Nu strica totul. Nu acum*.

Dar zâmbi şi adăugă:

— Din nou, o familie reunită. Ca pe vremuri.

Marriott îşi descheie jacheta şi scoase pipa.

— Vrei şi tu o priză?

— Nu, eu… eu nu fumez.

Marriott privea fumul ce era tras pe fereastra deschisă şi se

---

[1] Prescurtare de la WAAF (n.trad.).

gândea la ceaţa de deasupra Kielului. Feţele prudente, braţul, atârnând în afară, al acelui soldat necunoscut, căruia îi fusese furat ceasul.

— Îţi place slujba ta?

Chris zâmbi vag.

— Voi încerca un post mai bun, mai bine plătit, poate. Apoi izbucni: Am fost scutit de armată.

Marriott înălţă din umeri.

— Nu e treaba mea.

Nu conta.

— Oricum, conştiinţa nu mi-ar fi permis să ridic arma.

Marriott se sculă în picioare. Nu mergea. *Conştiinţa mea nu mi-ar permite să mai stau*.

În loc de asta, spuse scurt:

— Noi am reuşit. *Cu adevărat*.

După care ieşi din cameră.

Sublocotenentul Michael Fairfax stătea confortabil într-un colţ al popotei micuţe a navei, complet relaxat, cu un pahar în apropiere, în timp ce savura liniştea serii. Ar fi putut să fie singurul suflet de la bord, căci, în afară de clipocitul apei, nu se auzea nimic. Şi nava se bucura de o odihnă bine meritată, îşi spuse el.

Era atât de ciudat să fie singur, să poată reflecta, să facă planuri. Toţi marinarii erau, fie în permisie acasă, fie într-o învoire scurtă la ţărm, în Dover. Cartul de gardă era format din micimanul Craven, un maşinist şi un marinar numit Farmer, a cărui permisie fusese anulată oricum, pentru că intrase într-o încăierare, în cârciuma locală. De două ori supravieţuitor de pe alte ambarcaţii, Farmer se luase la ceartă cu nişte soldaţi dintr-un depozit de provizii, fără îndoială, certându-se care dintre cele două arme avusese rolul cel mai important în câştigarea războiului. Ceva obişnuit. După toate prin câte trecuse, nu era surprinzător că devenise atât de ţâfnos. Dar Fairfax luase *comanda* în absenţa comandantului şi îl pedepsise fără să ezite.

Se uită la ceas. În scurt timp, trebuia să facă turul navei, cu Craven. Întinse mâna după sticla de gin roz Plymouth şi oftă. Dar până atunci…

Ar fi putut să plece şi el în permisie şi să-şi împartă îndatoririle cu Lowes. Însă era fericit să fie lăsat singur la comandă, chiar dacă numai temporar. Stătuse la coadă ca să folosească unul dintre telefoanele din port şi reuşise să ia legătura cu mama lui. Nu mai era nevoie să-i spună că tatăl său era la spital. Era un chirurg bun şi foarte respectat pentru grefele de piele şi încerca să vindece efectele oribile ale arsurilor. Cea mai mare parte a pacienţilor săi erau piloţi tineri, precum şi civili prinşi într-unul dintre atacurile aeriene-surpriză.

Fratele lui Fairfax era şi el chirurg, şi presupuse că familia fusese foarte dezamăgită când acesta hotărâse să intre în armată, deşi probabil că numai pe durata războiului, cu condiţia să rămână în viaţă.

Indiferent ce spuneau de faţă cu el, simţea că reproşurile existau. Ca atunci când tatăl lor comentase: „Marina e foarte bună, Mike, dar va fi un timp pierdut pentru tine, în ceea ce priveşte calificarea.“ Nici unul nu se gândise că era posibil ca el să nu dorească să ajungă doctor. Râse tare, dar se stăpâni. Nu era obişnuit să bea, mai ales de unul singur.

Se întrebă cum se descurca Marriott. Dacă acea scurtă evadare de la datorie avea să-i facă bine. De la incidentul cu cabotierul torpilat devenise mai retras decât înainte, şi Fairfax renunţase să-l întrebe ce amintire îi bântuia cel mai mult gândurile. Faptul că Marriott îl propusese pentru promovare în noua schemă, arăta că legătura dintre ei exista încă. Poate că avea să-l întrebe când se întorcea. A doua zi.

După ce se termina războiul din Pacific, serviciile aveau să fie reduse la sânge. Asta era problema. Fairfax ajunsese la acea decizie încet şi cu prudenţă, fiecare pas fiind legat simbolic de un eveniment sau de o amintire din timpul propriului său serviciu activ. Acum era sigur. Voia să rămână în Marină. Auzise că asta devenise o treabă foarte dificilă. Dacă erai un „domn temporar“, cu dungi şerpuite, nu prea te puteai transfera în Marina Regală. Dar oare acea prăpastie era încă la fel de mare? Cu o recomandare de la Marriott şi poate de la un ofiţer superior, avea o şansă, măcar aceea de a fi intervievat de cineva care putea lua o decizie.

Se auzi un zgomot de picioare la uşă, şi micimanul Craven

înclină din cap în direcţia lui.

— Turul, domnule?

— Gin?

Craven zâmbi.

— Pentru mine ar fi bună o bere, domnule.

— E linişte?

Se uită cum mâinile uriaşe ale lui Craven deschideau cu îndemânare o sticlă din „bar“.

Marinarul mormăi:

— Vom avea câţiva beţivi aici, la întoarcerea celor învoiţi. Înghiţi cu sete, cu ochii mijiţi, protejându-i de luminile din tavan. Vom face des această călătorie dus-întors, domnule?

— Se pare că va trebui să facem câte puţin din toate. Oricum, e mai bine decât să stăm în portul ăsta blestemat.

Craven îşi frecă bărbia, şi Fairfax văzu o bâtă zdravănă care îi atârna la încheietura mâinii. Fără îndoială, ca să liniştească orice beţiv recalcitrant. Se gândea la băiatul din apă, la ultima apăsare a trăgaciului. Amintirea încă îl făcea să transpire, deşi nu exista nici o motivaţie raţională.

Fairfax se ridică şi întinse mâna după şapcă.

— Iată-l pe primul. Cred că e timpul.

Ieşiră din careul ofiţerilor, şi Fairfax se izbi de o siluetă ajunsă la picioarele scării. Nu era unul dintre cei plecaţi în permisie, ci Lowes.

— Dumnezeule, ce cauţi înapoi atât de devreme? Trebuia să vii abia mâine, sau ai uitat?

Craven rămase mai în spate, simţind că se petrecea ceva. Era prea discret ca să asculte pe faţă, dar nu atât de prost, încât să ignore întâmplarea.

— M-am gândit, icni Lowes… să vin să dau o mână de ajutor.

Părea disperat, în lumina serii. Prins în capcană.

Fairfax îl apucă de braţ.

— Ce s-a întâmplat? Haide, John, poate îţi dau o mână de ajutor.

Lowes îşi desprinse braţul.

— Sunt bine, n-am nimic!

Intră în careul ofiţerilor şi închise uşa.

— Cum vrei! încuviinţă Fairfax.

Dar, în acelaşi timp, era îngrijorat. Parcă văzuse o persoană total diferită.

Craven urca pe scară în urma lui, gândindu-se la comportamentul straniu al lui Lowes. De când Ginger îi spusese să-l includă în schemă pe Lowes, chiar şi numai parţial, începuse să se îngrijoreze. Dacă sublocotenentul claca, era posibil să ajungă cu toţii la pârnaie.

Singur în careul ofiţerilor, Lowes se aşează, privind fix covorul ros de sub picioare şi învârtindu-şi şapca între degete. Inima îi bătea atât de violent, încât îl durea tot corpul, ca şi cum ar fi fost bătut.

Se năpustise într-o cârciumă de lângă gară, fără să ştie exact ce făcea.

Barmanul îl privise suspicios, deşi Lowes era prea supărat ca să observe. Ceruse un gin mare şi, abia când încercase să-l înghită, observase că tot barul era plin de marinari, unii cu prietenele, alţii agăţând „talentele“ locale, târfe vopsite care, aşa cum ar fi spus micimanul Townsend, erau *pline de sifilis până la sprâncene*. În cameră domnea o linişte totală şi toţi se holbau la Lowes, de parcă tocmai ar fi sosit de pe Marte.

Încă năucit din cauza ginului tare, Lowes găsise o alee îngustă şi vomitase, sprijinindu-se de un zid.

Această reuşită îl ajută, în mod curios, să se liniştească. Cercetă cu privirea cea mai bună haină a lui de uniformă şi pantalonii, dar nu le pătase deloc.

Văzu sticla de gin şi o înhăţă ca un om pe cale să se înece. Nici măcar nu se obosi să ia un pahar curat, ci îl folosi pe cel lăsat de Fairfax. De data asta, înghiţi ginul sec încet şi cu disperare, cu ochii înnouraţi de arsura lui, precum şi de amintirea cumplită.

Când era copil, trăise întotdeauna în umbra mamei sale, pe „picior mare“, cum gândea el atunci. Casa lor era o vilă parţial transformată, de la periferia Guilfordului, iar atunci când era luat de la şcoală sau mergea visător pe aleea şerpuită, îşi imagina că toată casa era a lui, plină de oameni, fete drăguţe şi, bineînţeles, câini. Lowes iubea câinii.

Cealaltă jumătate a vilei fusese preluată de armată, la scurt timp după Dunkerque, şi, în cele din urmă, fusese folosită ca o casă de convalescenţă, pentru ofiţerii care erau atât de grav

răniţi, încât, chiar şi după ce se refăceau, nu aveau să mai poată face parte din serviciul activ. Lowes îi privise de multe ori stând la soare, în halatele lor albastre, şchiopătând prin grădină sau în cărucioare, împinşi de ordonanţe, pe aceeaşi alee şerpuită.

Când îşi câştigase uniforma de elev-ofiţer, Lowes îşi făcuse un obicei să meargă ţanţoş pe lângă aceste mici grupuri de veterani. Ştia că era deplasat, dar, cu toate acestea, îi făceau plăcere privirile lor curioase.

Mai luă o înghiţitură, întrebându-se cum reuşea Cuff Glazebrook să bea atât de mult înainte de micul dejun, şi totuşi să pară destul de normal. Reuşi să pună jos paharul, ştiind că ar fi trebuit să se oprească. Îşi văzu mâna cum îl umple din nou, ca şi cum ar fi fost impulsionată de o voinţă proprie.

Lowes avusese întotdeauna cheia lui. *Pentru eventualitatea că băieţelul meu rămâne încuiat afară*. Fusese o după-amiază caldă şi în apropierea uşii din faţă era parcată o maşină de armată kaki – lucru neobişnuit, căci se întâmpla deseori să fie prea multe maşini în cealaltă parte a clădirii, ambulanţe şi altele de acelaşi gen. Casa părea goală, şi totuşi el ştiuse că nu era aşa. Mama lui petrecea mult timp din zi ocupându-se de propria-i persoană, de părul ei, de garderoba deosebit de mare. Lowes se gândise la raţia sa de ţigări. Mama fuma mult, mai mult decât ar fi trebuit, dar el nu putea să-i refuze nimic. Îl născuse la vârsta de douăzeci şi unu de ani, iar acum, ea avea patruzeci. Era admirată pentru aerul elegant, chiar aristocratic, deşi fiul o vedea doar ca pe o mamă adorată, şi nimic altceva. Întotdeauna prezentă, ca să-i alunge temerile şi grijile, să-i ia apărarea chiar şi la diferitele lui şcoli. Odată, se întrebase de ce nu obiectase ea când se înscrisese voluntar în Forţele Uşoare de Coastă, în loc să meargă pe un crucişător sau, şi mai bine, într-un post la ţărm.

Urcase scările atât de familiare, cu o palmă pe balustradă, până când ajunsese la etaj. Ea păstrase până şi vechiul lui căluţ, şi acesta stătea permanent pe palier, ca o amintire de familie.

— Oh, Isuse! exclamă Lowes, întretăiat.

Se uită în jur, şocat de propria sa izbucnire. Dar nava era nemişcată şi, de afară, din faţă, se auzeau paşii cuiva. Probabil că era Fairfax, care verifica frânghiile de amarare. Restul fusese un adevărat coşmar şi încă nu se terminase. Ba chiar era şi mai rău,

mai ireal, acum, când şi-l amintea.

Uşa dormitorului se deschisese brusc şi un bărbat ţâşnise din cameră, ca un nebun.

Era înalt, bine făcut şi gol-puşcă. „Cine dracu' eşti tu?“ urlase bărbatul. Prin mintea năucită a lui Lowes trecuseră tot felul de orori. Mama lui fusese atacată, chiar ucisă, iar acel intrus…, dar imaginea se dezintegrase când mama sa apăruse în uşă. Avea părul despletit, când, de obicei, nici măcar o şuviţă nu era deplasată de la locul ei, şi încerca să-şi acopere goliciunea cu un neglijeu transparent, unul pe care Lowes nu-l mai văzuse niciodată înainte. „Nu-l lovi, Ralph!“ strigase ea. „Este… e fiul meu!“ Bărbatul se răsucise, respirând greoi. „De ce nu a spus că vine?“

În timp ce intra înapoi în dormitor, Lowes văzuse o uniformă de armată întinsă pe covorul alb, ca şi cum omul ar fi sărit direct din ea, în timp ce mama sa stătea întinsă, privindu-l şi aşteptându-l. Ea întinsese braţele în faţă. „Nu face faţa asta, Johnnie! Aveam de gând să-ţi spun! Îl iubesc, înţelegi…“ Bărbatul, Ralph, strigase aspru: „Nu mai sta acolo. Spune-i să plece până ne îmbrăcăm. Apoi putem sta de vorbă. Dumnezeule, nu mai este un copil!“ Ea rămăsese cu braţele întinse, implorator. „Te rog, Johnnie!“

Lowes nu o mai văzuse niciodată pe mama lui aşa. De fapt, nu mai văzuse niciodată o femeie fără haine, decât pe fiica doamnei Thomas, într-un tufiş, scoţându-şi costumul de baie ud.

Fusese atât de îngrozitor, atât de imposibil de crezut sau de înţeles, încât Lowes, după ce alergase la parter şi apoi pe alee, nu reuşise să rostească nici măcar un cuvânt.

Se holbase năucit la masa şi la sticla aproape goală. Toate acele scrisori pe care i le scrisese. Gândurile şi speranţele pe care le împărtăşiseră. Iar ea îl lăsa acum pe acel străin, Ralph, să o folosească, ca… nu reuşi să găsească o insultă potrivită.

Ce să facă? Nu avea ce să facă. El depinsese întotdeauna de ea. Mama sa fusese întotdeauna prezentă. Şi, dintr-o dată, un vid. Se cutremură şi crezu că o să vomite din nou. Bruta aceea, dezbrăcată, ca un sălbatic. *În casa noastră*.

Lowes întinse mâna după sticlă şi se prăbuşi în faţă, lovindu-se cu capul de masă, în timp ce uitarea îi oferea un sanctuar

temporar.

Zăcea încă acolo, la întoarcerea lui Fairfax.

Acesta închise uşa şi îl rostogoli pe Lowes pe bancă, după care îi lărgi cravata şi jacheta.

— Bietul nenorocit!

Se întreba ce se întâmplase. Avea să încerce să-l repună pe picioare, înainte de întoarcerea comandantului.

Pricepuse că vorbise cu voce tare. Diferenţa de vârstă dintre ei era doar de doi ani, dar cea de experienţă era de milioane, îşi spuse.

În timp ce îi scotea lui Lowes jacheta de pe umeri, portofelul acestuia căzu din buzunarul interior.

Se aplecă şi îl ridică. Dinăuntru căzu o fotografie. Era a mamei lui Lowes. Acesta i-o arătase de câteva ori, cu mândrie şi dragoste.

Fairfax puse la loc fotografia în portofel, aproape cu vinovăţie. De fapt, cele două bucăţi ale ei – probabil că Lowes o rupsese în două.

Deci asta era.

Fairfax se duse în oficiul micuţ şi clătină ibricul de cafea.

Dacă nu aş fi insistat să plece în permisie în locul meu, poate că nu ar fi aflat niciodată ceea ce a aflat.

Bun venit acasă.

Barul „Harrow“ era plin numai pe jumătate, când Marriott intră să cumpere ceva pentru masa de seară.

Penny trebuia să sosească în orice clipă şi se părea că nu mai rămăsese decât puţin sherry, păstrat de la Crăciun, pentru celebrarea acelei reuniuni.

Îşi simţi bărbia încordându-se. Probabil că dragul de Chris nici nu bea, aşa-i? Se uită în jur prin barul intim, cu toate luminile aprinse, în timp ce pancarda de afară era, şi ea, iluminată de un reflector miniatural. Observase acelaşi lucru în Dover. Toate casele cu ferestrele sclipind ca nişte şiruri de ochi, dar nici o iluminaţie stradală. Autorităţile amintiseră tuturor de lipsa combustibilului, din cauza războiului. Ca şi cum oamenii mai aveau nevoie să li se amintească acest lucru.

Proprietarul îl privea gânditor. Marriott era foarte diferit de

sublocotenentul vesel şi optimist, care se oprise pentru un ultim păhărel în drum spre Felixstowe, ca să se alăture noii lui flotile.

— Nu avem scotch, bineînţeles, spuse el. Cred că nu vom mai vedea aşa ceva ani de zile. Am vreo două sticle de vin roşu, dacă vrei.

Marriott îşi scoase pipa şi o umplu cu grijă.

— Mulţumesc. O să iau un gin…

— Avem şi o grămadă de coniac. Omul căută sub bar. Horse's Neck, asta este ce…

Ochii lor se evitau. *Ce băuse Stephen la acea ultimă reuniune*.

— E bun.

În timp ce proprietarul se ducea după vin, Marriott privi în jur, la camera confortabilă, la şemineul pătat de fum, la şirurile de ecusoane regimentale şi insigne de umăr, aflate de-a lungul unui întreg perete. Fiecare avea o poveste de spus, gândi el, în timp ce-şi sorbea băutura.

Garda Galeză. Avuseseră un batalion de instrucţie la hipodromul Sandown Park, pe toată perioada războiului. Oamenii veniseră şi plecaseră, mulţi dintre ei murind în Africa de Nord şi în Italia. O mulţime de ecusoane canadiene. Nu ştia cât de acasă se simţiseră acei oameni acolo, când, de fapt, erau atât de departe de ţara lor. Acelaşi război. Bateria antiaeriană locală, barajul de baloane, Poliţia Militară – toate lăsaseră urme.

Aşa cum figura pe Memorialul de la Dover: *Ca să ne amintească să ne amintim de voi*. În curând, acolo aveau să fie înscrise mult mai multe nume.

Acum, toţi militarii care se aflau la instrucţie sau încartiruiţi în acel district plecaseră, parcă peste noapte. Barierele de saci de nisip şi plasele de camuflaj care ascunseseră tunurile mari, o parte a inelului de baterii ce apărase spaţiul aerian de deasupra Londrei, erau abandonate. Baloanele de baraj groase, care punctaseră cerul ca nişte balene tolănite la soare, ajunseseră doar o amintire, ca şi nopţile lungi şi friguroase din adăposturi.

Se uită la pahar. Era gol. *Devin morbid*.

Proprietarul se întoarse şi puse sticlele pe bar.

— Iată-le. Apoi se uită la uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă draperia de camuflaj umflându-se ca să înghită încă un consumator. Dar el zâmbi. Uite-o, Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Penny traversă camera în fugă, indiferentă la cei care stăteau acolo cu băuturile în faţă, ochii ei mari ocupându-i, parcă, toată faţa, în timp ce-i înconjura gâtul cu braţele şi îl săruta apăsat pe gură.

Apoi rămase agăţată acolo, cercetându-i faţa, trăsătură cu trăsătură.

— Am ajuns mai devreme! exclamă ea. M-am gândit să merg înapoi cu tine. Arăţi grozav!

Şi ea se schimbase, îşi zise Marriott. Acelaşi păr rebel, care se lupta să scape de sub şapca albastră de WAAF, aceeaşi ochi mari, provocatori. Îi simţea corpul lipit de-al lui. Asta era diferenţa. Devenise femeie.

Trecură pe lângă pajişte, mergând spre casă, braţ la braţ. Penny aruncă o privire în acea direcţie, probabil amintindu-şi de poneiul ei.

— Voiam să te văd şi să vorbesc cu tine, îi spuse.

Marriott o simţi înfiorându-se şi o strânse mai tare de braţ.

— Totul e altfel, aşa-i?

— Şi tu simţi asta, răspunse el.

Penny aprobă, fără să-l privească.

— Nu numai chiriaşul înfiorător, adăugă ea, scoţând un chicotit.

Cel puţin, acest lucru nu se schimbase.

— E groaznic din partea mea, dar aşa este!

Brusc, ea spuse:

— Aş fi vrut să-l cunoşti pe Jack al meu, zise Penny, brusc.

— El este *alesul?*

Penny vorbi, pe un ton mai liniştit.

— Nu râde de mine. Am avut câteva relaţii, dar nimic serios. Când trăieşti însă alături de tineri despre care ştii că numele lor va fi şters de pe tabelul piloţilor, mai devreme sau mai târziu, nu te poţi abţine să te implici.

— Vorbeşte-mi despre Jack.

Se vedea clar că era important.

— Asta-i tot. Îl iubesc, cu adevărat. Aş vrea să ai şi tu pe cineva pe care să…

— Nu schimba subiectul. Dacă şi el te iubeşte, care e problema? O să le lipseşti, dar…

Penny îl întrerupse repede:

— Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am inelul în buzunar. Nu am avut tupeul să dau năvală în casa noastră bătrânească şi să-l arăt ca pe un trofeu de bătălie! Prefer ca nimic să nu strice momentul. Important era să afli tu primul. Îşi puse capul pe umărul lui. Ce vei face când eu voi pleca?

Deci asta era.

— Când?

— Jack a primit ordin să se întoarcă în Canada. Dacă ne căsătorim, putem pleca împreună. Îl privi, şi ochii îi străluciră palid în lumina tot mai slabă. În trei luni, cel mult.

— Tu *vrei* să pleci?

Ea încuviinţă din cap.

— Voi fi scoasă din WAAF, dar mi-am terminat treaba pentru care mă înrolasem. Da, vreau să fiu cu el. Nu-mi pasă unde se întâmplă asta. Dar tu îmi vei lipsi cel mai mult.

Marriott o strânse atât de tare, încât sticlele zăngăniră între ei.

— Nu trebuie să simţi asta, *te rog*. Făcu încă un efort şi continuă: Mă bucur mult pentru tine.

Penny îi studie profilul.

— Atunci, împreună?

Era ceea ce ei trei spuneau tot timpul.

Marriott zâmbi, brusc fericit pentru ea.

— *Împreună*.

VI

Mayday

Sublocotenentul Fairfax intră în careul ofiţerilor şi aşteptă ca Marriott să ridice privirea de la biroul lui improvizat. Tocmai încheiaseră apelul obişnuit al oamenilor. Era uşurat că, de data aceasta, nu exista nici un întârziat. După bănuiala lui, acest lucru

se datora, în principal, faptului că nu avuseseră ocazia să o facă.

— Toţi prezenţi, domnule.

Marriott se lăsă pe spate în scaun şi îşi descheie jacheta.

Din nou în Kiel, permisia scurtă fiind deja uitată, ca un simplu interludiu. Cu excepţia lui Penny. Se puteau întâmpla multe. Era posibil ca ea să decidă să se despartă de Jack al ei, sau transferul lui în Canada putea să fie revocat foarte uşor. În armată, numai improbabilul era sigur.

Dincolo de spaţiul închis al carenei, auzea răpăitul forajelor şi simţea bufniturile ocazionale, când suflul vreunei explozii subacvatice lovea coca. În scurtul timp în care fusese plecat, aici apăruseră multe alte vase – vase de salvare şi remorchere, traulere, dragoare şi o pereche de distrugătoare graţioase –, care stăteau la distanţă, pe fundal, ca nişte spectatori eleganţi. Erau şi câteva nave comerciale, convertite deja în birouri şi locuinţe pentru personalul tot mai numeros al Marinei.

Duhoarea se simţea încă puternic, iar atunci când scoteau capetele afară, apa care umplea din nou bazinele era neagră ca smoala.

— Ai avut dreptate să nu faci mare caz în legătură cu beţia marinarului Farmer, la Dover, spuse Marriott. Şi-a udat deja de prea multe ori emblema de bună conduită.

Fairfax îl privi, gândindu-se la oamenii pe care ajunsese să-i cunoască atât de bine şi care tocmai se prezentaseră în faţa comandantului, ca nişte străini în uniformele lor cele mai bune de ţărm, costumele *de gală*, pline cu însemne aurii. Fusese o schimbare bine venită de la salopetele şi puloverele pătate de ulei. Micimanul Arthur Townsend, „sufletul“ navei în multe privinţe, fusese făcut subofiţer temporar, în timp ce mitraliorul cu ochi ageri, Rae, fusese promovat la gradul de miciman. Amândoi o meritaseră din plin.

— Mă bucur pentru Townsend, zise Fairfax.

— Da, spune-i să-şi pună gradul astăzi şi să-şi ia măsurile pentru inelul suplimentar. Va arăta bine, chiar dacă nu-şi va putea schimba încă uniforma. Când va pleca la cursul final, mi-e teamă că îl vom pierde. Marriott ridică privirea şi adăugă: Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Împinse un plic pe masă. A venit la bord o dată cu poşta. Felicitări, *locotenent temporar* Fairfax!

Fairfax nu reuşi să-şi ascundă încântarea.

— Mi-ar face plăcere să vă cinstesc cu un păhărel, domnule!

Marriott închise cartea. Era totdeauna încântător când nu avea probleme pe ordinea de zi.

— Încă ceva. Cheamă-l pe cârmaci, te rog.

Evans intră şi rămase în poziţie de drepţi în centrul careului.

— Am primit o cerere, cârmaci. Cercetă trăsăturile impasibile ale lui Evans. *Vei ajunge vreodată să-l cunoşti?* se întrebă. Din partea comandorului Meikle.

— Domnule?

— Mi-a cerut să te întreb ce părere ai despre transferarea la Statul lui Major.

— Înţeleg, domnule.

Marriott se aşteptase la surprindere, chiar la un resentiment, dar nu se vedea nimic.

— Adevărul este că toate resursele noastre sunt folosite la maximum. Guvernul Militar organizează fiecare oraş şi garnizoană, dar are nevoie de mai mulţi translatori. Schleswig-Holstein a fost ultima parte a Germaniei care s-a predat, aşa că noi suntem la capătul cozii. Zâmbi cu tristeţe. Dar noi ştim că asta nu este ceva neobişnuit.

Evans ţinea degetele apăsate puternic pe cusătura pantalonilor.

— Nu înţeleg, domnule.

Marriott se uită printr-un hublou deschis, în timp ce vârful catargului unui vas mic trecea pe lângă ei, ca o lance.

— Ai un dosar de serviciu excelent, cu două decoraţii pentru bravură. Ai făcut parte din Serviciile Speciale şi din SBS [1], şi ai fost folosit pentru cooperare cu armata, atunci când s-a impus. Vorbeşti germana şi, bineînţeles, franceza – şi ai fi de un ajutor real pentru comandor. Cu toate acestea, nu eşti obligat să accepţi, vreau să-ţi fie clar.

Evans privea pe lângă el, cu faţa controlată ca o mască.

— Evident, îţi voi simţi lipsa, adăugă, calm, Marriott. Dar în această situaţie trebuie să-ţi aminteşti mereu zicala secundului. Ai grijă de tine!

Îl văzu pe Fairfax zâmbind, dar Evans rămase la fel de

[1] Special Boat Squadron – Escadronul Special de Ambarcaţii (n.trad.).

impasibil ca înainte.

— Voi accepta cererea comandorului, domnule, spuse Evans, liniştit.

— Foarte bine. Poţi să-l instruieşti pe noul nostru subofiţer referitor la celelalte îndatoriri.

La ce se aşteptase? Indiferent ce scria în dosarul lui, Evans nu era mai galez decât el. Unul dintre francezii liberi ai lui de Gaulle, care, datorită vieţii lui în Channel Islands, hotărâse să lupte alături de ceilalţi care evadaseră din ţară, ca să participe la război în stilul lor propriu. Şi, totuşi, Marriott se simţea dezamăgit.

— Vreau să spun ceva, domnule, zise Evans, cu întreruperi. Nu am cunoscut un englez mai bun şi nici nu am servit sub ordinele unui căpitan mai bun ca dumneavoastră. Întinse mâna. Locul meu e aici, domnule. Nava se va întoarce, probabil, în Anglia sau va fi reparată pentru Orientul Îndepărtat. Înclină încet din cap, ca şi cum ar fi simţit adevărul cuvintelor lui: Eu voi fi mai util pe ţărm.

Îl priviră cum pleca, şi Fairfax exclamă:

— Acest lucru trebuie consemnat undeva, domnule!

Se uită la Marriott cum semna în josul cererii formale a lui Meikle şi se întrebă dacă era doar o coincidenţă faptul că el ceruse promovarea lui Townsend. Sau ştiuse, în adâncul inimii, că Evans va accepta?

Marriott îşi căută pipa.

— Cu toate acestea, o să-mi lipsească, bătrânul ticălos!

Prin plafon răsunară nişte bufnituri şi Fairfax zise:

— I-am pus pe marinari să caute scurgeri, domnule. De data asta, nu în cocă, ci pe punte. În careul ofiţerilor era ca într-o pădure tropicală, când am venit prin Kattegat!

Se auzi un ciocănit la uşă şi santinela de pe pasarelă strigă:

— Vizitator, domnule!

Marriott încă se gândea la timonier. *Pericol*. Cuvântul îi rămăsese în minte.

Vru să plece.

— Ne vedem mai târziu, secundule.

Dar santinela adăugă:

— Un vizitator pentru *dumneavoastră*, domnule.

Marriott se întoarse cu faţa spre uşă. Nu era un superior, căci santinela ar fi anunţat pe cineva la timp ca să pregătească

covorul de bun venit. Atunci cine?...

Un locotenent zvelt şi foarte bronzat trecu peste prag, aplecându-şi capul. Se uită încet în jur şi căscă uşor.

Fairfax văzu, fascinat, cum Marriott traversă covorul uzat şi îşi aruncă braţele în jurul locotenentului înalt.

— Beri-Beri! Tocmai tu! Ce *naiba* cauţi aici?

Locotenentul John Kidd, cunoscut sub acea poreclă afectuoasă din cauza numeroaselor injecţii şi vaccinuri pe care le suportase – se părea că majoritatea degeaba – în diferitele lui misiuni, zâmbi.

— M-am săturat de Birmania şi m-am gândit să vin să dau o mână de ajutor, ca să spun aşa.

— Bei ceva?

Beri-Beri îşi aruncă şapca într-un colţ. Părul lui era atât de decolorat de la soare, încât părea argintiu, în lumina reflectată de hublou.

— Credeam că nu mă mai întrebi.

Căscă din nou.

Marriott căută printre sticle. Era o adevărată plăcere să-l vadă. Nu se schimbase prea mult, încă mai căsca. Îl văzuse adormind într-o popotă gălăgioasă, în mijlocul discursului unui ofiţer superior. Ştia că fusese bolnav de câteva ori. Birmania era ultimul loc în care ar fi trebuit să-l trimită.

— Ai primit vreo navă? întrebă peste umăr. Ultima a fost o ML, aşa-i?

— Nici o navă. Beri-Beri luă paharul şi îl ridică în lumină. Acum sunt un expert al explozibililor, zise el, chicotind. Aşa mi-au spus.

Fairfax ştia că participa la ceva extraordinar. Observase cum încordarea dispărea din comportamentul lui Marriott şi îi lua locul plăcerea autentică pe care cei doi oameni o simţeau fiindcă se revăzuseră.

Kidd era un tip ciudat, îşi spuse el. Remarcase deja DSC-ul şi panglica, plus o decoraţie pe care n-o cunoştea. Un alt veteran, şi cam de aceeaşi vârstă cu Marriott, decise el.

Kidd îl privi brusc, pleoapele lui palide deschizându-se ca ale unei pisici care se trezeşte brusc. Acum nu mai exista nici urmă de somn acolo. Nişte ochi albaştri, care păreau să privească direct prin el.

— Ne cunoaştem de mult, zise Kidd. Niciodată n-am crezut că

o să ajungem până aici.

Fairfax sesiză din nou schimbul de priviri. Fiecare îşi amintea, acceptând adevărul ultimei afirmaţii atât de natural spuse.

— Ştiu, confirmă Marriott. Îl privi direct. O mulţime de băieţi de treabă, aşa-i?

Beri-Beri ridică paharul, unul din cutia pe care Ginger Jackson o primise de la cineva din şantier.

— Când o să ies din regiment, o să-mi găsesc un loc al meu. Gata cu marea, cu blestematele astea de nave, gata şi cu toate porcăriile.

— Ce vei face? întrebă Marriott, liniştit.

Cineva îi spusese cândva că oamenii care suferiseră ca Beri-Beri reuşeau rareori să-şi trăiască viaţa cu adevărat.

— *Ce voi face?* replică acesta, cu faţa încreţită de un zâmbet. O să *pescuiesc*, şi mai mult de-atât nu mă voi mai apropia vreodată de apă! Se lovi cu palma în frunte. Navighezi azi după amiază, da?

Marriott aprobă din cap.

— Duc un pasager la Neustadt.

Beri-Beri zâmbi, leneş.

— Exact, amice. *Pe mine*. Trebuie să ajut armata la nişte demolări, acolo. Comandorul tău, Meikle, a vrut să mă trimită pe uscat, dar am subliniat necesitatea stabilităţii, altfel, unele explozibile ar putea fi în pericol. Mai ales pe drumurile distruse pe care le-am văzut!

Marriott încuviinţă din cap.

— Atunci, bun venit la bord!

— Mă duc să-mi aduc echipamentul. Se uită la careul ponosit. Nu e prea diferit de ultima mea navă.

— Ce s-a întâmplat cu ea? strigă după el, Marriott.

Beri-Beri se gândi o clipă şi apoi răspunse:

— I s-a terminat norocul. Ştii cum e.

Îl auziră bocănind pe punte şi oprindu-se să discute cu Lowes, care era ofiţer de cart.

Marriott îşi împături hârtiile şi se gândi la Kidd. Ca şi Cuff, era unul dintre cei de la început. Vechea gaşcă de la Felixstowe, şi apoi din Mediterană. În Marină, pierzi deseori legătura cu oameni de care te legaseşi ca de nişte fraţi. Şi trebuie să-i şi uiţi. Mai ales

pe cei care nu se vor mai întoarce niciodată.

Ca să-şi ofere timp de a se reculege după acea întâlnire neaşteptată şi mişcătoare, întrebă:

— Care e problema cu pilotul?

Fairfax se gândea încă şi făcea presupuneri referitoare la întâlnirea dintre cei doi. Ce se întâmplase înainte. Căldura pe care o simţise între ei şi la care el nu putea participa.

— Oh, e în regulă, domnule, răspunse Fairfax.

— Îmi dai de înţeles că nu o să-mi spui?

Fairfax se întoarse cu faţa spre el, prudent. Nici chiar acum nu-şi putea da seama când Marriott glumea şi când vorbea serios.

— Nu e vorba de asta, domnule… Ridică din umeri. A fost supărat dintr-o anumită cauză, când s-a întors din permisie. Şi-a luat o singură zi.

Marriott auzi în portavoce: „Sus spirtoasele!“. În curând, avea să simtă mirosul ameţitor al romului, o parte a rutinei lor, ca şi strigătul de răspuns al vreunui mucalit, în portavoce: „Şi nu ceda Sfântă fantomă!“ Nu lipsea niciodată.

Îşi aminti propriile lui gânduri. *Ar fi trebuit să rămân pe navă*.

— Ştiu că nu se trage în noi în fiecare zi, secundule, dar tot trebuie să ne bazăm unii pe ceilalţi. Mai ales acum, când suntem mai puţini.

Fairfax se foi sub ochii lui cenuşii.

— Îi scria tot timpul mamei sale. Nu-i plăcea ce făcea. Se simţea ca un trădător. Vă amintiţi, domnule?

Marriott aprobă din cap. Într-adevăr, rămăseseră mai puţini. Abia se întorseseră în Kiel de o zi, şi plecau iarăşi. Dar cu Beri-Beri la bord, putea fi altfel. Avea pe cineva în care să aibă încredere, căruia să-şi dezvăluie sentimentele.

— Da, îmi amintesc.

Îl văzuse pe Lowes delăsându-se de la îndatoririle sale. Se aşteptase din partea lui Fairfax, ca secund, să ia atitudine, şi nu să-l lase pe Evans şi pe micimani să-l ducă în spate. Faptul că nu o făcuse…

— Ei bine, domnule, continuă Fairfax, ieri, când am venit la ţărm, a fost adusă la bord poşta. Pentru Lowes erau două scrisori, sau chiar mai multe. Cred că i-am recunoscut scrisul. Ea îi scria tot timpul.

Marriott se gândi brusc la cina cu părinţii lui şi cu linguşitorul Chris, la expresia mamei sale când Penny le spusese despre canadianul ei şi le arătase inelul. „Doar nu, *nu*“… *exc*lamase ea. Penny o înfruntase, rănită şi ruşinată: „Nu, nu sunt însărcinată, dacă chiar trebuie să discutăm asta în faţa străinilor! Fusese îngrozitor. După aceea o auzise pe Penny plângând pe tăcute în camera ei.

Fairfax îi interpretă tăcerea drept nerăbdare.

— Nici măcar nu le-a deschis, domnule, zise el. Le-am găsit rupte, în coşul de gunoi.

— Mă bucur că mi-ai spus toate astea.

Trebuia să fie ceva rău. Genul de situaţie pe care comodorul Paget-Orme ar fi etichetat-o ca o consecinţă a războiului.

Se ridică, simţind nevoia să fie singur, înainte de plecare.

— Ai grijă ca Beri-Beri să se simtă bine când se întoarce, secundule. Mă duc în partea cealaltă a docului, să-l vizitez pe Cuff.

Fairfax îl urmă la uşă şi pe punte, unde câţiva marinari se târau în genunchi, căutând crăpături. Ziua era caldă şi însorită, cerul albastru făcând un contrast aspru cu clădirile dărăpănate şi navele parţial distruse. Peste tot, oamenii munceau, era praf şi fum, grupuri de nemţi obosiţi mărşăluiau sau săpau, ori aşteptau răbdători la coadă, lângă camioanele cu provizii ale armatei, pentru sandvişurile şi cănile mari cu ceai dulce.

Ar fi fost plăcut să plece de-acolo. Marriott se răsuci pe loc când Fairfax veni la intrarea pe pasarelă.

— Am uitat. Voiai să mă întrebi ceva?

Fairfax roşi, rămânând surprins că încă i se mai întâmpla aşa ceva.

— Poate aştepta, domnule.

— Vrei să rămâi în *Andrew*, când se termină totul, da? Văzu că nimerise la ţintă. Eşti gata să faci orice pentru asta, am dreptate?

Fairfax se foi de pe un picior pe celălalt.

— Cam aşa ceva. Eu… voiam să vă întreb ce credeţi despre asta, despre şansele mele, dacă am vreuna.

— Ce cred eu despre asta? întrebă Marriott şi îşi atinse mâneca. Eu sunt ultimul pe care ar trebui să-l întrebi. Mai gândeşte-te, oricum, şi apoi putem sta de vorbă.

Fairfax salută, iar Marriott porni peste schelă, spre debarcaderul acoperit de pietriş.

„Tu eşti singurul pe care-l voi întreba“, îşi spuse el. „Nu înţelegi, nu *poţi* să înţelegi că eşti singura persoană cu care vreau să vorbesc?“

Ginger Jackson îi întrerupse gândurile.

— Felicitări, domnule Fairfax. Şi chiar cred că au întârziat cam mult.

Fairfax observă că omul avea pe braţ bluzele cele mai bune ale lui Townsend.

— Veştile circulă repede, Ginger, răspunse el. Unde de duci?

Ginger nu răspunse direct.

— Dacă aţi vrea să-mi daţi una dintre uniformele dumneavoastră, aş putea să-i cos noul inel, domnule. O lucrătură frumoasă. Aranjez şi emblemele de subofiţer ale lui Arthur Townsend.

— De unde cunoşti tu un croitor, Ginger? Nici nu ai fost la ţărm încă!

Ginger îşi atinse nasul şi îi făcu semn cu ochiul.

— Un neamţ mic de-aici, din şantierul naval. Nici o problemă, domnule.

Fairfax zâmbi cu îndoială.

— Bine, atunci.

— O să cer permisiunea ofiţerului de cart să mă duc la ţărm, dar o să iau cea mai bună jachetă a dumneavoastră, înainte de a pleca.

Se îndepărtă, fluierând în surdină.

Fairfax zâmbi. Omul n-avea nici o grijă pe lume. Îl văzu pe Lowes stând lângă un grup de lucrători, cu faţa mai palidă ca oricând.

Pariez că Ginger ştie chiar şi ce e cu el!

— Ai verificat harta, pilotule? strigă.

— Harta?

Lowes îl privea năucit.

— Care dintre ele?

Fairfax îl trase unde nu puteau fi auziţi de ceilalţi.

— Plecăm azi după-amiază, la ora şaisprezece, pentru Dumnezeu! Ce *naiba* e cu tine?

Se calmă puţin, văzând cum buza lui Lowes începuse să tremure. *O să izbucnească în lacrimi, în faţa marinarilor*. Îşi aminti cuvintele comandantului. Încă trebuie să ne bazăm unii pe ceilalţi.

— Ieşi din starea asta, John. Uită-te în jur, ce dezordine blestemată! Şi apoi spune-mi că tu ai probleme!

Lowes deveni rigid.

— Pentru tine totul e în regulă…, ripostă el, cu pică.

— Nu am auzit asta, spuse Fairfax, calm. Şi acum, ia harta potrivită pentru portul Lübeck şi o să te ajut şi eu, bine?

Lowes aprobă încet din cap, spiritul de luptă părăsindu-l la fel de repede cum apăruse.

— Da, bineînţeles, secundule. Nu o să te dezamăgesc. Şi m-am bucurat să aflu despre promovare.

Fairfax zâmbi.

— Înseninează-te, atunci, fiindcă arăţi ca o duminică ploioasă în Cardiff!

Ginger reapăru, cu jacheta împăturită peste bluzele lui Townsend.

— Ce s-a întâmplat cu Albă ca Zăpada, Ginger? întrebă Townsend.

Ginger se încruntă. Se gândea ce să-i ofere muncitorului german care avea să coasă însemnele şi inelul suplimentar al secundului.

— El? A descoperit că cineva o pune cu bătrâna lui, ascultaţi-mă pe mine!

Townsend oftă.

— Aş vrea să mi-o ia şi mie cineva de pe cap pe-a mea!

Râseră amândoi, aşa încât sergentul-major Evans, care stătea pe coverta goală, se întoarse şi se uită la ei.

Evans văzuse nişte fotografii îngrozitoare în ziare. Toate feţele acelea distruse, demne de milă.

Se simţi clătinându-se, ca şi cum vasul ar fi fost pe mare, dar acesta staţiona nemişcat.

Oricare dintre ele ar fi putut să fie sora lui mai mică.

La ora şaisprezece fix, MGB 801 îşi desfăcu frânghiile şi se îndreptă spre port. Fairfax stătea cu şirul de marinari de pe dunetă, ascultând strigătele tremurate, în timp ce treceau în viteză pe lângă un distrugător cu o bandă neagră, groasă, de

Căpitan (D) pe coşul de fum larg.

Toate acestea trebuie să conteze, îşi spuse, să aibă greutate atunci când avea să fie acceptat pentru interviu.

— Marinarii să iasă din formaţie!

Fairfax se răsuci şi îşi atinse şapca, privind spre covertă. Va fi ciudat să se uite acolo şi să nu-l mai vadă pe Evans, după această călătorie, gândi el. Observă două feţe în locul în care stătea, de obicei, Marriott. Cea de-a doua era a lui Kidd. Fairfax zâmbi. Beri-Beri. Poate că el putea să-i spună mai multe despre comandantul lui.

Îi văzu râzând împreună.

Nu-l surprinsese niciodată pe Marriott să fie în largul lui. Ce se întâmplase de ajunsese aşa?

Fairfax îi privi pe marinari cum strângeau frânghiile şi saulele, discutând între ei, ca Ginger, aparent neafectaţi de nimic.

Aproape că-l putea auzi pe tatăl lui ridiculizându-i sentimentele, ca fiind o simplă *venerare a unui erou*. Una dintre numeroasele lui concluzii clinice.

Fairfax clătină din cap şi îşi aminti nopţile de lângă Hook of Holland şi din mijlocul bancurilor de nisip belgiene.

De data asta, tatăl lui era aproape de adevăr.

Marriott şi Kidd stăteau sprijiniţi de masa hărţilor, unul lângă celălalt, în timp ce carena se legăna şi se cutremura în jurul lor.

Marriott trasă cu creionul ruta şi diferitele repere marcate deja pe hartă, cu compasul.

— Ar trebui să ajungem la Insula Fehmarn şi în Zonă, în timpul primului cart, spuse el.

Ridică privirea spre plafonul camerei hărţilor, când ceva trecu, zăngănind, peste acesta şi iscă un urlet furios al cârmaciului.

— Mi-e teamă că e o viteză redusă, Beri-Beri. Zâmbi, în timp ce carena se înclina din nou. Dar vreau să fim la distanţă când vom vira în Mecklenburger Bay şi apoi vom ajunge la Neustadt, pe la răsărit. Băieţii de la dragarea minelor sunt acolo grămadă. Nu intenţionez să năvălim peste ei în mijlocul nopţii!

— Apropo, ce mai făcea Cuff?

Marriott se gândi. Îl găsise pe Cuff Glazebrook prăbuşit în careul lui, cu o sticlă aproape goală de gin drept companie.

Spusese ceva despre un spectacol în legătură cu confruntarea lui cu NOIC-ul, dar îi lipsise vechea fanfaronadă la care s-ar fi aşteptat de la el. „Tipul vorbeşte tot timpul despre blestematele alea de explozii la adâncime! Eu sunt de părere că am făcut ce trebuia. Ticăloşii nu aveau intenţia să se oprească. Oricum – zisese el, legănând ginul rămas în pahar – eu nu mă schimb atât de uşor. N-o să încep să ling dosurile celor pe care, doar cu câteva zile înainte, aveam ordin să-i ucid!“ „Dar nu face nimic în privinţa asta, aşa-i?“ „Cum ar putea?“

Se aplecase în faţă, pentru a nu-l pierde din ochi. „Blestematul de război înaintează atât de repede, încât, în stilul ăsta, nu vom ajunge *niciodată* în Orientul Îndepărtat. Rangoonul a fost recucerit de la japonezi, iar navele noastre de luptă din Flota Pacificului au fost, săptămâna trecută, într-o mare acţiune, după ce scrie în ziare. Îţi spun eu, bătrâne, divizarea teritoriului ne va lăsa fără nimic. Chiar şi Armata a 9-a a yankeilor a trebuit să se retragă peste Elba, pentru ca să nu-i ofenseze pe blestemaţii de ruşi, dacă păstrau ceea ce au capturat!“ Căutase să se înveselească şi spusese: „Am auzit de bătrânul Beri-Beri. Acum o să ne distrăm puţin. El o să-i scuture pe nenorociţii cu feţe serioase, care încearcă să conducă treburile aici.

Lui Marriott aproape că îi era milă de el. „Ce vei face când va sosi pacea, Cuff?“ „N-o să fiu ca tatăl meu, asta-i *sigur!* Ideea lui de distracţie este un weekend la Blackpool şi o farfurie cu melci de mare, cu amicii lui!“

Cine nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că tatăl lui Cuff era vreun soi de parazit. Marriott cunoştea de mult adevărul. Tatăl lui Cuff era milionar şi făcea afaceri cu vehicule comerciale. Războiul îl îmbogăţise şi existau puţine unităţi ale armatei care să nu folosească vehiculele lui sau măcar componente ale lor. Îşi începuse viaţa într-un atelier, la o fabrică ce fusese în declin până la izbucnirea războiului. Unde găsise acesta bani să cumpere locul şi să finanţeze alte câteva la fel, era un mister, şi probabil că aşa avea să rămână. Dar Cuff vedea lucrurile diferit. „Dacă prostul ăla bătrân crede că eu o să învăţ afacerea începând de jos, ca şi el, se înşeală. Isuse, după toate prin câte am trecut...“ Ochii lui înconjuraţi de dungi roşii fulgerau în lumina prăfuită a soarelui. „Am de gând să încep de la vârf, cu ajutorul lui blestemat sau

fără!“

Marriott se uită la Beri-Beri.

— Îl ştii pe Cuff. Numai gura e de el. Nu văd cum i s-ar putea potrivi pacea!

Râdeau, când Fairfax se aplecă şi intră în camera hărţilor.

— Tocmai am reperat nişte dragoare, domnule. La trei mile. Am făcut schimb de semnale de recunoaştere.

Marriott cercetă din nou harta.

— Schimbă cursul. Virează Nord-Est până ne depărtăm suficient. Apoi cheamă-mă şi voi ordona creşterea vitezei, ca să compensăm ocolul.

Privirea lui Fairfax trecu fugitiv de la unul la celălalt.

— Ginger mai face nişte cafea, domnule.

— Bine. Vom veni acolo, după ce vei schimba cursul.

Kidd căscă.

— E un băiat destul de bun.

— Vrea să servească în Marină, dar asta rămâne între noi.

Beri-Beri îşi miji ochii.

— Aşa-i trebuie!

Erau amândoi din nou pe covertă când canoniera schimbă cursul în Zona Fehmarn şi se avântă, greoaie, prin valurile dinspre ţărm. Clipitul luminii unui far de pe insulă se reflectă slab în apa de culoare mată.

Carturile se schimbară, şi cei doi locotenenţi se duseră să privească umbrele apusului pe ţărm, în timp ce şiruri de porumbei coborau în picaj şi se cufundau în valurile de la prova, de un roz-pal în lumina tot mai firavă.

— La noapte, să fie un observator bun, spuse Marriott. Au fost raportate câteva nave suedeze în zonă.

Evans aştepta lângă dulapul de semnalizare.

— Întunecăm nava, domnule?

— Da. Nu vreau să mai treacă şi alţi *străini* pe lângă noi, doar pentru că ei ne-au văzut primii.

Unul dintre observatori râse. *Ronsis* era doar o amintire acum.

— Vii jos, Beri-Beri?

Fairfax, care era de cart, tuşi discret.

— Cred că a adormit, domnule.

Marriott văzu părul blond al lui Kidd fluturând în briză,

deasupra ecranului, şi zâmbi. Adormise în scaunul covertei, cu un braţ legănându-i-se în ritmul mişcării neregulate a navei.

— Lasă-l, zise. Merită să se odihnească.

Marriott coborî în careul ofiţerilor şi îl văzu pe Lowes întins pe o banchetă, acoperit cu o pătură şi respirând greoi.

Trecu pe lângă el, spre cabina sa mică, şi se întrebă ce trebuia să facă în privinţa acestuia. Lowes se prefăcea doar că dormea şi mâncase zdravăn orice, de când plecaseră din Kiel.

Se aşeză în cabina lui şi aruncă o privire la salopeta care se legăna în cârligul de pe uşă. Bine că-l ştia pe Beri-Beri acolo, în preajma sa. O vreme, cel puţin. În Marină, *puţin* avea o valoare deosebită. Nu simţea nevoia să se odihnească, dar decise să-i scrie o scrisoare lui Penny. Putea s-o expedieze imediat ce se întorceau în port. Măcar aşa, Penny avea să ştie că îi păsa şi că se gândea la ea. Îşi sprijini capul cu o mână, uitându-se la hârtia de scris şi dorindu-şi să nu fi privit legănatul salopetei. Răul de mare putea lovi pe oricine, chiar şi pe marinarii vechi…

Se răsuci, tresărind când microfonul răsună răguşit deasupra patului său.

— Îmi pare rău că vă chem, domnule.

Era Fairfax, care îşi ceru scuze, din nou.

— Sparks a reperat un semnal. Înghiţi în sec şi adăugă: *Mayday*, domnule.

— Vin sus. Cheamă-l pe cârmaci!

— E chiar aici, domnule…

Dar Marriott urca deja scara covertei. Îl găsi pe Kidd treaz şi pe Fairfax ghemuit sub o prelată protectoare, aplecat peste masa hărţii.

— Ai reperat-o?

— Nu, spuse Beri-Beri, ridicând din umeri. Dar am un sentiment neplăcut.

Fairfax îşi retrase capul şi umerii.

— Radiotelegrafistul nu a recepţionat mai mult de o bălmăjeală, domnule. Dar este una de-a noastră, de *asta* e sigur.

Long John Silver trecu pe lângă ei la locul lui din spatele covertei. Erau în continuare o echipă, indiferent de situaţie.

Marriott îi aruncă o privire prietenului său.

— Ei bine, ce e cu acel sentiment al tău?

— Cred că este vorba de ML-ul care a navigat în faţa ta. Cel pe care ar fi trebuit să merg eu, adăugă el, calm.

Marriott se învârtea agitat pe covertă. Beri-Beri nu trebuia să explice mai amănunţit. ML-ul transporta majoritatea explozibililor pentru treaba din Neustadt. Canoniera 801 ducea numai detonatoarele şi nişte filiere de oţel pentru departamentul geniştilor.

Rae stătea lângă portavoce, treaz şi în alertă, ca întotdeauna atunci când făcea de cart. Era încă uimit că primise avansarea de la comandant. Asta avea să demonstreze familiei lui că nu rămăsese total nerecompensat.

Îşi coborî faţa spre o portavoce.

— Coverta! spuse el, scurt. Apoi se ridică şi adăugă: Este un foc, domnule. Cineva a răspuns la apelul *Mayday*. Sparks crede că e vorba de o navă de aprovizionare, undeva în spatele nostru.

— Mecanicul-şef e treaz şi la post?

Rae aprobă din cap, în întuneric.

— Este, domnule.

Parcă ar fi spus „bineînţeles“.

Beri-Beri remarcă nehotărârea lui Marriott, care se învârtea pe covertă.

— S-ar putea să nu fie un foc *serios*, zise Fairfax.

— E un *Mayday*, nu o invitaţie la petrecere, replică tăios, Marriott. Apoi se înmuie, imediat. Vezi dacă poţi să-i găseşti apelativul radio.

Îl simţi pe Silver trecând pe lângă el.

— Am putea încerca s-o chemăm prin radio.

Marriott gândea cu voce are, în timp ce vocile răsunau pe portavoce, şi, din când în când, se auzea un mesaj morse acoperind zgomotele mării dimprejur.

Întors în camera hărţilor, Marriott se uită la calcule şi la relevmente, până când îl apucă durerea de cap.

— Cred că e după următorul promontoriu, domnule, zise Fairfax. Puse un deget pe linia ţărmului. Mai este un far acolo. Asta ar explica şi de ce recepţia radio a fost atât de proastă.

Marriott îl privi în lumina reflectată de masa hărţii.

— Bine gândit. Cu puţin noroc, s-ar putea ca supraveghetorii farului să solicite ajutor. Se hotărî. Transmite ordinul, secund.

Viteză maximă în trei minute!

Fairfax aprobă din cap, simţind încă lauda lui Marriott, când, cu câteva secunde mai devreme, simţise mustrarea lui. Apoi ţâşni spre scară.

Beri-Beri îl privea, cu ochii ascunşi, în timp ce corpul i se înclina într-o direcţie şi în cealaltă, ca pentru a urma umbra acoperişului.

— Dacă te apropii acum de pământ, treci exact prin mijlocul zonei de dragare, îţi dai seama? Ştiu că ne aflăm în siguranţă, ţinând cont de adâncimea carenei, dar s-ar putea să existe şi câteva mine plutitoare. Întinse mâna şi îl prinse de braţ. Dar asta vrei, aşa-i?

Marriott se întoarse la hartă, unde linia ţărmului şi marcajele în creion deveniseră tulburi, în timp ce încerca să-şi controleze gândurile.

Se terminase. Era sfârşitul. Oricum, nu putea să-i lase să ardă, fără să încerce ceva. Mai ales că era una de-a lor.

— Când îl vom găsi pe ticălos, spuse el printre dinţi, pun pariu că a stins deja focul şi va fi în drum spre Neustadt!

Beri-Beri se uită la el, siniţindu-i neliniştea bruscă. Chinul era un cuvânt mai potrivit.

Silver coborî, clătinându-se pe scară, cu cartea de coduri în mână, mai îndoită la colţuri şi mai pătată decât oricând.

— Este ML-ul locotenentului Duncan, domnule, spuse el direct. Nume de cod *Vagrant*.

— Da, înţeleg.

Marriott încercă să-şi limpezească gândurile. Putea să vadă foarte clar în minte faţa căpitanului ML-ului. O faţă rotundă, veselă, de devonian de pe râul Exe. Fusese în Forţele de Coastă pe toată durata serviciului său şi se afla de doi ani la comanda acelui ML.

Acum, el era acolo, undeva. *Foc*. Cea mai mare spaimă a marinarilor.

— Gata, domnule! strigă Fairfax. Cursul de viraj este Sud-şaizeci-Est!

— Foarte bine. Viteza la jumătate. Coteşte, secund. Eu voi fi în biroul radiotelegrafistului.

Jos, în compartimentul ca o cuşcă, cu un pupitru strălucitor de

instrumente şi cadrane clipitoare, telegrafistul White se uită peste umăr, surprins.

— Nimic nou, domnule!

— Încearcă pe radio.

Gâtul i se uscase brusc şi îl durea spatele.

Îl privi pe telegrafist comutând, cu ochii la degetele lui Knocker White, care mişcau scala, căutând celălalt vas. De ce îi spuneau *Knocker?*

— *Vagrant*, aici *Otter*, mă auzi?…

Simţi cum coca începea să zvâcnească, pe măsură ce elicele loveau marea, producând un val tot mai mare de spumă. Dar mişcarea era uşoară. MGB 801 se simţea ca acasă în acele condiţii.

— E mort, domnule.

— Mai încearcă.

Marriott urcă iar pe covertă, conştient că în fiecare colţ se aflau figuri tăcute şi atente.

— Viteză maximă, secund.

Înaintă pe bâjbâite spre scaunul pe care stătea Beri-Beri, ţinându-se de o balustradă, cu părul răvăşit, pe când coca ţâşnea în faţă, liberă deodată, ca şi cum ar fi scăpat din lesă.

— Farul, la prova tribord, domnule!

Văzură cu toţii fasciculul lung, pâlpâind şi pălind, iar lampa îndepărtată completă o nouă rotaţie. Regulat, constant, de nădejde. Nu era de mirare că vechii piloţi de pe mare numeau farurile *santinele tăcute*.

— Nici un semnal, domnule, spuse Rae.

Marriott se prinse cu mâna de spătarul scaunului. Vedea în minte minele ascunse, cele pe care dragoarele aveau să le cureţe în zori, înainte de sosirea lui acolo.

Îşi ridică binoclul şi zări vârful de săgeată înfricoşător al apei, format la prova. Era imposibil să le menţină stabile. *Unde naiba e?*

Silver îl înlocuise pe Rae la portavoce, aşa încât coverta beneficia acum de ochii lui de pisică.

— Semnal de la Cartierul General, domnule! strigă el. Necodificat!

Marriott ştia ce avea să spună.

— Repetă-l! zise el.

— Foc raportat în zona de la sud de Staber Huk. Nu avem alte detalii. Atenţie la…

— Suficient! spuse, tăios, Marriott. Ar trebui să vedem ceva în scurt timp!

Auzi pe cineva vomitând şi ştiu că era Lowes. O nouă trezire brutală pentru el.

Strălucirea puternică a farului trecu peste apa neagră. Era un loc periculos pentru navele care aveau pescaj prea mare şi motoare prea slabe.

— *Drept în faţă, domnule! Foc pe apă!*

Marriott se uită în tăcere, simţind că Fairfax şi Beri-Beri se lipeau de el, de-o parte şi de cealaltă, în timp ce îşi îndreptau binoclurile de noapte spre sclipirea flăcărilor galben-portocalii. Era ca şi cum ar fi fost mânat împotriva propriei sale voinţe, ca într-un vis în care nu poţi să fugi sau să te ascunzi.

— Echipele de incendiu la posturi! strigă Fairfax. Staţi lângă plute şi bandule!

Marriott încercă să nu-şi umezească buzele.

— Rămâneţi pe curs. Trebuie să înaintăm împotriva vântului.

Dar era ca şi cum ar fi auzit pe altcineva dând ordinele. Un robot.

Oamenii se poticneau în întuneric, uneori orbiţi de strălucirea nepărtinitoare a farului.

— Viteza la jumătate, cu toate motoarele, zise Marriott.

Probabil că paznicii farului anunţaseră deja incendiul. Germanii îşi vedeau vechii inamici în pericol, dar codul mării era prea puternic ca să fie încălcat.

Prova păru să se cufunde şi ridică un val înalt cât catargul. Oameni cu lanterne înaintau, bâjbâind, pe puntea lunecoasă a teugii, alţii strigau după ajutor sau înjurau îngrozitor când se împiedicau de câte un obiect nemişcat.

— Totul e pregătit, domnule!

Fairfax se întorsese pe covertă, respirând repede, cu ochii strălucind.

Marriott îşi ridică binoclul greu foarte încet şi apoi se uită pentru prima dată la focul de pe apă.

Silueta ML-ului era mai clară acum, ca o linie neagră sub sclipirea focului şi aburilor, cei din urmă provocaţi, probabil, de

furtunuri şi stingătoare.

— Nu au reuşit să-l controleze, şopti Beri-Beri. Cred că a fost la camera motoarelor. S-ar putea să reuşim să-l stingem înainte de a pierde toată puterea!

Marriott abia dacă-l auzi. Văzuse câteva siluete mărunte profilându-se o clipă pe fondul focului. Cât de mici şi vulnerabile păreau!

— Ia legătura cu ei. Spune-le că venim.

Se îndoia că avea cineva timp să stea în biroul radiotelegrafistului, şi văzu lampa Aldis a lui Silver clipind, comunicându-le în stilul lui că nu mai erau singuri.

Strânse tare binoclul, ca să nu-i alunece din mână. Nu-şi putea desprinde privirea de la flăcările diavoleşti, dansatoare. Oamenii era răniţi, poate mureau, rugându-se să fie salvaţi. Iar Marriott nu putea să vadă decât propria lui navă, arzând şi arzând, aşa încât aceleaşi strigăte înspăimântătoare păreau să fie chiar acolo, lângă el.

— Pregătiţi în faţă!

Marriott simţi că ochii îl usturau, dar nu putea privi în altă parte. Sub punte, auzi pe cineva strigând ceva peste zgomotul motoarelor, încurajându-i pe cei care nu aveau cum să audă. Ar fi vrut să-l găsească pe acel om şi să-l scuture, să-i spună că nu exista nici o speranţă. Îşi aminti cuvintele lui Beri-Beri. *Norocul ei se terminase*.

— Încet înainte!

Marriott încercă să-şi dreagă glasul şi simţi pentru prima dată gustul de ars.

— Eu nu m-aş apropia mai mult, spuse Beri-Beri.

Marriott încuviinţă din cap. Deci ştia şi el. Vechiul instinct. Îl auzi pe Lowes suspinând încet în partea din spate a covertei şi se gândi că era prea înspăimântat ca să-i mai pese de ceea ce credeau ceilalţi.

Dar, de data asta, Lowes nu se gândea la el. Auzise numele ofiţerului comandant al ML-ului incendiat, strigat din biroul radiotelegrafistului – locotenentul Duncan. La ziua lui fusese invitat Lowes, în noaptea în care băiatul german fusese scos din port.

— Cincisprezece la babord, zise Marriott.

Se uită la flăcările clipitoare ce se reflectau din apa mişcătoare, ca şi cum ar fi venit de pe fundul ei.

— De ce nu o abandonează? întrebă Beri-Beri. Probabil că ne-au văzut!

Marriott simţi cum îi tremura mâna, în timp ce apăsa butonul megafonului.

— Mă auziţi? Abandonaţi nava, vă recuperez eu...

Nu reuşi să spună mai mult. Flacăra păru să se ridice drept în sus şi apoi să se extindă, până când înghiţi toată coca. Apoi urmă explozia, ciudat de înăbuşită şi totuşi atât de puternică, încât toată puntea şi o mare parte a covertei fură aruncate în aer, în bucăţi arzânde, unele şuierând pe lângă ei.

Fairfax se prinse de balustradă şi se holbă năucit la fragmentele ce continuau să cadă. Auzi ceva solid prăbuşindu-se pe puntea teugii, apoi răspunsul instantaneu al extinctorului cuiva.

Se crispă în lumina puternică, ce îi făcea pe oamenii lui să pară nişte sculpturi neînsufleţite de bronz. Îl văzu pe locotenentul Kidd cu braţul pe umerii comandantului şi, o secundă, îşi închipui că Marriott fusese lovit de o bucată de lemn, sau mai rău.

Când vru să alerge spre el, intensitatea luminii scăzu brusc, lăsându-l aproape orb în întunericul impenetrabil. Rămase numai lumina farului, măturând marea, vopsind în argintiu bucăţile plutitoare.

— Sunteţi bine, domnule? icni Fairfax.

Marriott se răsuci încet, ştiind că fără braţul lui Beri-Beri ar fi căzut.

— Mergi în faţă, secund, spuse el. Ştii ce ai de făcut.

Încercă din nou.

— Mă bazez pe tine.

— Şi ia-l pe ofiţerul acela cu tine! spuse, tăios, Beri-Beri. Fă-l să tacă, la naiba!

Dar când Fairfax ajunse la Lowes, îl găsi pe micimanul Craven vorbind cu el, cu o voce neobişnuit de blândă:

— În război, oricine poate să moară, spunea el. Eu am văzut o mulţime pierind aşa! Făcu semn cu capul spre siluetele de pe partea din faţă a punţii. Comandantul nostru a murit mult prea des, înţelegi?

Lowes îşi şterse faţa cu dosul palmei.

— Da, da. Înţeleg…

În spatele lui, Craven oftă. *Nici într-o mie de ani!*

Canoniera înainta încet pe apă; lanternele şi reflectoarele de pe punte căutau, găseau şi treceau mai departe.

— Ar fi trebuit să fiu la bordul ei, murmură Beri-Beri.

Marriott tresări din gânduri când Fairfax strigă:

— Nici un supravieţuitor, domnule!

— *Continuaţi căutarea!* ordonă Marriott. Apoi adăugă pentru cei de pe covertă, fără să se adreseze cuiva în mod special: Trebuie să fie cineva. *Trebuie*.

Beri-Beri îi percepu durerea şi îşi dori să fi putut face ceva. Fusese acolo, atunci când nava lui Marriott sărise în aer. La fel de aproape cum erau acum de ML. Ştia cum încercase Marriott să depăşească această situaţie, cum se dedicase noii lui nave mai mult ca înainte. Dar după asta…

— Să întorc, domnule? întrebă Evans, cu un glas plin de îndoială.

— Da.

Marriott înghiţi greu, simţind teama ca pe ceva viu şi sălbatic.

— Nu se ştie niciodată. Gândeşte-te cum ar fi să descoperi speranţa şi apoi s-o vezi îndepărtându-se, lăsându-te să putrezeşti?

Răsăritul îi găsi încă învârtindu-se în jurul locului în care sărise în aer ML-ul. Lumina dezvălui ceea ce întunericul ascunsese, milostiv: cadavre şi bucăţi de trupuri omeneşti, uniforme şi embleme familiare, arse şi însângerate, în acea ultimă explozie.

Silver îl văzu pe Marriott privind în apă, în timp ce treceau pe lângă un cadavru plutitor, şi se temu să-i întrerupă suferinţa.

— Dragoare de mină la pupa, domnule!

Se uită întrebător la Beri-Beri. Marriott nu auzise nici un cuvânt.

— Semnalează ofiţerului comandant, spuse Beri-Beri. *Nu sunt supravieţuitori!*

Observase tancurile lungi de metal cu care fuseseră dotate dragoarele şi vasele de salvare, pentru astfel de relicve macabre.

— Poate prelua el de-aici. Se uită la prietenul lui. Nu au avut nici o şansă. Şi nici noi.

Marriott se răsuci când lampa Aldis a lui Silver transmise semnalul spre traulerul conducător.

— Spune-i secundului să dea repaus grupului de incendiu.

Se îndreptă spre scaunul de pe covertă şi îşi sprijini braţele pe spătarul lui.

Ştia că Beri-Beri examina harta şi, în câteva minute, avea să repună canoniera pe cursul spre Neustadt.

În orice alt moment ar fi obiectat, s-ar fi opus oricărei încercări de ajutor din partea cuiva.

Dar abia putea să se mişte, şi nu reuşea să-şi elibereze mintea de acea ultimă explozie cutremurătoare.

Simţi cum puntea începea să vibreze, creşterea bruscă a puterii şi dâra de spumă formată de elicele exterioare, făcând siluetele tăcute să revină la viaţă.

Evans coborî de la timonă, locul lui fiind luat de Townsend, în mai multe privinţe.

Beri-Beri se apropie de el, dar nu îl privi.

— Ştii ce cred, Vere? Cred că *noi* suntem nişte supravieţuitori.

Marriott îşi scoase pipa şi o înfipse între dinţi, ca să-i împiedice să clănţăne.

Simţea mai multe lacrimi decât ar fi crezut vreodată. Dar nu putea fi aşa. Meikle spusese că nu era un joc. Se înşelase. Cum altfel ar fi reuşit să îndure, supravieţuirea fiind doar un joc?

— Ai dreptate, Beri-Beri, acceptă el. Dacă nu ştii de glumă, atunci nu ar trebui să te înrolezi!

Nici unul dintre ei nu îndrăzni să râdă. Fiecare ştia că nu s-ar mai fi putut opri.

VIII

Inamicul de ieri

Marriott mergea prin canalul de piatră şi cerceta nava. Era

atât de ciudat să o vadă afară din apă, după atâta timp, cu carena ei spartană zgâriată şi cojită, şi încă plină de alge.

Doar câteva zile, spusese Meikle. Grupul de marinari şi echipele de genişti reuşiseră, cumva, să cureţe câteva canale – un dar ceresc pentru numeroasele vase mici, care lucrau fără oprire pentru deschiderea portului.

Între timp, compania canonierei 801 fusese transferată la bordul uneia dintre navele-locuinţă nou-sosite, un fost iaht cu aburi, uriaş, pe care nici vopseaua mată nu reuşise să-l desfigureze. În cantină se auziseră multe mormăituri. Majoritatea marinarilor speraseră că barca va fi trimisă înapoi la Felixstowe, pentru o revizie binemeritată. Măcar la bordul vasului de locuit aveau să se bucure de băi şi duşuri, să-şi spele şi să-şi peticească uniformele.

Marriott îl văzu pe mecanicul-şef vorbind cu un oficial grăsuţ, în salopetă, instrucţiunile lui fiind traduse de un alt fost subofiţer german. Era ciudat, dacă stăteai să te gândeşti. Nici unul dintre membrii personalului naval ce lucra sub conducerea britanicilor nu primise permisiunea să-şi poarte fostul grad sau însemnele, şi totuşi diviziunile care-i diferenţiau erau la fel de severe ca totdeauna. Chiar şi cei câţiva ofiţeri germani care lucrau acolo păreau puţin diferiţi, în ciuda petliţelor goale, unde se aflaseră, înainte, dungile lor şi vulturii nazişti.

Cu toate acestea, era mai uşor să te simţi un intrus, decât o forţă de ocupaţie, îşi spuse el.

Adair îl observă şi îl salută.

— Uitaţi-vă la asta, domnule. Întinse un deget plin de ulei spre elicea exterioară de la babord, care era foarte zgâriată şi încovoiată. Cred că e de-atunci de când am fost la Neustadt, domnule, adăugă el. Probabil că am lovit vreo epavă subacvatică. Făcu semn spre bărbatul gras, în salopetă. Klaus consideră că îl poate repara. Are un atelier bun în şantier, în ciuda stricăciunilor făcute de bombe.

— Mă las ghidat de tine, mecanicule.

Marriott aruncă o privire în lungul carenei canonierei. Deci îi spunea deja *Klaus*. Cam atât cu ne-fraternizarea. Trebuia permisă numai dacă o cere serviciul, scria în carneţelul lui Meikle. Deci, în acest caz... Îl văzu pe Adair întinzându-i o ţigară neamţului, care

înclină din cap şi zâmbi, înainte de a o pune cu grijă într-o cutie de alamă, pe care o băgă în salopetă.

Noua valută, se gândi Marriott.

Îl auzi pe Fairfax venind pe canal şi se întrebă cum îşi privea el acum comandantul.

Se gândi la Neustadt. Oricum, fusese doar o pierdere de timp. Genieştii de acolo aruncaseră în aer epava care-i deranja, fără să aştepte explozibilii Marinei. Sârmele se încrucişaseră cumva. O zăpăceală totală, cum se exprimase Cuff.

Marriott rămăsese două zile acolo, aşteptând ordine, înainte de a se întoarce la Kiel şi la acel canal neaşteptat. Oraşul Neustadt fusese neliniştitor. Grupuri de soldaţi stăteau pe ţărm şi priveau marea, încercând să identifice epavele în derivă şi cadavrele plutitoare, care încă veneau la ţărm, din ultimele zile ale ofensivei ruseşti. Ca şi cum ar fi fost un gen de concurs sumbru. Oraşul era distrus şi el observase că, spre deosebire de Kiel, artileria grea britanică nu fusese înlăturată sau redusă. Ba din contră. Văzuse tunari ocupaţi cu amplasarea de poziţii noi, în timp ce lucrătorii germani efectuau lucrări defensive, cu suporţi de beton şi oţel.

Problema era că toate tunurile nu fuseseră îndreptate spre interior, ci spre sectorul rusesc şi spre Baltica. O dovadă a încrederii – sau a lipsei ei?

Trecând pe lângă o biserică bombardată, din care rămăseseră întregi numai vitraliile înalte, auzise mai întâi acorduri clasice, apoi unele stridente de jazz, cântate la orgă, şi descoperise un tunar îmbrăcat destul de neîngrijit, stând în mijlocul acoperişului căzut, atent numai la muzica lui. Îşi strânseseră mâinile. Tunarul fusese coleg de şcoală cu Marriott. Ce încrucişare ciudată a drumurilor îi făcuse să se întâlnească în acele împrejurări bizare?

— I-am aranjat pe băieţi, domnule, zise Fairfax.

Se uitase fix la Adair, care gesticula, şi apoi izbucnise în râs, împreună cu cei doi nemţi.

— Ştiu, spuse Marriott. Va dura ceva timp până când o să ne obişnuim.

Se gândi la ultimele clipe ale ML-ului şi apoi îşi imagină un poştaş – asemenea lui Ted, de-acasă – ducând telegrama familiei Duncan. Avea să urmeze o scrisoare de la un ofiţer superior, care

probabil nu-l cunoscuse niciodată pe locotenentul din Devon şi nu înţelesese ce se întâmplase. Beri-Beri se autocondamna, dar dovezile strânse de dragoarele de mine demonstraseră că dezastrul începuse cu un foc în camera motoarelor, şi nu din cauza instabilităţii explozibililor.

Cercetă cu atenţie cele patru elice ale bărcii. Atâtea mile, parcurse rapid sau lent, sau momentele de nemişcare, în care pluteau şi ascultau apropierea inamicului. ML-ul fusese la fel ca nava lor. Suprasolicitat.

La întoarcerea în Kiel, Marriott îi raportase lui Meikle, dar îl găsise pe acesta din nou în balamucul schimbării Cartierului General, de data asta pe fostul iaht de lux. Se oprise doar atât cât să zică: „Nu a fost vina nimănui, Marriott. Ai avut noroc că nu v-aţi aflat aproape. Atunci ar fi trebuit să te înlocuiesc pe *tine!*“

Secretarul-şef Lavender, care semăna mai mult ca oricând cu un iepure, ridicase privirea de la unul din birourile rămase şi spusese: „Conform AFOS, militarii morţi în operaţiune *înainte* de sfârşitul ostilităţilor cu Japonia vor avea, în continuare, dreptul ca numele lor să fie listate pe Memoriale.“ Meikle îl întrerupsese tăios: „Sunt sigur că asta va fi o mare uşurare pentru toţi cei implicaţi!“ Dar sarcasmul lui era irosit degeaba, în faţa lui Lavender.

Fairfax îl privea.

— Ginger Jackson a mutat şi echipamentul dumneavoastră pe vasul de locuit, domnule. Va fi o schimbare, să ne putem întinde picioarele. Se uită pe lângă Marriott, în sus, la zidul canalului. Ce Dumnezeu e *asta!*

Asta se dovedi a fi o maşină cu capotă lungă, Mercedes Benz. În timp ce scotea capul deasupra canalului, Marriott se întrebă dacă exista undeva în lume o maşină mai mare. Avea nişte faruri argintii, uriaşe, şi câte un steguleţ metalic pe fiecare aripă, pe care vopseaua nouă acoperea numai parţial emblema SS şi zvastica fostului proprietar.

În spatele volanului stătea un omuleţ trist, în uniformă de câmp cenuşie, iar Beri-Beri se lăfăia în scaunul de-alături, fără să facă vreun efort de a-şi ascunde plăcerea produsă de surprinderea lor.

Ocoliră maşina, în timp ce Beri-Beri explica:

— Comandantul de la întreţinere a insistat să aleg o maşină din parc. Aşa că…

Comandantul de la întreţinere? Parc de maşini? Marriott îşi scutură capul.

— Se pare că s-au întâmplat al naibii de multe aici, cât am fost plecat!

Beri-Beri deschise uşa.

— Vii la o plimbare? E prima dată când ai plecat de-aici, în afară de… Îşi coborî privirea şi apoi continuă: Dar nu vom vorbi despre asta, aşa-i?

— Aşa-i, răspunse Marriott şi se uită la ceas. Poţi să mă duci la noul Cartier General, dacă vrei. După aceea…

Beri-Beri îşi atinse nasul şi căscă.

— Cartierul General *temporar*. Mi s-a spus că şeful nostru are ceva mai mare în perspectivă.

Marriott aruncă o privire la Fairfax şi la mâna de nemţi care venise să înceapă munca la carenă.

— Preia conducerea, secundule.

Fairfax păru să se relaxeze puţin.

— Am înţeles, domnule.

Se uită cum maşina uriaşă aluneca pe drumul docului, cel care se aflase sub zece metri de lemn şi grinzi încovoiate, atunci când 801 sosise prima oară.

— Întotdeauna am vrut un autobuz ca ăsta, mărturisi Beri-Beri. Dumnezeule, tipii chiar ştiau cum să trăiască! Făcu semn spre şofer. Nu mi se permite să conduc chestia asta. Nişte regulamente inventate de ei. Aşa că, dacă vom călca vreun nenorocit, şoferul neamţ va fi de vină! Îl înghionti pe soldat şi spuse: Nu-i aşa, Fritz?

Germanul cu faţă melancolică zâmbi şi aprobă din cap.

— *Ja*, Herr Leutnant! Al naibii de bine!

Beri-Beri zâmbi mulţumit.

— Cam asta e tot ce ştie să spună.

Se opriră la picioarele schelei navei pe care era instalat Cartierul General.

Marriott o cercetă, în timp ce Beri-Beri murmura încet:

— Aici este o parte a unui teritoriu străin etc. etc.

Laturile de pânză ale schelei fuseseră vopsite în alb, la fel ca

şi un colac de salvare, deasupra căruia se aflau o coroană navală şi numărul grupului naval de-acolo. Pe debarcader stătea o santinelă, cu cureluşa sub bărbie, cu centura şi jambierele la fel de albe ca şi colacul de salvare, şi cu o puşcă cu baionetă în poziţie de repaus.

— Dumnezeule, spuse Marriott. E ca pe Whale Island!

Pe măsură ce se apropiau, santinela aproximă din ochi distanţa, apoi îşi lipi călcâiele şi ridică puşca în direcţia pantei. O lovi cu palma în onor, în timp ce aceştia urcau pe schelă, iar varul alb plutea în jurul ei ca fumul.

Un secretar, nu Lavender, îi conduse spre un spaţiu proaspăt vopsit dintre punţi, unde telefoanele şi maşinile de scris ţăcănitoare funcţionau deja într-un ritm maxim.

— Te aştept pe punte, spuse repede Beri-Beri. Bătrânul Cuff va sosi la ţărm imediat. Mă gândeam să ne plimbăm puţin, ce zici?

Îi făcu cu ochiul, când o siluetă înaltă, în uniformă navală, fără vreun însemn al gradului, ca şi ceilalţi, sări în picioare şi strigă *atenţiune*.

În timp ce Beri-Beri închidea uşa în spatele lui, Marriott se întoarse cu faţa spre cei din cameră, oarecum stânjenit.

— Numele meu este Verner, Herr Leutnant. Herr Meikle va veni imediat. Făcu semn cu mâna spre micul său domeniu. Acesta este personalul meu.

Era ca şi cum ar fi auzit un actor britanic în rolul unui ofiţer nazist, din atât de popularele filme de război. Domnul Verner era, evident, foarte încântat de slujba lui şi de propria-i persoană. Stăpâni noi, poate, dar aceeaşi siguranţă a serviciului.

Înţelese, cu o tresărire, că în partea din spate a camerei stăteau câteva tinere, cu dosare şi grămezi de cartele galbene în faţă. Încercă să nu-şi lase privirea să zăbovească asupra uneia dintre ele. Era scundă şi avea părul ca o mătase neagră, prins în coc, la ceafă, aşa încât i se vedeau urechile. Jacheta ei de uniformă, acum cu nasturi obişnuiţi, civili, semăna cu cea a personalului Wren britanic.

Tânăra îşi ridică ochii şi se priviră fix.

Verner sesiză asta şi se grăbi să spună:

— Funcţionarele mele, Herr Leutnant. Sortează, hmm,

Soldbuch. Ăă… Plesni din degete, brusc stânjenit că îi scăpa traducerea.

— Ştatele de plată, domnule, spuse fata, liniştită. Pentru muncitorii de-aici. Părea să-l excludă pe pomposul Verner, şi vocea, ca şi privirea ei, se adresau numai lui Marriott. Continuă pe acelaşi ton scăzut: Oamenii sunt plătiţi conform muncii depuse şi, cu cât nivelul lor de încadrare este mai mare, cu atât creşte raţia acordată.

Marriott zâmbi. Ochii ei erau căprui-închis.

Verner încuviinţă din cap, atât furios, cât şi uşurat de întrerupere.

— Mulţumesc, Geghin…

— Da, este util să se ştie…, spuse Marriott.

Se simţi stângaci şi foarte stupid. Engleza ei era excelentă, cu un accent uşor, pe care nu-l recunoscuse. Poate că era local? Ceilalţi îl priveau şi i se păru că observă cum una dintre fete o înghiontea pe colega ei.

Uşa se deschise şi intră Meikle, care înclină scurt din cap.

— Vreau un raport complet despre furtul de la Depozitele Navale, Verner, spuse el, tăios. Nu am timp de pierdut, spre deosebire de alţii!

Îşi plimbă privirea prin cameră, şi Marriott se aşteptă să vadă un resentiment, poate chiar teamă. Îşi imagină ce însemna lipsa unei slujbe, în acel port distrus.

Dar oamenii îşi continuară treaba ca şi mai înainte. Probabil că erau obişnuiţi cu asta, îşi zise comandantul.

Meikle păru să-l vadă, pentru prima dată.

— Nava e la ţărm? Bine. Repar-o cât mai repede. S-ar putea să intenţionez ca tu să vizitezi sectorul rusesc. Dacă s-ar duce cineva cu un grad mai mare, ar deveni un *eveniment*. Şi nu am nevoie de asta!

Verner se repezi spre el cu un dosar deschis.

— Mâncare la conservă, Herr Meikle. Noaptea. Poate că este uşor de intrat şi de ieşit pe docuri, în condiţiile actuale!

Marriott se gândi la băiatul de care îi vorbiseră ceilalţi. De obicei, existau metodele de pătrundere.

Meikle îl privi cu răceală pe ofiţerul înalt.

— Pentru informarea ta, Guvernul Militar a ordonat ieri

executarea prin pluton de execuţie a doi hoţi!

Verner făcu un pas în spate.

— *My Gott*.

— Erau polonezi deportaţi, şi ar fi putut cauza resentimente la adresa Germaniei, continuă Meikle. Ei bine, clarifică totul, Herr Verner. Este vorba de plutonul de execuţie, nu de un joc de crichet. Şi noi putem fi duri!

Îl conduse pe Marriott afară din cameră.

— E un om util, acest Verner, adăugă el. Dacă vreau ca să se afle ceva în tot comandamentul cu viteza vântului, îi spun lui să păstreze secretul. Nu dă greş niciodată. Se răsuci, cu capul ridicat, când un telefon sună într-unul din birourile ce fuseseră, odată, cabine de lux. Încă te mai gândeşti la acel ML? Îl studie cu atenţie. Eşti un individ ciudat, în anumite privinţe.

— Asta e tot, domnule?

Garda lui Meikle căzu la loc.

— Deocamdată. Dacă ieşi cu lunaticul de Kidd, nu te lăsa ucis, OK? Mai întâi să-ţi găsesc un înlocuitor. Apoi strigă: Vin! Nu pot să fiu peste tot în acelaşi timp!

Beri-Beri îl aştepta în maşină, iar Cuff se aşezase deja lângă şofer, unde silueta lui mătăhăloasă era mai puţin observabilă.

— Sunt probleme, Vere?

Marriott îl privi. Putea să-l întrebe orice. Despre fata pe care tocmai o văzuse. Şi ea *era* tânără – avea şaptesprezece sau optsprezece ani cel mult. Se considera un prost, chiar dacă era permisă fraternizarea.

— Nu. Ca de obicei. Cu siguranţă, Hitler nu s-a gândit niciodată că Meikle aştepta să preia comanda de la el!

Maşina porni, lăsând în urmă două dâre de praf încins, şi ieşi pe poartă.

— Am adus două sticle, spuse Cuff, vesel.

Beri-Beri chicoti.

— De ce, tu nu bei?

Marriott se alătură hohotului de râs. Doar ei trei.

La sfârşitul călătoriei. Aproape.

Subofiţerul temporar Townsend ridică braţul spre o oglindă de pe batardou şi îşi studie reflecţia în aceasta, după care zâmbi

aprobator.

— Frumoasă treabă a făcut croitorul tău, Ginger.

Ancorele încrucişate şi coroana de pe mâneca stângă erau ca nişte chei spre o altă lume – următorul pas real.

Ginger Jackson zâmbi larg şi se uită în jur, la locuinţa lor temporară, din iahtul cu aburi transformat.

— Îmi place aici. E ca pe blestemata de *Mauritania!*

Craven intră şi aşteptă să prindă privirea lui Ginger. Apoi ieşiră împreună pe puntea frecată lună şi se sprijiniră de balustrada din lemn. Categoric, nu erau obişnuiţi cu aşa ceva.

— Jack Rae e pregătit pentru ţărm, Ginger, spuse Craven, neliniştit.

Se uită într-o parte, la o barieră de frânghie vopsită, care separa locuinţele temporare de secţiunea Cartierului General. Dincolo de ea, se aflau o santinelă, cu faţă plictisită, şi nişte muncitori germani, care vopseau suprastructura zveltă.

— E o schimbare faptul că nu facem noi asta! zise Ginger. Iată fructele victoriei. Mi se pare corect. Îl privi pe miciman şi adăugă: Ce e? Ţi-e frică?

— Mă gândeam doar. Nu vreau să ajung la închisoare, pentru câteva ceasuri ale friţilor.

— E vorba de mai mult de-atât, camarade. Vei vedea.

Ginger se gândi la cutiile de cafea pe care le ascunsese într-un dulăpior, la un loc cu câteva pachete de ţigări şi nişte ciocolată. *E suficient pentru început*, îşi spuse el.

Craven oftă.

— Bine, hai s-o facem!

Se uitară amândoi la două femei în salopete, care cărau mături şi găleţi, iar Craven adăugă cu amărăciune:

— Şi fără fraternizări! Pariez că ofiţerii se descurcă la fel!

Ginger chicoti. Bătălia era deja câştigată.

— Sigur că da. Dar nu renunţa la speranţă. Îşi strânse jacheta strâmtă şi îşi ajustă şapca. Din câte am auzit, toţi băieţii tineri, fie sunt prizonieri în Rusia, fie încearcă încă să ajungă acasă. Culese o aţă de pe mâneca prietenului său. Nu i-ai spus nimic noului nostru subofiţer, aşa-i?

— Nu-s atât de fraier, Ginger. El e unul dintre *ei* acum.

Ginger râmji.

— Bravo. Ne întâlnim cu nazistul meu – *mai alb ca zăpada, n-am auzit în viaţa mea de Hitler* –, şi găsim un loc potrivit ca să facem târgul.

Se îndreptară spre pasarela marinarilor, unde un sublocotenent necunoscut se uita posomorât la apa murdară dintre chilă şi debarcader.

Într-unul din birourile de sub punte şi exact la nivelul schelei, sergentul Evans se opri şi se uită prin hublou când le auzi vocile. Craven şi Jackson. Nişte netrebnici, după părerea sa. Îi venea greu să accepte că nu se mai aflau în responsabilitatea lui. Se întoarse la cele câteva dosare deschise de pe birou. Meikle îl numise la secţiunea de verificare şi securitate. Urma să fie o cercetare îndelungată, dar avea la dispoziţie tot restul vieţii, dacă era nevoie.

Cerceta fiecare fotografie pe rând, încercând să se retragă în uitare. Era primul dosar pe care-l găsise şi care oferea detalii despre fotografiile nezâmbitoare: semne fizice, nume, grad, număr de serie, apartenenţa la partid sau lipsa acesteia, unde luptase, în ce unitate. Munca era migăloasă şi nesfârşită: armată şi SS, unităţi de securitate şi câţiva, foarte puţini, membri ai Gestapoului. Era uşor să furi identitatea altuia, o dată ce deţineai mijloacele necesare s-o cumperi. Se spunea că mulţi ofiţeri superiori inamici, care nu fuseseră încă prinşi, fugiseră în America de Sud sau chiar în Statele Unite.

Avu senzaţia că inima i se oprise. Faţa inexpresivă din fotografie nu însemna nimic pentru el, dar detaliile despre ea păreau ca de foc. *A luptat în Channel Islands, divizia de securitate St. Helier, Jersey*.

Nu aceasta era faţa pe care dorea s-o descopere; aceea poate nici nu mai exista. Dar după ce părăsise Channel Islands, omul fusese raportat mai întâi la Copenhaga şi apoi la Lübeck. Evans bătu cu pumnul în birou, până când ţâşni sângele.

Lübeck se afla la numai optzeci de kilometri de-acolo. Mai mult, Kiel fusese listat ca nume probabil pentru prizonierii interogaţi şi pentru suspecţi, înainte ca aceştia să fie trimişi în taberele de tranzit şi, eventual, eliberaţi.

Evans se simţea prins în capcană. *Eliberarea*. Pentru ceea ce îi făcuseră familiei lui, meritau ceva mai rău decât moartea. Dar

descoperirea acelei feţe putea fi un început.

În acest timp, dincolo de porţile principale, Ginger Jackson şi cei doi însoţitori, eleganţi şi fercheşi, în cele mai bune uniforme ale lor şi cu insigne aurii, se opriră să studieze împrejurimile.

Peste tot erau indicatoare. Unele arătau drumul spre diferite Cartiere Generale, divizionare sau de batalion, altele spre anumite persoane – cum ar fi primarul oraşului, şeful Poliţiei Militare –, spre spital sau cantina NAAFI. Existau plăcuţe care indicau direcţia spre Lübeck sau Hamburg, Eutin sau Schleswig, cu distanţele notate cu grijă. Deasupra unuia dintre indicatoare, un mucalit fixase un semn ce anunţa cu tristeţe: *Spre Canada – 4 800 de kilometri!*

Un jeep cu câţiva poliţişti militari, cu şepci roşii, se apropie de trotuar şi caporalul strigă:

— Aveţi grijă pe unde mergeţi, băieţi! Nu intraţi în zonele interzise, altfel o să aveţi probleme serioase!

Ginger era obişnuit să-i păcălească pe poliţişti în Kentish Town, încă de când învăţase să meargă, şi întrebă cu inocenţă:

— De ce, şefule? Acolo se duc ofiţerii?

Surprinzător, şepcile roşii râseră şi se îndepărtară într-un nor de praf.

— Districtul lămpii roşii, da? zise Ginger, cu o sclipire în ochi. Întâmplător, acolo ne întâlnim cu noul meu prieten!

Craven se alătură celorlalţi şi spuse, înfocat:

— Ce baftă am să dau nas în nas cu şepcile roşii, la prima mea ieşire pe ţărm!

Ginger o luă mai în faţă.

— Termină cu comentariile. Uite-l pe amicul nostru!

Un bărbat înalt, cu obrajii supţi, într-un costum uzat, dar bine călcat, ieşi din pragul unei uşi.

Rae şi Craven rămaseră în spate, în timp ce Ginger discuta cu el pe un ton liniştit.

— Vi-l prezint pe Oskar. A fost steward-şef pe linia Hamburg-America, aşa că vorbeşte binişor limba noastră. Croitorul meu a aranjat totul.

Omul numit Oskar se înclină scurt.

— Ai adus marfa?

Ginger ridică o mână.

— Ţţ, ţţ, se pare că n-ai încredere în noi!

Oskar încercă să zâmbească, dezvelindu-şi dinţii galbeni.

— Îmi pare rău, Herr Ginger. Este dificil. Se uită în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă poliţia. Dar am încredere în *tine*, bineînţeles.

— Bine, încuviinţă Ginger, şi le făcu cu ochiul tovarăşilor săi. Du-ne undeva unde putem sta de vorbă, da? Poate să şi bem ceva!

Omul se gândi o clipă. Probabil că-şi dăduse seama după costumele lor strâmte „de beţie“ că nu aveau la ei nimic cu care să se târguiască.

— Veniţi.

Intră pe o alee şi împinse o poartă dărăpănată. Ei îl urmară prin nişte grădini acoperite cu şipci şi rumeguş. Practic, toate casele erau devastate şi deschise spre cer.

Cei trei marinari păşeau grijulii, aproape cu graţie, ca să nu-şi frece uniformele bune de murdăria din jur.

— M-aş fi îmbrăcat frumos, dacă ştiam că mergem într-un loc atât de protocolar! murmură Rae.

Dincolo de o altă uşă se aflau camerele interioare, care fuseseră întărite cu lemne groase şi tablă ondulată, iar câteva piese de mobilier fuseseră strânse la un loc, ca să semene a casă.

O femeie intră pe uşă. Avea părul blond decolorat şi era atât de machiată, încât părea că folosise bidineaua. Le zâmbi.

— Vrei o tipă bună la pat, Tommy? întrebă femeia.

Oskar se răsti la ea şi aceasta se retrase în clădire.

— Isuse! exclamă Craven. N-aş pune-o cu asta nici cu levierul *tău*, Ginger! Cred că bate spre şaizeci de ani!

Ginger se încruntă.

— La ce te aşteptai, la o călugăriţă blestemată?

— *La civilizaţie!* punctă Rae.

Ajunseră la ultima locuinţă din şir, şi Oskar se înclină spre uşă.

— Casa mea. Vă rog să intraţi.

Craven băgă mâna în buzunar, ca să atingă pumnalul de marinar cu două tăişuri. Pentru orice eventualitate.

Dar nu era nevoie. O femeie cu faţa plăcută, de vreo treizeci de ani, stătea la o masă, zâmbind blând şi jucându-se cu un ursuleţ uzat.

Oskar se aşeză şi spuse direct:

— Vă voi trimite vorbă unde să ne întâlnim data viitoare. Eu îmi asum riscuri mari. Data viitoare trebuie să aduceţi marfa!

Vorbea deschis, dornic să stabilească înţelegerea.

Ginger se uită la femeie.

— E soţia ta?

Oskar aprobă din cap, cu ochii goliţi de expresie.

— Nu e nici o problemă să vorbim în faţa ei.

Craven se foi, stânjenit.

— Nu sunt sigur, Ginger. Dacă riscă atât de mult, de ce îi permite *ei* să fie prezentă?

Oskar luă mâna soţiei şi o ţinu un minut lung într-a lui.

— Ursuleţul a fost al lui *kleine Kinder*[1] al nostru, zise el.

Se uită la faţa inexpresivă a femeii, ca şi cum încă s-ar fi aşteptat să o vadă revenind la realitate. Dar nu se întâmplă nimic, şi bărbatul ridică fotografia înrămată a unei fetiţe. Ursuleţul era şi el în poză.

— Mă aştepta pe mine să vin acasă, explică Oskar, înălţând din umeri, obosit. Dar a murit când au căzut bombele.

Ginger se sculă şi îl atinse pe umăr.

— Lasă, Oskar, bătrâne, o să avem noi grijă de tine. Anunţă-ne doar când vrei marfa.

Bărbatul se îndreptă spre uşă.

— *Ich komme später zurück!*[2], strigă el.

Dar numai ursul se mişcă.

Îi conduse pe marinari înapoi la drumul principal şi apoi îi părăsi.

— Ei bine, mârâi Craven, presupun că, până la urmă, ne aşteaptă blestemata de NAAFI!

— Bietul micuţ nenorocit! făcu Ginger. Nu e drept să fie implicaţi copiii.

Rae îşi aprinse o ţigară.

— Vrei să mă faci să plâng?

Ginger se înseninã.

— Totuşi, după ce pornim afacerea, nu va mai trebui să-l vedem decât pe Oskar!

---

[1] Copilaş (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

[2] Mă întorc mai târziu! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

Dar, în spatele bunei dispoziţii, Ginger se simţea stingherit. Murdar.

Folosindu-se de germana îngrozitoare a lui Beri-Beri şi de o hartă a infanteriştilor marini, apucară, în cele din urmă, pe un drum pietruit, flancat de copaci şi câmpuri deschise, din loc în loc, ivindu-se strălucirea câte unui lac liniştit.

Era un ţinut de ţară frumos, după devastarea Kielului şi imaginile pe lângă care trecuseră pe drum. Şanţurile erau pline cu vehicule răsturnate, de tot felul: autovehicule cu semişenile, cu crucile negre găurite de focuri de tun sau încovoiate ca nişte cartoane, în urma atacurilor bombardierelor, în timpul bătăliei finale, maşini şi camioane, unele echipate cu sacii de gaz ciudaţi, care înlocuiseră benzina şi motorina pentru toţi, în afară de Wehrmacht.

Marriott simţea mirosul grămezilor nesfârşite de resturi, lăsate acolo unde fuseseră împinse de tancurile ce eliberaseră drumul. Probabil că existau încă şi cadavre îngropate printre ruine, la fel ca şi sub casele distruse, în submarinele zdrobite şi în nămolul din port.

Ţinând cont că sosise în Germania de numai câteva zile, Beri-Beri era o adevărată mină de informaţii. Venise cu maşina la Kiel, din Danemarca, traversând toată zona Schleswig-Holstein, care părea foarte diferită de port: ferme şi sate adormite gen Hans Andersen, hanuri slab luminate şi scuaruri pietruite.

— Unde ne aflăm acum? întrebă Marriott.

— Se pare că există un depozit mare de combustibil pe acest drum, la un kilometru şi jumătate depărtare, explică Beri-Beri. A scăpat de bombe – era plasat prea în interior, probabil. Marina Regală l-a preluat, pentru toate vehiculele noastre. Bătu cu palma în scaun. Inclusiv pentru *acesta!*

În cele din urmă, ajunseră la o clădire înconjurată de saci de nisip şi sârmă ghimpată. La porţi, stăteau marinari înarmaţi şi, imediat dincolo de ele, era o gheretă de pază, cu fante în loc de geamuri.

O santinelă salută şi le verifică cărţile de identitate, precum şi discul albastru de pe parbriz. Totuşi, părea destul de neglijent.

Maşina trecu de poartă, spre locul în care alte câteva vehicule

kaki sau vopsite în culori de camuflaj aşteptau să-şi facă plinul. Marriott observă că, pentru asta, fuseseră angajaţi muncitori germani, şi cum benzina şi motorina erau pompate manual, dura destul de mult.

— Hai să ne dezmorţim picioarele, spuse Beri-Beri.

— Pot să vă ajut, domnilor?

Văzură un sergent-major îndesat, cu însemnele Ramurii de Aprovizionare la gulerul jachetei lui imaculate, care stătea în pragul unui birou.

— Ai ceai, sergent?

— Pe-aici, domnilor. Acesta adăugă: Mă numesc Hemmings, domnilor. Eu sunt la comandă aici, cel puţin deocamdată.

Menţionarea ceaiului îl făcu pe Cuff să murmure:

— Vă aştept în maşină. Eu am nevoie de ceva mai tare.

În timp ce ieşea, observă o femeie care stătea într-o cameră din partea opusă a coridorului, cu spatele la el. Avea şolduri puternice şi braţe foarte bronzate, pe care le ţinea pe lângă corp, ca şi cum ar fi ştiut că era privită. Lui Cuff îi plăcu ceea ce vedea şi îşi înăbuşi un chicotit, în clipa în care ieşea la lumina soarelui. Probabil că bătrânul sergent-major Hemmings se învârtise bine, doar dacă ea nu făcea parte din personalul autorizat de-acolo…

Îl văzu pe micul şofer posomorât, îndreptându-se spre o baracă spaţioasă, care avea o copertină de pânză protectoare deasupra intrării.

Un bărbat în salopetă îl zări pe şofer şi începu să dea repede din mâini.

— *Bitte gehen Sie weg! Eingang verboten!*[1]

Şoferul ridică din umeri, indiferent, şi schimbă direcţia. Cuff zâmbi. Probabil că prăpăditul căuta toaleta. Apoi îşi ridică centura peste burtă şi se îndreptă spre copertina de pânză.

Acelaşi om încercă să-i bareze calea, dar Cuff rânji şi spuse ameninţător:

— Şterge-o, sau te trec prin peretele ăla!

În birou, Marriott şi Beri-Beri îşi terminară ceaiul.

— Mulţumesc, şefule, spuse Beri-Beri. Ne mai vedem.

— *Oricând*, domnule!

Marriott îi aruncă o privire. Era destul de frig în birou, dar

[1] Vă rog să vă întoarceţi! Intrarea interzisă! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

Hemmings transpira zdravăn. Se vedea limpede că era bucuros să scape de ei.

Cuff se sprijinea de maşină.

— Plinul e făcut. Gata de plecare!

Ieşiră pe poartă, când Cuff îşi lovi buzunarele cu mâinile şi strigă:

— Opreşte maşina! Mi-am lăsat pachetul de ţigări în ghereta de pază!

Îl priviră întorcându-se pe jos în complex, cu guşa revărsându-i-se peste guler, ca de obicei.

Cuff intră în birou, izbind uşa de perete, şi observă că femeia pe care o văzuse pe coridor era şi ea acolo. Stătea cu faţa la el, cu dosul sprijinit de o masă şi cu mâinile pe marginea acesteia, ca şi cum ar fi aşteptat să sară la cineva. Purta o bluză albă şi o fustă strâmtă, prinsă cu o curea de piele. Îl privi cu un amestec de curiozitate şi sfidare.

— V-aţi întors, domnule?

Hemmings sări în picioare, şi câteva formulare tipărite îi alunecară printre degete pe podeaua de lemn.

— Da, m-am întors, răspunse Cuff, tăios. Ce credeai?

— Trebuie să protestez, domnule! se bâlbâi Hemmings.

— Fă-o şi ai încurcat-o!

Cuff întinse mâna pe culoar şi scoase o prăjină de sondaj lungă. Îl văzu pe Hemmings pălind şi îşi dădu seama că nimerise la ţintă.

— Din prăjina asta sunt tăiaţi cel puţin trei centimetri, Hemmings. Nu aşteptă alte proteste. Aşa că, având toată benzina asta în grijă, de câte ori vine o cisternă plină, tu măsori cu prăjina, corect? Asta înseamnă cam doi centimetri de benzină sau motorină pentru tine! Şi cum fiecare cisternă are mărimea unui mic apartament, cred că ţi-ai pus aici de-o afacere bunicică la bursa neagră.

— Am dreptul să mă…

— Tâmpenii! Asta e! Singurul tău drept! Dacă vreau, pot să te salt chiar acum. Apoi se uită la femeie, la felul în care sânii ei plini se ridicau şi coborau sub bluză. Cât despre tine, doamnă, mi-e teamă că va fi şi mai puţin plăcut, dar mult mai rapid, din câte mi s-a spus. Auzi claxonul Mercedesului sunând şi se încruntă. Am

găsit şi câteva motoare în baraca aia. Mi s-a părut că ar fi nişte piese de schimb ale armatei.

Mergea atât de uşor, încât îi venea să râdă.

— Eu nu sunt vreun absolvent molâu de universitate, ci sunt unul dintre băieţii care au câştigat războiul ăsta!

Claxonul sé auzi din nou.

— Mă întorc în scurt timp. Putem face afaceri împreună, dacă vă purtaţi frumos.

Traversă camera şi prinse cu degetele bărbia femeii.

— Nu prea am timp acum, dar...

Îşi lăsă mâna să cadă până când degetele ajunseră între doi nasturi ai bluzei acesteia. Îi simţea pielea apăsând nasturii.

Şi tot timpul ea îl privea fix. Nici măcar nu clipi când o atinse.

— Până la urmă, sergent Hemmings, ştii cum se spune? Fiecare pasăre pe limba ei piere!

Trase de bluză uşor şi apoi se răsuci pe călcâie, cu sângele pulsându-i atât de puternic, încât abia auzi ce bălmăjea Hemmings.

Beri-Beri îl întâmpină, indignat.

— Nu prea te-ai grăbit, Cuff!

Cuff urcă în maşină, având grijă să evite privirea cercetătoare a lui Marriott.

— Am făcut tot posibilul să dau un exemplu bun. Exact ce mi-a spus Meikle să fac.

În pragul uşii, sergentul-major privi maşina plecând pe drumul pietruit, după care spuse peste umăr, cu o voce întretăiată:

— *Târfă!* Te aranjez eu!

Femeia dădu drumul foarte încet la marginea mesei, cu palmele umede de transpiraţie. Fusese aproape.

— Nu cred, replică ea, într-o engleză corectă. Nu şi de-acum încolo*, ja?*

Apoi intră în cealaltă cameră şi se privi în oglindă. Ofiţerul britanic era mare, urât şi probabil violent. Îşi atinse buzele cu limba. *Dar era un adevărat bărbat*.

IX

Răni vechi

De data aceasta, visul nu-i dădea pace, iar imaginile puternice nu voiau să dispară sau să-şi piardă caracterul înfiorător. *Mai aproape*... *Mai aproape*... Marriott se zbătu să se elibereze de cearşafuri şi încercă să se ridice, cu mintea plină de imagini şi urlete ce nu se auzeau.

Se holbă câteva clipe la faţa necunoscută, care era aplecată deasupra lui. Rotundă şi tânără, cu o privire fixă, înspăimântată.

— Herr Leutnant! *Was ist los?*[1] exclamă faţa, neliniştită.

Marriott simţi cum inima îşi încetinea ritmul bătăilor, pe măsură ce mintea lui ameţită încerca să revină la normal.

Faţa necunoscută era a stewardului neamţ, unul dintre numeroşii marinari germani aflaţi la bordul navei de locuit. Îi văzu jacheta albă, pătată acum cu cafeaua scăpată pe punte, afară, atunci când auzise strigătul lui Marriott, care îşi retrăia coşmarul.

Marriott întinse mâna şi încercă să-l liniştească – şi pe sine, totodată.

— E în regulă.

Văzu că celălalt nu înţelegea.

— *Ich brauche*...[2]

Dar mai departe nu mai ştia. Aruncă o privire scurtă spre celălalt pat şi scoase un suspin de uşurare. Împărţea cabina cu un locotenent-comandor care se ocupa de diverse treburi pentru personalul NOIC. Marriott aflase că acesta, destul de bătrân pentru gradul lui temporar, fusese agent de bursă înainte de război. Ar fi putut să-şi dea seama de asta şi fără să i se spună. În cabină, omul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului studiind rapoartele referitoare la acţiunile de la bursă, din toate ziarele pe care reuşea să le obţină de pe zborurile RAF-ului ce veneau din Marea Britanie.

Stewardul părea să fi acceptat faptul că Marriott nu era nici periculos, nici nebun, şi spuse politicos:

---

[1] Ce s-a întâmplat? (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

[2] Am nevoie... (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

— Am adus *Kaffee*, Herr Leutnant!

Marriott gemu şi se rostogoli în pat. Pijamaua şi cearşaful se lipeau de el ca un giulgiu.

Reuşi să coboare şi se îndreptă spre un hublou, pe care îl deschise. Soare fără căldură. Se uită la ceas. Era abia cinci dimineaţa. Îşi trecu degetele prin păr şi, după o ezitare de moment, îşi puse pardesiul pe umeri, ca un halat, şi ieşi pe puntea frumos întreţinută.

Se sprijini de balustradă, privind spre portul devastat. Singura mişcare era a unei vedete de poliţie îndepărtată, iar epavele parţial scufundate şi cele deja trase în „Cimitirul Hindenburg“, la apă mică, sclipeau în lumina palidă, de parcă nici nu ar fi fost moarte şi inutile.

Marriott se frecă pe frunte. Era acoperită cu o sudoare rece. *Cât va mai dura?* Încercă să îndepărteze acel gând, să-şi amintească de timpurile trecute, când la acea balustradă stătuseră germani bogaţi, în căutarea distracţiei. Probabil că, la acea oră, s-ar fi aflat după o noapte de dans şi băutură, femei cu rochii frumoase şi umerii bronzaţi, muzică şi luminile din port.

O lume care dispăruse pentru totdeauna. Şi nu numai în Germania, îşi spuse Marriott. Se răsuci, când stewardul se întoarse cu ibricul de cafea şi o ceaşcă, încercând să-şi ascundă surpriza, la vederea ţinutei lui Marriott. Se părea că ofiţerii germani fuseseră mai scrupuloşi în privinţa ţinutei lor, în faţa subordonaţilor.

— Mulţumesc.

Îl văzu pe om uitându-se la ceaşca din mâna sa. Era cafea obişnuită, din soiul pe care-l consumase în mii de situaţii diferite, după sau înaintea unei lupte, ori în atmosfera de club a unei popote de la ţărm. Dar observase, întotdeauna, că pentru germani era ceva asemănător unui miracol. Ei fuseseră forţaţi ani de zile să trăiască cu un substitut (*ersatz*) al cafelei, care se spunea că era făcut din ghinde. Nu era de mirare că existau toate acele poveşti despre o piaţă neagră înfloritoare. Marriott auzise că stewarzii angajaţi în Marină păstrau până şi zaţul rămas în ceşti şi ibrice, ca să-l strângă şi să-l refolosească, ca pe o descoperire preţioasă.

Chiar şi hainele marinarilor dăduseră naştere unor priviri

uimite, şi un locotenent îi spusese lui Marriott că nemţii bănuiseră la început că „băieţii mei primiseră echipament special de lână, doar ca să-i impresioneze pe ei“!

Atunci cum de rezistase atât de mult maşinăria de război germană? Luptând cu ruşii pe un front fără sfârşit, cu Aliaţii în Franţa, sau în ciocnirile din Italia, fără rezerve suficiente de combustibil. Nu era surprinzător ca totul să fie *ersatz*. Vechii lor aliaţi, italienii, schimbaseră curând taberele, după ce Sicilia fusese invadată, iar japonezii nu fuseseră niciodată priviţi ca nişte adevăraţi camarazi de arme.

Cu toate acestea, lucrurile ar fi putut cu uşurinţă să se termine pe dos. Marriott sorbi din cafeaua fierbinte, plimbându-şi privirea în jurul portului. Chiar şi aici se vedeau limpede consecinţele. Bătălia Atlanticului se întorsese în favoarea Marinei după ani de riposte şi pierderea a mii de tone de ambarcaţii în fiecare săptămână. Dar, în ciuda devastării din docurile germane, cum era cel din Kiel, U-boaturile continuaseră să apară în Atlantic. Reuşiseră asta prin răspândirea tuturor facilităţilor de construcţie a vaselor şi prin folosirea de părţi prefabricate, care erau confecţionate în fabrici situate la mare distanţă, şi apoi transportate şi asamblate departe de zonele periculoase. Se spunea că şi acum exista acolo o echipă mare de experţi în submarine, şi descoperirea unei clase şi mai noi de U-boaturi dădu naştere câtorva priviri uimite.

Undeva se auzi sunetul dogit al unei goarne, urmat de strigătul nostromului de pe un dragor de mine din apropiere.

Apoi, vocea timonierului-şef, nemiloasă şi nepăsătoare faţă de cei pe care-i trezea din paturi şi hamacuri:

— Sus, sus, ridică-te şi străluceşte! Tot echipajul, tot echipajul, sus şi străluceşte! Luaţi mâinile de pe scule şi puneţi-le pe ciorapi!

Zâmbi, în ciuda nervilor încordaţi. Se întrebă ce înţelegeau germanii din asta.

Căscă şi hotărî să facă o baie înainte ca ofiţerii de cart să formeze o coadă.

Se întoarse în cabină şi îşi scoase hainele de noapte, privindu-se în oglindă. Văzu un ziar pe patul aranjat frumos al celuilalt ofiţer şi îl răsfoi în treacăt.

Simţi tăria scaunului sub dosul gol şi descoperi că mâinile îi

tremurau. Era ziarul de ieri. Asta însemna că data de azi era…

Cabina parcă începu să se învârtească într-un dans ameţitor, obiectele se contopiră unul cu celălalt, iar atunci când stewardul zăngăni ceştile de cafea dincolo de uşă, Marriott simţi nevoia să urle. Dar o ultimă rămăşiţă de sănătate îl făcu să înţeleagă că ar fi fost inutil.

Astăzi era ziua. *Exact cu un an în urmă*.

Putea să vadă totul atât de clar cu ochii minţii. Un răsărit ca acesta, soarele înceţoşat de fum, nu de la focurile subterane şi de la praful ridicat de geniştii ce îndepărtau pietrişul, ci de la tunuri. Tunuri de pe mare, de la orizont şi de dincolo de acesta. Şalupe scuipând mii de rachete, aruncând tone de explozibil pe Coasta Normandiei. Casele aflate mai aproape de coastă erau toate în flăcări, apele de mică adâncime erau pline de ambarcaţii de debarcare sau de cele distruse în primul atac. Soldaţii se aflau undeva în interior, tancurile fiind înghiţite dincolo de flăcări şi lăsându-le în urmă doar pe cele distruse, ca semn al înaintării lor greoaie. Altele zăceau pe jumătate scufundate, acolo unde căzuseră din ambarcaţiile de debarcare lovite de obuze, cu echipajele încă prinse înăuntru.

Şi totuşi – în ciuda vacarmului şi a pierderilor, a imaginii navelor oprite în loc şi aparent distruse, pentru ca apoi să reapară prin stropi şi fum, cu tunurile înălţate şi trăgând spre interiorul continentului, ca să acopere trupele ce înaintau –, exista sentimentul nerostit că, dacă aveau timp suficient şi noroc, în cele din urmă, aveau să obţină victoria finală.

Aşteptarea şi problemele rămăseseră în urmă. Realitatea imposibilă – faptul că reuşiseră să-şi cucerească toate capetele de plajă la prima încercare – fusese înţeleasă de toţi. Mii de vase mari şi mici, milioane de oameni, cu toate armele şi mijloacele lor de transport, care să-i ajute, ajunseseră la ţărm. Restul depindea de generali şi de mareşalii aerului. Vasul lui Marriott acţiona lângă ţărm, în apropiere de Arromanches, făcând legătura între britanicii de pe Gold Beach şi Divizia a 3-a Canadiană de la Juno.

Nici până în această zi, Marriott nu ştia exact ce se întâmplase după coliziune. Era perioada refluxului, şi primul bombardament al zilei făcuse orice gând aproape imposibil. *Sau poate că nu o să-mi mai permit să mă gândesc la asta*. Coverta MGB-ului era plină:

pe lângă echipajul obişnuit, mai transportau cinci ofiţeri canadieni, care plănuiseră unde să construiască puncte de sprijin noi, pentru tancurile pe care le aşteptau în ziua următoare, ca întăriri. Un mic dejun servit foarte matinal, înainte ca lucrurile să se *încingă*, cum se exprimase cârmaciul. Trecerea din mână în mână a ţigărilor şi a pungilor cu tutun, ca de obicei, zâmbete nervoase, fluturări cu mâna spre unele dintre consoarte, care se înălţau pe apa uleioasă, deasupra siluetei lor zvelte, nişte animale pursânge, în mijlocul epavelor plutitoare ale războiului.

Nava lui Beri-Beri era cea mai apropiată atunci când Tim strigase că apăruse un obstacol în apă: un dispozitiv antitanc uriaş, ratat sau ignorat de scafandrii care se apucaseră să le distrugă chiar înainte de începerea debarcării. „Pe mine nu m-ai vedea făcând aşa ceva!“ spusese cineva. „Crucea Victoriei postumă, dacă totul merge bine – plutonul de execuţie al friţilor, dacă nu!“

Marriott îl simţise imediat şi folosise puterea elicelor protestatoare, ca să se îndepărteze de grinzile de fier ascunse.

Acum era în picioare, tremurând, fără să fie conştient de goliciunea lui.

— *Trebuie s-o scot de-aici!* Vorbise tare, aşa cum făcuse în acea zi, cu un an în urmă. Secundule, pregăteşte o ancoră şi grupul de coborâre. Trebuie s-o tragem la ancoră, înainte de a fi prea târziu!

Era însă prea târziu.

Un fluierat scurt, apoi o izbitură violentă, şi apa sărată năvăli peste tot în jur, udându-i, rece ca gheaţa, cu gust de cordită.

Barca lui Beri-Beri se apropiase şi stătea cu prova spre ei, crescând viteza, în timp ce un remorcher înarmat vira şi el într-acolo.

„Ia apă multă şi repede, domnule!“ strigase Tim. Marriott îşi aminti că alergase pe puntea pupa, aşa încât putea să vadă dispozitivul antitanc cu margini neregulate, sclipind exact sub suprafaţa apei, ca o creatură dintr-un film de groază. În câteva secunde, avea să fie imposibil să mai scape de el. Nivelul mării cobora cu fiecare clipă. Auzea încă, în minte, un megafon urlând pe deasupra mării: „*Săriţi!* Ticălosul v-a nimerit în plin!“

Încă o încercare. O spusese tare sau numai o gândise, nu mai

ştia. Exista o şansă, ca la putere maximă să se desprindă. Asta ar fi presupus reparaţii în doc, dar…

Totul se oprise exact acolo.

Pusese un picior pe scara covertei, când un obuz îi izbise în partea opusă. Urcase restul drumului, clătinându-se ca un beţiv, şi îşi simţise stomacul revoltându-se la imaginea din faţa ochilor. Coverta era în flăcări, iar rachetele de semnalizare şi curelele de muniţie ale mitralierelor se alăturaseră corului zdrobitor, deasupra şi printre cadavre. *Cadavre?* Nici măcar asta nu erau. Zdrenţe însângerate şi haine arzânde, albastre şi kaki, şi ceva care se agăţa încă de viaţă, care striga şi continuă să strige o eternitate, după ce flăcările îl înghiţiseră. Fără braţe, cu faţa dispărută, ar fi putut fi oricare dintre ei.

Următorul obuz izbise coca exact în faţă. Chiar şi acum Marriott mai credea că îl văzuse repezindu-se prin apă, spre el. Martorii consimţiseră cu toţii că fusese un obuz cu traiectorie dreaptă, de genul celor folosite împotriva tancurilor blindate grele.

Marriott nu-şi amintea să fi auzit ceva. Sau poate nu mai era nimic de auzit. Din camera motoarelor ţâşniseră flăcări şi văzuse siluete neclare alergând pe punte sau dispărând peste bord, arzând ca nişte torţe umane.

Canoniera se scufunda rapid, prova afundându-se şi eliberând aburii sub presiune de la focurile dintre punţi, chiar atunci când Marriott îşi găsise secundul prins sub o macara folosită pentru ridicarea muniţiei şi încărcarea proviziilor. Oţelul strălucea în lumina soarelui, fiind tăiat perfect în două de explozia unui obuz.

Stăteau întinşi, cu feţele aproape una de cealaltă, în timp ce flăcările năvăliseră pe punte, spre ei.

Tim Elliot era secundul şi prietenul lui de când urcaseră pe navă împreună.

Lui Marriott nu-i venea să creadă. Cum era posibil? Implorase, îi strigase numele de sute de ori, incapabil să accepte că ochii lui nu mai aveau expresie. Că nu mai rămăsese aproape nimic din el, de la talie în jos.

Doi marinari îl trăseseră într-o parte şi căzuseră cu toţii în mare. Restul erau doar imagini confuze: o ultimă explozie înăbuşită, mâini care se agăţau, trăgându-l de pielea arsă şi de

hainele rupte, senzaţia vasului ce se îndepărta cu spatele de fragmentele plutitoare.

Apoi, faţa lui Beri-Beri, la fel de aproape de-a lui cum fusese a lui Tun. *Lasă totul să treacă! Nu te împotrivi!* Încercase să-l acopere cu paltonul cuiva, aşa cum făcuse atunci când ML-ul arsese, cu numai câteva nopţi în urmă.

Marriott se prinse de marginea patului, străduindu-se să-şi controleze membrele tremurătoare.

Uşa se deschise şi un ofiţer mai în vârstă, cu două inele şi jumătate pe mânecă, trecu iute peste prag.

Îl văzu pe Marriott şi icni şocat:

— Scuze, amice, te-am deranjat? Am fost la un pocher care a ţinut toată noaptea, în camera gărzii.

Marriott se holbă la el, ruşinat şi, totuşi, recunoscător fostului agent de bursă, care-i salvase raţiunea, la fel de sigur cum o făcuse Beri-Beri cândva.

— E în regulă, domnule. Nu am putut să dorm.

Celălalt se aşeză. Nu părea să observe goliciunea lui Marriott, dar văzuse cicatricele livide ale arsurilor cu fosfor pe încheieturile acestuia, pe picioare şi pe umeri. Restul îl putea ghici.

— Este nevoie de timp.

Marriott se uita fix la punte.

— Cred că da.

Îşi strânse mâinile cât de tare putea. *Altfel voi claca*. Ca atunci, în Islanda, când „trecuse peste şoc“, cum spusese medicul. Izbucnise în lacrimi şi nu reuşise să se oprească din plâns o săptămână întreagă. Pur şi simplu, şocat de bombe, dăduse colţul şi trecuse dealul – lucruri pe care le spusese deseori despre alţii.

— Ce zici de-un păhărel? Ofiţerul scoase o sticluţă argintie din haină. Mi-e teamă că e votcă. Am luat-o de la tipul de legătură cu ruşii.

O primi şi lăsă alcoolul aspru să-i curgă peste limbă. *Parcă sunt Cuff*.

— Mulţumesc, domnule. Îşi simţea stomacul protestând şi ochii în lacrimi. A fost perfectă!

Îşi zâmbiră unul celuilalt ca nişte conspiratori, apoi locotenent-comandorul îi întinse halatul lui vechi.

— Fă o baie. O să te simţi mai bine, da?

Fostul agent de bursă aşteptă ca uşa să se închidă. El avusese numai slujbe pe ţărm, una după alta. Toţi insistaseră că era prea bătrân pentru mare. Dar mai cunoscuse şi alţi oameni ca acel tânăr locotenent, care fuseseră aduşi la limită şi trecuţi dincolo de ea de mult prea multe ori. *E nevoie de timp*. Deschise un sertar şi scoase fotografia înrămată a soţiei sale. Fusese ucisă într-un raid aerian, cu patru ani în urmă.

Se gândi la trăsăturile sensibile şi încordate ale lui Marriott.

— Şi nici eu nu am trecut încă peste asta, dragul meu, şopti el.

Cizmele de mare, vechi, ale lui Marriott hârşâiau pe plăcile ruginite de oţel întinse de genişti, şi apoi bocăniră pe pietrişul original. O dimineaţă luminoasă şi surprinzător de rece. Ridică privirea spre siluetele acum familiare ale grinzilor atârnate şi clădirilor devastate, întrebându-se dacă i se părea lui sau acestea erau, cu adevărat, curăţate.

Oameni în salopete se mişcau în mijlocul prafului, în timp ce dincolo, pe apă, pe epavele mai mari, putea să vadă strălucirea ca de diamant a tăietoarelor cu acetilenă, în toiul muncii fără pauze. Fuseseră acolo toată noaptea, în fiecare noapte, necontenit.

Văzu catargele delicate ale navei-cartier general deasupra unor bărăci temporare şi grăbi pasul.

MGB 801 era din nou pe apă, iar compania ei mică se întorsese în mediul ei natural.

Într-un interval atât de scurt, nu reuşiseră să facă prea multe, şi chiar şi Adair, atât de optimist de obicei, clătinase din cap de câteva ori.

— Prea multe stricăciuni sub nivelul apei, domnule. Aceste carene blestemate construite oblic nu sunt potrivite pentru treaba pe care ar trebui s-o facem noi.

Marriott se înfioră din nou. Era şase dimineaţa. De ce Marina începea mereu treaba atât de devreme?

Se gândi la ordinele primite. Două cisterne cu petrol urmau să fie predate ruşilor. MGB avea să acţioneze ca escortă a lor şi apoi să preia echipajele germane, după ce ruşii „semnau pentru nave“,

cum spusese sec Meikle.

Vorbise deja cu Fairfax. Era treaba acestuia să se descurce cu pasagerii suplimentari. Se afla din nou pe canonieră, şi totuşi contactul brusc părea să-l facă să se retragă în sine. Ştia că simţea efectele băuturii excesive, ale gândurilor, ale aşteptării căderii nopţii, cu temerile şi imaginile ei brutale. Poate că după ce se întorcea din nou pe mare?…

Răspunse la salutul santinelei de pe pasarelă şi urcă pe schelă. Doi marinari cu jambiere albe strângeau corespondenţa în saci. *Scrisori pentru acasă*. La fel ca peste tot, îşi spuse Marriott, acum, după ce luptele se terminaseră. Poate că rămâneai cu o impresie greşită din ziare, după entuziasmul sălbatic al Victoriei. Titlurile urlau argumente pro şi contra alegerilor generale, ce se apropiau rapid, şi majoritatea celorlalte ştiri erau concentrate asupra ultimelor greve din industrie. Era uimitor şi revoltător.

Războiul din Orientul Îndepărtat îşi găsea loc de obicei doar pe o pagină sau două. Bombardarea insulelor japoneze, atacurile aeriene asupra continentului – dar totul atât de vag, încât era greu să spui cât avea să mai dureze. Japonezii ripostaseră tuturor atacurilor pe mare asupra insulelor din Pacific, şi bătăliile de recucerire a lor fuseseră sălbatice şi neîncetate. Japonezii nu găseau nimic onorabil în a se preda şi probabil că urmau să lupte şi mai îndârjiţi când avea să fie atacat chiar pământul lor natal. Putea să fie o campanie lungă.

Unul dintre „poştaşi“ ridică privirea şi salută.

— Vreţi să trimiteţi ceva, domnule?

Marriott zâmbi. Tot nu-i scrisese lui Penny.

— Nu. De data asta, nu.

Camera de operaţiuni improvizată era neobişnuit de goală. Un sublocotenent tânăr se sculă de la birou şi spuse pe nerăsuflate:

— Eu sunt Gilmour, domnule.

Marriott îi strânse mâna. Dumnezeule, părea chiar mai tânăr decât Lowes. Venise direct de pe *King Alfred*, după părerea lui.

— Mă bucur că sunt aici, domnule, spuse Gilmour. Am sosit ieri din Cuxhaven. M-au lăsat să vin doar pentru că vorbesc germana. Roşi şi păru de vreo cincisprezece ani. *Ceva* genmană, preciză el.

Marriott zâmbi.

— Asta e ideea. Nu spune nimănui din acest regiment întregul adevăr!

Se duse la masă şi răsfoi rapoartele meteorologice. Nu se înşelase. *Era* frig pentru acea perioadă a anului. Zâmbi pentru sine. Până la urmă, nu era din cauza ginului, diavolul popotei.

Aruncă o privire spre o altă masă lungă, la care stătuseră fetele. Probabil că ele aveau să ajungă la bord mai târziu.

Tânărul sublocotenent îl privea în permanenţă. Îl simţea chiar şi când era întors cu spatele la el.

— Unde e locotenentul Glazebrook, sublocotenent? El răspunde de această escortă.

— Oh... Gilmour roşi din nou. Îmi pare rău, domnule. Trebuia să vă spun. Vasul locotenentului Glazebrook a avut nişte probleme la motor. Căută pe bâjbâite un plic. Trebuie să preluaţi dumneavoastră misiunea, domnule.

Marriott se încruntă şi deschise plicul. Scurt, concis, nu mai mult decât schiţa unei explicaţii. Stilul Marinei. Deci Cuff rămânea la Kiel şi, în loc, era trimis unul dintre ML-uri, ca întărire.

— Foarte bine. O să-i pară rău că a pierdut asta.

Dar, de fapt, gândea contrariul. Nu se ştia niciodată când era vorba de Cuff.

— Aş... aş fi vrut să merg cu dumneavoastră, domnule, spuse Gilmour.

Marriott îl privi. *Eşti supărat că ai pierdut războiul*.

— Poate altă dată. O să văd dacă pot aranja.

Mai curând decât crezi, dacă Lowes continuă să se învârtă ca o raţă pe moarte, aşa cum face acum, îşi spuse în gând.

— Unde este toată lumea?

Sublocotenentul se lumină.

— Comandorul Meikle a plecat la Plön, domnule. Se va muta acolo, imediat ce genieştii Infanteriei Marine vor termina de curăţat zona.

Undeva sună un telefon, în timp ce la debarcaderul de-alături un ferăstrău uriaş despică aerul, începând să muşte din plăcile inutile de cherestea.

— O să-l chem pe ofiţerul de operaţiuni de serviciu, domnule. Mi-a spus să-l chem, înainte să...

Se întrerupse când trei fete intrară pe cealaltă uşă şi se

aşezară lângă dosarele şi telefoanele lor.

Marriott abia mai auzea ce spunea Gilmour. Fata arăta exact aşa cum şi-o amintea. Dar în lumina puternică a soarelui ce pătrundea prin hubloul de deasupra mesei, putea să vadă umbrele de sub ochii ei, oboseala cu care i se mişcau mâinile, ca să dezlege grămezile de dosare ce aşteptau.

— Întotdeauna începeţi aşa devreme?

Ea ridică privirea, de parcă nu l-ar fi văzut până atunci.

— Da, Herr Leutnant. Sunt multe de făcut. Îl privi, calmă. Plecaţi astăzi, domnule?

Marriott simţi că şi ceilalţi îl priveau, deşi degetele lor sortau în continuare dosarele.

— Da.

Era ca şi cum ar fi încercat să vorbească într-un restaurant aglomerat. Auzea mai multe voci şi pe cineva strănutând. Ofiţerul de operaţiuni şi Gilmour cel cu faţă de copil aveau să se întoarcă imediat, fără îndoială, ca şi impunătorul Verner.

— Va dura câteva zile, spuse el.

Aruncă o privire la ceas şi îşi imagină că putea să audă huruitul înfundat al motoarelor canonierei 801. ML-ul avea să fie util. Fără el, nu ar fi avut prea mult loc pentru echipajele germane. Când se uită din nou la fată, ea lucra la un dosar, în timp ce cu mâna liberă ridică un receptor şi vorbi în grabă, mai întâi în engleză şi apoi în germană.

Ofiţerul de operaţiuni intră, cu o pipă între dinţi.

— ’Neaţa, Marriott. Frumoasă zi pentru o croazieră, aşa-i? Făcu semn celei mai apropiate fete. Te rog să-mi aduci punga cu tutun.

În timp ce ea se îndepărta repede, ofiţerul adăugă:

— Toată punga ar pleca la plimbare, dacă aş lăsa-o prea mult!

Gilmour ridică alt receptor, înainte ca telefonul să sune a doua oară.

— Pentru dumneavoastră, domnule.

Ofiţerul de operaţiuni se grăbi să apuce receptorul.

— Da? *Golf?* Unde ai găsit un loc?

Marriott se întoarse din nou spre masă.

— Locuieşti în împrejurimi?

Fata ridică privirea spre el, apropiindu-şi dintr-o dată faţa.

— Vă rog, Herr Leutnant, şopti ea. Nu întrebaţi astfel de lucruri! Aruncă o privire peste umărul lui. Nu e bine pentru mine.

Marriott ar fi vrut să o prindă de mână, să-i explice că nu era vorba de aşa ceva.

Şi apoi se gândi brusc la Penny. Ce-ar fi simţit el, dacă lucrurile s-ar fi terminat pe dos? Ce-ar fi crezut el, dacă ar fi văzut-o discutând cu un ofiţer german?

Era ca o lovitură peste faţă şi se simţi ruşinat.

— Îmi pare rău, *Fräulein*[1]. Nu am vrut să...

Se întoarse cu spatele, ca să-şi ascundă confuzia.

Ofiţerul de operaţiuni pufăia din pipă şi discuta despre un loc recent descoperit, unde putea să joace golf.

— Am plecat, spuse Marriott şi îşi luă plicul cu instrucţiuni, cel care ar fi trebuit să fie al lui Cuff, după care se îndreptă spre uşă.

— Să nu uitaţi de..., strigă Gilmour, dar uşa se închise.

Ofiţerul de operaţiuni puse jos receptorul, apoi bătu cu pipa într-o cutie de alamă de lângă birou. Totul era acolo. Bietul nenorocit!

— Îl cunoaşteţi, domnule? întrebă Gilmour.

Superiorul lui se gândi o clipă, în timp ce-şi umplea cu multă grijă pipa.

— Vere Marriott. Da. Într-un fel, îl cunosc. Oricum, am auzit de el. Vocea lui părea îndepărtată. Pentru moment, uitase de pipă. Un tânăr foarte brav. Şi-a pierdut nava la scurt timp după debarcările din Normandia. Au fost doar trei supravieţuitori. Cred că se autocondamnă pentru că s-a numărat printre ei. Îndreptă pipa spre tânărul sublocotenent. Este ceea ce ei numesc un erou. Dar, uită-te bine, dincolo de decoraţii, fiule, şi o să vezi cât l-a costat asta!

Nici unul dintre ei nu o văzură pe fata de lângă hublou, până când creionul din mâinile ei se frânse.

Depozitul de combustibil părea destul de inofensiv, în lumina tot mai slabă, când locotenentul Cuff Glazebrook viră cu zgomot jeepul împrumutat prin porţile din bariera de sârmă ghimpată. Se părea că, în afară de o santinelă, nu mai era nimeni, aşa încât Cuff intră direct în birou, fără alte ocolişuri. Ca şi pompele şi

[1] Domnişoară (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

cisternele din curte, biroul era luminat puternic.

Un aghiotant de la aprovizionare, cunoscut în Marină şi sub porecla de „Jack Dusty“, se ridică repede în picioare, iar o revistă ruptă, cu un nud pe copertă, căzu lângă el.

— Eşti singur? mârâi Cuff.

Tânărul aprobă din cap.

— Mi-e teamă că astă-seară nu pot livra benzină sau motorină, domnule. Aşa e regula. După apusul soarelui.

— Îl caut pe sergentul-major Hemmings, îl întrerupse Cuff.

Aghiotantul se relaxă.

— Nu e aici, domnule. S-a dus la Hamburg, cu o treabă.

Cuff încuviinţă din cap. Ştia despre plecarea lui Hemmings, dar i se păruse prudent să verifice.

Făcu semn prin uşă, spre celelalte clădiri.

— Acum câteva zile, când am fost aici, am cunoscut o femeie…

— Da, domnule. Era Frau [1] Ritter. Locuieşte încă într-o parte a clădirii. Restul a fost rechiziţionat de personal.

Cuff aşteptă, încruntându-se, ştiind că avea să scoată mai multe de la acel fraier.

— Ea şi cu soţul ei aveau un garaj şi o afacere de alimentare a fermelor, aici, domnule. De aceea a construit armata germană depozitul pe acest loc.

— Ce s-a întâmplat cu *domnul* Ritter?

Jack Dusty ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur, domnule.

Cuff ieşi din birou şi îşi acomodă ochii cu umbrele din jur. *Un aranjament mic şi drăguţ*.

Văzu sclipirea bruscă de lumină dintr-o cameră de la etaj, apoi silueta ei când femeia se uită în jos, la el.

— Ce doreşti?

Undeva, o santinelă somnolentă tuşi în umbre.

— Ar fi mai corect să intri, adăugă ea imediat.

Vorbea corect englezeşte. *Cu atât mai bine*.

Cuff închise uşa în urma lui şi aşteptă ca femeia să coboare la parter. Se priviră mult timp, stând în capetele opuse ale camerei. Era dezordine, îşi spuse Cuff, cu multă mobilă şi ornamente

---

[1] Doamna (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

îngrămădite într-o singură cameră.

— El nu e aici, mai spuse femeia.

Cuff o privi. Se forţă să fie calm, cel puţin în exterior, în timp ce o examina. Sânii ei plini abia începeau în cămaşă, dar ea îi susţinu privirea fără să clipească.

— Ştiu, zise Cuff. Hamburg. De aceea am venit. Dar ştii asta, aşa-i, Frau Ritter?

Văzu cum mâna ei se mişcă spre partea din faţă a cămăşii.

— Unde e bluza aceea frumoasă? întrebă Cuff.

Femeia păru uimită, prinsă pe picior greşit de faptul că el îşi amintise.

— Este singura pe care o am.

Cuff simţea cum sângele îi pulsa în ţeastă, iar gulerul aproape că îl sufoca. Traversă camera şi o apucă de încheietură.

— M-am gândit mult la tine.

O prinse de cămaşă şi o trase spre el.

Femeia se desprinse, cu o forţă surprinzătoare.

— Nu aici. S-ar putea să intre cineva…

— O voi face eu, într-o clipă! spuse Cuff, răguşit.

O urmă la etaj şi se trezi în camera ei: un tavan înclinat, draperii de creton, mobilier de pin şi un pat mare. Cuff îşi scoase vestonul şi îl aruncă pe un scaun. O trase lângă el, aşteptându-se ca ea să ameninţe, chiar să strige. Apoi începu să-i descheie cămaşa şi când unul dintre nasturi se încurcă, îl rupse. Tot timpul o strângea cu celălalt braţ, lipind-o de corpul lui, aşa încât să-l simtă, să-i simtă dorinţa.

Femeia nu se mişcă atunci când el se lupta cu cureaua de piele, strânsă în talie, apoi o întinse cu umerii goi în lumina veiozei, murmurând cu gura lipită de gâtul ei, pe măsură ce continua să o dezbrace.

O împinse pe pat şi se retrase puţin, ca să-şi delecteze ochii cu trupul ei gol, cu coapsele ferme, exact aşa cum se aşteptase să fie.

— Nu mi te opune…, reuşi el să icnească. Ezită o clipă şi întrebă: Cum te cheamă?

Femeia se lăsă pe spate şi îl privi cum îşi scotea la repezeală hainele.

— Hertha.

Un singur cuvânt, şi el se aruncă asupra ei.

Nu întâmpină nici o rezistenţă, ba dimpotrivă. Iar Cuff rămase uimit, şocat, de frenezia animalică pe care o dezlănţuiau unul în celălalt.

Femeia simţi mâinile lui mari intrând sub ea, ridicând-o şi mai sus, până când acesta gemu şi se prăvăli peste ea, ca un arbore retezat.

Cuff nu mai cunoscuse o asemenea femeie. Indiferent ce făcea el, ea reuşea să găsească ceva ca să-l aprindă până la nebunie. Dacă rămânea întins pe spate, femeia găsea încă o modalitate de a-l excita şi el se ruga:

— *Pentru Dumnezeu! Sunt terminat! Lasă-mă puţin!*

Dar femeia nu îl lăsa.

Când, în cele din urmă, bărbatul căzu într-un somn epuizat, ea se aplecă peste el şi îşi plimbă degetele pe burta lui mare.

Observase privirea acestuia, atunci când venise să o ia. O dorise atât de mult, şi apoi ar fi plecat.

Toate acestea se schimbaseră. Ea continuă să-l mângâie, făcându-l să geamă în somn. Acum, bărbatul avea *nevoie* de ea, şi ea ştia că nu va putea sta departe.

Se ridică într-un cot şi îşi privi reflecţia în oglindă. Vedea semnele roşii pe sânii ei fini, probabil nişte vânătăi acolo unde o strânsese el şi se luptase cu ea.

Poate că a doua zi avea să fie altfel. Dar acum, în Germania, trebuia să trăieşti fiecare zi la timpul potrivit.

X

Diplomaţie cu votcă

Marriott coborî de pe scaun, când silueta fantomatică a lui Lowes apăru pe covertă şi alte umbre înaintară, pe orbecăite, spre posturile lor, pentru cartul de mijloc.

— E a ta, sublocotenent. Cape Arcona e la vreo trei mile la tribord, direcţie Est, şi viteză zece noduri.

Încercă să păstreze o voce prozaică, informativă, dar chiar şi în întuneric simţea indignarea lui Lowes.

Rapoartele veniră ca de obicei.

— Observatorii la post, domnule!

— Micimanul Rae eliberează cârma, domnule.

Dar fără tunuri, de data asta.

— Cheamă-mă peste o oră, când e vremea să schimbăm cursul, continuă Marriott. O să beau nişte cafea şi să fumez o pipă.

Aruncă o privire la strălucirea verde a luminii de la tribord şi, în spatele lor, văzu luminile de navigaţie şi luminile catargului principal, care dezvăluiau cele două petroliere, în timp ce la mare distanţă putea să zărească vag lămpile ML-ului care îi ajuta.

Fusese o zi mai bună decât se aşteptase, după primele întârzieri, în care cele două petroliere fuseseră aduse în formaţie, pentru călătoria lor spre Swinemünde, în sectorul rusesc. După ce fuseseră „curăţate“ în Flensburg, pentru transferul sub controlul ruşilor, se întâlniseră, în cele din urmă, lângă portul Kiel. Alte întârzieri când o escortă armată fusese scoasă prin remorcare şi grupurile navale fuseseră urcate la bord ca să-i înlocuiască pe ei. Fairfax se afla acum acolo, în petrolierul din faţă, cu o mână de marinari înarmaţi. Era puţin probabil să existe probleme, dar nici un german nu voia să intre în sectorul rusesc, nici măcar sub stindardul alb.

Secundul ML-ului avea o sarcină similară pe nava aflată mai în spate. În cazul unei încercări de sabotare a navelor, coverta şi camera motoarelor fiecăreia urmau să fie protejate în permanenţă. Fairfax îşi amintea de ghinionista *Ronsis* şi nu avea nevoie de prea multe îndemnuri.

Incidentul cu Lowes se întâmplase pe covertă, în ultimele minute ale ultimului cart. Până în acel moment, vizibilitatea fusese destul de bună, dar, pe măsură ce se apropia asfinţitul, apăruse ceaţa tipic baltică. Marriott era jos, în camera hărţilor, unde făcea nişte calcule suplimentare cu ajutorul unor informaţii de pilotaj pe care ruşii le trimiseseră la Kiel, ca să sporească încrederea într-o navigaţie sigură şi în mişcarea vaselor de

coastă, escortate sau nu.

Se gândea la fata din camera de operaţiuni. Nici dacă l-ar fi plesnit nu ar fi fost mai rău. Ar fi trebuit să ştie asta. Vag, pe deasupra bufniturilor şi gemetelor navei, Marriott auzea vocile înăbuşite de pe covertă, şuierate şi, totuşi, alerte.

Urcase scara şi văzuse o fregată cu aspect impunător, care traversa prin faţa provei lor, de la tribord la babord, cu bordul bine luminat de lămpi, iar pe bordul ei se vedea limpede un steag suedez strălucitor, pictat pe cocă.

Nu exista un pericol iminent, dar după câteva minute, alta ar fi fost situaţia. Marriott preluase comanda şi schimbase cursul, în timp ce Silver transmitea un mesaj ca navele de la pupa să le urmeze exemplul.

Lowes stătuse acolo în permanenţă, holbându-se la el, cu pumnii încleştaţi, cu faţa răvăşită, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.

După ce reveniseră pe cursul normal, cu nava suedeză departe de ei, şi după ce aceasta îi admonestase cu un urlet al sirenei, Marriott îl luase pe Lowes în camera hărţilor. La timonă fusese Craven, şi bănuia că acesta îl îndemnase pe Lowes să facă ceva.

Îşi auzea şi acum mânia din glas, atunci când exclamase: „Ce naiba se întâmplă cu tine? La *King Alfred* nu v-au învăţat nici măcar regulile de bază, sau erai cu gândul la *distracţie*, înainte să se termine?“ Îl văzuse pe Lowes tremurând şi ştiuse că nu fusese numai vina acestuia. Şi el se gândise la fata cu ochi căprui, la felul în care-l respinsese ea – sau poate fusese vorba de dezgust? „Este o regulă simplă şi veche, ştii! Dacă la tribord apare roşu, e treaba ta să stai departe – ţi-o aminteşti?“ Lowes aprobase din cap, prea copleşit ca să răspundă. „Dacă tot mai vrei să fii un ofiţer bun, atunci să ştii că asta nu înseamnă doar o uniformă drăguţă şi oamenii să ţi se adreseze cu domnule, corect?“

Marriott se uită la cer. Stelele erau foarte mici, dincolo de ceaţă şi de norii joşi.

— Dacă ai vreo problemă, spune-mi, John, zise el calm. Poate că aş reuşi să te ajut. E de datoria mea, înţelegi?

Îl văzu pe Lowes privindu-l fix, prin întuneric, fie surprins de folosirea prenumelui, după o astfel de mustrare, fie imaginându-şi

că el cunoştea deja problema.

— Nu e nici o problemă, domnule, murmură Lowes. Pot face faţă.

— Mă bucur să aud asta.

Marriott coborî în careul ofiţerilor şi îşi găsi pasagerul stând confortabil într-un colţ, cu un pahar lângă cot, în timp ce citea un alt exemplar din *The Times*, pe care-l găsise la Flensburg.

Deci din acest motiv lipsise tovarăşul lui de cabină de pe nava-cartier general, după acea dimineaţă în care Marriott se trezise copleşit de teroare. Locotenent comandorul Arthur Durham, care făcea „una-alta“ în Statul-Major al NOIC, era de fapt ataşat la secţiunea de predare a navelor, şi preferase să călătorească pe MGB, şi nu în ambianţa mult mai confortabilă a unuia dintre petroliere.

Sau Meikle îl avertizase că era posibil să creeze un alt *incident* cu ruşii, pe care prezenţa lui la bord îl putea preveni? Nu avuseseră prea multe ocazii să stea de vorbă. Durham îşi studia documentele, pe care urma să le predea ruşilor, iar Marriott fusese prea ocupat cu schimbul de carturi cu Lowes.

— Totul e în regulă, sus?

— Deocamdată, domnule.

Marriott îşi aruncă şapca şi jacheta pe un scaun. Probabil că Durham auzise despre problema cu Lowes. Nu existau prea multe secrete şi nici intimitate pe o canonieră.

Ginger Jackson vârî capul înăuntru.

— Cafea, domnule?

— Te rog. De ce nu te-ai culcat, Ginger?

Stewardul zâmbi.

— Îmi făceam socotelile, domnule. De altfel, cine ar mai avea grijă de dumneavoastră?

Ieşi repede, fluierând.

— Băiatul ăsta e de nepreţuit, spuse Durham. Presupun că *ar putea* avea grijă şi de tine!

Marriott se uită în altă parte când un nor traversă faţa celuilalt. Auzise că Durham îşi pierduse soţia. Se părea că nu mai exista nimeni care să nu fi pierdut o rudă sau un prieten apropiat.

— Ce se aşteaptă de la noi în Swinemünde, domnule?

Durham îşi scoase ochelarii de citit, cu rame de corn, şi îi

închise.

— Toată treaba asta e ca o vânzare uriaşă de vechituri. Ruşii sunt de acord cu vasele pe care le vor prin înţelegerea de predare, apoi, după ce le iau, încep să se plângă că am încercat să-i înşelăm. Aşa a fost tot timpul, de la Cuxhaven. S-ar putea să fie nişte băieţi curajoşi şi nişte aliaţi puternici, dar îmi provoacă o durere *undeva!* Zâmbi, adăugând: Diplomaţia lor e votca, aşa că ai grijă!

— Tocmai trecem pe lângă Cape Arcona, domnule. În scurt timp, va trebui să schimb cursul spre Sud, pe o linie directă până la Swinemünde. Cu puţin noroc, vom ancora pe la ora nouă. Ar trebui să dormiţi, cât mai puteţi.

Îi asigurase lui Durham nişte condiţii cât mai bune în cabina lui micuţă. Dar, ca şi el, acesta părea incapabil să doarmă.

Durham îl privi pe Ginger, care revenise cu nişte cafea proaspătă şi două căni.

— Va fi ciudat să mă întorc la vechea mea slujbă, spuse el, cu privirea pierdută în depărtare. Trezirea la opt şi zece în fiecare dimineaţă, întoarcerea la şase douăzeci şi cinci, seara. Bursa, cu B mare, apoi la bătrânul restaurant sau la *Wig and Pen*, pentru o discuţie profundă şi prea multe ginuri, în timp ce reconstruim bursa de mărfuri! Se uită la Marriott. Dar tu? Eşti prea tânăr ca să fi făcut prea multe înainte de a începe războiul.

Şi probabil prea bătrân ca să te mai apuci de ceva, după aceea.

— Voi proceda ca amicul meu Beri-Beri. Voi face rost de un loc liniştit, departe de mare, şi mă voi duce la pescuit!

Durham zâmbi, dar nu mai insistă.

— Pare un amic interesant.

— Secundul meu vrea să rămână în Marină.

Durham aprobă din cap.

— Ar putea ajunge şi mai rău. Mi-e teamă că după demobilizare, mulţi băieţi îşi vor căuta de lucru, şi vor fi prea puţine slujbe. Bătu cu mâna în ziar. Uite, alegerile, de exemplu. Eu cred că votul va schimba complet lucrurile. Dacă aş fi înnebunit după pariuri, şi ştiu că oamenii insistă că trebuie să fii astfel, ca să joci la Bursă, atunci aş spune că vor veni la guvernare laburiştii. Un Shangri-La socialist, cu părţi egale pentru

toată lumea!

Marriott nu se gândise prea mult la asta. Dar acum, ideea că toată lumea va vota plecarea lui Churchill de la guvernare părea incredibilă.

Durham îi citi gândurile.

— Churchill a câştigat acest război, chiar şi americanii înţeleg asta. Dar să conducă ţara, acum, când totul s-a terminat? Nu cred. Ţine minte, se va vota pentru un guvern, nu pentru o singură personalitate. M-am uitat la tinerii tăi marinari. Nu-i văd stând aliniaţi ca să ceară de pomană şi să-şi vândă medaliile, aşa cum au făcut părinţii lor, după Marele Război. Nu le stă în fire. Şi de ce ar face-o, după toate prin câte au trecut?

Marriott zâmbi.

— Oricum, cred că vor aştepta până îi vom învinge şi pe japonezi!

Durham sorbi din băutură.

— Asta mă nelinişteşte, spuse el. Nu se potriveşte tiparului. E ca şi cum cineva *ar şti* ceva. Ca o companie care cumpără acţiuni ale alteia, fără să dezvăluie acest lucru publicului.

Marriott aruncă o privire ceasului de pe batardou. Se apropia vremea să se ducă sus şi să schimbe cursul. Timpul trecuse repede şi el nu observase. Era un lucru rar, în acele zile.

— Ai vreo persoană specială, care te aşteaptă? întrebă Durham.

Marriott se ridică în picioare şi îşi băgă mâinile în buzunare. Spre deosebire de Durham, el nici măcar nu avusese vreodată pe cineva care să-i lipsească.

— Nu chiar, domnule.

— Am auzit de fratele tău. Ghinion.

— Da. Întotdeauna, eu am avut grijă de el.

Durham văzu cum emoţiile îl făceau pe Marriott să se schimbe la faţă şi îşi dori să fi avut un fiu ca el.

— Vei găsi pe cineva. Şi atunci va trebui să aibă grijă de tine.

Marriott îşi puse jacheta şi se întrebă ce ar fi zis Durham, aşa de treabă cum era, dacă i-ar fi spus despre nemţoaica de la Cartierul General.

Nu este bine pentru mine. Cuvintele ei nu aveau să dispară. Ce voise să spună? Că şi-ar pierde slujba, dacă s-ar afla că

încălcase regulile stricte împotriva fraternizării? Sau pur şi simplu că în adâncul sufletului ei, exista o ură profundă faţă de învingători? Un alt gând îi apăru în minte. Poate că avea pe altcineva, chiar acolo, la Cartierul General, un alt marinar britanic?

— Mă duc sus, domnule. Micul dejun se va servi devreme. Vreau ca marinarii să fie la velatură, în ziua în care-i vom întâlni pe ruşi. Se forţă să zâmbească. Mai ales acum, când ştiu că Anglia este pe cale să se ia după Karl Marx!

Durham se lăsă pe spate, pe pernele bătătorite, şi îşi umplu din nou paharul, din sticla lui specială. La început, fusese Horse's Neck, dar acum era aproape numai coniac.

Se întrebă ce putea să fie cu fata pe care Marriott reuşise să nu o pomenească. Exact ce-i trebuia. Să aibă ce să aştepte de la viitor. Să aibă cu cine să-l împartă. Se uită la ceas şi înjură încet. Se oprise.

Ginger Jackson luă cănile de cafea şi întrebă pe un ton prozaic:

— S-a stricat, domnule?

— Nu, e cam ruginit. Ca şi proprietarul.

Ginger se gândi la grămăjoara de obiecte furate pe care o adunau prin legătura lor cu Oskar cel cu faţă tristă. Zece ceasuri bune şi două aparate de fotografiat Leika, plus nişte bijuterii care puteau fi bine venite la orice casă de amanet, sau, totodată, puteau fi complet inutile.

— Cred că ştiu pe cineva care poate face rost de unul bun, domnule.

— Da?

Ochii lor se întâlniră şi se înţeleseră reciproc.

— Voi avea grijă să nu vă înşele, domnule.

Durham zâmbi.

— Mai bine ai avea grijă ca *tu* să nu fii înşelat, amice!

Ginger ieşi, cu pas vioi. Peste o zi sau două, aveau să facă afaceri împreună. În definitiv, ofiţerul cu două dungi şi jumătate era obişnuit cu târguitul, din vechea lui meserie.

Pe covertă, Marriott consultă încă o dată hărţile.

— Pregăteşte-te pentru modificarea direcţiei, sublocotenent, spuse el. Vom vira Sud-douăzeci-Est.

— *Aye*, *aye*, *sir*.

Răspunsul era la fel ca înainte. *Tot mai e bosumflat*.

— Eşti gata, Bunts?

Simţi zâmbetul lui Silver în răspunsul acestuia:

— Gata-aye-gata, sir!

— Transmite convoiului şi escortei. Modificaţi cursul în succesiune!

Se sprijini de busolă şi văzu tunul de şase livre strălucind în lumina reflectată a lămpilor. Era încă ciudat să vadă un tun fără oameni care să-l deservească, şi acoperit cu husa de pânză.

— Toate navele au recepţionat mesajul, domnule!

Marriott îşi îndreptă spatele. *Uită*. *S-a terminat*.

— Tribord cincisprezece – stabil – virează Sud-douăzeci-Est.

— Stabil pe Sud-douăzeci-Est, domnule.

Marriott traversă coverta ca să urmărească luminile de navigaţie de la pupa. Trei triunghiuri, alb, verde şi roşu. *Urmaţi comanda mea*.

— Preiei comanda, sublocotenent?

— Da, domnule.

— Cheamă-mă, dacă e nevoie…

Nu termină fraza, ci coborî în căldura uleioasă a scării.

Careul ofiţerilor era pustiu. Marriott văzu sticla goală a lui Durham alunecând şi zăngănind, în ritmul mişcării de ruliu a navei.

Doar un Horse’s Neck. *Sau un coniac tare, cu o ceaşcă de cafea neagră*. Se gândi la mama lui, în timp ce se lungea şi îşi acoperea faţa cu jacheta.

Asta ar fi fost tot ce-i mai trebuia ei. O Curte Marţială în familie.

Ce-ar spune vecinii?

Când Jackson intră să stingă luminile din careu, se opri şi se uită la silueta lungită a lui Marriott.

Ar fi fost ciudat dacă s-ar fi întors vreodată în serviciul general, pe un cuirasat sau crucişător, unde ofiţerii păstrau întotdeauna distanţa. Aici puteai să-i vezi ca oameni, ca fiinţe umane.

Zâmbi, în timp ce stingea luminile, şi se gândi la ceasul pe care avea să i-l ofere lui Durham. Hmm, *aproape* umane.

Marriott se opri pe pontonul mare, plutitor, şi văzu cum oamenii lui făceau ajustările finale la frânghiile de amarare. Încerca un sentiment ciudat. Încă o parte a Germaniei, al III-lea Reich, cum se numise aceasta atâta vreme, şi totuşi, din cauza prezenţei ruseşti, locul părea acum total diferit. *Străin*. Zâmbi la cuvântul ales ca să-l descrie.

Era surprinzător de cald, chiar jilav, soarele amiezei înălţându-se mult deasupra capului, pe un cer fără nori.

Îl văzu pe Lowes salutând, când locotenent-comandorul Durham şi ofiţerul rus care urcase la bordul MGB-ului, pentru un prânz rapid, coborâră pe ponton. Dincolo de ei, în depărtare, cele două petroliere stăteau la ancoră, înălţându-se mult din apă, căci aveau la bord numai balast, pentru acea călătorie. ML-ul era legat lângă unul dintre ele, şi toate erau încercuite de vedete aglomerate, în timp ce echipele de traversare urcau la bord pentru transferarea pe vasele navale, iar marinarii ruşi erau trimişi ca să le înlocuiască.

Îi spusese lui Lowes să supravegheze totul, insistase asupra fiecărui punct, până când văzuse faţa lui tânără crispându-se, ca a unui copil încăpăţânat. Ştia că era nedrept, dar le dăduse aceleaşi instrucţiuni lui Townsend şi lui Adair. Nu se aflau la Chathman sau Felixstowe. Acolo era Rusia.

Durham părea adâncit în conversaţie cu rusul, un locotenent cu faţă de şcolar, numit Butuzov. Marriott îl auzise deja pe Ginger Jackson referindu-se la el, sub numele de *Boots-off*[1].

Fuseseră împreună toată dimineaţa, vizitaseră cele două petroliere, luaseră notiţe, în timp ce Butuzov cel amabil tradusese toate cererile şi plângerile. Era aşa cum a prezis Durham.

— Ne vom întâlni cu şeful, spuse Durham, făcându-i scurt cu ochiul. Totul va merge strună, de-acum.

Dar ochii lui sugerau contrariul.

Atacul rusesc asupra zonei portului fusese copleşitor. Avusese loc când se întrevedea sfârşitul războiului şi în vreme ce diviziile germane se retrăgeau sau erau înconjurate, fără muniţie sau tancuri cu care să mai lupte. Probabil că fusese un adevărat iad, îşi spuse Marriott. Zone mari de case şi magazine arse din temelii

[1] Cizmele jos (n.trad.).

de focuri de rachetă, orgi „Stalin“ şi apoi aruncătoare de flăcări, pe când ultimii apărători fanatici erau hărţuiţi şi înfrânţi, stradă cu stradă, casă cu casă, într-un adevărat măcel.

Lângă un debarcader dărăpănat se afla amarat un distrugător rusesc. Făcea parte din vechea clasă Voikov, care, ca şi V&W-urile englezeşti, fusese lansat în ultimele luni ale Marelui Război. Era puternic înarmat, şi marinarii cu mitraliere păzeau schelele şi ambele capete ale debarcaderului. Cele trei coşuri de fum îi dădeau un aspect demodat, dar nu era nimic vechi în ceea ce privea tunurile şi tuburile de torpile.

— Şi acum, domnule?

Urcară pe prima schelă şi salutară steagul alb, moale, cu o dungă albastră şi o stea în relief, plus emblemele secerii şi ciocanului.

— Vom discuta, şopti Durham. Dar mai întâi, vom bea.

Marriott se holbă fără să vrea la duneta distrugătorului. Era aproape acoperită de biciclete, plus câteva cărucioare de copii, legate lângă ele, sub o prelată de pânză.

Trecură printr-o uşă şi coborâră în careul ofiţerilor. Nici aici nu era prea mult loc. Radiouri şi gramofoane, ceasuri de toate tipurile, de la pendule ornate la versiunile umile cu sonerie, cutii, lădiţe, valize, unele pline cu haine femeieşti şi câteva blănuri.

— Ce se întâmplă, domnule?

Durham îl privi pe translator, care deschise o uşă şi îi pofti să intre.

— Aşa îşi fac ei cumpărăturile, răspunse scurt Durham. Cu arma în mână!

Le fu prezentat căpitanul distrugătorului, apoi ofiţerul superior cu patru inele aurii pe mâneci păşi în faţă şi îl îmbrăţişă pe Durham. Era un individ solid, cu părul negru, răvăşit, şi nişte sprâncene foarte stufoase.

Marriott observă că avea un aspect neglijent, iar jacheta lui era descheiată de la gât în jos, lăsând să se vadă o cămaşă nu prea curată.

Locotenentul, la care acum Marriott se putea gândi numai sub numele de *Boots-off*, îl prezentă ca fiind căpitanul Sakulkin.

Se aşezară cu toţii în jurul unei mese frumoase de mahon. Era evident că aceasta nu provenea din vreun şantier naval, îşi spuse

Marriott.

Aşteptară ca un marinar rus să toarne votcă în nişte păhărele, după care lăsă sticla lângă o alta identică, într-o găleată mare cu gheaţă.

Apoi urmară toasturile, fiecare tradus cu grijă de imperturbabilul *Boots-off*.

Pentru Stalin, pentru Churchill, pentru victorie şi pentru distrugerea totală a Germaniei fasciste.

În ciuda prudenţei, Marriott simţea cum votca îi făcea capul să se învârtească. Îi aruncă o privire lui Durham, dar, în afară de ochelarii de citit aburiţi, nu se vedea nici o schimbare.

Marriott se răsuci, când căpitanul îi rosti numele.

Locotenentul îl privea impasibil.

— Căpitanul Sakulkin vă urează bun-venit.

Căpitanul zâmbi şi ridică paharul.

— Şi zice că se bucură că vreţi să împărtăşiţi marea noastră victorie rusească, adăugă *Boots-off*.

Marriott zâmbi şi ridică şi el paharul.

— Transmiteţi-i căpitanului Sakulkin că şi noi am fost destul de ocupaţi.

Izbucniră cu toţii în râs.

Apoi locotenentul spuse, obosit:

— Acum să ne întoarcem la articolul trei al planului de predare a navelor aliate.

Marriott simţi o picătură de sudoare căzându-i pe mână. Era ca într-un cuptor, şi observase că toate hublourile fuseseră închise. Poate că în aceasta consta metoda prin care ruşii preveneau orice opoziţie la argumentele lor.

O mână se întinse peste umărul lui, şi marinarul îi umplu din nou paharul. Când se retrase, înainte ca mâneca să alunece la loc, Marriott observă că omul purta cel puţin trei ceasuri la încheietură. Se gândi la regulile şi regulamentele din Kiel, la poliţiştii militari cu ochi de vultur şi la patrulele Marinei. Unele reguli aveau să fie mereu încălcate, dar nu în asemenea măsură. Ce făceau? Îi jefuiau pe civili şi furau din case, sau făceau asta ca pe ceva subînţeles, firesc?

Durham îşi împinse ochelarii pe frunte, aşa încât arăta ca o bufniţă binevoitoare.

— Mă voi referi la raportul prezentat la Flensburg cu trei zile în urmă, de supraveghetorul dumneavoastră naval. El a fost foarte satisfăcut de aceste vase şi a spus acelaşi lucru despre alte două petroliere care sunt renovate chiar acum.

Alte traduceri.

— Căpitanul Sakulkin spune că această interpretare dovedeşte o lipsă de încredere între aliaţi, zise locotenentul.

Se auzi o bătaie discretă în uşă, şi un marinar înarmat luă poziţie de drepţi în prag.

Urmă un schimb scurt de cuvinte, apoi Sakulkin aprobă scurt din cap.

— Este unul dintre ofiţerii dumneavoastră, domnule locotenent Marriott, explică *Boots-off*. Căpitanul v-a permis să plecaţi.

— Mulţumesc.

Marriott ieşi cu grijă pe uşă şi urcă, recunoscător, spre lumina soarelui. După acea cabină sigilată, parcă ar fi fost în Solent.

Se aştepta în parte să fie Lowes, îngrijorat pentru vreo problemă neaşteptată, dar era Fairfax.

— Salut, secundule. Aţi terminat totul aici?

Spera că vocea lui nu suna prea neclară.

Fairfax îşi desprinse ochii de la grămada imensă de biciclete.

— Ruşii au luat unul dintre membrii echipajului nostru de traversare, domnule.

— Cum? Îl apucă de braţ şi îl trase departe de santinela de pe pasarelă. Spune-mi!

— Tocmai transferam echipajul de traversare german pe nava noastră şi pe ML, când, dintr-o dată, l-au tras afară din rând pe unul dintre marinarii tineri. Se pare că nu avea autorizaţia necesară, domnule. Toţi ceilalţi o aveau.

— La naiba! Cineva a făcut o încurcătură blestemată. Nu putem face prea multe. Regulile vin de sus…

Îl privi fix pe Fairfax şi întrebă:

— Asta nu e tot, aşa-i?

— Era unul din echipajul meu de traversare, domnule, de pe *Augsburg*. După ce s-au întâmplat toate astea, căpitanul german mi-a spus că tânărul este fiul unui ofiţer german superior de la Kiel. Cred că a pomenit numele de von Tripz. Căpitanul a

presupus că e în regulă şi că nu va fi nici o problemă.

— Ei bine, a nimerit-o cu asta, idiot blestemat!

Gândurile reveneau în mintea lui înceţoşată. Von Tripz fusese căpitanul şantierului naval când portul căzuse în mâinile englezilor. El rămăsese sub controlul Marinei, căci cunoştinţele şi experienţa lui aveau să se dovedească nepreţuite. Fusese declarat nevinovat de ofiţerii care investigau crimele de război şi legăturile cu naziştii – un om de onoare, spuseseră aceştia. Iar acum, fiul lui se afla în mâinile ruşilor.

Fairfax îl privea neliniştit.

— Am putea transmite un *mesaj*…

— Ar fi prea târziu. Este vorba de mai mult decât pare la prima vedere. O adevărată coincidenţă, nu crezi?

Simţea cum furia îl cuprinde cu o forţă neaşteptată. Un nou *incident* – ei bine, aşa să fie. Acel „participaţi la victoria noastră“ al rusului fusese aproape ultima picătură. Prin minte îi treceau fulgerător imagini. Ultimul pahar băut cu Stephen, şi apoi, fotografiile de la ştiri despre *Repulse*, toate acele feţe, de la Alexandria la Malta, din Africa de Nord, Sicilia şi până la Salerno. Şi asta erau doar cele la care participase el. *Şi apoi, Normandia*.

— Ei bine, de data asta pot să-şi pună pofta-n cui, la dracu’!

Un marinar încercă să-i bareze drumul, dar rămase în urmă, în timp ce el intra din nou în arşiţa de furnal de sub punte.

Ceilalţi se aflau încă în jurul mesei, cu documentele exact în aceeaşi poziţie.

Căpitanul Sakulkin spuse tăios ceva subordonatului său şi translatorul întrebă:

— Care este motivul acestei intruziuni?

Dar Marriott îl ignoră şi i se adresă lui Durham:

— Au luat un om din echipajul de traversare, domnule. Îl uimi vocea lui atât de calmă. Parcă asculta un străin. Ei pretind că nu are documente. Eu spun că e o minciună. Numele marinarului e Tripz.

O clipă, se gândi că Durham fie nu înţelesese, fie că nu-i păsa, sau că era prea beat ca să înţeleagă implicaţiile. Dar acesta îşi scoase brusc ochelarii de bufniţă şi îi înfipse neglijent în buzunarul de la piept.

— Ţinând cont de acest fapt, locotenent Butuzov, spuse el cu

gravitate, după ce-i vei da superiorului tău explicaţia cuvenită, poate îi vei transmite că noi plecăm imediat. Îşi strânse documentele cu demnitate. Şi problema nu este deschisă pentru discuţii.

Locotenentul se trase de guler.

— Căpitanul vă transmite că asta nu are nici o legătură cu dumneavoastră.

— Nu este deschisă pentru discuţii, repetă categoric Durham.

— Spune că Amiralitatea voastră va auzi de asta!

Marriott privea. Era ca şi cum o minge era pasată dintr-o parte în alta, de experţi, fără ezitări, fără milă.

— La fel şi Moscova, fiţi siguri!

— Spune că îl ameninţaţi!

Durham îi privi pe rând, pe fiecare.

— Nu, este o promisiune pe care mi-o voi ţine.

Căpitanul Sakulkin îşi aruncă brusc capul pe spate şi izbucni în râs.

— Zice că este o neînţelegere, traduse *Boots-off*, pe un ton foarte grav. Dacă veţi semna transferul acestor, hmm, nave bune, locotenentul vostru îl va putea prelua pe acel tânăr marinar nebun, ca să-l ducă la bord.

Marriott se întoarse, liniştit, spre el.

— Nu am spus nimic despre vârsta lui.

Dar translatorul nu traduse asta, iar ochii lui Durham spuneau: *Las-o aşa*.

Se întoarseră pe ponton într-o procesiune tăcută. Motoarele canonierei se treziră la viaţă, ca şi cum Adair îşi pusese oamenii să le pândească apropierea. Puntea era plină de nemţi cu feţe îngrijorate, iar Durham spuse în colţul gurii:

— O victorie mică, Marriott, dar totuşi o victorie.

Marriott tăcu, până când îl văzu pe Fairfax la balustradă.

— L-ai luat, secundule?

Fairfax aprobă din cap.

— E în careu, domnule.

Durham se răsuci şi îi salută solemn pe ofiţerii ruşi care-i conduseseră.

— Şi acum să plecăm dracului de-aici, da? murmură el.

— Separaţi frânghiile! Pregătiţi-vă să desfaceţi arcurile!

— Preia tu, secundule.

Marriott coborî în fugă scara spre careu şi îl văzu pe Ginger Jackson la masă, cu un lighean şi o perie de baie în mâini, aplecat asupra unui tânăr dezbrăcat până la brâu, în pantalonii albi, unsuroşi. Tânărul se întoarse şi se uită la Marriott. Încercă să vorbească, dar nu reuşi din cauza fricii. Începură să-i curgă lacrimi pe obraji şi peste vânătaia lividă, din locul unde cineva îl lovise peste faţă. Avea vreo şaisprezece ani.

— Te descurci, Ginger?

Ginger îi aruncă o privire, cu flăcări în ochi.

— Uitaţi-vă ce au făcut ticăloşii!

Marriott îşi puse mâna pe umărul gol al băiatului. Era rece ca gheaţa. Pe partea cealaltă, avea încrustată o zvastică.

— Dă-i un păhărel, Ginger. Se forţă să zâmbească şi să-şi ţină în frâu mânia. Şi pune-ţi şi ţie unul.

Ginger înmuie peria în apa rozalie.

— Da, domnule, zise el. Aşează cu multă grijă o pânză peste crestăturile sângerânde şi adăugă: Cred că a fost o adevărată petrecere, domnule.

Făcu semn spre uşa cabinei lui Marriott. Îl puteau auzi pe Durham vomitând, ca şi cum nu avea să se mai oprească niciodată.

Marriott se răsuci pe loc când Fairfax strigă:

— Gata pe covertă, domnule!

Se opri şi îl văzu pe băiat privindu-l, încercând să-şi formuleze mulţumirile. Probabil că totul i se păruse un coşmar.

Marriott îi zâmbi.

— Te duc acasă. Nu ştiu dacă poţi înţelege ce spun, dar acolo este locul tău.

Cincisprezece minute mai târziu, canoniera, urmată de tovarăşa ei, se depărta de ţărm şi se îndrepta spre orizontul sclipitor.

Marriott ascultă turaţia crescândă a motoarelor, un zgomot cu care se obişnuise, temându-se deja de o defecţiune, de vreun sunet nou, care să ceară o altă reparaţie atât de necesară.

Fairfax preluă cartul, după ce se îndepărtară de pământ. Marriott îşi scoase şapca şi jacheta şi îşi aprinse cu grijă pipa, la adăpostul ecranului.

Făcuse o descoperire ciudată. Pentru prima dată de când păşise pe ţărm la Kiel, simţea că realizase ceva ce merita.

XI

Fără noroc

Beri-Beri privi cu invidie cum şoferul lui neamţ opri maşina uriaşă pe o porţiune de verdeaţă de lângă drumul pietruit, şi făcu semn spre oraşul îndepărtat.

— După harta mea, acela este Preetz, Vere. Ar trebui să fie nişte lacuri foarte frumoase dincolo de el, acolo unde va fi noul Cartier General al Marinei.

Marriott se uită fix la casa cu aspect ameninţător de pe partea cealaltă a drumului. De ce venise acolo? Care era scopul real? Casa mare scăpase, era aproape intactă. Câteva siluete mărunte lucrau pe una dintre terase, înlocuind ţiglele şi scoţând prelatele.

O reşedinţă oficială, pe vremuri a căpitanului docului, dar acum ocupată parţial de armata britanică. Lângă poartă, era parcat un tanc mic, alături de o maşină de tuns iarba.

Beri-Beri căscă.

— Te aştept aici, afară. Sunt sătul de ofiţeri superiori – de-ai lor sau de-ai noştri, se pare că e acelaşi lucru!

Beri-Beri îi spusese că atunci când se aflaseră în sectorul rusesc, el se dusese din nou în Nord, la Flensburg.

— Se strânge un convoi nou. Se pare că nimeni nu ştie pentru ce, dar cred că sunt implicat şi eu. Totul e atât de secret, încât ai crede că va izbucni din nou războiul!

Marriott coborî din maşină şi văzu o santinelă înarmată, luând poziţie de drepţi la poartă.

— Nu va dura mult, Beri-Beri.

Zâmbi şi traversă drumul drept. Traficul lipsea cu desăvârşire. Aruncă o privire în spate şi ştiu că prietenul lui adormise pe

scaun.

Se gândi la întoarcerea la Kiel, la rudele neliniştite ale echipajului de traversare, care căutau cu privirile feţe familiare, de parcă se aşteptau cu toţii la ce era mai rău. Şi băiatul acela german, Willi Tripz, îmbrăcat în uniforma navală care-i fusese oferită de bunăvoie de cineva din compania canonierei 801, încercând să zâmbească în timp ce părăsea barca. Strânsese mâinile câtorva dintre ei, cu umerii răniţi şi ţepeni, o amintire crudă a coşmarului pe care-l întrerupsese Marriott.

Fusese trimisă o maşină care să-l ia, cu un doctor RNVR şi un alt ofiţer.

Marriott răspunse la salutul santinelei şi ridică privirea spre clădirea cu aspect posomorât. Avea impresia că fostul căpitan german se bucura încă de suficientă greutate. Se gândi la modul în care îl salutaseră germanii din port şi cum înclinaseră capul în direcţia lui, când părăsise nava. Oare îl considerau diferit de toţi ceilalţi, pentru că salvase un tânăr îngrozit? Sau era vorba de respect, pentru faptul că şi tatăl lui avea aceeaşi poziţie importantă?

Băiatul şovăise lângă balustradă şi apoi îi întinsese mâna. Părea hotărât, dar şi timid, iar Marriott îşi spusese că ştia motivul. Unii dintre marinarii lui îl priviseră cu răceală şi îi respinseseră mulţumirile pentru că fusese salvat şi se întorcea acasă.

Era important ca omul care-l salvase să nu facă parte dintre aceştia. „Nu voi uita niciodată, Herr Leutnant. *Niciodată!*“ zisese el, poticnit.

Iar acum, iată-mă aici, nu se ştie pentru ce.

Înăuntru, casa era întunecată, mohorâtă şi neprimitoare.

Un servitor gras, într-o jachetă albă, îl conduse printr-un hol cu tavanul înalt, pe lângă nişte dreptunghiuri decolorate, unde probabil atârnaseră tablouri sau portrete, dar al căror loc fusese luat de aviziere.

Tot personalul militar să se prezinte la ofiţerul de serviciu. Şi altele mai importante, de exemplu: *Spre careul ofiţerilor*, iar pe o uşă scria: *Numai pentru ofiţeri*.

Dar, după ce trecu de o pereche de uşi duble, înalte, Marriott se trezi din nou în Germania.

Camera uriaşă avea o anumită grandoare, pe care nici măcar

draperiile prăfuite nu o alterau.

Pe un perete, atârna un tablou mare al crucişătoarelor lui *Hipper*, înaintând în atacul de la Jutland. Marriott văzuse câteva reproduceri ale acelei faimoase bătălii navale, care pusese capăt tuturor luptelor navale în primul război mondial, dar îşi dădu seama că acela era originalul.

Printr-o ironie a sorţii, vasul care purta numele unuia dintre cei mai buni comandanţi germani zăcea distrus şi parţial scufundat, în port.

Omul stătea pe un scaun cu spătar înalt, lângă căminul de marmură, aşa încât Marriott nu-l văzu din prima clipă.

Manfred von Tripz, până cu două luni în urmă un Kapitän-zur-See [1] important în marina lui Hitler, avea o constituţie firavă, şi totuşi, când se mişca, trăda o prezenţă şi o demnitate deosebite.

Se întoarse cu faţa spre Marriott şi îl privi încet din cap până în picioare, ca şi cum ar fi fost unul dintre locotenenţii lui. Surpriza uşoară pe care o afişă se datora faptului că îl văzuse pe Marriott stând în poziţie de drepţi.

— Vă rog să vă relaxaţi, Herr Marriott, spuse el, calm. Zâmbi uşor şi continuă: Dumneavoastră sunteţi învingătorul, nu eu. Făcu semn spre un scaun. Mi-e teamă că nu vă pot oferi nimic răcoritor, dar sunt fericit... Îşi scutură capul, ca şi cum auzise o voce inexistentă. Nu, sunt *recunoscător* că aţi venit să mă vedeţi.

Marriott încercă să vadă băiatul cu păr blond şi cu o zvastică încrustată pe umeri în micul căpitan. Poate că şi el fusese blond? Acum era cărunt, cu o barbă tunsă frumos, care părea să-l plaseze direct în celălalt război, cel înfăţişat în tabloul impunător al Jutlandului.

Marriott se aşeză pe un scaun care nu fusese niciodată proiectat să fie confortabil. Probabil că este o parte a reşedinţei oficiale, îşi spuse el.

— Pot să vă întreb câţi ani aveţi? se interesă von Tripz.

— Douăzeci şi şase, domnule.

Era o nebunie. În mod sigur. Stătea acolo, cu un om care, probabil, controlase alimentarea şi reparaţiile pentru jumătate din U-boaturile ce veniseră dinspre Atlantic sau plecau într-acolo. Îi spunea „domnule“ şi, totuşi, aşa părea potrivit.

---

[1] Căpitan de marină (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

— Mă simt mult mai în vârstă, continuă el, poticnit.

Celălalt bărbat zâmbi pentru prima dată.

— Ştiu cum poate apăsa asta pe umerii unui ofiţer de marină!

Marriott îl privi deplasându-se spre un dulap înalt. Probabil că tatăl lui semănase foarte mult cu el, îşi spuse. Văzuse şi poze ale acestuia, în revistele din copilărie, în care citise despre celălalt război.

Nu era surprinzător că nemţii îl priveau cu respect pe von Tripz. Tatăl său comandase unul dintre cele mai faimoase nave de cursă, *Cobra*, în acel război atât de diferit, în care oamenii se agăţau încă de credinţa în onoare şi în exemplul personal.

Von Tripz se întoarse cu o fotografie înrămată şi zise absent:

— Nu o las afară, din cauza uniformei lui.

O spusese fără ranchiună sau mânie.

Tânărul ofiţer care zâmbea aparatului de fotografiat era cam de vârsta lui Marriott. Din nou, acelaşi sentiment de nesiguranţă. Toţi acei ani de luptă împotriva unui inamic viclean. Uniforma avea Crucea de Fier şi vulturul nazist pe pieptul drept. Era o ură de care poate că nu avea să scape niciodată.

— Fiul meu, Walther. Puse fotografia într-un sertar. Primul vas pe care l-a comandat singur a fost un *Unterseeboote*, pierdut în Atlantic.

Se roti şi se uită la Marriott, ca şi cum ar fi vrut să ţină minte fiecare detaliu.

— Fiul care mi-a rămas, Willi, ne este foarte drag. Ruşii ştiu asta. Ar fi încercat să-l folosească pentru ca să mă influenţeze.

Marriott îşi aminti insistenţa lui Meikle cum că nemţii vor face totul ca să producă disensiuni între Aliaţi, mai ales în privinţa ruşilor.

Îşi dădu seama că descoperise o asemănare între tată şi fiu. Ochii erau neobişnuiţi, roşcaţi, şi păreau să-şi schimbe culoarea în lumina soarelui.

Care era porecla vicleanului comandant al *Cobrei*, în 1917? „Tigrul Mărilor.“

— Familia dumneavoastră are o mare tradiţie în Marină, spuse Marriott.

— Adevărat. Ca şi multe familii englezeşti, zise neamţul, zâmbind cu tristeţe. Chiar şi Willi a fost cadet pe goeleta *Gorch*

Fock, până să… Ezită şi apoi completă sec: Până să ne predăm. Scoase un ceas de buzunar şi îl cercetă. Am o întâlnire cu comodorul Paget-Orme. Nu trebuie să întârzii.

Marriott se ridică. Se terminase.

— Dacă pot face ceva pentru dumneavoastră vreodată, locotenente…, spuse von Tripz şi apoi zâmbi din nou scurt. Deşi, probabil, credeţi că va fi invers!

— Am înţeles, domnule. Mă bucur că am putut să-l scot pe băiatul dumneavoastră din acel loc. Îşi dădu seama că spusese asta cu sinceritate. Are toată viaţa în faţă.

— Eu îţi mulţumesc. Von Tripz îi întinse mâna. Nu uita ce-am spus, locotenente. Tatăl meu mi-a zis, odată, că în război există inamici, dar apoi există numai supravieţuitori!

Marriott ieşi din casă şi simţi cum soarele îl învăluia. Sesiză cât de răcoare fusese înăuntru. *Răceala amintirilor*.

Beri-Beri se întinse şi căscă.

— Gata, da? Cum e?

Maşina porni pe pietriş.

— Un om plăcut, răspunse Marriott. După care, simţindu-se brusc stânjenit, adăugă: Pentru un german, vreau să spun!

Beri-Beri îi studie cu afecţiune profilul.

— Eşti un tip tare amuzant, ştii?

Pe drumul spre Kiel, Marriott se gândi mult la von Tripz şi la alţi germani ca el. Aşa-numiţii oameni de onoare, care fuseseră dezvinovăţiţi de orice implicaţie în crimele de război, care ocupau prima pagină a ziarelor din toată lumea.

Şi, totuşi, cum reuşiseră să supravieţuiască, sub acelaşi regim care comisese astfel de atrocităţi?

Încă se gândea la asta, când maşina încetini la porţile docului.

— Poate că reuşim să ne întâlnim mai târziu, să bem ceva! zise el.

Dar Beri-Beri se uita atent la activitatea neobişnuită de la porţi. Mai multe şepci roşii decât de obicei, unii în uniformă de luptă, plus centurile şi jambierele albe ale celor din patrulă.

— Ce naiba e cu toată agitaţia asta?

Un sergent din infanteria Marinei Regale îi salută şi le zâmbi.

— Percheziţie, domnule!

Era londonez şi parcă ar fi fost fratele lui Ginger Jackson.

— Nu mi-ar displăcea s-o percheziţionez pe ea, asta e sigur!

Marriott observă că uşa unei gherete rămăsese deschisă din cauza căldurii.

Înăuntru fusese dusă o nemţoaică tânără, aleasă la întâmplare, presupuse Marriott, dintre numeroşii muncitori care-şi terminau schimbul în doc.

Două dintre femeile în uniformă de luptă îi descheiaseră paltonul şi îşi plimbau cu profesionalism degetele prin buzunare, pipăind fiecare cusătură. Un alt muncitor, de data aceasta un bărbat în salopetă, fu strigat de pe drum şi i se ordonă să intre într-o altă baracă, unde nişte „şepci roşii“ aşteptau să-l percheziţioneze.

Când se întoarse, Marriott observă că bluza fetei fusese descheiată şi una dintre femeile cu aspect dur scotea un fel de săculeţ de pe talia ei.

Marriott se uită la Beri-Beri când fata, umilită şi înspăimântată, izbucni în lacrimi.

— Cafea, probabil, spuse infanteristul marin. O aşteaptă execuţia!

— Mergi mai departe, pentru Dumnezeu!

Marriott se uită la catargele navei Cartierului General, cu mintea încă la ceea ce tocmai văzuse.

Beri-Beri îl privi, în timp ce cobora din maşină.

— Nu te mai gândi, bătrâne. Ştii că se întâmplă şi astfel de lucruri.

Oftă când Marriott se îndrepta spre pantă.

— Vorbim mai târziu despre asta! spuse Beri-Beri.

Marriott intră în camera de operaţiuni şi privi în jur, uimit de pustietatea ei abandonată. Auzea câteva telefoane sunând în alte părţi ale fostului iaht cu aburi, dar fişetele şi birourile dispăruseră.

Uşa unui dulap era puţin deschisă şi, când un vas care trecea pe-alături ridicase un val la prova, uşa se deschise de tot. Un sac de umăr albastru căzu pe punte.

În clipa aceea, intră în cameră ea, plimbându-şi privirea de la el, la sac şi înapoi. Avea în mâini un prosop şi o periuţă de dinţi.

— E al meu, Herr Leutnant! exclamă fata.

Părea atentă numai la sac şi, când se trase într-o parte, Marriott observă nişte batoane de ciocolată înăuntru, şi unul

dintre animalele de jucărie care începuseră să apară în popota NAAFI.

— Unde e comandantul Meikle? întrebă el.

Nu avusese intenţia asta, dar întrebarea păru dură şi tăioasă.

Fata îl privi.

— Îmi pare rău, Herr Leutnant. Ar fi trebuit să vi se comunice. S-a dus să inspecteze noile birouri din Plön.

Marriott aprobă din cap, amintindu-şi ce-i spusese Beri-Beri despre asta.

Ea îşi recăpătase calmul.

— Permiteţi-mi să afirm că a fost foarte frumos ceea ce aţi făcut pentru fiul căpitanului von Tripz, Herr Leutnant! Fata roşi şi continuă: Eu tocmai plecam.

Marriott se îndreptă spre un hublou deschis şi încercă să vadă dana de acostare a canonierei 801. *Acasă, evadare*. Îl lovise ca un pumn în stomac. Ciocolata şi jucăria. Asta explica totul. Ea avea un copil, indiferent cine i-l făcuse. Nu era de mirare că se temea de el, de ce ar fi putut să... Se uita fix la reflecţia lui în geamul lustruit al hubloului.

Idiotule! Văzu brusc imaginea fetei cu cămaşa deschisă în văzul lumii, disperarea ei în timp ce ei o percheziţionau.

O aşteaptă execuţia, spusese infanteristul marin.

Marriott deschise uşa repede şi coborî în fugă panta, trecând pe lângă o santinelă năucită.

Era deja prea târziu. Alergă prin mulţimea de muncitori ce înaintau încet, parcă, fără să-i vadă.

Prea mult timp pe mare sau în spital, îi trecu vag prin minte. Îşi pierdea suflul şi porţile principale se aflau încă la cincizeci de metri depărtare. Dacă Beri-Beri ar fi fost acolo, cu maşina lui...

Apoi o văzu, înaintând pe mijlocul drumului, cu geanta de umăr şi cu boneta mică, albastră, împinsă în faţă de cocul de la ceafă.

Era acum singura fată de-acolo şi observă cum aceleaşi două femei în uniformă se uitau direct la ea, una înghiontind-o scurt pe cealaltă.

Marriott ajunse lângă fată şi spuse:

— Stai lângă mine. Nu te arăta surprinsă şi *nu comenta!*

Zări un subofiţer solid stând lângă poarta laterală, folosită de

ofiţeri, şi atinse cotul fetei. Ea părea înlemnită, probabil de teamă, ca şi cum ar fi înţeles pentru prima dată ce se întâmpla.

— *Fräulein* Geghin e cu mine, subofiţer!

Slavă Domnului că-l auzise pe idiotul de Verner strigând-o pe nume.

I se păru că vede pe cineva înaintând spre ei, dar subofiţerul solid clătină din cap şi mormăi:

— Foarte bine, domnule.

Ochii lor se întâlniră, doar pentru câteva secunde.

— O să arunc eu cartela ei în cutie, pentru dumneavoastră, adăugă omul.

Dincolo de poartă se opriră, aproape unul de celălalt, şi totuşi foarte departe.

— Ai făcut asta pentru mine? întrebă fata, în şoaptă.

Fără să-l privească, îşi strânse geanta la piept, în timp ce înţelegea implicaţia adevărată a celor petrecute.

— Mi-aş fi pierdut slujba aici! Nu… nu am vrut să…

— Nu te mai gândi la asta, zise Marriott. E vorba de ceva ce am văzut mai devreme. Nu am vrut ca…

Însă fata nu auzise nici un cuvânt.

— Am plătit pentru ele, dar…

— Ştiu. *Dar*, este o lume atât de strictă cu regulamentele.

Unul dintre numeroasele autobuze vopsite în gri, folosite de personalul angajat în Marina Regală, se apropie de trotuar şi opri, vibrând zgomotos şi aşteptându-şi pasagerii să se urce.

— Să fii mai atentă în viitor, da?

Încerca să uşureze situaţia, făcând să pară totul lipsit de importanţă, când, de fapt, ar fi vrut să o ia de braţ şi să meargă împreună undeva. Oriunde. Încercă să nu se gândească la imaginea ei când ajungea acasă. Scoţând cadourile pentru copil. Râzând poate de evadarea ei, de slăbiciunea sau prostia locotenentului.

— Acesta este autobuzul meu, Herr Leutnant.

Se întoarse cu faţa spre el, ridicându-şi bărbia cu un fel de sfidare. Vreo câteva secunde, rămaseră parcă singuri, indiferenţi la privirile curioase ale muncitorilor care treceau şi ale santinelelor de la porţi.

— Ai venit doar ca să mă salvezi de necazuri? întrebă, din nou,

fata.

Marriott aprobă din cap.

— Da. Fără obligaţii.

— *Fără obligaţii*? repetă ea şi îşi muşcă limba. Nu cunosc această expresie.

Se îndreptă spre autobuz şi cercetă plăcuţa de deasupra cabinei. Scria: *Eutin*.

— Acolo locuim noi, spuse fata.

Autobuzul porni gălăgios pe drum.

Eutin. Acolo locuim *noi*.

Marriott se întoarse şi porni gânditor spre şantierul naval. Salută personalul din intervalul de trecere şi grăbi pasul. Era o distanţă destul de mică. Şi era o adevărată nebunie, care nu putea să-i aducă decât încurcături. În aceeaşi clipă, ştiu însă că nu putea să dea înapoi.

Văzuse mai multe Curţi Marţiale decât numărul de cine fierbinţi pierdute de alţii. Spera doar că nu participase la o alta, chiar atunci.

Sergentul cu banderola Poliţiei Militare deschise o uşă şi arătă o masă goală, cu două scaune aşezate faţă în faţă.

— Nu e cine ştie ce, încă, amice, dar, dacă vei aştepta aici, voi încerca să fac rost de nişte ceai.

Subofiţerul Robert Evans îşi scoase şapca cu grija lui obişnuită şi intră nervos în biroul spartan.

Era atât de diferit de viaţa cu care se obişnuise, cu care îşi impusese să se obişnuiască. Afară, într-un scuar prăfuit, cândva terenul de joacă al unei şcoli, auzi bocăniturile regulate ale cizmelor, loviturile palmelor pe patul armei şi strigătele răguşite ale sergenţilor. Armata britanică – făcând instrucţie ca să-şi menţină standardele şi să-i impresioneze pe locuitori, indiferent cine ar fi fost aceştia.

Se opri lângă un avizier lung. Nu era nici un desen de copil acolo, ci doar portrete, grade şi numere. Criminali de război, susţinători nazişti, alţii aşteptaţi numai pentru interogatoriu, dintr-o mie de motive.

O cameră simplă, mohorâtă, una dintre numeroasele încăperi aranjate de Guvernul Militar în întreaga Germanie ocupată. Evans

văzuse deja câteva dintre fotografii în dosare şi pe plăcuţe, la Cartierul General al lui Meikle. Unii fuseseră prinşi în plasă, alţii, găsiţi morţi sau raportaţi ca dispăruţi. Putea să dureze ani de zile.

Uşa se deschise, dar nu era poliţistul militar, cu ceaiul lui. Era un alt sergent, în uniformă de luptă simplă, fără embleme. Un bărbat slab, cu faţa obosită, cam de aceeaşi vârstă cu Evans.

Omul întinse mâna şi se prezentă:

— Sunt Thornhill, din SIB [1] – sau pe-aproape. Se aşează vizavi de Evans şi îl privi calm, peste degetele împreunate. Am citit părerea ofiţerului tău comandant despre tine, zise el şi zâmbi. Comandorul Meikle nu mi s-a părut un om care aruncă prea des cu complimente.

Evans se relaxă puţin. Nu se putea obişnui cu ideea că Meikle era ofiţerul lui comandant. Nu după navă şi după Marriott.

— Dar dosarul tău, continuă sergentul, a fost cel care m-a interesat mai mult – altfel, cu Meikle sau fără, nu ai fi stat aici. Şeful meu crede că ai putea fi foarte util în munca noastră de interogare a prizonierilor şi suspecţilor care trec pe-aici. Oamenii mei sunt foarte experimentaţi, dar ei nu au fost în mijlocul problemei, ca tine. Ai fost în *Maquis* [2], înainte să te înrolezi în armată?

Era o afirmaţie.

Evans încuviinţă din cap.

— Am avut bărci. Aşa încât, chiar şi atunci când nemţii au invadat Franţa şi au cucerit Channel Islands, am reuşit să păstrăm legătura cu maquisarzii noştri.

— Înţeleg, spuse Thornhill şi îşi coborî privirea asupra mâinilor. Ştiu despre familia ta, ce a pătimit în mâinile Majorului Helmut Maybach din SS şi ce s-a întâmplat cu sora ta mai mică după aceea. În munca noastră este o poveste obişnuită, dar asta nu înseamnă că este mai puţin dureroasă. Ridică privirea, încruntat. Iar pentru tine, incalificabilă.

Intră poliţistul militar, cu două căni de ceai. Îi zâmbi lui Evans, dar evită privirea omului din SIB, ca şi cum acesta ar fi fost un personaj periculos.

Thornhill îşi amestecă ceaiul cu un creion.

---

[1] Special Investigation Branch – Ramura de Investigaţii Speciale (n.trad.).

[2] Rezistenţa franceză (n.trad.).

— Trecutul tău este edificator. Maquisul, apoi Escadronul Special de Ambarcaţii şi munca cu agenţii, în teritoriul inamic, întotdeauna preocupat de ce aveau să-ţi facă, dacă erai capturat. Privirea lui se mută spre partea stângă a pieptului lui Evans. *Croix de Guerre*, DSM[3] şi o panglică. Se pare că nu a fost un război prea liniştit pentru tine.

— Majorul Maybach a fost semnalat în Lübeck, chiar înainte de capitulare.

Era ciudat să-i rostească numele, ba chiar şi mai ciudat să audă pe altcineva menţionându-l atât de indiferent.

Thornhill scoase nişte hârtii din bluză şi le netezi pe masă, înjurând încet când nişte ceai vărsat udă unul din colţuri.

— Îţi voi transforma în cenuşă speranţele – dacă le poţi spune aşa. Majorul Helmut Maybach e mort, declarat mort. Aşa că nu va fi nici un proces, nici o pedeapsă care să-l facă să plătească pentru nefericirile pe care le-a provocat.

Evans înghiţi cu noduri. Nu era posibil. Toţi anii care trecuseră, cu acea faţă permanent în minte şi în gând. O faţă îngustă, colţuroasă, cu buza superioară lungă şi bărbia mică. Un animal care îşi torturase victimele, chiar şi atunci când le credea nevinovate de vreun act ilegal. Mai ales femeile. Nici măcar copiii nu fuseseră iertaţi. Era imposibil să fi murit, ca un om obişnuit.

Sergentul SIB continuă liniştit:

— S-a întâmplat în Flensburg sau în apropiere de acesta. Maşina lui a lovit o mină de teren şi a fost făcută bucăţi. Nimeni nu e sigur cum s-a întâmplat. Poate să fi fost rezistenţa daneză de dincolo de graniţă sau poate chiar agenţii noştri, care au preferat să rămână ascunşi, până la încetarea ostilităţilor. Se sprijini în coate şi citi pe pagina de sus: „Maşină Mercedes de personal, cu marcajul obişnuit *Wehrmacht*“. Citi rapid diversele articole ale pagubelor cauzate de explozie, apoi spuse: Cadavrul Majorului Maybach a fost grav ars şi mutilat, bineînţeles. O parte din el era pe acoperişul unei case de peste drum. Zâmbi sinistru şi continuă: Am văzut fotografiile. Nu era prea drăguţ.

Ridică privirea repede, ca pentru a surprinde speranţele sfărâmate şi dezamăgirea lui Evans.

— Aşa că încearcă să treci peste asta. Ticălosul e mort. Poate

[3] Distinguished Service Medal – Medalie de distingere în serviciu (n.trad.).

că, o secundă sau două, a simţit chinurile prin care i-a trecut el pe mulţi – cine ştie?

— Dar eşti sigur?

— Da. Purta un ceas foarte special.

Evans aprobă din cap, amintindu-şi.

— Ştiu.

— Pe spatele acestuia erau gravate numele şi numărul lui de serie. Bucăţile din uniformă se potriveau, ca şi nişte scrisori parţial arse, care au fost găsite într-un buzunar.

Undeva, un telefon începu să sune nebuneşte, şi sergentul explică, pe un ton apologetic:

— Îmi pare rău că nu-ţi pot spune mai multe. Dar în ceea ce ne priveşte, s-a terminat. Vino să ne vezi şi îţi găsesc o slujbă în care să poţi fi de ajutor. Bine?

Evans ridică din umeri. *Bine*. Aşa cum spunea mereu Marriott.

Se îndreptă spre uşă.

— Nu a existat nici un martor?

Sergentul clătină din cap.

— Nu.

Voia să termine cu asta.

— Dar şoferul?

Sergentul ascultă ţârâitul telefonului.

— Nici un şofer.

Îl însoţi afară din camera goală.

— Nu o lua prea în tragic.

Surprinzător, Evans zâmbi.

— Nu. Şi mulţumesc.

Îşi puse şapca şi ieşi în soarele voalat.

Timp de câteva secunde, se uită în gol, la soldaţii plictisiţi care executau manevre complicate cu arma şi pasul de defilare.

Până la urmă, nu fusese o pierdere de timp.

Căci el nu-şi amintea numai ceasul Majorului Maybach, ci şi faptul că acesta nu ştia şi nu voia să conducă maşini.

O dată cu apropierea lunii iulie, Marea Britanie şi forţele ei din întreaga Germanie primiră vestea că laburiştii câştigaseră alegerile generale. Nu fusese numai o victorie pentru partidul lui Clement Attlee, ci şi o majoritate zdrobitoare de voturi, cum

prezisese locotenent-comandorul Arthur Durham, în drumul canonierei 801 spre Swinemünde. Mulţi se aşteptaseră la asta, dar enormitatea votului câştigător uimise pe toată lumea, chiar şi pe cei din noul guvern.

MGB 801 tocmai se întorsese dintr-o nouă călătorie obişnuită, de data asta, la Flensburg, cu nişte scafandri şi echipamentul lor, într-un loc unde experienţa acestora era necesară pentru mişcarea unor epave dificile. Înainte să părăsească portul pentru întoarcerea la Kiel, Marriott văzuse convoiul mic de nave comerciale menţionat de Beri-Beri, şi fusese izbit de aspectul lor deprimant. Cineva îl informase că navele urmau să fie luate şi scufundate, dar părea puţin probabil, căci arătau destul de bine, deşi nici chiar cu binoclul nu reuşise să zărească pe cineva la bordul lor, cu excepţia unor soldaţi înarmaţi.

Veştile despre alegeri fuseseră transmise la radio chiar în clipa în care Fairfax executa ultimele calcule pentru schimbarea cursului spre Memorialul naval de la Laboe, acum atât de familiar.

Marriott auzise o parte dintre oameni izbucnind în urale în popotă şi se întrebase dacă ei ştiau cu adevărat ce schimbări avea să aducă acel rezultat. Probabil că erau prea tineri să fi cunoscut şomajul, sau orice altceva, înainte de a se înrola ca voluntari în Marină. Un lucru era sigur: viaţa nu avea să mai fie niciodată la fel. Era dificil de imaginat o Anglie fără Churchill – Bătrânul Winnie – la cârmă. El fusese stânca pe care se bazaseră toate ţările şi aliaţii lor, forţa care-i susţinuse atunci când puterea li se clătinase, în intervalul de aproape şase ani de război.

Bronzat şi în formă, în timp ce dirija vasul spre şantierul naval, Fairfax refuza să fie pesimist. Poate că cea de-a doua dungă de pe mânecă, deşi temporară, îi conferise mai multă încredere.

— În curând se vor sătura de grupul acesta, domnule! Churchill se va întoarce, o să vedeţi.

Silver urcă din biroul telegrafistului.

— Mergem în bazinul principal, domnule.

— Foarte bine. Confirmă recepţia.

Îl văzu pe semnalizatorul-şef dispărând rapid. Oare lui îi păsa de alegeri? se întrebă. Dar lui Adair, mecanicul-şef? Aveau ele să-i aducă garajul visat şi ceainăria pentru vilegiaturiştii aflaţi în vacanţă?

— Comandorul Meikle trebuie să fie deja în noul lui Cartier General, domnule, remarcă Fairfax.

Marriott îi aruncă o privire, dar nu exista nimic special în remarca lui. Fairfax nu era capabil să mintă sau să ascundă ceva, oricât de mult ar fi încercat. În adâncul sufletului, Marriott se întrebase deseori dacă-l văzuse cineva cu vreo fată şi trăsese nişte concluzii greşite.

Poate că avea să fie şi ea la Plön? Deşi se zvonea că urmau să vină cadrele Wren, ca să preia o parte din munca operaţională. Avea să fie ciudat, îşi spuse el. Voci englezeşti, fete, dintre care o parte participase la război, şi nu întotdeauna de la distanţă. Semnalizatorii şi artificierii, echipajele de pe vase şi bucătarii – nici ei nu fuseseră niciodată departe.

— Preiau eu.

Ochii lor se întâlniră. De câte ori făcuseră asta?

— Marinarii pregătiţi pentru intrarea în port.

Nu mai era nevoie să se uite la vergă ca să ştie că Fairfax ridicase steagul lor cel mai bun pentru această ocazie. Lowes urcă pe covertă. Nu prea se schimbase şi era încă retras, chiar şi mai mult, de când Fairfax îşi pusese dunga suplimentară.

Marriott înclină din cap în direcţia lui.

— Vorbim despre o permisie pe ţărm, după ce amarăm, pilotule.

Se uită peste ecran la locul în care marinarii cu beretele potrivite pe cap legănau frânghiile. Se descurcaseră bine, îşi spuse. Mai bine decât se aşteptase. Mult mai bine decât meritase el, după ce îi frecase atât de tare, când preluase comanda.

Una peste alta, era cea mai bună companie pe care şi-ar fi putut-o dori.

Long John Silver îşi coborî binoclul şi se încruntă.

— Nu se vede nicăieri vasul locotenentului Glazebrook, domnule. Ar fi trebuit să trecem pe lângă el.

Marriott privi în altă parte. Cuff se ţinea, probabil, din nou de prostii. Avea ceva aranjat la ţărm. Dacă afla Meikle, avea s-o încurce de data asta. Dar el îl cunoştea de mult pe Cuff, şi acesta nu fusese niciodată în stare să se ţină departe de femei – de orice fel de femeie.

Aşa cum îi spusese dragul de Spruce Macnair odată: „Cuff îşi

foloseşte capul numai ca periscop pentru sculă!“

Dumnezeu să le ajute pe femeile din Wren, când soseau acolo.

Pe măsură ce înaintau încet printre vasele în mişcare sau ancorate, pe lângă numeroasele epave rămase şi ambarcaţii de salvare, Marriott se gândi cât de multe se realizaseră în mai puţin de trei luni. Cimitirul Hindenburg era acum o adevărată pădure de coşuri de fum, catarge şi suprastructuri sfărâmate, dovadă a eforturilor serioase ale scafandrilor şi ale oamenilor de la recuperare.

Îşi ridică mâna la cozorocul şepcii, în timp ce erau strigate apelurile şi li se răspundea cu sunetul dogit al goarnei. O navă nou-amarată, un alt fost vas de linie Hamburg-America, oferea un spectacol frumos împotriva pierderilor din război. Un drapel alb flutura la pupa, şi Marriott deduse că era noua navă-cartier general pentru şantierul naval Kiel şi grupul naval care primea săptămânal întăriri din Anglia.

— Unii o duc destul de bine, aşa-i? murmură Silver.

Townsend, care era la cârmă, spuse din colţul gurii:

— Pariez că ei câştigă bani frumoşi, chiar dacă nu merg pe mare!

Marriott zâmbi. Dispreţul obişnuit al oamenilor de pe navele mici faţă de consoartele lor mai mari.

Îşi umbri ochii ca să privească un grup de germani care se pregătea să-i primească la debarcader. Doar cu câteva luni în urmă, şi ei ar fi primit funiile unui U-boat întors acasă din terenul ucigaj – Atlanticul.

Marriott îşi ridică binoclul. Canoniera lui Cuff era şi ea acolo, iar pe punte se zăreau câteva siluete în salopete, şi un ofiţer pe care nu-l recunoscu vorbea cu secundul lui Cuff.

Văzu cum o bandulă fu aruncată spre debarcader şi prinsă de unul dintre nemţii care aşteptau.

— Opriţi motoarele. Încet la pupa, babord!

Trancheţii scrâşniră între lemn şi piatră, şi alte bandule fură aruncate iute la ţărm.

— Opriţi motoarele.

În tăcerea bruscă, Marriott privi în jur, observând perdeaua de fum familiară, creată de motoarele Packard mari, şi auzi sunetul generatorului schimbându-se când ecoul reverberă din betonul

solid.

Fairfax urcă zgomotos pe covertă.

— Totul e asigurat, domnule. Ezită şi adăugă: E vreo problemă, domnule?

— Nu.

Marriott se uită la marinarii care stăteau lângă balustrade – Silver chiar la provă – ca să se convingă că saulele fuseseră asigurate bine, după ce fuseseră legate rapid.

— Este… Nu putea explica ce. M-a trecut un fior îngheţat, dar o să-mi treacă, secundule.

Fairfax zâmbi, însă privirea îi rămase neliniştită. Auzise de coşmarurile lui Marriott, de amintirile care nu voiau să-i dea pace.

— Mesager, domnule! strigă un marinar.

Un marinar tânăr, cu centură şi jambiere, urcă la bord, şi ar fi căzut între trancheţi, dacă Rae nu-l prindea de braţ.

— Cum te cheamă? *Moarte?*

Fairfax oftă.

— Uitaţi-vă la el, domnule. E verde ca iarba!

Marriott îl atinse pe braţ.

— Aşa spune un autentic veteran!

Dar era adevărat. Tânărul în ţinută de paradă şi cu cizme greoaie părea mai mult un cercetaş, decât un marinar.

Ajunse pe covertă şi se confruntă cu o nouă problemă: doi locotenenţi. Care dintre ei era căpitanul?

Marriott îi rezolvă dilema.

— Eu comand aici. Cu mine ai treabă?

Tânărul îl privi cu veneraţie.

— D… da, domnule. Comandorul Meikle este în biroul… geniştilor… la bază. Îşi întrerupse propoziţia, ca să nu uite vreun detaliu. V-a transmis complimente şi…

— Vrea să mă duc acolo?

Tânărul aprobă din cap, uşurat.

— Da, domnule.

— Foarte bine.

Marriott îl privi pe Fairfax.

— Vino să stăm de vorbă, după ce-mi pun nişte pantofi regulamentari.

Se opri la scară, când îl auziră amândoi pe Lowes spunând cu

aroganţă:

— De cât timp eşti în *Andrew*? De şase luni? Dumnezeule, ar fi trebuit să fii cu *noi!*

Marriott chicoti.

— Până la urmă, mai sunt speranţe pentru el.

Biroul geniştilor se afla lângă unul dintre numeroasele ateliere mari, care fuseseră repuse în funcţiune prin eforturile combinate ale echipelor lor originale şi ale noilor proprietari.

Primul atelier era tipic pentru orice şantier naval, îşi spuse Marriott. Duhnea a petrol, murdărie şi metal rece, şi un singur pas greşit te putea face să aluneci pe o pantă, sau să fii doborât de unul dintre scripeţii mari de oţel, care atârnau de pe acoperiş.

Lămpile de sudură aruncau o lumină aspră asupra siluetelor ghemuite, cu măşti protectoare pe faţă, iar zgomotul făcea imposibilă vorbirea normală. Un marinar deschise o uşă pentru Marriott, şi acesta rămase surprins când constată că vacarmul păru să înceteze după ce uşa se închise în spatele lui.

Ofiţerul genist, un comandor grăsuţ şi cu aspect liniştit, cu o porţiune purpurie între dungile aurii lucioase, pufăia din pipă în spatele biroului său. Comandorul Meikle parcă strălucea în mijlocul acelei dezordini, al planşelor şi hărţilor, cu şapca lui frumoasă sub un braţ, iar cu celălalt ţinând un document. Secretarul-şef Lavender şedea pe un taburet, scriind repede în carneţel, fără să ridice privirea când fu anunţat Marriott.

— O cursă bună? întrebă, scurt, Meikle.

— Da, domnule.

Marriott se uită la cea de-a patra persoană, de lângă perete. Era un ofiţer înalt, care, atunci când îşi scoase salopeta albă, plină de pete, se dovedi a fi un locotenent-comandor RNVR.

— Acesta este locotenent-comandorul Dobell, spuse Meikle, pe acelaşi ton scurt.

Nou-venitul zise cu greutate:

— Îmi pare rău că se întâmplă asta, Marriott.

Marriott îşi plimbă privirea de la unul la celălalt.

— Ce anume?

Meikle îşi puse şapca pe punte şi îşi încrucişă braţele.

— Nava ta trebuie să se întoarcă în Anglia. La fel şi cea a locotenentului Glazebrook.

— Înţeleg, domnule.

Deci asta era. Plutea ceva în aer. O reutilare? Poate noi reparaţii?

— Eu când plec, domnule?

Bărbatul numit Dobell vru să vorbească, dar Meikle interveni:

— Mi-e teamă că tu nu pleci. Va sosi un mic echipaj de traversare pentru fiecare canonieră. Locotenent-comandorul Dobell le va duce în Anglia.

Marriott simţi cum camera se strângea în jurul lui. Nu înţelesese bine. Era sigur că se înşela.

— Nava dumitale nu mai este aptă pentru serviciu, spuse, răspicat, Dobell. Am citit toate rapoartele despre maşini şi chilă. Chila este găurită ca o sită, dar ştiai asta, nu?

Marriott se încruntă la el.

— Îmi pare rău, Marriott, dar aşa stă situaţia. Navele trebuie predate, aici, în Kiel. Se uită în altă parte şi adăugă: Deci, dacă vrei să faci ultimele aranjamente…

Marriott încuviinţă din cap, incapabil să-şi găsească cuvintele.

Îi luau nava. Asta era tot ce putea să înţeleagă.

— Anunţă când eşti gata, spuse Meikle. O săptămână ar trebui să fie de-ajuns, nu?

Afară, Marriott se lipi cu spatele de zid, lăsând vacarmul maşinilor să-i readucă mintea şocată în prezent. Îşi dădu seama că Fairfax îl aştepta.

— Mă bucur că şedinţa dumneavoastră s-a încheiat, domnule! exclamă acesta. Un lunatic din personalul bazei a venit la bord să-mi ceară jurnalul de reparaţii. I-am spus…

Marriott se uită dincolo de el. Nu putea să vadă decât arborada de pe catargul principal al navei, peste zidul docului.

— S-a terminat, secundule. Ne iau nava.

Fairfax să holbă la el, şocat şi dezorientat.

— Nu înţeleg.

Marriott se gândi la Beri-Beri.

— Şi-a terminat norocul.

XII

Ultimul cart

Locotenentul „Cuff” Glazebrook îşi aruncă ţigara pe drum şi o strivi cu călcâiul.

Şoferul lui neamţ ridică cricul şi lovi încet cu piciorul roata pe care tocmai o schimbase.

— Totul e gata, Herr Leutnant! Privirea lui zăbovi asupra ţigării strivite.

— Era şi timpul, la dracu’!

Cuff se urcă greoi în jeep şi aşteptă nerăbdător ca şoferul să pornească.

Încă nu asfinţise soarele şi, totuşi, era mai întuneric ca de obicei, după burniţa care făcea ca drumul şi şirurile de tufe să sclipească în lumina cenuşie.

Cuff aruncă o privire şoferului. Poate era bine că acesta se afla acolo. La început, când nu reuşise „să împrumute“ un jeep din parcul de maşini, Cuff se enervase. Acum, după ce avusese timp să reflecteze, îşi schimbase părerea.

Mai devreme, se găsea în noul Cartier General de la Plön şi bea un păhărel, cu intenţia ca acela să fie primul dintr-un şir mult mai mare. Fusese o zi plină, în care supraveghease transferul de oameni şi provizii de pe canoniera lui, apoi fusese adus cu maşina la Plön, unde i se alocase o cabină în cazarma cu aspect plăcut, ce fusese ocupată până de curând de Kriegsmarine.

Aceste preocupări abia îi lăsaseră timp să se gândească la ceea ce se întâmpla. Nava lui era luată, ca atâtea alte ambarcaţii recuperate. Cuff nu era un sentimental şi privise întreaga operaţiune mai mult clocotind de ranchiună, decât cu o senzaţie de pierdere. Dar nu era atât de orb, încât să nu vadă nici o schimbare în viitor. El şi oamenii lui trecuseră prin multe împreună, mai multe decât majoritatea celorlalţi.

Oftă, în timp ce jeepul lua o curbă strânsă. Poate faptul că era încă treaz atunci când sunase telefonul se datora vechiului său noroc. Cuff îşi imaginase că s-a comis o greşeală, dar stewardul german insistase. Menţionarea depozitului de combustibil îl convinsese. La telefon era Frau Ritter, cu o voce ciudat de şoptită

şi agitată:

— N-ar fi trebuit să te sun, dar…

— Ce este?

Convorbirea putea fi ascultată de oricine, chiar de vreun operator plictisit, care înregistra legăturile telefonice.

— Hemmings e aici. Cred că bea – e foarte *sălbatic!*

Cuff se încordase instantaneu. Îl mai văzuse o singură dată pe Hemmings, de la discuţia lor scurtă. Iar pe ea nu reuşise să o mai vadă. În timp ce se ţinea de parbriz, în jeepul ce hurducăia pe drum, încercă să-şi amintească exact ce şoptise femeia. Observase cât de puternic devenise accentul ei german la telefon.

Un lucru era sigur. Hemmings îşi pierduse minţile din cauza unor lucruri pe care le auzise: o posibilă inspecţie a depozitului, făcută de băieţii de la securitate. Dacă era bine manevrat, Hemmings s-ar fi putut descurca. Dar Cuff nu mai era atât de sigur acum.

Zări în depărtare gardul de sârmă al depozitului de combustibil şi mârâi:

— Încetineşte! *Langsam*, la dracu'!

Totul părea normal. Santinela de la poartă ieşi din gheretă şi îşi duse puşca la umăr, cu privirea la jeepul care se apropia. Cuff observă că poarta era închisă şi că nu se zăreau nicăieri muncitori germani. Era limpede că depozitul se afla din nou sub incidenţa regulamentului.

Santinela îşi lovi cu palma puşca.

— Totul e în ordine, domnule!

Cuff privi dincolo de el.

— Unde-i subofiţerul Hemmings?

— Nu ştiu, domnule. Dar locul e închis.

— Atunci, *deschide-l!* Vreau să-l văd. Se uită la marinar şi adăugă încet: Aşa că, mişcă-te o dată, la naiba!

Santinela oftă şi îşi atârnă puşca de umăr. Îi luă mult timp ca să descuie poarta, târându-şi picioarele cât de mult îndrăznea.

Chiar şi de-acolo, Cuff vedea că biroul era închis şi lumina stinsă. În lumina slabă de-afară, oricine dinăuntru ar fi avut nevoie de ceva, ca să poată citi.

Şoferul porni motorul, cu o faţă lipsită de griji şi de expresie – faţa unui om care nu era implicat în problemă.

Zgomotul unei împuşcături, urmat de un urlet, îl făcu pe cel de santinelă să îngheţe, iar şoferul se holbă la poarta deschisă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă un atac.

Urmă o a doua împuşcătură şi apoi linişte.

Cuff îşi desfăcu tocul pistolului de la şold şi scoase revolverul lui mare, Smith & Wesson.

— Ce, ce…, icni santinela.

— Cheamă paza, apoi du-te în spatele casei.

Ştia instinctiv că era casa ei. Aşa trebuia să fie.

Cuff începu să alerge şovăielnic, semiconştient de strigătele santinelei, care-şi chema camarazii.

Văzu uşa întredeschisă şi o lovi cu piciorul, aproape prăbuşindu-se în cameră.

Femeia şedea încovrigată la picioarele scării ce ducea spre camera ei. Îl privi înnebunită, cu părul căzut pe faţă şi cu sânii tresăltându-i în bluză, în timp ce încerca să-şi recapete controlul. Hemmings şedea sprijinit de peretele opus, cu un pistol în mână şi jumătate din cap spulberată. Tapetul era plin de sânge şi de fragmente de os, dar tot ce vedea Cuff, era o scrisoare închisă.

Ea strigă din partea cealaltă a camerei:

— Este adresată soţiei lui, din Anglia. A încercat să intre cu forţa în camera mea. Cred că m-a auzit când ţi-am telefonat. Înnebunise! Striga că îi scrisese soţiei lui, ca s-o roage să-l ierte, dar repeta tot timpul că scrisoarea către căpitanul tău, Meikle, o să te distrugă!

— Ce-ai făcut cu ea?

Erau lucruri pe care trebuia să le afle, şi imediat. În orice secundă puteau sosi ceilalţi. Iar apoi putea să fie prea târziu.

— Am distrus-o.

Cuff văzuse prea mulţi morţi ca să-şi facă griji pentru cel al cărui singur ochi sclipea spre el, de pe oroarea ce fusese cândva faţa lui.

— S-au auzit două împuşcături.

Ea încuviinţă din cap.

— Prima dată a tras în mine. Făcu semn cu mâna tremurând spre o gaură cu margini neregulate de lângă trepte. După aceea…

Cuff se apropie de ea. Dintr-o dată, totul era limpede. Găsi chiar timp să observe că femeia îşi pusese cea mai bună bluză,

cea pe care o purtase atunci când o văzuse prima dată.

— Oamenii de la securitate trebuie să sosească aici în orice clipă, spuse, pe un ton aspru.

Observă cum ochii acesteia se măreau de o nouă teamă, când el se aplecă şi îi rupse bluza, de la umeri la sâni. Femeia încercă să se retragă un pas, dar el o plesni peste umărul gol şi, înainte ca ea să poată scăpa, îşi trase mâna înapoi şi o lovi peste gură.

Ceva păru să explodeze în interiorul ei, şi Cuff o prinse de încheieturile mâinilor, în timp ce ea încerca să se zbată, să-i zgârie faţa, iar de pe buză i se prelingea sânge pe bluza ruptă.

Cuff aşteptă ca femeia să rămână neajutorată în strânsoarea lui zdravănă şi spuse dur:

— Aveai sânge pe mânecă. Nu avea cum să ajungă acolo, din cealaltă parte a camerei. *Tu* l-ai ucis, nu-i aşa?

Ea îşi plecă faţa, iar Cuff îi dădu drumul.

— Trebuia s-o fac. Pentru tine. Pentru noi.

Cuff se aplecă şi îşi ridică revolverul.

Femeia îi urmărea fix fiecare mişcare, aşteptând s-o atace, s-o denunţe santinelelor, care veneau în fugă din spatele casei.

— Nu uita, spuse Cuff. M-ai chemat în ajutor pentru că descoperiseşi ce făcea Hemmings. Eu eram singurul ofiţer britanic pe care-l cunoşteai. Restul va fi *exact* aşa cum mi l-ai relatat mie, ai înţeles?

Cuff se uită la încheieturile lui groase şi la mâinile mari. Îi venea să râdă. Mâinile lui erau ferme ca o stâncă.

— Fă ce spun eu, Hertha, şi va fi bine.

Se întoarseră cu faţa spre uşă când un sergent de armată şi doi poliţişti militari intrară zgomotos în cameră.

Ochii întunecaţi ai sergentului sclipiră în lumina veiozei răsturnate, în timp ce examina totul cu o privire rapidă, iscoditoare.

— Eu sunt Glazebrook, sergent. Frau Ritter m-a chemat la telefon.

Sergentul aprobă din cap şi îşi aplecă faţa la câţiva centimetri de ţeasta zdrobită a mortului.

— Walther P38, de 9 mm. De-aproape.

Cuff observă că unul dintre poliţişti îşi scosese carneţelul şi scria de zor.

Simţi cum hohotul de râs din piept îi revenise. Ca un copoi din Manchester, îşi spuse.

— Numele meu e Thornhill, domnule. SIB, zise sergentul, cu nonşalanţă.

Se uită la femeie şi întrebă:

— A încercat să te violeze?

Ea îşi coborî privirea.

— Nu. El, el…

— Înţeleg.

Sergentul luă scrisoarea de la celălalt poliţist şi o deschise cu degetul.

Cuff văzu cum ochii lui parcurgeau pagina. Dacă femeia se înşelase, şi Hemmings scrisese ceva şi despre el?

Dar sergentul părea satisfăcut.

— Probabil că avea un aranjament, domnule. Cere iertare, şi aşa mai departe. Ridică brusc privirea: Iar Frau Ritter v-a telefonat ca să vă spună că Hemmings intenţiona să se sinucidă, domnule?

— Nu. Voia să o ajut. Sunt singurul ofiţer pe care l-a cunoscut. Mi-a spus că Hemmings auzise că depozitul va fi investigat. Se forţă să zâmbească şi adăugă: Probabil că de voi!

Sergentul ridică din umeri.

— Probabil. Păru să ajungă la o decizie: Îmi voi trimite oamenii aici astă-seară, domnule locotenent… ăăă… Glazebrook.

Se adresă unuia dintre oamenii săi:

— Luaţi cadavrul de-aici şi puneţi pe cineva să cureţe mizeria.

Se uită la femeie, la urma roşie de pe umărul ei, la gura plesnită şi umflată, apoi îşi mută privirea spre gaura de glonţ din perete.

— Aţi fost norocoasă, Frau Ritter. Duceţi-vă şi schimbaţi-vă în ceva mai potrivit, vă rog.

Cuff observă pe faţa ei spaima bruscă, dar ea urcă la etaj fără să privească înapoi.

Thornhill trase un sertar şi apoi îl închise la loc.

— Vom cerceta locul aşa cum se cuvine, mâine. Păcat că a trebuit să sfârşească aşa. Ne-ar fi putut conduce la următoarea verigă a lanţului.

— Ce se va întâmpla cu ea?

Thornhill se întoarse cu spatele, în timp ce câţiva sanitari

militari intrară cu o targă şi câteva folii de cauciuc.

— Aceasta este casa ei, domnule locotenent. Este respectată prin aceste locuri, unii spun chiar temută, dar poate să fie încă foarte utilă, prin faptul că s-a arătat gata să coopereze cu autorităţile.

Cuff simţi un fior de gheaţă. Se uită cum cadavrul, acoperit, în sfârşit, era scos din cameră. Nici măcar nu auzise ambulanţa sosind.

— Ce s-a întâmplat cu soţul ei? Prizonier de război?

Thornhill luă pistolul Walther şi-l puse într-un plic, după care îl întinse caporalului său.

— Nimic de acest fel, domnule. Din câte am înţeles, omul a fost amestecat cu traficanţii la negru locali. Acum vreo optsprezece luni, cred. Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în sus. Într-o noapte, Gestapoul a venit după el. Sfârşitul poveştii.

Cuff se gândi la cele auzite.

— Vrei să spui că femeia l-a vândut?

— Nu spun absolut nimic, domnule. Dar *ea* a rămas aici după aceea, iar oamenii în negru nu au deranjat-o niciodată!

Femeia coborî pe scară din nou, evitând să privească petele întunecate de pe tapet.

Purta o cămaşă curată şi aceeaşi curea de piele, strânsă în talie.

— Am numai câteva întrebări, Frau Ritter, spuse Thornhill şi se uită sugestiv la locotenent. Dumneavoastră nu vă voi mai cere nimic, domnule. Multe mulţumiri pentru că aţi împiedicat o altă crimă. Probabil că ar fi ucis-o, dacă nu şi-ar fi dat seama că dumneavoastră sunteţi la poartă.

Cuff se strâmbă.

— Faci ca totul să sune chiar romantic.

Se duse la uşă, dar femeia îl urmă în seara rece şi umedă.

— Îmi pare rău că am fost dur cu tine, murmură el, din colţul gurii.

Ea păru să nu-l audă.

— Vei veni să mă vezi? Curând?

Cuff îşi coborî privirea spre ea.

— Cât de curând pot.

Se asigură că uşa îl ascundea de poliţiştii militari şi de

sergentul lor iscoditor.

— Dar fii foarte atentă. Nu-ţi schimba povestea, indiferent ce s-ar întâmpla, iar eu te voi susţine. Întinse mâna şi îi atinse sânul. În ciuda celor întâmplate, asta îl excită imediat şi adăugă: Te doresc *chiar acum!*

Femeia îl urmări cu privirea până când acesta trecu de ambulanţă şi de nişte poliţişti militari, apoi se întoarse în cameră.

Scrisoarea lui Hemmings către soţia lui fusese un final perfect. Cealaltă scrisoare a lui către Marina Regală, despre implicarea locotenentului, scrisoare pe care *nu* o distrusese, aşa cum îl minţise pe Cuff, putea să o salveze din nou, cândva.

Thornhill se ridică la intrarea ei şi îi trase un scaun.

— Am trimis după cafea şi, mai târziu, pot comanda ceva de mâncare, dacă doriţi. Se aplecă spre ea, ca să-i studieze gura crăpată. Pot aduce un medic militar să vă trateze asta.

Femeia clătină din cap.

— Voi fi bine. Mulţumesc.

Thornhill văzuse deja raportul despre furtul de combustibil de la acel depozit şi de la alte câteva. Fără asta, în ciuda scrisorii imploratoare adresate de mort soţiei lui, ar fi bănuit că tentativa de crimă şi apoi sinuciderea aveau o cu totul altă cauză. Îşi putea imagina cum locotenentul solid, cu aspect periculos şi cu toate acele medalii pe tunică, ar fi fost plăcut de o femeie atrăgătoare, care era probabil la fel de înfometată de sex ca şi el.

Oftă, în timp ce caporalul intra cu cafeaua şi câteva sandvişuri.

— Oamenii mei vor fi în apropiere, dacă aveţi nevoie de ei, Frau Ritter.

Îşi puse bereta şi, fără vreun motiv evident, îşi aminti de subofiţerul cu faţa întunecată, care venise să-i vorbească despre ofiţerul SS decedat.

Când uşa se închise după el, femeia se întoarse cu spatele la petele de sânge, ce se uscau, şi membrele începură să-i tremure incontrolabil, pentru prima oară. Apoi îşi atinse sânul, aşa cum făcuse el şi cum avea să o facă iarăşi.

O nouă zi. Şi ea reuşise să câştige încă o dată.

Comandorul Meikle ridică privirea de la biroul lui mare şi

întrebă iritat:

— Ce este, Lavender? Sunt foarte ocupat în clipa asta!

Lavender îl privi cu reproş şi apoi se uită la ceas, redevenind Iepurele Alb.

— Este locotenentul Glazebrook, domnule.

Meikle cercetă biroul spaţios – un loc în care putea să lucreze, diferit de spaţiile improvizate şi comunicaţiile nesigure dinainte. Cea mai mare parte a echipamentului fusese instalată după ce fusese schimbat de mai multe ori, până ce el se declarase mulţumit. La una dintre ferestre avea o vedere bună asupra unei peluze îngrijite, unde nişte germani lucrau la răsadurile de flori, iar întinderea sclipitoare a lui Plöner See forma un fundal perfect, cu totul deosebit de Kiel şi de docul lui zdrobit.

— Foarte bine, spuse el. Ar fi mai oportun să termin cu asta.

Glazebrook intră în cameră, aproape atingând cu capul partea de sus a tocului uşii. Părea încins şi furios, dar acest lucru era ceva obişnuit, îşi spuse Meikle.

— Ţi-am cerut să vii…

Cuff îl întrerupse cu grosolănie:

— Tocmai am auzit despre promovarea mea, domnule!

— Da.

Meikle se lăsă pe spate, în scaunul lui nou, folosit iniţial de şeful de stat-major al Marelui-Amiral Donitz.

— Poţi să faci apel împotriva deciziei, bineînţeles.

— Dar dumneavoastră consideraţi că ar fi o pierdere de timp, aşa-i?

Meikle îl privi cu răceală.

— Dacă continui cu această atitudine aici, voi ordona să fii escortat într-o celulă.

Trase spre el un teanc de hârtii şi le răsfoi. Ştia exact ce reprezenta fiecare dintre ele, câte minute şi ore avea să aloce conţinutului lor, dar îi oferea astfel locotenentului masiv timp să se calmeze, să se salveze de o Curte Marţială.

În cele din urmă, Meikle spuse:

— Promovarea dumitale la gradul de locotenent-comandor a fost amânată. S-a întâmplat în multe cazuri. Deşi războiul nu a încetat peste tot, asta a dus la încetinirea şi, în unele cazuri, chiar la oprirea promovărilor temporare.

Cuff se încruntă. Ştia că era înfrânt, o ştiuse din clipa în care primise înştiinţarea oficială de la Amiralitate.

— Ei bine, atunci să-mi daţi o altă navă! izbucni Cuff. Sunt sigur că merit alta după câte am făcut pentru ei.

Meikle se gândi brusc la Marriott. Cum era posibil ca doi oameni care făcuseră atât de multe într-un război atât de solicitant să fie atât de distincţi? Marriott fusese să-l vadă de trei ori, îşi trimisese chiar şi cererea proprie la Amiralitate – pregătit să pledeze în faţa oricui era dispus să-l asculte. Dar nu pentru sine. Doar pentru nava lui. Meikle examinase chiar el rapoartele oficiale. Nu era un marinar adevărat, dar până şi el se minunase că MGB 801 reuşise să rămână pe linia de plutire atât de mult timp.

Prin contrast, Glazebrook nici nu ridicase problema navei sale, ci se gândea numai la propria lui avansare.

— Lucrul în acest grup naval este vital, spuse Meikle. Acum totul pare în regulă şi bine organizat. Dar uită-te dincolo de aparenţe, Glazebrook, şi vei vedea că vine iarna. Căile ferate şi porturile sunt într-o stare groaznică, şi nici toată bunăvoinţa din lume nu poate salva populaţia civilă, dacă nu refacem fluxul de mâncare şi provizii.

Ridică o mână, când Glazebrook vru să-l întrerupă.

— Ai luptat într-un război greu şi i-ai supravieţuit. Dar toate acestea au trecut. Acum trebuie să ne gândim la supravieţuirea altora, indiferent care ar fi opiniile noastre personale.

Secretarul-şef Lavender vârî capul pe uşă.

— E aproape vremea, domnule.

Meikle îşi ascunse uşurarea. Exact la timp, ca de obicei.

— Mi-e teamă că nu mai pot face nimic, Glazebrook. Sperasem că te linişteşti şi îţi vei folosi capacităţile sub conducerea mea.

Îl privi cu calm, ca şi cum ar fi privit faţa unui prizonier, în timpul pledoariei lui finale, la un proces.

— Mai ales după intervenţia ta excelentă de la depozitul de combustibil, când ai salvat o femeie de la moarte şi ai ajutat Poliţia Militară în investigaţiile ei. Foarte lăudabil. Îşi coborî privirea spre jurnal. Dacă rămâi aici, să ajuţi personalul meu, nu văd nici un motiv ca subiectul unei avansări să nu fie ridicat din

nou.

— De către dumneavoastră, domnule?

Meikle aprobă încet din cap.

— Bineînţeles.

— Ei bine, în acest caz, domnule…

Cuff se simţea năucit de noua tactică.

— Aş vrea să încerc.

— Bine, replică Meikle. Se ridică în picioare şi îşi netezi uniforma. Asta e tot?

Glazebrook îşi înghiţi mânia.

— Deocamdată, domnule.

Trecu cu paşi mari pe lângă secretar şi ieşi furtunos din clădire.

— Nu-mi pot imagina ce fel de ofiţer a fost el, de fapt, spuse Meikle mai mult pentru sine. Singurul meu motiv de surprindere este că a primit o comandă!

Secretarul-şef Lavender întrebă cu timiditate:

— Pot să vă ajut cumva, domnule?

Meikle se opri în faţa unei oglinzi şi îşi îndreptă cravata.

— Ofiţerul de operaţiuni de serviciu poate să se ocupe de orice urgenţă apare. Apoi adăugă, distant: Trebuie să mă întâlnesc cu o persoană care e nevoită să facă ceva ce îmi imaginez că este cel mai greu lucru din lume. Îşi aminti brusc de intoleranţa războinică a lui Glazebrook şi completă: Pentru ea, cel puţin.

— Compania navei, *'ţiune!*

Fairfax făcu stânga-împrejur şi salută regulamentar.

— Gata de inspecţie, domnule!

Marriott îl privi direct în ochi.

— Mulţumesc, secundule, replică el. Dă-le pe loc repaus.

Fairfax strigă ordinul, în timp ce Marriott se uita la şirurile de oameni în uniformă pe care ajunsese să-i cunoască atât de bine. Toţi purtau uniformele albastre cele mai bune, cu embleme roşii şi aurii, şi foarte puţine dungi de bună conduită, care arătau dacă un om se comportase bine timp de trei ani la rând. Trei ani de nelegiuiri nedescoperite, cum spuneau veteranii.

Lowes stătea în faţa diviziei principale de marinari, Adair,

mecanicul-şef, în fruntea maşiniştilor şi a mecanicilor lui. De la ofiţerul comandant la cel mai nou recrut erau douăzeci şi nouă de suflete cu totul, acum, după ce Evans îi părăsise.

În port – ceea ce se întâmpla atât de rar înainte de Ziua Victoriei în Europa –, acest gen de rutină în cadrul familiei îi ajutase să-şi continue treaba. Un moment în care erau cu toţii împreună, nu împărţiţi pe carturi sau la posturile de acţiune tensionante, lângă vreo coastă inamică, într-un întuneric de smoală.

Un moment în care să mârâie, să fie sâcâiţi de ofiţerii lor, de subofiţeri şi fruntaşi, dar un moment care, pe ascuns, era preţuit de toţi, pentru că nici un nepoftit nu putea participa la el, cu atât mai puţin să-l înţeleagă.

Dar de data aceasta nu era deloc aşa. Marriott îşi încleştă pumnii şi îi apăsă tare pe pantaloni, ca să se stăpânească. În fiecare zi încercase să nu se gândească la asta, să se piardă în şirul nesfârşit de dispoziţii scrise şi inventare, care făceau parte din formalităţile de predare, chiar şi ale celei mai mici nave.

O săptămână în care privise canoniera cu alţi ochi, ca şi cum ar fi încercat să cumuleze o viaţă în şapte zile. Acum, totul trecuse. Nu mai era vorba de săptămâna următoare, sau măcar de ziua următoare. Era vorba de *acum*.

Îl vânase pe comandorul Meikle şi încercase să-l convingă să obţină o amânare, dacă nu chiar o anulare. Marriott strânsese chiar şi o serie de cereri pe care le făcuse de-a lungul mai multor luni pentru piese de schimb şi pentru o renovare mai prelungită a chilei deteriorate în urma serviciului îndelungat şi fără pauze.

Oamenilor care priveau de pe doc, probabil că nava nu li se părea cu nimic diferită de cea obişnuită, cu excepţia eleganţei deosebite a companiei. Nava lui Cuff trecuse în şantierul exterior cu o zi înainte, ceea ce părea să crească şi mai mult gradul de finalitate al momentului.

Marriott observă pe doc o mulţime de privitori, stând în lumina strălucitoare a prânzului. Unii erau de pe navele din port, iar câţiva, din compania dizolvată a lui Cuff. La un moment dat, zări în spatele mulţimii şapca cu frunze de stejar a lui Meikle, care se afla acolo din motive personale – un simplu spectator, ca şi toţi ceilalţi.

Îşi dădu seama, tresărind, că Fairfax îl aştepta. Voia ca totul să se termine şi, în acelaşi timp, nu voia să înceapă.

Unele feţe de-acolo le văzuse în luptă, cu ochii sclipind în lumina fulgerelor – vocile strigând cuvinte neauzite de încurajare sau ură, în vacarmul care fusese lumea lor. Altele, le văzuse cam prea des la masa vinovaţilor: rănite, inocente, pline de reproş. Erau, îndeobşte, cei mai vinovaţi, ca Scouse Arkright, care stătea acum cu şapca în mână şi cu sticluţa plată de băutură ascunsă în buzunarul pantalonilor largi.

— Îţi pare rău că s-a terminat, Arkright?

Ochii acestuia se îndreptară spre un punct de dincolo de umerii lui Marriott.

— Nici un pic, domnule. Înapoi la Pool, în curând, ei?

Dar ochii lui nu răspunseră.

Telegrafistul Knocker White, omul care le întreţinuse contactul cu speranţa şi ajutorul, care adusese veştile bune ale victoriei, ca şi pe cele ale morţii celor dragi în raidurile aeriene de-acasă. Mai palid decât majoritatea marinarilor, pentru că nu stătea prea mult la soare, ci închis în biroul lui radio. El urma să fi transferat la Secţiunea de Comunicaţii din Plön. Dar, atunci când i se comunicase vestea, spusese:

— O să-mi lipsească copaia asta bătrână, domnule!

Stoker Gilhooly, care participase la atâtea lupte şi bătăi de fiecare dată când cobora pe ţărm, încât nasul şi pleoapele lui erau pline de cicatrice şi vânătăi, îi răspunse lui Marriott cam în acelaşi stil.

— Aş fi vrut să termin pe ea, domnule. Nu să fiu aruncat în vreo cazarmă blestemată!

Aşa că pe el îl aştepta din nou masa vinovaţilor, îşi zise Marriott. Era un bărbat greoi, dar care îşi salvase câţiva camarazi din combustibilul în flăcări, când fosta lui navă luase foc.

Subofiţerul temporar Arthur Townsend îi zâmbi scurt.

— Cred că eu voi primi numirea definitivă, domnule. Ridică din umeri şi conchise: Dar pentru ce? Aşa dichisit, şi nici un loc în care să pot merge.

Micimanul Rae, formidabilul lor mitralior, spuse cam acelaşi lucru. Era, probabil, unul dintre cei mai buni marinari pe care-i cunoscuse Marriott. Un recrut doar pe durata războiului, la fel ca

marea majoritate a celor din Marină la ora aceea, şi un om de care puteai să fii mândru.

Rae fusese curier la o băcănie locală, înainte să se înroleze. Mergea pe o bicicletă, cu un coş cu produse în faţă, pentru cincisprezece şilingi pe săptămână. Nu prea avea de ce să fie fericit să se întoarcă la munca asta.

La capătul liniei, ciudat de potolit era Ginger Jackson, omul pe care, în afară de echipa de pe covertă, Marriott îl cunoştea mai bine decât pe toţi ceilalţi.

— Am aranjat ca tu să vii cu noi, Jackson.

Marriott îi studie trăsăturile familiare, părul roşcat-aprins, ce flutura în briza portului.

— După aceea, vei hotărî tu.

Un zâmbet scurt, dar în acelaşi timp trist.

— Nu vreau în Kentish Town, domnule, nici peste o mie de ani, nu acum, după 801!

Înaintând în lungul celei de-a doua linii, Marriott văzu figurile care-i priveau de pe doc. Evans se afla acolo, aşa cum se aşteptase. Poate că pentru el era şi mai greu? Făcuse parte din companie, fiind omul de care depindeau toate celelalte.

De obicei calm, întotdeauna un om de nădejde, indiferent cât de rea era situaţia. Marriott crezuse o vreme că Evans nu avea deloc sentimente, până într-o situaţie în care nişte obuze-trasoare trecuseră la numai un metru şi ceva pe deasupra covertei, sfâşiind fungile lui Silver ca pe nişte fire de bumbac. Fusese singurul moment în care-l auzise pe impasibilul Evans coborându-şi garda şi dând drumul unui şuvoi de înjurături, într-o franceză cursivă.

Marriott se opri în faţa semnalizatorului-şef Silver. Ca majoritatea celor din postul lui, se afla mereu alături de cei care făceau de cart pe covertă. În bătălie, era la fel de expus şi de vital ca toţi cei din micul centru nervos, unde ecranul protector nu era suficient de gros ca să oprească un glonţ direct, şi cu atât mai puţin un obuz de tun.

— Dar tu, Bunts? Te vei întoarce la cursele de câini, când vei fi demobilizat?

— N-ar fi de mirare, domnule. E un ciubuc la fel de bun ca oricare altul, şi presupun că toţi au nevoie de cineva care să-i

deconecteze. Zâmbi trist şi continuă: Totuşi, îmi vor lipsi băuturile şi bătăile încinse de la ţărm, din Alex.

Fairfax mergea chiar în spatele lui, fără să piardă nimic, participând la fiecare contact, simţind la fel de repede cum acesta se îndepărta.

Examinase întreaga navă, urmat de un ofiţer de la biroul geniştilor. Acesta din urmă se manifesta total dezaprobator, ca şi cum ar fi fost o treabă de rutină, o formalitate iritantă.

Dar, pentru Fairfax, era dezolant şi emoţionant, la fel ca şi aceste despărţiri, căci, chiar dacă lucrau în continuare împreună cât timp rămâneau în Germania, nu avea să mai fie niciodată la fel. Nu mai făceau parte dintr-o companie.

Careul echipajului, spaţiul cel mai mare din chilă, cu excepţia camerei motoarelor, era pustiu. Luaseră cu ei chiar şi pozele, atât de îndrăgite, prinse pe pereţi. Şi totuşi era plin de zgomote şi feţe, de mişcare, de un du-te-vino al umbrelor.

Mesele goale pe care îşi scriseseră scrisorile, îşi făcuseră „şmecheriile“ şi uneori dormiseră, în timp ce puntea era spălată de valuri, în furtună. Biroul telegrafistului, singurul loc în care mai rămăsese o atmosferă de viaţă, dar cu un telegrafist necunoscut din echipajul de traversare, stând pe scaunul metalic al lui White.

În fine, careul ofiţerilor. Şi el foarte gol, fără pahare în „bar“, fără pistoale în rastelul de lângă portretul Regelui, sau unde se aflase acesta.

Oare vasele aveau, cu adevărat, o personalitate proprie? Le păsa şi puteau fi rănite? După toate acestea, Fairfax era sigur de asta.

Se gândi la întrevederea cu comandorul Meikle. Se dusese la noile birouri ale acestuia, toate mirosind a vopsea proaspătă şi a lemn lustruit, cu speranţe mari, după cererea lui de transfer în Marina regulată.

Atitudinea lui Meikle fusese o dezamăgire. Mai mult, el îl făcuse pe Fairfax să se gândească la tatăl lui, un om obtuz, care nu accepta compromisul.

— Ştii ce cred, Fairfax? Cred că ar fi o pierdere pentru timpul şi experienţa ta. Chiar dacă se efectuează un transfer, s-ar putea ca asta să se întâmple doar în viitor, când Marina va reveni la starea ei de toropeală din vreme de pace.

Fairfax fusese uimit de tonul lui morocănos.

— Şi atunci unde vei ajunge? Afară, în frig, fără slujbă şi cu perspective slabe – asta doar dacă nu ai legături cu reţeaua veteranilor. Ai aşa ceva? adăugase el cu duritate. Fără să aştepte vreun răspuns, Meikle încheiase, spunând: Gândeşte-te să urmezi sfatul tatălui tău. Medicina. Întotdeauna vom avea nevoie de doctori buni.

Fairfax remarcă expresia lui Marriott, în timp ce se îndrepta spre el. Ca şi cum ar fi retrăit ceea ce tocmai pierduse.

— Gata, domnule?

Marriott se uită pe lângă el, la privitorii tăcuţi.

— Da.

Un singur cuvânt.

Fairfax se uită la Lowes.

— Continuaţi!

Marinarii se aranjară într-o formaţie nouă, cu faţa spre pupa.

Silver se opri lângă rastelele goale de explozibile de adâncime, cu şapca la picior, în timp ce slăbea fungile stindardului alb. La prova, telegrafistul făcea acelaşi lucru cu pavilionul mic.

Marriott se urcă pe un cheson şi privi peste capetele lor, cu spatele la oamenii de pe doc, ignorându-i.

— Fără discursuri.

Surprinzător cât de răsunătoare era vocea lui, de parcă hărmălaia macaralelor şi a pompelor de pe doc încetase în acel moment final.

— Am făcut multe împreună. Puţini vor afla vreodată cât de multe.

Pentru prima oară, îndrăzni să se uite la feţele lor, acum neclare şi tulburi, aşa încât alţii păreau să le ia locul.

— Îmi veţi lipsi toţi şi îmi va lipsi nava, mai mult decât aş fi crezut. Mai târziu, poate *mult* mai târziu, ea ne va fi alături, indiferent cum şi unde vom ajunge. Noi ne vom aminti de ea – fiecare dintre noi –, şi asta ne va da putere.

Se întoarse scurt spre Fairfax. Pentru câteva secunde simţi că îngheţase, de parcă nu se mai putea mişca sau vorbi.

Cel care stătea acolo şi îl privea, cu ochii umbriţi de şapcă, nu era Fairfax, ci Tim Elliott. Se întorsese. Să participe la acest ritual.

Fairfax văzu cum câţiva oameni se mişcau stânjeniţi şi strigă:

— Gata la prova, domnule!

Marriott aprobă din cap.

— Da. Mulţumesc, secundule. Continuaţi.

Urmară strigătele de *atenţiune*, şi apoi, foarte încet, stindardul şi pavilionul mic coborâră pe catargele lor, sincronizate perfect unul cu celălalt.

— Linişte!

Cei doi nostromi strigară *continuaţi*, şi stindardul dispăru de pe scripetele din vârful catargului.

Marriott auzi o vedetă pornindu-şi motoarele şi ştiu că echipajul de traversare se învârtise în apropiere, aşteptând acel ultim ritual trist – asemenea unor antreprenori de pompe funebre, care urmau să vină şi să facă ultimele aranjamente.

Semnalizatorul-şef Silver se apropie şi salută.

— Iată-l, domnule. Îi întinse lui Marriott micul stindard prăfuit şi adăugă:

— Nu arată îndeajuns câte aţi făcut dumneavoastră, domnule.

Marriott îl luă şi îi răspunse la salut. Apoi coborî de pe cheson şi se îndreptă spre prova.

Nu se uită în spate decât o singură dată. Pe puntea navei erau deja siluete îmbrăcate în salopete, oameni dornici să plece, poate fără să înţeleagă ceea ce făcuseră.

Apoi trecu pe lângă oamenii anonimi de pe doc, fără să vadă pe nimeni, înainte ca Beri-Beri să-i blocheze drumul.

— Am venit cu maşina, spuse el. Hai să mergem undeva să bem zdravăn.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Porniră împreună spre drum, printre grupurile care se împrăştiau, ca să-i lase să treacă. Era totul acolo – curiozitate, indiferenţă, compătimire. Beri-Beri privise şi el, alături de ceilalţi, ştiind cât de greu era momentul acela pentru prietenul său, la fel cum fusese odată şi pentru el.

Aruncă o privire tinerei pe care o văzuse lucrând la Cartierul General, atât de drăguţă cu părul ei negru, prins în coc la spate, şi cu ochii căprui.

Nu o zărise pe doc, decât în clipa în care o auzise suspinând încet, în timp ce privea ultimele ritualuri ale MGB-ului. Când vreo

câţiva germani îi ceruseră să traducă ceea ce spunea Marriott, ea parcă nici nu-i auzise, dar continuase să-l privească pe el. Dacă se gândea acum la acel moment, fata părea că vrea să-i insufle forţa necesară de a trece peste asta.

Fata îl văzu privind-o şi îşi ridică bărbia, pentru a-i arăta că se simţea bine. Dar apoi ochii ei se întoarseră spre Marriott, spunând o cu totul altă poveste.

XIII

Fără teamă sau favoruri

Marriott îşi sprijini cotul pe masă şi se uită afară, pe fereastra din apropiere. Era un birou mic, încă nealocat pentru un scop anume, şi, ca majoritatea celorlalte din Cartierul General al lui Meikle, mirosea a vopsea şi a ceară de podele.

— Nu înţeleg de ce este nevoie să am un şofer neamţ, spuse el, obosit. Ce rost are asta, acum?

Beri-Beri lăsă în jos ziarul şi îl privi cu gravitate.

— Ordinele. Sunt aceleaşi pentru toată lumea.

Trecuseră două zile de când canoniera 801 părăsise Kielul, probabil în ultimul ei drum, iar Marriott încă se simţea rău.

Poate din cauza faptului că Meikle abia îi dăduse răgaz să se instaleze la noul lui Cartier General din Plön. Nimeni nu-l putea contrazice în privinţa asta, îşi spuse Marriott. Meikle în persoană părea să lucreze non-stop.

Se uită la omul care uda nişte flori şi îl văzu ridicându-şi ochii, ca şi cum ar fi simţit că era privit. Oare se gândea la ofiţerii care lucraseră acolo cu numai trei luni în urmă?

Un catarg alb şi înalt, şi o vergă le înlocuiseră pe cele doborâte de un atac final al bombardierelor RAF-ului. Un steag alb, mare, se legăna leneş în briza fierbinte, în timp ce, în vârful catargului, flutura stindardul larg al comodorului Paget-Orme, ca o

nouă dovadă a faptului că acele locuri se aflau acum sub o proaspătă conducere.

Marriott se întoarse la cele şase dosare ale unor foşti marinari germani, care erau disponibili pentru funcţia de şofer. Presupunea că toţi ceilalţi fuseseră aleşi de ofiţeri superiori şi de membri oficiali ai guvernului. Trebuia ca oamenii să fie mai curaţi ca lacrima, să ştie să vorbească bine englezeşte şi să poată conduce toate tipurile uzuale de vehicule militare sau rechiziţionate. Un om din personalul lui Meikle îi explicase scurt:

— Alegerea finală trebuie să-ţi aparţină, bătrâne.

Marriott era de suficient timp în armată, ca să ştie că asta însemna, în traducere, *la fel şi responsabilitatea finală*.

— Au fost verificaţi temeinic. Bineînţeles că nu sunt foşti nazişti sau alţi indivizi de genul acesta. Totuşi, nu poţi fi sigur niciodată. Omul încheiase vesel, adăugând: În definitiv, tu eşti cel care o să ai de-a face cu el!

— Vei fi cu mine o parte din timp, spuse, deodată, Beri-Beri. Aşa că vei avea nevoie de un şofer care să cunoască întreaga zonă Schleswig-Holstein, nu numai împrejurimile.

Acesta era un alt mister, reflectă Marriott. Noua lui sarcină cerea un ofiţer cu certificat de observator şi cu oarecare experienţă la comandă. Un om de pe o navă mică.

Încerca să nu se gândească la acel ultim rămas-bun. La cât de deplasate păreau feţele atât de familiare odată, când trecea acum pe lângă ele, în cazarmă. Exista o tensiune care se exercita şi asupra nervilor lui. Să se trezească în fiecare dimineaţă fără ordinele obişnuite, fără cereri şi penalizări, fără rutina de a conduce o unitate de luptă compactă, în care problemele fiecărui om erau şi problemele lui. Nu crezuse niciodată că-i va lipsi asta atât de mult.

Beri-Beri traversă camera şi se uită la cele şase dosare. Marriott cercetase deja trei dintre ele. Impasibil, atent, retras. Beri-Beri ştia că Marriott nu avea să se înţeleagă cu nici unul dintre ei.

— Încearcă-l pe următorul. Se pare că este, sau *a fost*, soldat de carieră.

Marriott apăsă o sonerie, şi un bărbat înalt şi lat în umeri, îmbrăcat în jacheta „civilă“ de uniformă, atât de familiară acum,

intră şi aşteptă în cealaltă parte a mesei.

Marriott află din dosar că numele lui era Heinz Knecht şi că avea douăzeci şi nouă de ani. Ca şi Townsend, fusese subofiţer temporar, atunci când se anunţase capitularea. Făcea un curs de promovare în Kiel, unde locuia împreună cu tânăra sa soţie şi cu fiica.

Aghiotantul lui Meikle îi mărturisise pe scurt că, după părerea lui, acest Knecht era o alegere îndoielnică. Dosarul explica faptul că fusese membru al partidului nazist, deşi, ca majoritatea militarilor, avusese foarte puţin de-a face cu funcţiile suplimentare. Knecht petrecuse tot războiul pe U-boaturi, cele mai multe în Atlantic, şi era supravieţuitorul unuia dintre ele. Submarinul lui fusese lovit de o încărcătură de adâncime aruncată de un hidroavion nevăzut, când se aflau foarte aproape de casă. Ţinând cont cât de mari erau pierderile în ramura U-boaturi din Kriegsmarine, omul avea mare noroc că se afla acolo.

— De cât timp eşti în acest comandament, Knecht?

Omul corespundea ideii multora despre marinarul german. Părul şaten-deschis, tuns scurt, şi ochii albaştri, deşi neliniştiţi de acel interviu, trădau o urmă de umor.

— Am stat şase luni în Kiel înainte de sfârşit, Herr Leutnant.

Vocea lui era gravă şi pronunţa cuvintele amplu, caracteristică pe care Marriott o recunoştea ca fiind tipică zonei, exact aşa cum se aşteptase.

— Ai răspuns la toate întrebările din dosar.

Marriott nu încercă să vorbească rar sau atent, dar cel numit Knecht înţelegea fără dificultate fiecare cuvânt.

— Vorbeşti corect englezeşte.

— Am vrut să mă descurc bine în Marină, Herr Leutnant, spuse omul, ridicând scurt din umeri. Vedeţi, ne aşteptam să învingeţi. Engleza devenea astfel un mare avantaj pentru promovare.

Marriott îl privi fix. Dar în acei ochi albaştri nu citea nici insolenţă, nici duşmănie.

— Am condus câteva maşini aici, continuă Knecht. Şi sunt un bun mecanic.

Marriott îi aruncă o privire lui Beri-Beri, care se uita într-un ziar în capătul opus al mesei, cu capul sprijinit în mâini. Se îndoia că altcineva şi-ar fi dat seama că acesta adormise rapid.

— Aici scrie că ai fost membru al partidului nazist, Knecht.

Un nor trecu rapid peste trăsăturile neamţului.

— Este adevărat, Herr Leutnant.

Nici unul dintre ceilalţi nu fusese clasificat drept fost nazist. Ei declaraseră că ştiau foarte puţine despre ceea ce se întâmpla în Germania, înainte de capitulare.

— Vorbeşte-mi despre asta, spuse Marriott, liniştit.

Din nou acea ridicare scurtă din umeri.

— Nu este nimic de spus. Am intrat în Marină ca să-mi fac o carieră aici, pe viaţă. Am vrut... Pentru prima dată, căută fraza corectă: Am vrut să reuşesc, aşa că m-am înscris în partid. Cei care spun altceva... Se opri, uitându-se în podea. Pot pleca, Herr Leutnant?

— Ai familie?

Knecht ridică privirea spre el, surprins că interviul continua.

— Avem o fetiţă, Herr Marriott. Numele ei este Friedl. Are trei ani.

Marriott se încruntă.

— De unde îmi ştii numele?

Knecht zâmbi, dar asta îl făcu să pară oarecum trist.

— Eram aici când aţi venit în şantierul naval. În prima zi. Eram lângă cel cu steagul alb. Am văzut şi am auzit totul. Când am auzit de fiul căpitanului von Tripz, am fost curios. Eram aici şi când aţi... Ezită o clipă şi încheie: Când aţi predat nava.

Umărul lui Beri-Beri alunecă de pe masă şi acesta exclamă:

— Cum? Ce-ai spus?

Marriott se sculă de la masă şi întinse mâna.

— Tocmai mi-am găsit un şofer.

Germanul se uită cu ochii mari la mâna întinsă şi apoi pe faţa lui apăru un zâmbet uriaş.

— *Danke sehr*[1], Leutnant Marriott! Surprinzător, îşi şterse faţa cu dosul palmei. *Danke!*

— Prezintă-te aici mâine, şi vom vedea ce tip de Rolls Royce îmi vor da, spuse liniştit Marriott.

Uşa se închise încet şi Beri-Beri spuse:

— Bine. El o să-ţi dea un nou motiv de îngrijorare!

De fapt, era bucuros. O tovărăşie, a oricui, era ceea ce-i

---

[1] Mulţumesc mult (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

trebuia în primul rând prietenului său. Se gândi la fata cu părul negru şi se întrebă dacă era cazul să menţioneze că şi ea fusese pe doc. Dar se hotărî să tacă.

Ieşiră împreună din biroul deprimant şi traversară o porţiune acoperită cu iarbă, în umbra stindardului larg al lui Paget-Orme. Acolo exista o plăcuţă care proclama că acel loc era numit *dunetă*, aşa că salutară amândoi.

Beri-Beri chicoti.

— Întotdeauna poţi să-ţi dai seama când e Marina Regală în preajmă. Dacă se mişcă, salută, dacă nu, vopseşte-l în alb!

Urcară treptele noii popote şi se opriră să-şi agaţe şepcile alături de celelalte.

În clipa aceea, Marriott se uită la uşile deschise, unde ceilalţi ofiţeri stăteau la bar, dar nimeni nu vorbea. Era ca şi cum ar fi surzit brusc.

Apoi, în timp ce vacarmul vocilor izbucnea din nou, Meikle ieşi din cameră şi îşi luă şapca.

— Mi-e teamă că aţi pierdut anunţul meu, spuse el. Privirea lui trecu de la Beri-Beri la Marriott şi se opri asupra acestuia: Tocmai a fost verificat de cei de la Operaţiuni. Astăzi, forţele aeriene americane au aruncat o bombă atomică asupra oraşului japonez Hiroshima.

Marriott încercă să înţeleagă. Nu era niciodată sigur ce implicaţii aveau ştirile.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Meikle şterse praful de pe borul şepcii cu mâneca, înainte de a răspunde:

— Oraşul a fost distrus în totalitate. Nu a mai rămas nici o cărămidă în picioare, nu se aşteaptă să existe supravieţuitori. Se îndreptă spre cealaltă uşă şi inspiră adânc, ca pentru a scăpa de acea veste. Asta înseamnă, domnilor, că, foarte probabil, războiul s-a încheiat.

Marriott şi prietenul lui rămaseră tăcuţi câteva secunde, după ce Meikle dispăruse.

— E greu să accepţi aşa ceva, aproape imposibil, la naiba! spuse apoi Marriott.

Din popotă se auziră urale.

— Trebuie să fie noii sublocotenenţi care au sosit ieri din

Anglia, zise Beri-Beri. Nu au auzit niciodată un foc de armă şi acum sunt cu toţii *gata de orice!*

Marriott se uită la trăsăturile lui frumoase, la părul decolorat de soare, care de obicei ieşea de ambele părţi ale şepcii, ca nişte aripi. Genul de faţă pe care o remarcai – tânără, dar pe cale să îmbătrânească.

— Nu vor sta nici o clipă pe gânduri, aşa-i? spuse Beri-Beri. Dacă era Londra, sau bătrânul meu Winchester?

Vorbea cu atâta furie şi amărăciune, încât Marriott abia îi recunoştea vocea.

— Şi trebuia să fie nişte aliaţi ai noştri cei care au folosit o astfel de armă, nu? Îşi smulse şapca de pe cuier, zicând: Hai să ne plimbăm. Dacă intrăm acum acolo, cred că voi ucide pe cineva!

Marriott îşi potrivi pasul cu al lui, în timp ce mergeau pe o alee lată de pietriş.

Unii aveau să aclame veştile, ca pe o justiţie brutală, ca pe o pedepsire a inamicului, care arătase atât de puţin respect faţă de regulile războiului. Americanii puteau să pretindă că merita, măcar pentru a preveni moartea altor marinari şi infanterişti marini de-ai lor, în Pacific, pe măsură ce eliberau fiecare insulă aflată sub ocupaţie japoneză cu baioneta şi aruncătorul de flăcări.

Marriott se aşteptase cumva ca Beri-Beri să facă parte din prima categorie. El fusese în Orientul Îndepărtat şi în Birmania, şi îşi pierduse vasul în luptă. Dar comparaţia lui clarvăzătoare dintre oraşul său natal şi un loc până atunci necunoscut, numit Hiroshima, îl mişcă mai mult decât putea spune.

Ajunseră la marginea lacului mare, şi Beri-Beri îşi scoase pipa uzată şi înnegrită, aşteptând ca Marriott să scoată punguţa de tutun.

— Vom face asta şi când vom fi bătrâni. Beri-Beri îşi protejă pipa cu mâinile şi aprinse o flacără deasupra tutunului, ca un adevărat marinar. Apoi spuse brusc, ca şi cum nu ar fi vrut să-şi ofere timp să se răzgândească: Ai făcut multe pentru mine, Vere, de-a lungul anilor.

Marriott strânse în pumn pipa neaprinsă, urmărind schimbarea dispoziţiei prietenului său.

— Şi tu ai făcut pentru mine.

— Poate. Dar războiul s-a terminat, în sfârşit. Ceva ce ştim că

trebuia să se întâmple, dar încă nu putem să acceptăm. Noi am fost norocoşi.

Îşi muta privirea spre decoraţiile lui Marriott.

— Şi nu mă refer la chestia cu Băieţii Gloriei.

— Ştiu asta.

Marriott se uită la apa sclipitoare care se întindea la nesfârşit, dincolo de copacii înalţi.

— Toţi băieţii care au murit. Alţii care sunt în spital chiar acum şi probabil că îşi doresc să fi murit. Acest soi de noroc.

Beri-Beri aprobă din cap.

— Eu simt că am primit asta cu un anumit motiv. Nu pentru că am câştigat *războiul*, ca răsplată, ci ca un fel de a doua şansă. Zâmbi brusc. De aceea, mă voi duce la pescuit când voi fi demobilizat. Un labrador, sau poate doi, asta-i tot ce-mi trebuie.

— Nu o fată?

— Hmm, poate mai târziu. Se opri o clipă şi apoi spuse liniştit: Fata aceea de la Cartierul General era pe doc, când ai predat nava.

Se simţea ca şi cum ar fi trădat încrederea cuiva, dar, dintr-o dată, ştiu că făcuse ceea ce trebuia.

Marriott îl privi fix.

— Abia dacă am vorbit cu ea. Dar ea e nemţoaică şi…

Beri-Beri ridică o sprânceană.

— Mă uimeşti. Contează asta?

— Altceva am vrut să spun. Oricum, de ce naiba i-ar păsa?

— Nu ai mai întreba, dacă ai fi văzut-o. Era cu tine şi numai cu tine, în acea zi. Nu te-aş minţi în privinţa asta, şi tu ştii. Îl bătu pe umăr. Haide să mergem la popota Gărzii şi să bem un păhărel sau două. Îi aruncă o privire prietenului său şi adăugă cu blândeţe: Apropo, se numeşte Ursula.

Aşa cum se aşteptase Marriott, în popotă, atmosfera nu era mai amestecată ca de obicei. Discuţiile despre Bombă şi despre felul în care totul fusese ţinut secret, până când devenise o realitate teribilă, arseseră şi se stinseseră ca un foc de pădure.

Locotenent-comandorul Arthur Durham stătea într-un colţ, cufundat într-un exemplar din *The Times*, pe care-l obţinuse printr-o sursă particulară. Îi ascultase cu o ureche pe tinerii ofiţeri

argumentând pro şi contra meritelor atacului american asupra oraşului japonez, dar, după părerea lui, mulţi erau mai preocupaţi de sfârşitul războiului şi de întoarcerea lor acasă, şi nu de modalitatea în care se ajungea la asta. Totuşi, atenţia lui era îndreptată, în principal, asupra preţurilor de închidere de la bursa de acţiuni, ca de obicei.

Cuff stătea lungit într-un fotoliu adânc, la jumătatea celui de-al optulea gin, simţindu-se mult mai liniştit ca în ultimele zile. SIB-ul îşi încheiase investigaţiile, şi depozitul de combustibil fusese predat unui locotenent din ramura de aprovizionare. Un tânăr neliniştit, care – Cuff avusese grijă să afle – avea datorii mari. Un contact *foarte* potrivit, hotărâse el.

Apoi mai era Hertha Ritter. O revăzuse şi spera să o viziteze a doua zi, după ce depozitul era închis. Cuff cunoscuse tot felul de femei în viaţa lui agitată de marinar, chiar şi înainte de asta. Dar Hertha era mult deasupra lor. Orice făcea el, oricât de mult încerca să o domine, femeia reuşea să-i răspundă cu o pasiune sexuală atât de deplină, încât, de cele mai multe ori, rămânea extenuat. Apoi, după câteva minute, ea începea din nou să-l aţâţe, până când cerşea îndurare.

Hertha avea nişte prieteni în oraşul din apropiere, care puteau să-i ajute în afacerile pe care şi le propuseseră. Căutau să fie de două ori mai prudenţi acum, şi ar fi fost o nebunie să permită prea multor străini să se implice.

Răsuci capul atunci când locotenent-comandorul Durham spuse, peste gălăgia generală:

— Ai citit asta?

Cuff era sătul să-i asculte pe acei nepricopsiţi certându-se în legătură cu japonezii şi bomba atomică. Cui îi păsa? El avea alte lucruri la care să se gândească. Sfârşitul războiului însemna că nu mai primea încă o jumătate de dungă şi că avea să ajungă în viaţa civilă, ca toţi ceilalţi. Oricum, japonezii se aşteptau la asta, aşa încât ce conta?

— Aici, în *The Times*? continuă Durham.

Cuff rânji şi înghiţi restul ginului din pahar.

— Nu e genul meu de fiţuică, bătrâne!

Durham îi aruncă o privire peste ochelarii lui cu rame de corn. Iar e beat, îşi spuse el cu tristeţe.

— Tu vii din York, aşa-i? Probabil că-l cunoşti pe individul ăsta. Charles Glazebrook de la Glazebrook Engineering…

Cuff era gata să se înece.

— Dacă-l cunosc? E blestematul de taică-meu! Ce-a mai făcut acum, a intrat la puşcărie?

Durham râse.

— Nu prea. Noul guvern laburist vrea să-l înnobileze!

Cuff luă ziarul şi aşteptă ca privirea înceţoşată să i se limpezească.

— Nu-mi vine să cred, la dracu'!

Şi-l închipui pe tatăl lui. Era pe jumătate cât el, imaginea perfectă a nordicului cu cap de porc. Numai bere şi ogari.

— Isuse, e ignorant ca un rahat! exclamă Cuff. Probabil că a făcut câteva favoruri cuiva!

Un alt locotenent-comandor, de data asta un ofiţer de carieră, spuse tăios, cu severitate:

— Controlează-ţi limbajul în popotă!

Cuff se gândea încă la ştire.

— Poţi să mă pupi în dos!

Ofiţerul sări în picioare şi se apropie cu paşi mari de locotenentul tolănit pe scaun.

— *Ce*-ai spus?

Cuff îşi concentră privirea asupra lui.

— Acum, când te văd mai de-aproape, îmi retrag oferta!

— Spurcatule…

Durham se ridică şi se aşeză între ei.

— Nu uitaţi un lucru. Vocea lui era calmă, dar cuvintele muşcătoare: Asta este şi casa mea, până când scap de uniformă pentru totdeauna. Aşa că purtaţi-vă ca lumea. Acolo sunt nişte stewarzi germani. Nu le risipiţi toate iluziile.

Cineva râse, şi zgomotul vocilor năvăli asupra micului grup ca valurile pe o stâncă.

Cuff aprobă din cap, în timp ce celălalt locotenent-comandor se îndepărta.

— S-a dus să se plângă la Meikle, presupun, spuse el, chicotind. Aveţi dreptate, domnule, vă înţeleg punctul de vedere. Fără resentimente. Şi mulţumesc că mi-aţi spus de tatăl meu. Clătină din cap. Totuşi, n-o să se schimbe niciodată.

Aproape putea să-l audă pe „bunul Charlie Glazebrook“, stând la Royal York cu amicii lui, făcând afaceri şi promiţând sprijin soldaţilor întorşi acasă. *Aye, nimic nu e prea bun pentru băieţii noştri*, mai ales dacă asta îl ajuta să-şi umple buzunarele, la fel cum făcuse războiul.

Brusc îl izbi un alt gând. Era posibil ca tatăl lui să vândă firma, sau să facă altceva prostesc cu banii.

Trebuia să discute cu cineva despre asta. Şi exista un singur om în care putea să aibă încredere. Se uită la ceas. Era posibil chiar ca ea să-l aştepte.

Se ridică nesigur în picioare şi se îndreptă, clătinându-se, spre uşă.

Unul dintre sublocotenenţii nou-sosiţi spuse:

— Isuse, ce tip îngrozitor!

Sublocotenentul Gilmour, care-i cunoscuse pe Marriott şi pe majoritatea celorlalţi care se tot perindau pe la Cartierul General, replică:

— În locul tău, aş vorbi mai încet, amice.

Tânărul se întoarse spre el şi întrebă înfierbântat:

— De ce aş face-o?

— Pentru că el a ucis mai mulţi oameni decât ştii tu după numele mic!

Noul sublocotenent se încruntă.

— Dar asta a fost în război.

— Nu, micul meu prieten, acesta a fost Cuff Glazebrook. Până şi oamenii lui spun acelaşi lucru despre el. A făcut asta din plăcere. Aşa că ai grijă!

Sublocotenentul Lowes intră pe uşă şi căută un scaun într-un colţ, unde putea să stea ascuns de ceilalţi, la adăpostul unui palmier uriaş. Simţea o nevoie teribilă să bea. *Avea nevoie* să bea. Venise la popotă gândindu-se încă la scrisoarea pe care o primise de la mama lui. *Dragă Johnnie* – acel început îi încălzise întotdeauna inima. Acum, cuvintele îi rămăseseră în gât, iar când un popotar german apăru lângă scaunul lui, abia reuşi să comande ceva de băut.

Ea urma să se căsătorească tocmai cu bruta cu care dăduse ochii în noaptea aceea îngrozitoare. Să se culce cu el. Să-i permită lui să-i facă tot felul de *lucruri*. *Oh, Dumnezeule!*

Se înroşi şi coborî privirea când unul dintre ofiţerii de la o masă alăturată se întoarse şi se uită la el.

Îl trata ca pe un copil, cum a făcut întotdeauna. Iar acum, nu îşi dădea seama cum ar fi putut să facă ceva fără ea. Dacă… îşi imagină o scenă în care alerga în vechea lor casă şi îl împingea pe bărbatul acela pe scări, aruncându-i şi uniforma în urmă. Fu gata să izbucnească din nou în plâns. Bruta aceea l-ar fi putut face praf cu o mână!

Popotarul îi aduse un Horse's Neck, aşa cum îl văzuse bând pe Marriott.

— Încă unul, te rog!

Voise să aibă o voce sfidătoare, ca a unui om de lume, dar se auzi doar o şoaptă disperată.

Dintr-o dată, se gândi la Ginger Jackson, care dăduse peste el întâmplător în acea dimineaţă. Împreună cu încă unul dintre ofiţerii mai mici în grad din comandamentul lui Meikle, Lowes era angajat în subordinea ofiţerului de gardă, fie la porţile principale, fie făcând ronduri pe ţărm şi la posturile de santinelă. Jackson îl întrebase dacă avea nişte ţigări în plus pentru schimb. Lowes se gândise din nou să-i spună că se terminase, când în minte îi apăru iarăşi mama lui. Nu avea de gând să-i mai dea cupoane gratuite. Dacă intenţiona să se mărite cu ticălosul acela, atunci putea să se ocupe el de tot ce avea ea nevoie!

Ginger Jackson păruse surprins de graba cu care îi dăduse ţigările şi trecuse apoi la scopul adevărat al acelei întâlniri „accidentale“ cu Lowes.

„Tipul care mă ajută cu aranjamentele, domnule, ne-a cerut să ne întâlnim cu cineva foarte special.” Făcuse o pauză, urmărind ochii tulburaţi ai lui Lowes. „E vorba de o doamnă, o contesă, nici mai mult, nici mai puţin. Are o mulţime de legături preţioase, bijuterii, nu prostii.“ Lowes aşteptase. „Ce mă interesează asta pe mine?“ Ginger Jackson fusese gata să izbucnească în râs. „Ei, domnule! Asta e diferenţa! Un ofiţer şi un adevărat gentleman, ca dumneavoastră, e genul de tratament cu care a fost ea obişnuită, cineva din clasa ei!“ Lowes hotărâse să ignore ideea.

Acum, după ce băuse cel de-al doilea Horse's Neck şi următorul era pe drum, se răzgândi. *Le arăt eu lor. Tuturor – lui Fairfax, cu al doilea inel al lui, lui Marriott, care mă tratează ca pe*

un copil, ca şi mama mea, şi brutei care mi-o ia... Îşi opri gândurile învolburate. Ce a vrut să spună cu asta? Brusc, se simţi stânjenit şi ruşinat, şi se ridică, fără să mai aştepte băutura următoare.

Da, o să le arate el.

În popota mare, care era folosită de cei cu grade inferioare lui, Ginger Jackson se îndreptă vesel spre o masă plină de bere şi le zâmbi, liniştitor, lui Rae şi lui Craven, care păreau să pună la cale o noapte de beţie.

Craven îl privi îngrijorat, cu ochii înroşiţi.

— Ei bine, ce-a spus?

Rae se uită la ceasul lui cel nou, o adevărată frumuseţe, cu o montură de diamante mici în jurul cadranului.

— Da, Ginger, cum a reacţionat Albă ca Zăpada?

Ginger îşi plesni mâinile şi zâmbetul lui se lărgi.

— Totul e aranjat. A muşcat momeala, prieteni! Nu ştiu ce le-au pus în băuturile din popotă, dar bravul nostru domn Lowes e gata să-şi facă partea lui de treabă!

Craven aprobă morocănos din cap.

— Aşa să ne ajute Dumnezeu pe toţi!

Ginger se încruntă la el.

— Nu mai fi atât de afurisit de sarcastic, Bill. Oskar nu ne-a lăsat baltă. Dacă el a spus că fufa asta e de nădejde, contesă sau ce-o fi, la naiba, atunci mie îmi convine. Ai înțeles?

Rae zâmbi leneş.

— Poate că ea are destul să ne dea la toţi!

Secţiunea operativă a lui Meikle era întunecată, cu excepţia unei singure lămpi de birou, când Fairfax veni de la popotă. Un mesager ridică privirea din hârtii şi spuse:

— Comandorul Meikle vă aşteaptă, domnule.

Omul îi făcu semn spre biroul mare, pe sub uşa căruia se vedea o dungă de lumină.

Fairfax era gata să se culce, după o cină zgomotoasă, în care se discutase pro şi contra referitor la meritele şi grozăviile Bombei, şi la implicaţiile acesteia. Unele bonuri de plată aveau să fie foarte mari, îşi spuse el, iar asta ar fi putut să trezească atenţia primului locotenent, dacă nu chiar şi pe-a lui Meikle.

Îşi îndreptă jacheta, sperând că gulerul stătea încă apretat. Nu se mai pomenise să fie chemat noaptea, atât de târziu. Veştile rele puteau să aştepte întotdeauna, aşa că trebuia să fie ceva legat de cererea lui.

Bătu la uşă şi îl auzi pe Meikle spunând:

— Intră.

Era aşezat la biroul lui uriaş, cu părul neobişnuit de răvăşit. Iar atunci când ridică privirea, părea foarte obosit.

— Ah, da, Fairfax. Ia loc, te rog.

Şi asta era neobişnuit.

— Am trimis un raport comodorului despre tine, pentru aprobare. Va trebui să ai răbdare. Mai ales acum, când războiul aproape că s-a terminat. Cred că japonezii au făcut primii paşi privind condiţiile predării, dar totul este foarte vag.

Fairfax încercă să ascundă dezamăgirea pe care i-o produsese Meikle – în definitiv, acesta se oferea să-l ajute. Cel puţin aşa părea. Atunci de ce trimisese după el?

Meikle îl privi examinator.

— Un locotenent, chiar şi un *locotenent temporar*, trebuie să se aştepte să primească tot felul de sarcini, mai ales într-un teritoriu preluat de curând de la inamic.

— Da, domnule.

— Unele dintre ele sunt dure, mai dificile decât altele. Dar ele trebuie tratate la fel de către forţele de ocupaţie, şi să se *vadă* că sunt tratate fără teamă sau preferenţial.

— Am înţeles, domnule.

Cât de nepotrivit sunase răspunsul lui.

— Două persoane deportate, mai exact nişte polonezi, au fost arestate şi acuzate de furt şi tentativă de crimă.

Fairfax observă cum una dintre mâinile lui Meikle se mişcă şi aranjează nişte foi, ca şi cum ar fi acţionat din proprie voinţă. Unde voia să ajungă cu toate acestea?

— Au fost declaraţi vinovaţi de către un tribunal militar la Lübeck şi condamnaţi la moarte. Îl aţinti cu privirea. Execuţiile vor fi duse la îndeplinire de plutonul de execuţie, săptămâna viitoare. Tu vei comanda una dintre ele.

Fairfax se trezi în picioare, simţind brusc un fior rece, în ciuda căldurii nopţii.

— Este un ordin, domnule?

— Poţi cere să fii înlocuit. Asta e tot ce-ţi pot spune. Numele tău a fost selectat în secret. Dar mă tem că refuzul de a îndeplini o îndatorire neplăcută *nu* ar rămâne secret prea multă vreme.

— Am înţeles, domnule.

Se simţea rău şi voia să iasă din cameră.

— Mă îndoiesc, Fairfax. Dar aici nu se poate realiza nimic, fără menţinerea legii şi a ordinii. Faptul că victima a fost un german, iar atacatorii nişte oameni dintr-o ţară oprimată nu trebuie să conteze, dacă vrem să reuşim.

— O *femeie*, domnule?

Meikle zâmbi glacial.

— Îţi pătează onoarea, aşa-i?

Sună, şi acelaşi mesager apăru ca tras de-o sfoară.

— Poţi pleca, Fairfax. Să fii pregătit.

Fairfax ieşi din cameră şi începu să meargă încet, prin umbrele adânci. Care era diferenţa? Văzuse oameni murind în bătălie, cu mult curaj sau urlând de groază, până ce moartea le oferea uşurarea. Se spunea că muriseră mii la Hiroshima, şi că urmau şi alţii, dacă lucrurile erau adevărate.

Aşa încât, ce mai conta un om? Era vinovat.

Încercă să se gândească la spusele lui Marriott, atunci când îi vorbise despre o carieră în Marină. *Să facă orice pentru asta*.

Asta voia mai mult decât orice. Oare era suficient?

Ofiţerul de operaţiuni stătea cu braţele la piept şi cerceta harta de perete uriaşă, care înfăţişa în detaliu Comandamentul Schleswig-Holstein. Epave considerate suficient de sigure pentru navigaţia obişnuită, epave ce aşteptau recuperarea sau distrugerea, câteva câmpuri de mine rămase. Murdăria nesfârşită a războiului.

Marriott nu mai fusese până atunci în camera principală de operaţiuni, şi îl izbi eficienţa ei tăcută. Simţea că în spatele acestei caracteristici se afla mâna lui Meikle, deşi lăsa impresia că exista acolo de ani de zile.

— Vei merge la Flensburg pe drum, spuse comandorul. Acolo vei contacta secţiunea operativă locală, care se va ocupa de tine. Este vorba de o navă ce trebuie remorcată în Baltica pentru

sabordare. Probabil că e prima dintr-un şir lung, dar, fiind vorba de o remorcare, nu putem aştepta ca vremea să se schimbe şi să devină nefavorabilă. Aruncă o privire spre lumina soarelui ce pătrundea prin ferestre. Ştii cum e Baltica. Frumoasă acum, dar, o dată cu trecerea verii, devine cu adevărat infernală. Îl privi cu atenţie şi adăugă: Am auzit că eşti un navigator bun. Cei de pe navele mici aşa sunt, de obicei.

— Sunt obligaţi să fie, domnule, zâmbi Marriott. Pot să întreb de ce trebuie sabordată atât de departe, domnule?

— Poţi, dar oficial este secret. Armata a descoperit câteva depozite cu gaz otrăvitor, probabil o fabrică mare, dar care nu a fost folosit niciodată, slavă Domnului! Tatăl meu a luptat în războiul trecut. A fost gazat în Flandra şi nu şi-a mai revenit. A murit tuşind, pe vremea când eu eram la şcoală.

Marriott îşi aminti navele tăcute şi pustii pe care le văzuse la Flensburg. Şi atunci i se păruse că aveau un aspect sinistru. Acum, când ştia ce conţineau, nu mai era surprins.

— Este depozitat corect, spuse comandorul. N-ai de ce să-ţi faci griji. Locotenentul Kidd e acolo, acum, şi supraveghează pregătirile. Cred că sunteţi prieteni!

Marriott nu apucă să răspundă când un semnalizator de la unul dintre telefoane acoperi receptorul cu mâna şi strigă:

— Pentru dumneavoastră, domnule!

Comandorul se încruntă.

— Am spus să nu fiu deranjat până…

— Este un NOIC, domnule.

Ofiţerul îi aruncă o privire rapidă lui Marriott.

— În cazul acesta…

Luă telefonul, dar, în afară de a se prezenta, nu mai spuse nimic. Puse receptorul la loc şi i se adresă semnalizatorului:

— Trimite un mesager la Operaţiuni. Vreau să vină toată lumea aici. Chiar în clipa asta.

Se trase într-o parte, unde nu puteau fi auziţi, şi îl privi pe Marriott, cu o faţă brusc obosită.

— Ce este, domnule? Veşti rele?

Comandorul nu răspunse direct, ci se duse să deschidă o fereastră. Mai târziu, Marriott avea să-şi amintească totul foarte limpede. Era ca atunci când Meikle inspirase adânc, în faţa

popotei.

— Se pare că au decis că una nu era suficientă. Au aruncat o a doua bombă atomică, asupra oraşului Nagasaki. Exact acelaşi rezultat. Totul a fost ras de pe faţa pământului, dintr-o singură explozie. Îşi încleştă pumnii. Este odios! Nu suntem mai buni decât cei care au greşit faţă de noi! zise el. Păru să-şi recapete controlul şi adăugă: Poţi pleca, Marriott. Încercă să zâmbească. Treaba merge mai departe. Ca şi cuptoarele de pâine, noi nu închidem niciodată.

Marriott porni pe unul dintre coridoarele nou-zugrăvite, atât de luminos, încât părea un hol al oglinzilor.

Câţiva germani, care purtau încă uniforme navale, lucrau cu nişte cabluri, dar abia îşi mişcau mâinile şi îl priviră cu oarecare teamă, în timp ce trecea.

Aflaseră. Cum se putea aştepta cineva să poată fi ţinute secret prea mult timp ceva ca Hiroshima şi locul acela numit Nagasaki?

Simţea asta când trecea pe lângă uşile deschise ale birourilor. Înăuntru, văzu un subofiţer semnalizator stând cu mâinile împreunate şi uitându-se fix la o plantă pe care cineva o pusese pe biroul lui. Era posibil să se roage, ţinând cont de indiferenţa faţă de tot ce se întâmpla în jurul său. Trecu pe lângă o altă uşă, marcată SDO, unde toate maşinile de scris şi teleprinterele se opriră, ca la un semnal tăcut. *Acum ştiau cu toţii*.

Se deschise o uşă aflată în capătul opus al holului, faţă de biroul lui Meikle, şi *ea* ieşi pe coridor, încruntându-se când un dosar alunecă din grămada pe care o căra. Marriott se aplecă şi îl ridică. Observă că era surprinsă şi că îl recunoscuse.

— Îmi… îmi pare rău, Herr Leutnant.

La capătul coridorului era o despărţire, ca o literă T mare, unde el trebuia să o ia la stânga, iar ea la dreapta, spre noul ei birou.

Marriott puse dosarul sub braţ şi zise:

— Îl duc eu.

Merseră împreună, şi el îşi dădu seama cât de stângaci îl făcea să se simtă. Urmau să se despartă. În definitiv, era doar un vis.

— Mi-a părut rău când am auzit de nava ta, zise ea, liniştită.

Am început să înţeleg astfel de lucruri. Înainte... Ridică din umeri: Este altfel, nu-i aşa?

El nu înţelese ce voia să spună.

— Ai fost acolo?

Tânăra îi întâlni privirea, cu nişte ochi foarte luminoşi.

— Da. Mi s-a părut trist.

— Mă duc la Flensburg.

Ea îşi îndepărtă privirea, brusc stânjenită.

— Ştiu, Herr Leutnant. A trebuit să traduc anumite detalii.

Se opriră amândoi, şi tânăra îl privi peste grămada de dosare de carton.

— Copilului i-a plăcut ciocolata?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Şi e fetiţă.

Din nou acea ridicare din umeri, care părea să mişte inima lui Marriott.

— Nu e obişnuită cu un astfel de lux.

— Mă bucur.

Trebuia să spună ceva.

— M-am întrebat dacă am putea sta de vorbă cândva. Ştiu că te-am supărat mai înainte, nu am vrut...

Tânăra nu răspunse direct.

— Vei pleca în curând acasă, în Anglia, aşa-i?

— Poate. Nimic nu e bătut în cuie, încă.

Ea zâmbi, cu nişte dinţi foarte albi pe faţa bronzată.

— Foloseşti expresii pe care nu le cunosc!

— Vorbeşti perfect englezeşte.

— Mulţumesc. Încerc. Am nevoie de o slujbă.

— Din cauza familiei?

Tânăra privi pe lângă el, cu ochii umbriţi.

— Tata e dat dispărut, undeva în Rusia, au spus. La fel şi fratele meu. Nu am mai primit veşti. El nu şi-a văzut niciodată fetiţa. Niciodată.

Marriott o atinse pe braţ, dorind să o ajute.

Deci nu era copilul ei. Chiar dacă ar fi fost... Mintea i se învârtea.

— Poate că reuşim să ne întâlnim când mă întorc.

Ea îl privi din nou.

— Nu sunt sigură, Herr Leutnant.

Locotenent-comandorul Durham, cu ochelarii ridicaţi în creştetul capului său chel, trecu pe lângă ei. Încercă să spună ceva, dar renunţă. Ei nu-l văzuseră. Să fi fost fata de care nu-i vorbise Marriott în călătoria spre Swinemünde?

— Atunci când vei pleca de-aici, ei vor spune anumite lucruri… zise tânăra încet.

— Nu trebuie neapărat să fie aşa.

Îi simţea căldura atât de aproape, simţea parfumul părului ei prins în coc. Şi tot timpul fata se îndepărta de el.

Se deschise o uşă, şi vocea lui Meikle ajunse la ei, tăioasă:

— Unii au de lucru, Marriott, chiar dacă tu nu ai! Credeam că eşti în drum spre Flensburg.

Privirea lui trecu iute de la unul la celălalt.

— Cred că ai auzit veştile!

Marriott puse dosarul peste celelalte şi o privi plecând pe coridorul opus.

— Da, domnule, am auzit.

— Sper că ştiu ce fac, dând drumul acestei grozăvii în lume!

Se uită în jur când se auzi o uşă trântindu-se.

— O fată foarte utilă. Studentă la engleză, înainte de a fi recrutată. Cea mai bună translatoare pe care o am în clipa de faţă.

— Îmi vorbea despre familia ei, domnule.

— Presupun că asta intră la partea cu *în cadrul îndatoririlor de serviciu*, da? Îl privi pe Marriott în ochi şi adăugă: Familia ei are un gen de han, o *Gasthaus* [1], în Eutin. Un orăşel destul de mic, din câte am văzut. Se uită la ceas. E ora şedinţei. Îl privi din nou pe Marriott. Şterge-o la Flensburg. Pune toate astea pe un raft şi uită. În timp ce se îndepărta, strigă: Am văzut că l-ai ales pe Knecht ca şofer. Ştiam că aşa o să faci. Este exact stilul tău.

Marriott coborî treptele şi se uită la cer. Poate că Meikle avea dreptate. Să uite.

Îl găsi pe Heinz Knecht aşteptându-l lângă vehiculul pe care-l primiseră. Îşi începuse viaţa ca maşină a Wehrmachtului, destul de arătoasă la exterior, cu roata de rezervă pe capotă, şi cu un strat nou de vopsea, peste care scria cu litere albe, pe ambele

[1] Pensiune, han (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

părţi: MARINA REGALĂ. Dar interiorul era dezolant şi neprimitor, cu nişte scaune simple, din şipci. Categoric, nu se compara cu Mercedesul lui Beri-Beri.

Knecht îl privi vesel.

— Poate că primim una mai bună data viitoare, Herr Leutnant!

Părea foarte proaspăt şi curat, cu pielea strălucind, ca şi cum abia făcuse duş.

Se gândi la Meikle. *Exact stilul tău*. Omul ştia cum să înţepe şi să irite oamenii.

Knecht se ocupase de tot. Servieta mică a lui Marriott se afla pe scaunul din spate, lângă o cutie sigilată, în care şeful popotei trimisese nişte sandvişuri, plus o sticlă de vin într-un sac de cauciuc, plin cu gheaţă. Îl auzi pe Knecht fredonând în surdină, în timp ce se pregătea să pornească maşina. Măcar el era fericit. Pentru că primise slujba sau pentru că era din nou într-o lume pe care o înţelegea. Greu de ghicit motivul.

Marriott încercă să se aşeze mai comod. Flensburgul era la o sută treizeci de kilometri de-acolo. Pe scaunele acelea, aveau să simtă fiecare metru.

În timp ce maşina se îndrepta spre porţile principale, Marriott întrebă:

— Cât ar dura să mergem la Eutin?

Knecht îşi întoarse privirea de la porţi.

— Dar este în direcţia opusă, Herr Leutnant!

Apoi, văzând expresia lui Marriott, zise: Cincisprezece minute, nu mai mult.

Ieşiră pe poartă, şi Marriott răspunse la salutul prompt al santinelei.

— Nu vreau să vizitez pe nimeni acolo, ai înţeles?

— Da, Herr Leutnant.

Ochii albaştri ai lui Knecht clipiră în oglindă.

— Dumneavoastră daţi ordinele, eu le execut.

Mă crede nebun. Probabil că are dreptate. Marriott privi peisajul verde pe lângă care treceau. *Nu vreau decât să văd unde locuieşte ea, asta-i tot*.

Knecht se relaxă puţin. Era o experienţă ciudată să conducă un fost inamic, dar şi mai ciudat era că îi plăcea. Ce să fie atât de important în Eutin? Aruncă o privire spre profilul locotenentului.

Cât de diferit era de unii dintre ofiţerii sub comanda cărora servise. Când se întorceau de la Flensburg, avea să-i povestească totul soţiei lui, s-o facă să râdă. Asta avea să fie cea mai bună parte.

Marriott tresări când roţile trecură peste o gaură de bombă umplută prost.

Visa la o fată pe care nu putea spera să o cunoască vreodată, se afla într-o maşină condusă de un fost marinar pe U-boaturi, care îşi petrecuse anii de război încercând să arunce în aer navele de război şi comerciale britanice. Şi, în curând, urma să transporte pe mare o încărcătură de gaz otrăvitor. Un prieten de şcoală care cântase jazz la orgă, într-o biserică bombardată, şi salvarea fiului lui von Tripz din mâinile propriilor lor aliaţi.

În comparaţie cu toate astea, războiul părea aproape raţional şi normal.

XIV

Aceiaşi oameni?

Marriott mişcă puţin lumina de deasupra capului, concentrând-o asupra hărţii Balticei, pe care ultimele repere şi relevmente erau marcate cu o claritate surprinzătoare. Dacă se uita spre tribord, putea să-l vadă pe pilotul vasului, un marinar solid, cu faţa aspră, de profesionist, care privea pe sub borul şepcii ponosite, cu mâinile înfipte în buzunarele pardesiului. Era greu de imaginat că aceleaşi mâini făcuseră astfel de calcule delicate.

Îşi îndreptă spatele şi se uită la prietenul lui, care stătea sprijinit de portavocile din camera hărţilor, strângând în dinţi o pipă neaprinsă. Trăia un sentiment atât de diferit faţă de cel de pe canonieră, îşi spuse Marriott. Ciudat şi straniu. Nu mai exista ruliul încrezător şi neregulat, când mergeau cu viteză minimă, sau

plutirea peste valuri, la admisie maximă. Remorcherul de salvare german *Herkules* lăsa impresia că nimic nu i se putea opune. Totodată, spre deosebire de bază sau de portul Kiel, toţi cei din jurul lui vorbeau germana, şi numai atunci când li se adresa direct, unul dintre subofiţeri traducea dorinţele lui simultan.

— Cam douăzeci de minute, zise Marriott.

Se duse în spatele timoneriei şi studie saula lungă de remorcare, şi nava comercială ascultătoare, care era trasă în spatele lor, cu aproximativ cinci noduri, tot drumul de la Fiordul Flensburg. La navigarea pe porţiunile mai înguste şi aglomerate ale călătoriei, fuseseră ajutaţi de un al doilea remorcher, *Tail-end-Charlie*, care controlase înaintarea navei remorcate cu un odgon lung. Trecuseră pe lângă Bornholm, în cursul nopţii, şi schimbaseră cursul spre Nord-Est când celălalt vas de remorcare îi părăsise. Marriott se bucura că trecuseră pe lângă acea insulă la adăpostul întunericului. În mintea lui, ea avea să reprezinte întotdeauna ceva rău, un loc în care bărbaţi şi femei muriseră fără nici un motiv raţional.

Marriott şi Kidd ieşiră împreună pe aripa punţii deschise, de pe partea opusă, lăsându-l singur pe pilotul german. Acesta cunoştea acele ape şi acel gen de muncă mai bine decât oricine, fără îndoială. Şi, categoric, mult mai bine decât doi ofiţeri ai fostelor Forţe de Coastă. Părea însă mulţumit să accepte instrucţiunile lor. Poate din cauză că nu avea de ales.

— Mergem la bordul ei şi apoi te duc dedesubt, spuse Beri-Beri. De fapt, este al naibii de simplu, dar tu o vei face data viitoare. Nu vreau să-mi pierd *vechiul camarad*, acum, când tocmai l-am regăsit!

Marriott îşi ridică binoclul şi îl îndreptă spre nava remorcată. Aceasta funcţionase până în ultimul an al războiului, când suferise în urma exploziei unei bombe mari, care-i deteriorase motoarele şi axele. Reparaţiile fiind prea costisitoare, fusese peticită şi folosită pentru diverse alte sarcini, de la vas de locuit, la închisoare pentru ruşii capturaţi pe Frontul de Est. Acum, încărcată cu tone de gaz otrăvitor, în obuze şi bombe, cilindri şi tot echipamentul mortal necesar pentru eliberarea acestuia împotriva inamicului, nava se afla în ultima ei călătorie. Exista ceva trist şi, totuşi, ameninţător în silueta ei spartană. Văduvită

de tot ce se putea, cu excepţia unor bărci de salvare, nava oferea foarte puţin confort micului echipaj de marinari germani. Aceştia aveau să răsufle uşuraţi atunci când puternicul *Herkules* urma să vină paralel cu ei, pentru ultima dată, şi să-i ia la bord.

Beri-Beri arătă cu mâna peste balustradă, spre puntea pupa, care era aproape cufundată în apă, din cauza greutăţii celor două odgoane.

— Uită-te la el. Fericit ca o focă!

Marriott încuviinţă din cap şi zâmbi. Tânărul german Willi Tripz stătea pe un tambuchi, cu picioarele încrucişate şi braţele strânse în jurul genunchilor, privind cu atenţie activitatea din jurul său. Era în picioarele goale, iar părul blond îi flutura în vânt, ca şi cum nu ar fi fost deranjat deloc de stropii de apă ce se revărsau peste cocă asemenea unei ploi tropicale.

Se afla acolo la cererea tatălui său. Aceasta trecuse prin biroul lui Meikle, care o aprobase, din motive cunoscute doar de el.

Beri-Beri zâmbi.

— Un adevărat caz de adorare a unui erou!

Marriott îl privi.

— Nu fi prost! Cred că ai stat prea mult în Birmania!

Beri-Beri nu-şi schimbă părerea.

— Te urmează peste tot. Toţi puştii au nevoie de un erou. Se întâmplă ca tu să fii eroul lui. Deocamdată, cel puţin.

Marriott ridică din umeri.

— Credeam că s-a săturat de Baltica, după ultima călătorie.

Se gândi la zvastica crestată pe umărul băiatului şi se întrebă dacă acesta avea s-o poarte pentru totdeauna.

Se răsuci şi strigă peste camera hărţilor:

— Fii pregătit, Kapitän!

Pilotul remorcherului, al cărui nume era Horst Krieger, ridică un pumn masiv, după care se îndreptă, fără grabă, spre o portavoce.

— Mi-l închipui perfect în Jutland, ce zici? murmură Beri-Beri.

Micul echipaj al remorcherului se repezi spre pupa, să pregătească desprinderea. O lampă de semnalizare clipi de pe puntea superioară şi un răspuns strălucitor veni instantaneu de pe vasul din spate.

Marriott îşi întoarse privirea de la punte. Aproape că se

aşteptase să-l vadă pe Long John Silver acolo.

Beri-Beri îl privea.

— Alte amintiri, Vere?

— Câteva.

Auzi vinciurile intrând în acţiune, simţi coca remorcherului ridicându-şi miile de tone de fier şi oţel, elicele ei trăgând la pupa, ca să se dea la o parte din drum.

Marriott se prinse cu braţul de un repetor al busolei şi simţi coca legănându-se puternic şi trecând peste o zonă adâncă. *O cruce pe hartă*. Cine se va întreba vreodată ce sens avea ceea ce făceau ei, sau măcar îşi va aminti cineva de asta? La cincizeci de braţe adâncime – o sută de metri –, unde toată acea încărcătură de gaz otrăvitor şi iperită avea să zacă inofensivă, în adâncuri.

Beri-Beri îşi trase mai bine şapca peste părul rebel şi văzu cum cablul de remorcare era desprins şi vinciurile mari îl trăgeau rapid prin apă şi sus, pe tamburul de la pupa, înainte de a lovi vreo osie sau vreo epavă ascunsă, nemarcată.

Marriott observă cât de bine lucrau împreună membrii echipajului. Câteva ordine, şi toţi se mişcau ca nişte maşinării. Un om scăpă o cheie de buloane, şi băiatul, Willi Tripz, o ridică imediat şi i-o întinse, după care se răsuci şi se uită spre covertă, de parcă l-ar fi căutat pe Marriott.

Beri-Beri schiţă un zâmbet.

— *Ţi-am spus eu*.

În clipa aceea, *Herkules* începu să vireze, înfigându-se în crestele valurilor cu dispreţ, în timp ce îşi schimba cursul şi se îndrepta spre vasul în derivă. Coborâseră câteva saule şi două scări. Nu pierdeau nici o clipă, îşi spuse Marriott.

Apoi, el şi Beri-Beri coborâră iute spre teuga înaltă şi aşteptară ca spaţiul dintre cele două vase să se micşoreze, până când cealaltă navă păru să se înalţe deasupra lor ca o faleză metalică.

— *Urcăm!*

Beri-Beri calculă momentul, după care se repezi pe scară, urcând rapid, în timp ce Marriott aşteptă ca ambele carene să se despartă, cu apa agitându-se între ele, înainte de a-i putea urma exemplul şi de a trece şi el dincolo. Era o problemă de temporizare. Prea repede, şi putea să cadă. Prea târziu, şi putea

să fie prins între carenele ce se lipeau din nou.

Urcară şi trecură peste parapet, unde se opriră să-şi tragă respiraţia, privind în jur, la punţile goale şi abandonate. Coverta de pe care observatorii neliniştiţi urmăriseră apariţia avioanelor şi a periscoapelor trădătoare. Furtunile şi nopţile îngheţate din Baltica, speranţele, temerile – toate lucrurile pe care le cunoştea fiecare navă.

Beri-Beri o luă înainte. Coborâră o scară, trecură de-o uşă etanşă – unde nişte lămpi cu baterii luminau balustradele şi pasarelele – şi apoi o altă scară.

Cu cât coborau mai mult, cu atât mai îndepărtate şi înăbuşite păreau sunetele mării. Era sinistru, înfiorător, în timp ce înaintau pe bâjbâite pe pasarelele lucioase, pe unde trecuseră atâţia oameni înaintea lor. Intrând sau ieşind din cart, ori ca să intre sau să părăsească un port. În perioada în care nava cărase mulţi răniţi înapoi de pe frontul rusesc, probabil că avuseseră loc şi multe funeralii pe mare.

Beri-Beri deschise o uşă şi lumină interiorul foarte spaţios cu lanterna. Era una dintre cele patru cale ale navei.

— Vezi, au făcut o treabă grozavă aici!

Grămezile masive de obuze cu gaz şi de bombe din acea cală erau acoperite cu ciment. Cum să te miri că nava era atât de greoaie pe apă, în ciuda faptului că fusese golită de toate maşinăriile!

— Mă bucur că ai mai făcut asta, spuse Marriott. Eu m-am pierdut deja!

Dinţii lui Beri-Beri sclipiră în lumină.

— Am studiat planul până când l-am ştiut pe de rost. Trase în sus un alt tambuchi şi spuse: Ultima parte, bătrâne.

Acolo, chiar în fundul carenei, sentimentul devenea şi mai apăsător. Marea era doar un bubuit îndepărtat, în timp ce clipocitul apei prinse înăuntru îi asalta parcă din toate părţile.

Beri-Beri se agăţă de o scară de oţel verticală şi studie zona lungă, plină cu explozibile. Şi aici era ciment, aşa încât întreaga explozie să fie orientată în jos, făcând o gaură în fund, fără să-i rupă spinarea, ca să împrăştie încărcătura mortală pe fundul mării.

— Ca o blestemată de torpilă Bangalore, uriaşă!

Marriott se aplecă peste cea mai apropiată grămadă. Erau nevoiţi să facă asta. Sabordarea navei ar fi durat prea mult, aşa încât ea ar fi mers mile întregi în derivă, locul ei de odihnă final fiind necunoscut sau marcat greşit pe hărţi. Să o arunce în aer, trăgând cu tunul, ar fi fost şi mai periculos. O nebunie.

Îşi verificară ceasurile. Afară, în aerul umed de pe coverta lui, Kapitän Krieger făcea acelaşi lucru. Şi el primise ordine clare. Marriott îşi spuse că nu era genul de om care să acţioneze fără ei sau împotriva lor.

— Ne întâlnim în cele mai ciudate locuri, remarcă, brusc, Beri-Beri. Apoi se aplecă şi dezveli o placă metalică, bine unsă. De fapt, e foarte simplu. Există aici o sârmă care este conectată la un dispozitiv de aprindere tip fricţiune. Tragi de ea, şi chestia aia se declanşează. După aceea… Zâmbi în sus către Marriott, încheind: Ai cincisprezece minute. O nimica toată!

— Şi dacă nu funcţionează?

— Mai este şi un al doilea, alături. Dar n-am auzit de nici unul care să nu funcţioneze. Nu încă, zise Beri-Beri, chicotind.

Carena se înclină brusc, şi Marriott auzi un cor de gemete metalice şi vibraţii. Ca un protest al unei fiinţe vii.

— Hai să terminăm odată.

Beri-Beri aprobă din cap, redevenind brusc serios.

— Hai!

Trase de sârmă şi văzură o izbucnire slabă de scântei şi fum.

Se ridică şi îşi linse buzele.

— E timpul să mergem. După tine.

Se prinse de scară şi aşteptă ca Marriott să urce spre tambuchiul oval, în timp ce el stătea şi privea masa inertă de ciment.

Marriott se prinse de buza tambuchiului. Poate că avea să se obişnuiască şi cu asta. Mai fusese pe nave muribunde şi înainte, iar în Mediterana ajutase la potrivirea încărcăturilor pe vasele pe care le descoperiseră lucrând pentru inamic, împotriva insulelor greceşti. Dar aici era altfel, deşi nu putea explica de ce.

Se auzi un clinchet metalic sub picioarele lui, şi Beri-Beri exclamă:

— *Stai!*

Apoi, jumătatea de jos a scării se învârti, ţinându-se într-un

singur bulon, înainte ca acesta să se desfacă şi el, iar Beri-Beri se prăbuşi direct pe ciment.

Încercă să se ridice în picioare şi căzu într-o parte.

— *Oh, rahat!* Piciorul!

Marriott se agăţă de resturile scării şi se uită în jos, la el.

— Vin! *Nu te mişca!*

— Nu poţi face nimic! urlă Beri-Beri. Nu o să reuşeşti niciodată să mă ridici acolo! Suspina, rugător. *Pentru Dumnezeu, pleacă cât mai poţi!* Ai mult de mers…

Marriott rămase agăţat în degete câteva secunde, după care sări uşor pe fundul vasului.

Se aplecă peste prietenul lui şi îl simţi încordat, în timp ce încerca să-şi mişte piciorul prins dedesubt, îndoit într-un unghi nefiresc.

— *Pleacă!* Pentru Dumnezeu!

Gâfâia de durere şi disperare.

Marriott îl prinse de umeri şi se aşeză lângă el. Dintr-o dată, după spasmul iniţial al fricii, se simţi complet calm.

— Nu te las aici, prost bătrân!

Îl trase mai aproape şi încercă să nu asculte clipocitul apei din interior, pe măsură ce mirosul acru al fitilului părea să vină din toate părţile, ca o ameninţare invizibilă. La un moment dat, i se păru că aude o bufnitură puternică, vibraţia vagă a motoarelor, şi îşi imagină remorcherul îndepărtându-se. Deja rămăseseră mai mult decât trebuia. Şi de ce şi-ar fi riscat Krieger nava şi oamenii? Doar cu câteva luni în urmă luptau unii împotriva celorlalţi. Ucigând şi murind. Krieger nu avea motiv să regrete nimic, chiar dacă ar fi putut face ceva.

Brusc, se gândi la şoferul lui, Heinz Knecht, atunci când îi ordonase să rămână în Flensburg cu maşina, până la întoarcerea lor. Acesta protestase: „S-ar putea să aveţi nevoie de mine, Herr Leutnant! Dumneavoastră sunteţi ofiţerul meu acum! Acolo este şi *locul* meu!“

Câtă dreptate avusese, îşi spuse Marriott. Ceva alunecă de pe o pasarelă şi păru să plutească o vreme, înainte de a cădea, zăngănind, mult dedesubt.

— Încă mai ai timp… dacă sari, ai putea ajunge sus…, mârâi Beri-Beri.

— Am crezut că ai leşinat iar, zise Marriott, strângându-l mai tare. Las-o baltă!

Beri-Beri păru să se relaxeze. Apoi spuse răguşit:

— Fata aceea…

— Ce fată?

Simţi cum amintirea revenea, aproape regretând ceea ce nu avuseseră niciodată împreună.

— Era fără speranţă.

Beri-Beri strânse din dinţi.

— Cât mai avem?

Marriott nu voia să-şi scoată braţul ca să se uite. Oricum, nu mai era mult. Era suficient să arunce în aer carena bărcii…

Văzu, fără să-i vină să creadă, cum o frânghie cădea lângă picioarele lui. Se uită în sus şi zări faţa băiatului, privindu-i, cu o altă siluetă fantomatică alături, apoi auzi zgomotul unor paşi pe metal.

Marriott se ridică cu greu în picioare şi trase frânghia în jurul umerilor lui Beri-Beri. Nu ştia ce-i spune acestuia. Cuvintele îi ieşeau din gură necontrolate, în timp ce încerca să lege frânghia strâns. Se gândea doar la faptul că ei nu-i lăsaseră să moară. *Se întorseseră*. Poate că era deja prea târziu, dar…

— *Trage!* icni, cu răsuflarea tăiată.

Beri-Beri ţipă doar o dată şi leşină, din fericire, când îl trăgeau sus şi peste marginea tambuchiului. Marriott inspiră adânc şi sări spre partea superioară a scării. De sus, se întinseră nişte mâini ca să-l ajute şi apoi începură să înainteze cu toţii pe aceleaşi pasarele sinistre, oprindu-se numai să împingă şi să tragă corpul neînsufleţit al lui Beri-Beri prin câte un tambuchi, până când Marriott văzu lumina zilei, simţi gustul de apă sărată, şi aproape că i se făcu rău din cauza recunoştinţei şi a uluirii.

Văzu coşul de fum înalt al remorcherului înălţându-se şi coborând alături, pe pilot uitându-se la parapetul navei, dar sentimentele lui reale erau ascunse de o mască concentrată.

Urmară ordine scurte, desprinderea frânghiilor şi apoi, cu o demnitate plină de forţă, remorcherul *Herkules* se îndepărtă de celălalt vas, mai întâi la tribord.

Marriott observă că prietenul lui era înfăşurat într-o pătură, iar cineva îi punea o vestă de salvare sub cap, ca o pernă.

Explozia fu surprinzător de redusă, dar bulele grăitoare şi bucăţile ruginite plutitoare îl înştiinţară că explozibilii îşi făcuseră treaba.

Marriott intră în camera hărţilor şi se aplecă să facă nişte calcule, după care marcă poziţia şi o trecu în jurnalul de bord.

Simţi vag că remorcherul lua viteză şi pornea din nou în forţă. Umbra timonierului cădea peste hartă, şi ochii lor se întâlniră şi rămaseră uniţi, o clipă îndelungată.

Marriott văzuse de multe ori moartea. Se autoconvinsese că reuşise să o accepte, chiar dacă nu şi moartea lui.

Astăzi, se surprinsese pe sine. Le acceptase pe amândouă fără ezitare.

Pilotul înclină din cap foarte încet.

— Am trimis un mesaj radio, Herr Leutnant. Ne va aştepta un doctor. Oferi un zâmbet rar, aşa încât faţa lui bătută de vânt păru formată numai din cute. Acum ştiu că războiul e *kaputt!*[1]

Marriott îl zări pe băiatul desculţ privindu-i pe uşă şi replică:

— V-aţi asumat un risc mare, Kapitän Krieger.

Bărbatul mai în vârstă clătină din cap.

— Mersul pe mare este un risc, Herr Leutnant, spuse el, întinzând mâna. Am nişte şnaps. E un moment prielnic.

— Cel mai prielnic.

Îi văzu cărându-l pe Beri-Beri la adăpostul covertei. *Să-l lase să moară? Niciodată, la naiba, nici într-o mie de ani!*

Nu remarcă expresia de pe faţa crăpată a neamţului şi nici nu îşi dădu seama că vorbise atât de hotărât şi cu voce tare.

Căpitanul Eric Whitcombe din Ramura de Investigaţii Speciale a Armatei sorbea prima cană de ceai fierbinte din acea zi, în timp ce citea încet un exemplar din *Daily Mail*.

Era un bărbat solid, cu o faţă înroşită de soare şi o mustaţă roşcată, îndrăzneaţă. Ţinuta lui de luptă era călcată frumos şi încă nu se obişnuise cu locuinţa confortabilă şi cu servitorii germani care-i fuseseră puşi la dispoziţie, de la sosirea în Kiel.

Dincolo de uşă, auzea cum departamentul lui se trezea la viaţă, pe cineva fluierând, iar în curte, unul dintre poliţiştii militari încerca, fără succes, să pornească o motocicletă.

---

[1] Terminat (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

Titlurile de pe prima pagină erau uriaşe. Mai mari chiar şi decât cele din Ziua Victoriei în Europa. Se terminase. Oficial. Din acel moment, ziua de 15 august avea să rămână în amintirea tuturor – „celebrată“ nu părea prea potrivit – ca Ziua Victoriei în Japonia. Japonezii aruncaseră prosopul, în sfârşit. Dacă nu ar fi fost pierderile îngrozitoare provocate de bombe, Whitcombe se îndoia că războiul s-ar fi încheiat – poate nici în anul următor. Îşi îndreptă spatele şi se apropie de fereastră. Mergea şi stătea ca un poliţist – şi chiar asta fusese, înainte de a se înrola, pe durata războiului. Ultimul lui post a fost într-o zonă dificilă, în nordul Londrei – evrei, comerţ cu haine şi ciocniri cu cămăşile negre musulmane, în fiecare duminică. Un soi de distracţie locală, şi întotdeauna ceva de lucru pentru un inspector abia numit.

Va fi ciudat să revin la toate astea, îşi spuse. Trecerile pietonale pentru şcolari, hoţii de buzunare, bătăile de sâmbăta, beţivii şi vagabonzii – lumea unui copoi. Într-un fel, avea să-i pară rău când se va întoarce. Aici exista o lume diferită, de a cărei existenţă nu erau conştiente nici măcar o parte a forţelor de ocupaţie: piaţa neagră, soldaţii care furau provizii şi benzină, ofiţerii care nu se dădeau înapoi să facă un ban necinstit, atunci când li se oferea ocazia. Dar şi mai adânci erau depravarea şi mizeria care făceau ca o mahala londoneză să pară o simplă grădiniţă.

Era mândru de echipa lui. Mulţi dintre ei fuseseră poliţişti şi făcuseră parte, ca şi el, din Poliţia Metropolitană.

Uşa se deschise brusc, după o bătaie scurtă, şi sergentul Jim Thornhill intră şi salută.

— ’Neaţa, Jim.

Thornhill se prăvăli pe un scaun şi luă, recunoscător, o cană de ceai.

— Mulţumesc, şefule.

În armată, erau căpitan şi sergent. În intimitate, erau şeful şi ajutorul lui. Aşa se apărau împotriva celorlalţi, o lume în interiorul altei lumi.

Thornhill era nebărbierit, iar coatele şi genunchii uniformei lui de luptă erau pătate de noroi.

— Cum merge treaba, Jim?

Sergentul îşi reprimă un căscat.

— Am prins doi hoţi lângă Ravensberger Wasserurm. O pereche de deportaţi, tot polonezi. Posedau o grămadă de echipament: cartele de raţie *şi* permise false de benzină.

— Hmm, o afacere urâtă! Se pare că polonezii încearcă să recupereze ceea ce li s-a luat. Totuşi, nu o vor face. Doi dintre ei vor fi împuşcaţi azi. Asta s-ar putea să-i mai liniştească.

Sergentul se uita la prima pagină a ziarului.

— Polonezii nu vor putea să sărbătorească Ziua Victoriei în Japonia, asta e sigur!

Thornhill se încruntă.

— Mă gândeam la individul acela din Marină, Evans...

— Ah!

Căpitanul scoase un dosar din servietă.

— L-am răsfoit, în timp ce erai plecat.

Thornhill îşi ridică sprâncenele negre.

— Credeam că am terminat cu acel caz. Majorul Helmut Maybach din SS este acum doar o grămadă de zdrenţe murdare, nu?

Căpitanul Whitcombe îşi puse ochelarii, lucru pe care îl detesta când nu era singur.

— Le-am cerut băieţilor de la Judiciar să verifice din nou. Au exhumat chiar şi cadavrul, sau rămăşiţele.

Zâmbi, ştiind că era inutilă o încercare de a-şi şoca sergentul. Acesta fusese ofiţer CID [1], în Bethnal Green, şi văzuse aproape tot ce putea fi văzut. Ceea ce nu văzuse acolo, întâlnise, în mod sigur, în Germania.

— Am reuşit să luăm o amprentă, continuă el. A fost destul de neplăcut pentru băieţii noştri, dar au făcut o treabă excelentă. Îl privi fix pe Thornhill. Individul acela, Evans, a avut dreptate. Până la urmă, mortul nu e Maybach. Aveam deja amprentele lui, împreună cu celelalte detalii. SS-ul era foarte metodic, chiar şi cu oamenii lui – sau poate ar trebui să spun, în special cu ei.

Thornhill îşi puse jos cana – ceaiul, nopţile lungi de pândă, chiar şi patul fiind uitate.

— Asta înseamnă că s-ar putea să fie încă aici? Isuse, mi-ar plăcea să-l iau de guler pe ticălosul ăsta!

---

[1] Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigaţii Criminalistice (n.trad.).

Whitcombe luă altă foaie cu informaţii tipărite ordonat.

— Cunoşti trecutul lui Evans, dar poate că nu ai văzut şi asta. Întinse foaia spre lumină. Tatăl lui Evans îşi folosea barca de pescuit ca să transmită mesaje de la Rezistenţă pe continent – se pare că se pricepea foarte bine la aşa ceva. Apoi, într-o zi, trebuia să aducă şase membri ai Rezistenţei la Jersey, ca să-i ascundă înainte de a-şi folosi permisul de pescuit să-i treacă în Anglia. Poţi să-ţi imaginezi un lucru ca ăsta? Într-o barcă de opt metri lungime? Cred că erau vreo sută de mile, cu patrule peste tot. Oftă adânc, vizualizând totul în minte. Mai întâi, i-a dus la Guernsey. Avea prieteni acolo.

Thornhill aprobă încet din cap.

— Dar l-a vândut cineva?

— Da. Şi în Channel Islands existau colaboraţionişti. Maybach l-a interogat personal. Ştia că tatăl lui Evans nu va vorbi, aşa că i-a torturat soţia în prezenţa lui, fără să se oprească nici după ce omul spusese totul. Ea a murit în timpul torturii, iar Maybach şi-a dus oamenii la Guernsey şi i-a prins pe ceilalţi. Le-a făcut şi lor acelaşi lucru, storcând informaţii, în timp ce aceştia agonizau, pe care le-a trimis Gestapoului de pe continent. În consecinţă, au fost arestaţi alţi membri ai Rezistenţei şi familiile lor. Cea mai mare parte dintre ei a sfârşit în camerele de gazare.

Thornhill întrebă încet:

— Şi sora mai mică?

— Ea avea numai şaisprezece ani atunci. Maybach a ordonat să fie dezbrăcată şi a violat-o în prezenţa tatălui ei, înainte de a-l împuşca. L-a spânzurat apoi de un copac chiar în grădina lui, aşa încât toată lumea să afle pedeapsa pentru necooperare. Fata a fost dusă într-un bordel franţuzesc şi folosită de soldaţii germani aflaţi în permisie de pe front. Rapoartele spun că ea a înnebunit acolo, aşa că i-a urmat pe ceilalţi în lagărul morţii.

Thornhill îşi aminti trăsăturile încordate ale lui Evans, întrebările lui precise şi explicaţiile acestuia. Probabil că se pregătise pentru cazul în care ar fi fost capturat şi identitatea lui reală ar fi fost descoperită.

— Crezi că Evans ştie?

Whitcombe îşi scoase ochelarii.

— Sunt al naibii de sigur că ştie. Ceva din cele ce i-ai spus tu i-

a declanşat în minte ideea.

— Ei bine, atunci ar fi bine să discut cu el, şefule. Împreună, poate că…

— Nu. Cred că am o propunere mai bună, Jim. Pune un om să-l urmărească, chiar doi, dacă tu crezi că e mai bine. Cei mai buni pe care-i ai. Dacă ne arătăm cărţile în faţa lui Evans, s-ar putea să răbufnească, iar Maybach să se ascundă. Eu cred că ticălosul încearcă să-şi aranjeze o cale de scăpare de-aici, poate ca să se alăture unor amici de-ai lui, din America de Sud. Nu uita, Jim, că multe nave pornesc din Hamburg spre Atlanticul de Sud, sau au plecat deja, şi o vor face din nou, dacă Guvernul Militar va pune lucrurile în mişcare.

— Aş vrea să mă ocup eu de asta. O să-l iau cu mine pe Taffy Hughes.

— Bine. Dar prindeţi-l, da? O pană frumoasă la şepcile noastre. Nu ne va strica atunci când ne vom întoarce la datorie, ce zici?

Râseră amândoi. În munca lor, erau nevoiţi să o facă, pentru ca să nu-şi piardă minţile.

Nu prea departe de Cartierul General local al SIB se afla o cazarmă veche de artilerie, din care jumătate fusese distrusă de bombardamente. Era înconjurată cu ziduri, pentru a fi ferită de ochii iscoditori, iar toate găurile lăsate de numeroasele raiduri aeriene fuseseră umplute cu saci de nisip şi sârmă ghimpată. Interzisă civililor şi militarilor care nu erau în serviciul activ, era un loc demoralizant, ce mirosea a lemn putred, umezeală şi mucegai. Chiar şi foştii proprietari nu mai folosiseră acel loc după cel mai puternic raid aerian, care îl făcuse de nelocuit.

Într-o baracă mică de armată, aştepta un membru al micii companii de pe MGB 801, stând nemişcat, ca un actor ce urma să intre în scenă şi era nesigur pe replicile lui.

Locotenentul RNVR Mike Fairfax, menţionat în rapoarte pentru curaj în luptă şi având, totuşi, numai douăzeci şi unu de ani, se afla în faţa celei mai grele dimineţi pe care şi-o putea aminti.

Se simţea pierdut şi prins în capcană. Nu era nimeni căruia să-şi împărtăşească gândurile. Marriott, de exemplu, poate că l-ar fi ajutat să treacă peste asta, să înţeleagă. Dar nu era nimeni. Îşi

zări reflecţia în geamul mare al unei ferestre. Era în cea mai bună uniformă a lui, parcă ar fi mers la paradă. Fiecare sunet neaşteptat îi făcea inima să tresară şi se trezi întrebându-se ce fel de om urma să fie împuşcat. Îşi simţi gâtul contractându-se. Dacă îi venea rău, ştia că nu ar mai fi fost în stare de nimic.

Uşa se deschise în interior, şi un sergent masiv, cu o curea albită recent şi cu jambiere, luă poziţie de drepţi.

— Hawkins, domnule. Ajutorul tunarului-şef. În timp ce gura lui se închidea şi se deschidea cu precizia unui capac de închidere, ochii lui măsurau critic aspectul general al lui Fairfax. Păru destul de satisfăcut şi adăugă: Plutonul de execuţie aşteaptă afară. Toţi artilerişti, domnule.

Fairfax înghiţi în sec. Ajutorul tunarului-şef era un exemplar tipic. În fiecare cazarmă, la fel ca şi pe navele mari, exista întotdeauna un Hawkins. La astfel de oameni se putea urla şi ţipa, până când chiar şi cel mai prost marinar ajungea să tragă cu un tun sau să manevreze o puşcă şi o baionetă. El era în stare să organizeze o gardă de onoare pentru un demnitar aflat în vizită, o ceremonie de înmormântare, sau, ca acum, un pluton de execuţie.

Lui Fairfax îi displăcea acel soi de oameni, *numai gură şi vipuşcă*, şi îşi aminti chiar în clipa aceea cum unul dintre ei găsea o satisfacţie deosebită în chinuirea tinerilor viitori ofiţeri, în cazarma de antrenament de pe *King Alfred*.

Acum, în această dimineaţă neobişnuit de normală, ştia că niciodată în viaţă nu avea să fie mai fericit la vederea cuiva.

— Va dura mult, şefule?

— *Mult*, domnule?

Cântări cuvântul, în timp ce examina permanent comportamentul lui Fairfax, capacitatea lui, şi se întreba dacă acesta avea sau nu să o dea în bară.

— Nici o problemă, domnule. Totul e în regulament. Am vorbit cu marinarii – ei ştiu ce au de făcut. Repetă: O nimica toată. Te-ai mai ocupat cu astfel de lucruri înainte? insistă Fairfax.

— Numai o dată, domnule. Oricum, acela era un asiatic. O spusese ca şi cum nu ar fi contat. L-au prins furând provizii. Apoi, adăugă: Un sfat, domnule.

— *Orice*, şefule.

— Ofiţerul care se află la comandă aici… este puţin cam *ciudat*, dacă vreţi să-mi scuzaţi termenul, domnule.

Situaţia devenea tot mai ireală, cu fiecare clipă.

— În ce sens, şefule?

Faţa lui Hawkins rămase imobilă.

— Cam înfumurat, domnule. Se întoarse cu faţa spre uşă. El trebuie să fie. Degetele acestuia erau perfect aliniate cu dunga pantalonilor când se întoarse spre intrare. Nu-l lăsaţi să vă ia de sus, domnule. Noi nu suntem în blestemata lor de armată!

Era din nou la comandă.

Uşa se deschise şi intră un căpitan apatic, purtând o brăţară a Poliţiei Militare. Căpitanul zâmbi. Avea un baston de piele sub un braţ şi purta un revolver foarte mare în toc. Schiţă un salut din cap.

— Presupun că dumneata eşti Fairfax! spuse el.

Fairfax aproape că îl simţi fierbând pe ajutorul tunarului-şef.

— Da. Am înţeles că plutonul de execuţie e afară.

Omul îşi ţuguie buzele.

— Mă aşteptam la infanterişti marini, dar… Îşi examină ceasul, care părea scump. De furat. E timpul să începem. Pe-aici… hmm, Fairfax.

Ieşiră din baracă şi trecură printr-o poartă dărăpănată, intrând în curtea pustie.

Acolo era o placă lungă, susţinută la intervale regulate de stâlpi. Cam la înălţimea umărului, aşa încât plutonul de execuţie să-şi poată sprijini puştile, ca să ţintească. Nu exista şansa de a trage în vânt sau de a rata.

Hawkins traversă curtea în pas de defilare, tocurile cizmelor lui săpând mici potcoave în praf. Atinse placa şi pufni:

— Un strat de vopsea n-ar fi stricat, domnule!

Fairfax se forţă pentru prima dată să privească zidul opus. Acolo exista un stâlp, la vreo doi metri în faţa zidului, iar în spatele lui era creată o barieră din saci de nisip.

Fairfax se uită fix la stâlp. Era exact aşa cum se aşteptase. Ca într-un film. Deloc real. *Asta era partea cea mai rea*.

Căpitanul gesticulă, indiferent, cu bastonul.

— Am ordonat ca puştile să fie acoperite cu nişte ziare. Nu ne aşteptăm ca vremea să se schimbe chiar acum, altfel…

Părea nerăbdător, şi lui Fairfax îi amintea de Lowes. Văzu paturile strălucitoare ale celor douăsprezece carabine ieşind de sub şirul neregulat de ziare.

— Sunt toate încărcate, adăugă căpitanul.

Fairfax simţi din nou în gură gustul fierii. Căpitanul chiar vorbea peltic.

— Înţeleg.

Ajutorul tunarului-şef mârâi:

— Îi aduc eu, domnule. E timpul.

Salută regulamentar, reuşind să-l înlăture total pe căpitanul de armată.

În cele din urmă, plutonul de execuţie, elegant, cu centuri şi jambiere, se apropie de placă, mărşăluind în coloană, se opri şi se întoarse la dreapta, spre zid.

Sergentul cel solid mergea prin faţa lor, spunând:

— Peste o clipă veţi face un pas înainte şi vă veţi ridica armele. Fiecare armă are piedica pusă, şi să nu uitaţi asta, la naiba, *aţi înţeles*?

Se opri în faţa lor, sprijinindu-se cu o mână de placa de lemn.

— La ordinul „Ochiţi“, veţi executa asta, regulamentar. Va exista o ţintă, deci nu veţi avea nici o scuză să rataţi. Sunteţi artilerişti, nu o grămadă de recruţi, *clar?*

Fairfax văzu cum unul dintre marinari se duse repede la ziare şi le strânse, după care le îndesă în jurul porţii. În timp ce alerga la locul lui, Hawkins tună:

— Şi acum, pe loc *repaus!* Se întoarse înapoi la Fairfax şi salută. Totul e pregătit, domnule. Unul dintre membrii echipei a întrebat dacă există vreun glonţ orb în carabine?

Căpitanul îşi atinse bărbia cu bastonul lui micuţ şi chicoti:

— Probabil că a citit *Boy’s Own Paper!*

Dar el nu răspunse la întrebare.

Fairfax ştia că marinarii fuseseră aleşi din diferite secţiuni şi nave din port. Nu recunoştea decât pe unul. Era micimanul Rae, curat şi dichisit, în uniforma lui, cu şapca trasă la numai doi centimetri deasupra sprâncenelor. Îl văzu şi el pe Fairfax şi clipi scurt, în semn de recunoaştere.

Căpitanul se îndepărtă, zicând:

— O să le spun că sunteţi gata.

Sunteţi gata. Remarca indiferentă îl făcu pe Fairfax să transpire din nou. Se uită disperat la Hawkins.

— Continuă, sergent!

— Pluton, *atenţiune!* Ridicaţi, *arm'*! lătră Hawkins.

Fairfax se deplasă în lungul şirului, în timp ce Hawkins ordona din nou pe loc repaus.

Soldaţii murmurau încet între ei. Ca să arate că nu le păsa? Sau era o bravadă exterioară care ascundea adevăratele lor sentimente?

Fairfax îl auzi pe unul dintre ei şoptind, incitat:

— Da, va rula *Golful francezului* la cinema „Ensa“, săptămâna următoare! Trebuie să-l văd. L-am ratat când a fost în Chatham!

Un altul spunea:

— Aţi văzut meciul dintre Gărzi şi Genişti, la Kilia Ground, joi? Isuse, sunt jalnici! Nu puteau lovi mingea nici cu un elefant blestemat!

Numai Rae, care stătea la capătul şirului, cu carabina Lee-Enfield în mâna dreaptă, rămăsese izolat. Îl auzi pe Fairfax mergând pe lângă el şi ghici prin ce trecea acesta. Destul de bun ca secund, dar moale ca rahatul pentru asemenea porcării. Îşi simţea ceasul cel nou greu la încheietură. Mai exista şi o fată. Avea să le dea papucii lui Ginger şi lui Bill Craven în curând, şi să vadă cum era ea. O cutie de cafea ar fi trebuit să fie de ajuns.

Îl auzi pe ajutorul tunarului-şef şuierând:

— Vin, domnule!

Apoi Fairfax îşi drese glasul, înainte de a le ordona să ia poziţie de drepţi.

Fairfax privi procesiunea tăcută ce intra în curte, pe o altă poartă. Un pluton de poliţişti militari, doi ofițeri din Guvernul Militar, un sergent-major masiv şi apoi prizonierul. Era un tânăr palid, ţinut de braţe de doi poliţişti militari.

Apoi, ultimul, venea preotul, a cărui robă foarte curată se târa pe cărămida prăfuită.

Căpitanul se opri lângă Fairfax.

— Nu mai e mult, murmură el.

Parcă ar fi discutat din nou despre vreme.

Unul dintre ofiţerii din Guvernul Militar citi de pe o foaie de hârtie sentinţa. Apoi se retrase într-o parte şi aşteptă ca preotul

să înceapă o rugăciune din cartea lui.

Sergentul-major atârnă un disc roşu, strălucitor, în jurul gâtului polonezului şi i-l aranjă cu grijă pe piept, după care îl legă la ochi, cu aceeaşi îndemânare datorată practicii. În clipa aceea, vraja se destrămă, iar prizonierul se încordă în legături şi începu să plângă. Întoarse capul în direcţia rugăciunilor, evident implorând, chiar şi în timp ce ofiţerii, şepcile roşii şi sergentul-major se retraseră, lăsându-i izolaţi, pe el şi pe omul Domnului.

În tăcerea bruscă, suspinele înfricoşate ale omului păreau foarte puternice.

Micimanul Rae îşi linse buzele.

— Uite că începem, la naiba! bâigui el.

Un altul de-alături spuse:

— Nimeni nu-l mai poate ajuta acum!

Dar era la fel de palid ca şi prizonierul.

Fairfax îşi dădu seama că ofiţerii îl priveau, iar preotul se îndrepta foarte încet spre poartă, cu cartea închisă la buze.

Simţi cum Hawkins îl îndemna, tăcut, să acţioneze.

— Pluton, *drepţi!* strigă el. Pregătiţi, *arm'*!

Zări cu colţul ochiului cum cele douăsprezece puşti se ridicară şi se sprijiniră pe placa lungă de lemn.

— Piedicile *jos!*

Simţi nevoia să se întoarcă cu spatele când prizonierul începu să scâncească de groază. Prin minte îi treceau tot felul de imagini.

— *Ochiţi!*

Tatăl lui, vorbind la nesfârşit despre profesie, sugestia lui Meikle că şi-ar fi folosit mai bine timpul în medicină, fratele său, jucând mereu golf cu ceilalţi doctori. Simţi cum muşchii i se încordau.

— *Foc!*

Fusilada fu atât de puternică şi de instantanee, încă păru o singură explozie; ecourile continuară să răsune în curte, iar fumul se ridica spre cerul de culoare mată.

Micimanul Rae fusese întotdeauna un trăgător excelent şi făcuse parte chiar şi din echipa Marinei, în perioada de instrucţie.

Văzu discul roşu mişcându-se uşor, în timp ce prizonierul zvâcnea neajutorat în legături, aruncându-şi capul pe spate, ca şi cum ar fi vrut să se uite pe sub banda de la ochi.

Rae începuse primul să apese pe trăgaci, înainte de a reuşi Fairfax să rostească ordinul, iar apoi, în ultima secundă, ridicase cătarea foarte puţin, până când prinsese chiar în centru banda de la ochii omului. Aşa ştiuse că glonțul lui îşi atinsese ţinta. Celelalte izbiseră corpul omului cu o asemenea forţă, încât avuseseră efectul unui obuz de tun.

Păru să treacă o veşnicie, până când ajutorul tunarului-şef să strige:

— La picior, *arm'*!

Rae se uită la siluetele ce se îndreptau deja spre cadavrul care atârna în legături. Bietul secund, de data asta nici măcar nu mai reuşise să dea comanda.

— La dreap-*ta*! urlă Hawkins. Pas alergător, înainte, *marş!* Capetele sus! Legănaţi armele!

Hawkins se întoarse, după ce îl văzuse pe ultimul soldat urcând în camionul care-i aştepta.

— E în regulă, domnule? întrebă acesta.

Fairfax privea dincolo de el. Chiar şi în lumina mată, încă vedea pata mare, purpurie. Lucrul pe care ei îl uciseseră.

— *Da*, şefule, mulţumesc.

— Am ceva de băut în camion, domnule. O picătură din sângele lui Nelson!

Fairfax icni, îngreţoşat:

— Mulţumesc.

Cei doi ofiţeri din Guvernul Militar trecură pe lângă ei şi un locotenent-colonel întrebă iritat:

— În Marină nu vă învaţă să salutaţi ofiţerii superiori, locotenente?

Fairfax îi urmări cu privirea, fără să-i vadă, incapabil să vorbească, ştiind totodată că, dacă ar fi putut să o facă, s-ar fi arestat singur.

Când se uită din nou, stâlpul era gol, şi nişte germani greblau nisipul din jurul lui, ca nişte grădinari.

Întors în baracă, Fairfax aştepta ca ajutorul tunarului-şef să scoată o sticlă plată şi două ceşti ciobite.

Se întâmplase cu adevărat? Ori se va trezi brusc dintr-un coşmar, de soiul celor care-i ţineau companie lui Marriott în atâtea nopţi?

Ne-am schimbat atât de mult, sau suntem de fapt aceeaşi?

— Poftim, domnule.

Hawkins îl privi peste ceaşcă.

— Daţi-l pe gât!

Fairfax părăsi baraca peste câteva minute şi văzu nişte oameni împingând un coşciug pe o roabă.

Îi privi până când dispărură după colţ, iar apoi se sprijini de baracă şi vomită.

Secretarul-şef Lavender se apropie de biroul mare şi anunţă:

— Locotenentul Marriott tocmai a intrat cu maşina pe poartă, domnule.

Meikle stătea lângă o fereastră pe jumătate deschisă şi privea afară, dincolo de peluza tunsă recent. Un miros veşnic şi satisfăcător, îşi spuse el. Iarba tăiată. Sunetul unei bâte de crichet într-o după-amiază monotonă de vară.

Oftă.

— Ştiu. Adu-l aici, imediat ce soseşte.

Văzuse maşina, vopsită în albastru, aproape simultan cu apelul telefonic al celor de la poarta principală.

Se întoarse şi se uită la biroul lui şi la grămezile de hârtii care aşteptau să le acorde atenţie. *Urgent*. *Imediat*. *Niciodată*.

Ridică privirea spre ceasul din perete şi îl verifică din nou cu ceasul său. Se terminase. Cu câteva minute în urmă. Oare cum suportase Fairfax? Probabil că Lavender avea să-i spună şi asta. Ar fi fost un spion foarte eficient, îşi zise. Uşa se deschise, şi Marriott se opri în prag, privindu-l. *Arată foarte bine*, gândi Meikle. *Mai bine decât arăta în ultima vreme*. Mult mai bine decât se aşteptase el.

— Ia loc.

Marriott se aşeză pe un scaun. Îi înţepeniseră picioarele. Parţial, din cauza vitezei cu care condusese Knecht, de la Flensburg, drum pe care-l parcurseseră într-o tăcere aproape deplină. Marriott simţise că era un fel de protest, o refulare, după cele întâmplate.

— Cum se simte locotenentul Kidd?

Marriott simţi nevoia să caşte. În loc de asta, zâmbi. *Prea era în maniera lui Beri-Beri*.

— L-au oprit în spitalul armatei, la Flensburg, domnule. O fractură, dar nimic grav, după spusele „experţilor“.

— Nu te-ai prea grăbit.

Marriott îi căută privirea. Cât de tipic pentru Meikle! Fără să piardă timpul. Direct la ţintă, fără ocolişuri.

— Am rămas acolo două zile, până când starea lui s-a stabilizat, domnule.

Aşteptă o mustrare aspră şi simţi că se pregătea să riposteze.

— Da. Probabil că ai făcut ce trebuia, spuse Meikle şi se întoarse cu spatele. Oricum, ţi-ai îndeplinit misiunea.

Marriott se gândi la faţa lui Beri-Beri, ultima dată, când îl văzuse în spitalul armatei. Asistentele erau englezoaice, probabil primele de-acolo, şi era posibil ca Beri-Beri să facă o impresie plăcută unora dintre ele. Cu toate acestea, fusese o despărţire tristă. Prea multe de spus, prea multe lucruri nespuse. Imediat ce avea să se simtă suficient de bine, urma să-l trimită din nou în Kiel. Ce petrecere aveau să dea în acea zi!

— Ceva păreri în legătură cu Ziua Victoriei în Japonia?

Marriott ridică din umeri.

— E prea devreme. Aici, se pare că ne aflăm prea departe. Va dura un timp.

Meikle aprobă din cap, aparent satisfăcut.

— Ceva comentarii despre nava pe care ai scufundat-o?

Marriott se aplecă în faţă.

— Da, domnule. M-am gândit la asta când veneam aici. Din nou, zâmbetul secret. Fusese gata să spună „acasă“. Cred că încărcăturile ar fi trebuit separate, înjumătăţite. Trase un carneţel de pe birou şi schiţă un plan cu creionul. Asta ar micşora şansa de a sparge coca navei, înainte ca ea să se aşeze pe fundul mării.

Meikle privi mâna experimentată, alergând pe carneţel.

— Am uitat. Înainte făceai planuri pentru construcţii, nu pentru „distrugeri“, aşa-i?

Marriott zâmbi.

— E adevărat.

Meikle îşi încrucişă braţele. Marriott se gândea la această nouă sarcină. Primul semn promiţător.

— O să-ţi dau o permisie acasă, în scurt timp. Dar comodorul speră să mai prindă alte câteva sabordări în Baltica, înainte de a

se strica vremea.

— Mulţumesc, domnule.

Meikle se întoarse la birou. Bastionul lui.

— Poate că vei avea timp să-l cauţi pe fostul tău secund, când prinzi o clipă liberă. Astăzi a comandat un pluton de execuţie. O altă privire la ceas – forţa lui conducătoare. Cam acum cincisprezece minute.

Marriott făcu ochii mari.

— Un pluton de execuţie? A cui a fost ideea asta, la naiba?! El nu e…

— Nu e *ce*, Marriott? *Soldat*, voiai să spui? Participăm la tot, sau vom pierde pacea la fel de eficient cum am câştigat războiul!

Nu ridică privirea decât după ce Marriott părăsi biroul.

Marriott mergea cu paşi mari pe coridor, furios pe sine şi pe Meikle. Nu era problema lui, şi totuşi… Se uită în jur şi o văzu pe fată privindu-l, ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

— Ce este? întrebă el. Spune-mi. S-a întâmplat ceva?

Dar fata rămase încremenită, examinându-i faţa, de parcă s-ar fi înşelat.

— *Nu!* Nu este asta! Am crezut, am auzit…

Îşi plecă brusc capul şi Marriott văzu lacrimi picurând pe jacheta ei.

O prinse de umeri, aşteptându-se ca ea să se retragă, şi întrebă:

— Ce-ai auzit?

— Că un locotenent a fost rănit la bordul acelei nave! Nu ştiam să mai fi fost şi un alt ofiţer acolo! Am crezut… am crezut…

Alte lacrimi îi curgeau pe bărbie.

— Ai crezut că eram eu. Nu-mi imaginam că asta te-ar afecta.

Atunci, fata se desprinse.

— *Să mă afecteze? Să-mi pese? Sigur că-mi pasă!* Ce fel de femeie crezi că sunt?

Apoi se întoarse şi intră în biroul ei, trântind uşa.

Meikle auzi uşa şi ridică privirea de la treaba lui.

Poate că, cu cât îl trimitea mai repede pe Marriott în permisie, cu atât era mai bine pentru el. Închise dosarul şi îşi trecu degetele prin păr.

Pentru ei.

XV
Inocenţă

Mica maşină îşi încheie ocolul în jurul aleii largi, cu tufişuri pe margine, şi opri în faţa unei intrări magnifice. În timp ce şoferul, Heinz Knecht, condusese pe drumurile tăcute, traversate de dungile regulate de umbră ale copacilor înalţi, Marriott privise castelul mândru cum devenea din ce în ce mai înalt, ca şi cum ar fi fost scos dintr-o poveste.

Fără îndoială, era cel mai mare *Schloss* din zonă, dar era cert că şi comodorul îşi alesese unul splendid. Două foişoare şi un acoperiş înalt, în pantă, din nou cu o tentă de Hans Andersen, şi cu omniprezenta Plöner See în spate, ca un fundal perfect.

— Nu stau mult, Heinz.

Era uimitor cât de uşor îi venea să i se adreseze folosind prenumele. Poate din cauza drumului lor la Flensburg şi înapoi, o călătorie pe care acum o făcuseră de două ori împreună. Ultima dată ca să supravegheze remorcarea unei alte nave, plină cu arme, bucăţi de maşinării, care nu mai erau utile, şi câteva tone de bombe dezamorsate. Explozia cu întârziere mersese perfect, iar la întoarcerea în Plön, când îl vizitase pe Beri-Beri la spital, acesta spusese:

— Ţi-am zis eu, bătrâne. Ai fost şcolit de un maestru!

Îi povestise lui Beri-Beri despre Fairfax şi plutonul de execuţie.

Beri-Beri clătinase din cap şi îşi reprimase un căscat.

— Probabil va fi din ce în ce mai rău. Dacă va fi o iarnă grea – dar ştii şi tu cum e. Apoi, dintr-o dată, se înviorase: A fost azi aici un tip care mi-a explicat cum e cu demobilizarea. Va fi un sistem al numerelor. Cu cât ai fost mai mult înrolat, cu atât pleci mai repede!

Parcă ar fi vorbit de eliberarea dintr-o închisoare.

Marriott o văzuse foarte puţin pe fată, şi atunci când se întâlniseră faţă-n faţă, ea fusese politicoasă, dar atât. Iar el respectase bariera invizibilă ce părea să existe între ei.

Knecht îl privi pe sub cozorocul şepcii.

— Frumos loc, Herr Leutnant. Aici a stat înainte un ofiţer foarte mare în grad, din Luftwaffe…

Marriott se uită la frontispiciul impresionant. Părea aproape baroc, din acel unghi.

O santinelă din Infanteria Marină salută şi îi deschise una din uşile înalte, iar Marriott intră, simţind cum era învăluit de răcoarea marmorei. O scară largă, în spirală, şi holul de la intrare dominat de cel mai mare candelabru pe care-l văzuse vreodată.

Zâmbi. Locul perfect pentru duelul final dintre Errol Flynn şi Basil Rathbone, în *Robin Hood*.

— Pe-aici, domnule.

Accentul scoţian al stewardului părea total nepotrivit pentru acel loc.

Intrară într-o cameră spaţioasă, cu mobilă frumoasă, şi plină de capete de căprioare şi alte trofee agăţate pe pereţi.

Lângă uşile de sticlă cu vedere spre grădină se afla comodorul.

— Ia loc, Marriott.

Fuma un trabuc mare şi îşi odihnea mâinile rozalii, ca nişte crabi, în poală.

Marriott se aşeză.

Comodorul Lionel Paget-Orme îl privi cu amuzament.

— Ce părerea ai de noul meu Cartier General?

Marriott înălţă din umeri.

— E magnific, domnule.

Nu ştia ce altceva ar fi putut răspunde.

Comodorul îl privi posomorât, poate dezamăgit. Se ridică şi se îndreptă spre uşile de sticlă.

— Mie mi se pare un lux adecvat.

Marriott se întrebă dacă mai plasase acel comentariu şi înainte. Îl urmă pe comodorul grăsuţ şi coborî nişte trepte, ajungând pe peluză. Acolo, irealul continua.

În jurul unei mese vopsite, din fier forjat, şedeau Kapitän von Tripz şi Meikle, plus alţi doi ofiţeri pe care Marriott nu-i cunoştea, evident din Statul-Major al lui Paget-Orme.

Un servitor german, în jachetă albă, turna vin în nişte pahare de cristal şi se apropie imediat, când comodorul plesni din degete.

— Avem o şedinţă, spuse Paget-Orme. Rutină, în mijlocul unui decor frumos.

Marriott îi aruncă o privire fostului Kapitän-zur-see. Oare el ce

simţea? Probabil că vizitase de multe ori acea casă, înainte ca stindardul alb să înlocuiască zvastica.

Dar neamţul bărbos îi întâmpină privirea cu un zâmbet abia schiţat, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi reuşise să găsească partea amuzantă a lucrurilor.

Alţi doi bărbaţi se apropiară pe peluză, amândoi nemţi, foşti ofiţeri navali. Marriott observă chiar şi o pată mai întunecată pe una dintre jachete, în locul în care se aflase, odată, vulturul infam.

Paget-Orme rămase în picioare, uitându-se la fumul care se înălţa din trabucul lui, în timp ce sorbea dintr-un pahar cu vin.

Era un vin bun, îşi spuse Marriott. Nu mai gustase aşa ceva. Ca şi în Anglia, nici aici nu erau nevoiţi toţi să strângă cureaua.

— Vei pleca într-o nouă misiune, Marriott, spuse Meikle. Secretarul meu o să-ţi comunice detaliile. Vei fi din nou singur, dar cred că asta îţi convine de minune, aşa-i? Ca de obicei, nu aşteptă răspuns, ci continuă: Convoaiele mai mari de gaze se vor pune în mişcare curând. Numele de cod va fi *Scran*.

Nu explică de ce.

Paget-Orme îi făcu semn servitorului.

— Sunt foarte mulţumit de munca pe care o depui, Marriott, zise el. L-am informat şi pe amiral. Păcat că nu eşti ofiţer de carieră – toate acestea ar fi avut o valoare deosebită. Şi încă o pot avea, dacă te hotărăşti să rămâi, după data demobilizării tale. Zâmbi ca un copil şi continuă: Viaţa civilă sub conducerea unui grup de Roşii nu va fi prea dulce, ce zici?

Meikle aşteptă ca superiorul lui să încheie şi zise:

— După această misiune, te voi trimite acasă, în permisie. E adevărat că sora ta se va căsători?

— Da, domnule.

De unde ştia Meikle asta?

— Nu ştiam că data a fost deja fixată.

Îşi ţinu respiraţia, lăsând la o parte pe sora lui şi căsătoria ei, când auzi paşi pe treptele de piatră. Simţi că era ea, chiar înainte să se întoarcă.

Când se uită, fata se îndrepta spre masă, cu braţele pline de dosare. Purta cămaşa albă şi fusta albastră, de uniformă. Chiar şi îmbrăcată atât de obişnuit, atrase privirile tuturor celor de la masă, cu excepţia lui Meikle. Acesta îl privea pe Marriott.

— Ei bine, domnilor, dacă sunteţi gata, spuse Paget-Orme, după care se întoarse spre Marriott. Am vrut doar să ştii că am o părere foarte bună despre munca ta în acest comandament.

Zâmbea, dar, totodată, era o concediere.

Stewardul scoţian îşi drese glasul, politicos.

— Ce este, Dundas?

Tonul arăta evident că Paget-Orme detesta întreruperile.

Dar stewardul se uita la fată.

— Un telefon pentru *ea*, domnule.

— Un telefon, aici? spuse, tăios, Meikle. Du-te şi răspunde, Fräulein Geghin. Se pare că avem aici tot ce ne trebuie.

Fata plecă în grabă, iar Meikle zise:

— Trebuie să-l mai aşteptăm pe căpitanul navei *Sea Harvester*, domnule.

Se uită fiecare la ceas şi începură să răsfoiască hârtiile. Marriott intră din nou în camera rece, aproape orbit, după lumina puternică de-afară.

Printr-o fereastră, îl văzu pe şoferul lui bârfind cu unul dintre grădinari. Puteai să fi înţeles, dacă îţi închipuiai că nu avusese loc nici un război acolo.

Auzi vocea ei şi apoi o văzu lângă o masă aurie, ornată, unde vorbea precipitat la telefon. În apropiere, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca fata să fure ceva, se afla Dundas, stewardul personal al comodorului.

— Nu mă aşteptam…

Marriott se întrerupse brusc când văzu faţa fetei. Era palidă, ca atunci când îşi pierduse firea, în Cartierul General al lui Meikle. *Disperată*.

— Ce este? Spune-mi!

Ea îl privi, dar părea să se uite prin el, în gol.

— Bernadette a fost lovită de o maşină! Nu… nu ştiu…

Marriott nu avea nevoie de explicaţii. Era copilul, cel care crezuse că era al ei.

— Unde e?

Fata părea să aibă dificultăţi în a răspunde, ca şi cum din cauza şocului şi-ar fi pierdut capacitatea de a traduce şi a înţelege.

— La spital. În Eutin. Îşi şterse ochii cu o batistă. Oh,

Dumnezeule, are numai trei ani!

Marriott o văzu făcând un pas spre uşile de sticlă.

— Nu. Vino cu mine. Le voi explica eu, mai târziu. Te duc acolo, imediat!

Fata îl privi cu ochii mari când o luă de braţ şi o conduse spre intrarea principală.

Knecht înclină din cap aprobator, dar nu spuse nimic, de parcă ar fi înţeles că se petrecea un lucru grav.

Marriott o aşteptă să se urce pe bancheta din spate a maşinii mici şi spuse pe un ton caustic:

— Porneşte, Heinz!

Îl văzuse pe steward îndreptându-se grăbit spre grădină. În orice secundă, cineva putea încerca să-l împiedice s-o ia de-acolo.

Heinz porni maşina în viteză pe aleea curbă.

— La Eutin, Heinz. La spital!

Ieşiseră deja pe drum. Totul era ca înainte, numai unghiul umbrelor se schimbase.

Marriott o auzea respirând precipitat în spatele lui. *Nu, nimic nu mai era la fel*.

— La spitalul de copii, te rog, spuse ea, răguşit.

Heinz se relaxă, mâinile lui puternice conducând cu uşurinţă maşina şi ocolind două femei cu nişte boccele pe cap, care făcură ochii mari.

Era o nouă dramă. Era cineva bolnav? De ce îl preocupa asta pe ofiţerul lui? Văzuse peste douăzeci de maşini pe aleea castelului. Îi aruncă o privire rapidă lui Marriott. Trebuia să fie ceva important pentru el. Ea era o fată atrăgătoare, fără îndoială. Cine ar fi condamnat-o? Dar poate că el nu o privea aşa.

— Vezi pe unde mergi, omule! Sau ajungem cu toţii la spital!

Heinz îşi ascunse un zâmbet. Simţise ceva neobişnuit în vocea locotenentului. Oh, da, el o privea *aşa!*

Spitalul de copii se dovedi a fi o parte a unei mici mănăstiri. Călugăriţe îmbrăcate în negru mergeau tăcute pe coridoarele imaculate sau puteau fi văzute aplecându-se deasupra unor paturi şi făcând treaba unor asistente medicale.

Deşi era aproape de drumul principal, era liniştit, chiar izolat şi trist.

— Aşteaptă-ne aici, Heinz, spuse Marriott.

Acesta înclină scurt din cap. *În caz că va trebui să plecăm imediat, dacă copilul este mort*.

— Mă duc să întreb…

Un soldat englez tânăr ieşi din spital şi îl salută în fugă pe Marriott. În spatele lui se afla un poliţist local, purtând aceeaşi uniformă ca înainte de ocupaţie, cu chivăra de stil vechi. Numai vulturul nazist fusese înlăturat.

Îi văzu stând lângă maşina de armată şi se îndreptă spre ei. Începu să le explice ceva în germană, dar Heinz îl întrerupse, cu o smucitură scurtă a capului.

— Crede că sunteţi aici din cauza accidentului, Herr Leutnant. Îşi păstra cu mare efort o voce uniformă. Spune că nu trebuie să vă faceţi griji. A fost un camion de armată britanic!

Marriott se gândi la tânărul soldat care trecuse pe lângă ei. *Nu mai era nevoie de alte explicaţii*. Făcea parte din forțele de ocupaţie.

Marriott întrebă, cu răceală:

— Ce e cu copilul?

Poliţistul zâmbi, uşurat poate că acel ofiţer nu avea să-i facă probleme.

Marriott simţi cum degetele fetei se încordară brusc pe braţul lui.

— Va supravieţui, şopti ea.

O soră îi întâmpină la intrare şi îi conduse în clădire. Primele impresii ale lui Marriott se schimbară imediat. Un loc într-adevăr curat şi liniştit, dar atât de supraaglomerat, încât fiecare chilie era plină de paturi sau, în cazul celor mai mici, de pătuţuri ca nişte cuşti mici. Stăteau îngrămădite, de la un capăt la celălalt, călugăriţele şi vizitatorii abia având loc să treacă. Alţii erau pe coridoare, iar într-o rezervă îi văzu pe cei grav răniţi: mici, palizi şi patetici, unii fără membre, alţii cu bandaje peste ochi.

Heinz încă fierbea din cauza indiferenţei iritante a poliţistului. Nu era mare diferenţă între vârsta copilului şi cea a micuţei lui, Friedl. Ar fi putut foarte uşor să fie ea.

— Copiii aceştia de-aici. Cine sunt ei, soră? întrebă Marriott.

Dar aceasta, fie nu vorbea englezeşte, fie nu voia să o facă. Fata traduse:

— Sunt de la ultimele raiduri aeriene. Sunt... Se încruntă, încercând să redescopere cuvântul. Sunt orfani, acum.

Sora îi conduse într-o chilie mică, roba ei măturând podeaua lustruită.

Lângă pătuţ era o tânără cu păr blond, care stătea pe un scăunel, privind fix faţa fetiţei numită Bernadette.

— Ea este soţia fratelui meu, Leisl.

În mod limpede, cealaltă femeie nu-i auzise apropiindu-se şi se ridică imediat, privind-o cu ochii mari, mai întâi pe fată, apoi pe Marriott şi uniforma lui. Îşi încleştă pumnii, abia reuşind să-şi controleze disperarea şi ceea ce Marriott recunoscu ca fiind mânie. Evident, femeia numită Leisl credea că el era cel care-i călcase fiica.

Dar ascultă vocea liniştită a cumnatei sale şi apoi se uitară împreună la pat.

Copilul era foarte palid şi respira greoi, cu capul şi umerii bandajate, cu un ochi aproape ascuns de o faşă pătată de sânge.

— Se va face bine, spuse fata încet. Îşi muşcă buza şi continuă: Trebuie. A fugit pe uşă, înainte ca Liesl s-o poată opri. Soldaţii au adus-o direct aici, altfel...

Altfel. Marriott se gândi la soldatul care-l salutase, fără să-l vadă. Avea cel mult nouăsprezece ani, ca şi cei din compania canonierei 801, şi probabil că se aflase la volanul unuia dintre nenumăratele camioane Bedford, pe care se părea că armata le prefera atât de mult. Se ducea acasă, fiind unul dintre învingători – nu însemna mare lucru pentru el, dacă ucisese un copil. Sau însemna? Oare războiul pătrunsese chiar şi pe terenul umanităţii? Te înrăia atât de mult, încât nu te puteai gândi decât la propria-ţi supravieţuire?

O auzi pe fată murmurând ceva către mama copilului şi menţionând numele lui Willi Tripz. Leisl îl privi cercetător, fără să se ascundă, pentru prima dată, ca şi cum ar fi vrut să vadă ceva cu ochii ei. Părea obosită şi îndurerată, iar Marriott îşi aminti că i se vorbise despre soţul ei absent şi despre faptul că acesta nu-şi văzuse niciodată copilul. Oare el semăna cu Ursula, se întrebă. Era posibil să fie încă în viaţă sau se pierduse, ca şi tatăl lor, în zăpada şi gheaţa din jurul Stalingradului?

Femeia vorbi cu multă grijă:

— Vă mulţumesc că aţi adus-o pe Ursula aici atât de repede. Ne suntem de mare ajutor una celeilalte.

Se întoarse, uitând totul, când copilul scoase un scâncet slab. Călugăriţa ajunse acolo într-o clipă, umbra ei aplecându-se peste pătuţ ca a unui înger răzbunător.

— Cred că ar trebui să plecăm acum, spuse fata. Întinse mâna şi mângâie părul tinerei femei. Ea va dori să rămână.

— Şoferul meu poate să aştepte şi să o ducă acasă.

Fata îl privi mirată.

— Suntem acasă. Stăm la o distanţă foarte mică. Se poticni, emoţiile făcând-o din nou să nu-şi găsească cuvintele. Dacă vreţi, *Orna* vă poate face nişte ciocolată, Herr Leutnant…

El o fixă atât de insistent, încât fata îşi coborî privirea.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap, şi câteva şuviţe de păr i se desprinseră, căzându-i peste frunte, ca o mătase neagră.

— M-ai ajutat de două ori. Nu ar trebui să te răsplătesc pentru asta?

Ieşiră în lumina soarelui. Părea nepotrivit ca cerul să fie atât de luminos şi senin, când exista atâta suferinţă – toată acea inocenţă. Fata urcă în maşină, fără să protesteze. Marriott ştia că ar fi putut avea probleme, dacă era văzută în compania unui ofiţer englez. Cei care critică îşi găsesc foarte rar timp să caute adevărul.

— Aici este.

Heinz înclină din cap şi intră cu maşina într-o curte pietruită. Marriott coborî şi îi întinse mâna fetei. Se întrebă, în trecere, dacă Heinz înţelegea de ce îi ceruse să facă acel ocol prin Eutin, la primul lor drum spre Flensburg? Ciudat, aceea nu era *Gasthaus*, pe care o crezuse casa ei. Era mai mică şi probabil mai veche, înălţându-se peste curtea pietruită, de parcă ar fi moţăit la soare. Marriott se gândi la Fairfax şi hotărî să-l aducă acolo, ca să-l înveselească. Dar, în aceeaşi clipă, ştiu că nu avea s-o facă.

Fata coborî şi îl privi.

— Eşti bine venit aici.

Marriott o strânse de mână.

— Sunt foarte fericit că mă aflu aici.

Ea nu răspunse la strânsoare, dar nu îşi trase mâna dintr-a lui

decât după câteva secunde.

— Eu rămân în maşină, Herr Leutnant, spuse Heinz, privindu-i cu aceeaşi înţelegere.

Aşa avea să pară ceva oficial. Un ofiţer de la bază, poate, unde ea lucra ca să-şi întreţină familia. O familie de femei. Cum reuşeau să se descurce?

— Ce vârstă are soţia fratelui tău?

Trebuia să spună ceva, în timp ce o urma spre uşa solidă, ţintuită, cu un vultur cu două capete pictat deasupra.

— Douăzeci şi cinci. E încă tânără.

Marriott îşi îndepărtă privirea. Lui i se păruse cu zece ani mai în vârstă.

Dincolo de uşă, totul era din lemn închis la culoare, lustruit, şi nişte căni de bere de-o jumătate de litru atârnau în şir de-o grindă. Văzu un cămin uriaş, cu butuci de lemn lângă el, şi o cutie cioplită manual, plină cu conuri de pin. Avea să fie un loc plăcut, la venirea iernii, îşi spuse el.

Mama fetei le ieşi în întâmpinare, şi Marriott constată că Ursula moştenise trăsăturile ei frumoase. Nu era mult mai înaltă decât fiica sa, cu acelaşi păru negru, deşi înspicat de câteva şuviţe argintii. Era politicoasă şi zâmbi, când fiica îi povesti cum o ajutase Marriott. Nu vorbea englezeşte deloc. Apoi se duse să aducă ceva de băut.

Marriott observase în salon doi soldaţi englezi, stând lângă un civil jerpelit. Se ridicară cu toţii şi plecară cu o grabă suspectă.

Piaţa neagră în acţiune?

Fata îl invită să se aşeze pe una dintre băncile lungi, lustruite, la o masă din trestie, la fel de strălucitoare. Îi luă şapca şi se uită la insignă.

— Mama mea e lituaniană, zise. Şi eu m-am născut acolo.

— Unde?

Fata râse pentru prima oară, şi dinţii ei păreau şi mai albi pe fondul feţei bronzate.

— Nu te va ajuta cu nimic dacă-ţi spun, Herr Leutnant! Se numeşte Palanga! Tatăl meu a fost vânzător de şnaps şi bere – era din Schleswig. Iar atunci când s-a dus în Lituania pentru afaceri, a cunoscut-o pe mama mea şi s-a îndrăgostit de ea. Făcu semn cu şapca lui spre grinzile negre, vechi. Aşa că au venit aici.

Încercă să râdă din nou, dar nu reuşi. Cred că nu-l vom mai vedea. Nu era puternic, dar, cu toate acestea, l-au trimis la Infanterie, ca şi pe fratele meu.

Asta explica aspectul ei, gândi Marriott, atât de diferit de-al blondei Leisl, care era epuizată de disperare din cauza dispariţiei soţului. Iar acum, ruşii erau în Lituania. Marriott se gândi la ruşii pe care-i cunoscuse dincolo de frontiera nemarcată. Părea aproape sigur că ei nu aveau să plece vreodată de-acolo, şi nici din Polonia.

— Cine e *Oma* ta?

— Ceea ce voi numiţi „bunică“! Ea ocoli masa şi o atinse cu degetele. Este foarte în vârstă şi foarte mândră. Trebuie să-i arăţi mult respect, altfel va chema mânia Domnului asupra ta!

— Vorbeşti atât de bine engleza!

Fata ridică scurt din umeri – un gest cu care el se obişnuise de-acum şi îl aştepta.

— Voiam să fiu profesoară, ştii?

Mama ei aduse nişte vin, şi nu ciocolata la care se aşteptase el.

— Spune că trebuie să bei, zise Ursula, aruncându-i o privire cercetătoare mamei. Şi că eşti întotdeauna bine venit aici.

Marriott aşteptă ca mama fetei să iasă din cameră şi apoi întrebă:

— *Pot* să mai vin? Voi renunţa, dacă asta îţi creează neplăceri.

Ea nu răspunse direct.

— În scurt timp vei pleca acasă, şi vei uita. L-am auzit pe Herr Meikle spunând că sora ta se căsătoreşte, da? După aceea vei găsi şi tu o fată bună în Anglia, cred, şi te vei căsători şi tu. Abia apoi îl privi, cu nişte ochi atât de mari, încât îi umpleau toată faţa, şi adăugă liniştită: Nu există nici o speranţă, înţelegi. Am pierdut înainte de a începe.

Marriott simţi cum contactul dintre ei se destrăma, chiar în timp ce strângea paharul cu vin în mână. El îi vorbise chiar ei, nu altcuiva, fără să fie înconjurat de telefoane şi de rutina navală. Fusese doar un vis, până atunci.

— Ce i-ai spus lui Leisl despre Willi Tripz? o întrebă.

Ursula îl privi, surprinsă de întrebare.

— I-am spus cum l-ai scos pe băiat din mâinile Ivanilor.

Pleoapele ei negre îi ascunseră din nou privirea. Că eşti un om bun şi curajos.

— Nu trebuie să se termine aici, spuse el. Nu putem să ne întoarcem spatele unul celuilalt, Ursula.

O văzu ţinându-şi respiraţia, când îi pronunţă numele.

— Nu-ţi voi face rău şi nu mă voi folosi de tine în mod necinstit…

Fata clătină din cap.

— Opreşte-te, te rog! Îmi faci rău, vorbindu-mi aşa! Atunci când îmi zâmbeşti sau îmi atingi mâna, este ca o durere pentru mine! Cât de rău va fi după ce vei pleca?

Marriott se ridică.

— Plec acum. Îi voi explica lui Meikle ce a fost cu accidentul. Abia dacă îşi dădea seama ce vorbea. Mi-a spus că eşti cel mai bun translator pe care l-a avut.

Fata veni în faţa lui şi îi întinse şapca.

— Poate că era mai bine dacă nu vorbeam engleza deloc, spuse apoi, pe un ton blând. Sau nici tăcerea nu este o protecţie?

El îi luă mâna şi i-o sărută foarte repede. După aceea se gândi cât de ciudat păruse gestul, probabil, şi totuşi, în acel decor, cu toate amintirile lor intime, cât de potrivit.

— N-am să uit niciodată, Ursula. Niciodată.

Nu-şi aminti cum se întorsese la maşină şi nici măcar cum ieşise din cameră. Se uită o singură clipă înapoi, ca atunci când predase canoniera 801. I se păru că vede o perdea mişcându-se în camera în care trăiseră un moment atât de scurt, dar atât de preţios. Sau era doar o nouă iluzie?

Însă fata privi maşina până când dispăru, după colţ. Întinse mâna după un şorţ şi se uită la ceasul înalt, fără să-l vadă. *Oma* urma să se scoale foarte curând din somnul ei de după-amiază, iar Liesl avea să fie înfometată, când se întorcea de la spital. Totuşi, ea rămase acolo, lângă fereastra mică, privindu-şi mâna, amintindu-şi atingerea buzelor lui pe degetele ei.

Apoi îşi trecu degetele prin partea din faţă a cămăşii şi îşi atinse pielea. Tot corpul i se înroşi brusc, ca şocat şi ruşinat de gândurile ei.

Se aşeză pe aceeaşi bancă şi începu să plângă, încet, în şorţ.

Încă mai plângea când o simţi pe mama ei cuprinzându-i

umerii cu braţul.

Deci nu mai era un secret.

Oraşul Neumünster se afla la vreo treizeci de kilometri sud de Kiel. Armata britanică şi pancardele ei păreau să existe peste tot, şi chiar şi cluburile de recreere ale soldaţilor purtau însemne regimentale şi divizionare.

Cei trei marinari în paltoane albastre şi pantaloni evazaţi stăteau pe trotuar, ignorând câteva fluierături batjocoritoare din vehiculele kaki care treceau pe lângă ei.

Micimanul Bill Craven se aplecă spre pragul unei uşi şi murmură:

— A-nceput să şi plouă acum. Cum naiba ne întoarcem la cazarmă?

Ginger Jackson oftă. Tot timpul bombănea. Nu ar fi trebuit să se încurce cu el niciodată. Nu poţi să ai încredere într-un tip din Brum.

— V-am adus aici, aşa-i? spuse el, obosit. Nu mai comenta şi ai încredere în mine, da?

Micimanul Rae îşi aprinse o altă ţigară şi zâmbi pentru sine. Totul pentru nişte marfă furată. Cel puţin merita să-i audă pe nebunii aceia luându-se unul de altul.

— Dar e un ofiţer blestemat, la naiba! insistă Craven.

— Şi?

Ginger îşi pierdu complet răbdarea.

— Atunci are şi mai mult de pierdut, nu?

— Uite-l pe Oskar, spuse Rae.

Stewardul-şef de pe vaporul de linie Hamburg-America coborî dintr-un autobuz supraaglomerat şi traversă în fugă drumul ce ducea spre Sud, până la Hamburg.

— N-a venit încă?

Purta o pălărie trasă pe ochi, aşa încât părea suspect, ba chiar vinovat.

— Va veni, răspunse Ginger, indiferent. După aceea, totul depinde de tine, Oskar, bătrânul meu amic.

— Voi face tot ce pot.

Oskar se uită la drum. Sclipea din cauza burniţei.

— Ea este ceea ce *voi* numiţi contesă. Dintr-o familie veche,

von Lorenz, din estul Prusiei.

Pentru Ginger şi prietenii lui, asta nu însemna nimic. Era nemţoaică şi avea mai multă nevoie de ei, decât aveau ei de ea. Câteva afaceri cu cineva care cunoştea piaţa, apoi retragerea şi demobilizarea.

— Isuse, uite-l şi pe el!

Rae părea surprins, pentru prima dată.

— *Vezi?*

Ginger simţi cum muşchii i se relaxau uşor. Existaseră câteva momente în care crezuse şi el că făcuse o mişcare proastă. O dată, când un jeep plin cu poliţişti militari curioşi se îndreptase spre ei, se gândise chiar că Lowes intrase în panică şi se dusese să-i ciripească totul lui Meikle şi să-i vândă.

Maşina frână şi Lowes coborî, oprindu-se să spună ceva şoferului. Apoi râse şi făcu semn cu mâna în mod exagerat, în timp ce maşina se îndepărta. Când se întoarse spre ei, îl salutară de parcă s-ar fi întâlnit întâmplător.

— Isuse, şopti Craven. Uitaţi-vă la el! E criţă!

Ginger îşi muşcă buzele.

— Uşurel, băieţi. Mă ocup eu de asta.

Craven se încruntă.

— Eşti bine venit, camarade, la dracu'!

Lowes îşi aranjă şapca, examinându-i vesel.

— Şi *el* cine e?

— El e Oskar, domnule. Un băiat de treabă, îi urăşte pe naziştişi respectă toţi ofiţerii britanici.

Ginger răsuflă uşurat. Era cu siguranţă beat, altfel chiar şi Albă ca Zăpada ar fi văzut că îi pregăteau ceva.

Lowes îl măsură cu severitate pe fostul steward.

— Bun băiat. Şi acum, ce e cu contesa?…

Ginger nu avu timp să-şi retragă oferta, să găsească o scuză, ca să-l ţină pe Lowes deoparte până se trezea. Nu-l mai văzuse niciodată aşa.

Dar Oskar spuse precipitat:

— Casa de după colţ, domnule. Vă duc eu. Aruncă o privire neliniştită celorlalţi. E în regulă?

Ginger întrebă cu prudenţă.

— Aţi sărbătorit ceva, domnule?

Lowes îşi întoarse privirea spre el, cu oarecare dificultate.

— Mama mea s-a căsătorit azi.

Deci asta era. Ginger văzu că Rae voia să facă o remarcă potrivită şi îi făcu semn din cap. Nu era momentul.

Lowes înclină din cap de mai multe ori.

— Sper să… Nu termină propoziţia. Ia-o înainte.

Aruncă o privire celor trei marinari. Cât de simplu era să preia comanda. Se văitau întotdeauna, dar când sosea momentul, veneau plângând la un ofiţer.

Se gândi la clubul armatei, pe care-l vizitase după ce plecase de la popotă. Nu-şi amintea exact câtă băutură consumase. Nu-i mai păsa.

Îl văzuse pe Fairfax la popotă, dar îl evitase. De când cu plutonul de execuţie, fusese ca o raţă prinsă în furtună. Comparaţia îl făcu să chicotească. *Eu l-aş fi împuşcat cu mâna mea pe ticălos, dacă aş fi fost acolo*. În clipa aceea, chiar credea asta.

Îşi dădu seama că Oskar îl conducea pe treptele unei case ce fusese, cândva, impunătoare. Jumătate din clădire a fost consolidată după bombardament, dar uşa se deschise destul de repede după ce Oskar ciocăni, şi un servitor solid îi privi pe amândoi bănuitor.

Lowes se gândi că individul semăna mai mult a boxer, decât a majordom.

Bărbatul solid închise uşa şi îi conduse într-o cameră care, în ciuda luminii de-afară, era în penumbră.

Avea un miros vag de mucegai, şi Lowes observă că scaunele şi canapelele erau din catifea de culoare roşu-închis. *Hmm, dinainte de război*, îşi spuse el, vag.

Se simţea foarte ud şi capul îi zvâcnea dureros. Dacă ar fi fost mai multă lumină. Se aşeză sprinten pe canapeaua cea mai apropiată, în timp ce Oskar se învârtea prin cameră, ca o pisică în cuşcă.

Lowes auzi câteva acorduri de muzică şi decise că acea casă era mai mare decât îşi imaginase.

— Vine, domnule, spuse Oskar.

Domnule. Respectul cuvenit. Lowes se ridică în picioare şi era gata să cadă. Dar când uşa se deschise şi femeia intră în cameră,

reuşi să-şi revină suficient ca să spună:

— Contesa von Lorenz, presupun!

Contesa era înaltă şi zveltă, îmbrăcată toată în negru, aşa că, din cauza penumbrei, era imposibil să-i distingă trăsăturile sau vârsta. Părul ei, cât putea Lowes să vadă din el, era blond, aproape argintiu, în lumina mată. Fuma o ţigară şi reuşea să facă chiar şi asta elegant şi relaxat.

— Eşti foarte tânăr, spuse ea, cu un accent puternic, dar într-o engleză uşor de înţeles. Cum să-ţi spun? Care e prenumele tău?

Lowes era derutat. Se aşteptase la formalism, ca el să controleze conversaţia. Ofiţerul britanic şi aristocrata sărăcită.

— Mă numesc John, dar…, se bâlbâi Lowes.

— Ia loc, John.

Ea se aşează pe canapea şi îşi încrucişă picioarele.

Lowes cunoştea gusturile elegante ale mamei lui şi îşi dădu seama că ciorapii erau din mătase pură, în ciuda războiului. În Anglia, aceştia ajunseseră doar o amintire. Se aşeză lângă contesă, brusc conştient de parfumul ei, de apropierea corpului ei.

— Ai trăit nişte experienţe destul de grele în război, *ja*? zise contesa, punându-i o mână pe genunchi.

Lowes se holbă la mâna ei, incapabil să se mişte şi abia reuşind să răspundă:

— Ei bine, de fapt, da. Dar poţi învăţa să-ţi stăpâneşti teama…

Era uimitor cât de repede venise minciuna, urmată apoi de altele.

— Am văzut unele lucruri îngrozitoare, contesă.

Mâna ei se mişcă pe coapsa lui.

— *Nein!* Spune-mi Elisabeth!

— Voiam… Am crezut…, icni Lowes.

Ce se întâmpla? Nu putea face nimic. Presiunea mâinii ei părea să-l ardă prin uniformă, în timp ce cu cealaltă mână continua să-şi fumeze ţigareta, cu ochii ascunşi de borul pălăriei.

Contesa se ridică, destul de brusc.

— Ai dori să bei ceva?

Lowes aprobă din cap, năucit. Cel puţin, astfel, avea răgaz de gândire. O privi cum se deplasa cu o uşurinţă graţioasă spre un bufet, de unde scoase o cană şi nişte pahare.

Când ea se aşează din nou, Lowes îi prinse braţul, dar aceasta

îi îndepărtă mâna cu aceeaşi graţie, în timp ce turna băuturile.

— Nu, John, spuse ea, încet. Eu nu sunt pentru tine. Parteneri, poate, când ne vom cunoaşte mai bine, *ja*? Doar puţin mai bine.

Îi întinse paharul, privind şi evaluând dezamăgirea lui, în timp ce mintea năucită a lui Lowes încerca să înţeleagă noua turnură a conversaţiei.

— Am pe cineva pentru tine în casa mea.

Când Lowes încercă să lase paharul jos, ea îl prinse de încheietură şi îi ridică mâna din nou, iar apoi aşteptă să-l golească.

— Nu te teme, John. *Ai încredere* în mine. Este ceva *sigur*, înţelegi?

Lowes simţea cum băutura îi circula prin corp. Ca nimic altceva din ce gustase, dulce şi totuşi tare. Era sigur că îi limpezea mintea şi că îl scăpa de stânjeneala iniţială.

Se gândi brusc la mama lui şi la acea brută. Căsătoriţi. Ce conta căsătoria? Probabil că el o avusese ori de câte ori dorise, cu mult înainte de asta.

Contesa era din nou în picioare. Vorbi încet, dar uşa se deschise imediat. Lowes se aşteptase să-l vadă pe Oskar, dar acesta dispăruse undeva. În locul lui apăru majordomul solid.

Ea atinse buzele lui Lowes cu degetele.

— Karl va avea grijă de tine.

Lowes se clătină, şi ar fi căzut, fără strânsoarea de oţel a omului pe braţul său.

Se simţea înşelat, nelalocul lui. Pe lângă acea nuntă… apoi, în timp ce omul îl conducea afară din cameră, văzu câteva şepci de ofiţeri pe o masă. Toate erau de armată, dar îl făcură să se simtă mai în siguranţă.

— Casa mea e şi a ta, John, strigă contesa în urma acestuia. Vom sta de vorbă mai târziu.

Urcară nişte scări, apoi ajunseră pe un palier. Muzica se auzea mai înăbuşit acum, iar băutura îl făcea să plutească.

O uşă se deschise şi se închise după el, şi o văzu pe fată stând la fereastră.

Era foarte tânără, cu un păr scurt, blond. Avea ochii puternic machiaţi, aşa încât părea gingaşă, ca o căprioară. Purta o robă de mătase simplă, cu un lanţ auriu în talie. Era în picioarele goale.

Lowes nu atinsese o fată în viaţa lui, şi după ce intrase în Marină, fusese întotdeauna îngrozit de poveştile despre molipsirea de vreo boală teribilă, în urma contactului sexual. Marinarii glumeau pe tema asta. *Să iei o doză*. *Să prinzi barca*. *Să ai casa plină*. Le făcea mare plăcere să discute despre aşa ceva, dacă el se afla în apropiere. Chiar şi unii ofiţeri vorbeau despre *Rose Cottage*, o poreclă pentru spitalul de boli venerice al ofiţerilor, ca şi cum totul ar fi fost o glumă uriaşă. Înghiţi în sec, cu pulsul tot mai accelerat.

— Cum te cheamă?

Fata nu răspunse, ci traversă camera şi îl luă de mână, ca un copil conducând un alt copil.

Se aşezară unul lângă celălalt pe pat, şi apoi ea îi cuprinse gâtul cu braţul şi îl sărută pe gură. Nu se opri, iar el se trezi că se agăţa de umerii ei prin rochia subţire, răspunzându-i la sărut şi mai puternic, cu mintea năucită, când limba ei pătrunse printre dinţii lui.

Fata îngenunche pe podea, deşi el nu o văzuse mişcându-se. Îi scoase pantofii şi ciorapii şi îi sărută picioarele. Începu să-l dezbrace, atingându-l cu încredere, aşa încât el simţi cum se înălţa spre ea. Urmă un alt moment de lipsă de cunoştinţă şi se trezi pe spate, complet dezbrăcat, încercând să vadă ce făcea ea. Fata veni în pat foarte încet, privindu-l tot timpul în ochi. Apoi se înălţă deasupra lui şi îl sărută din nou apăsat.

Lowes crezu că mintea o să-i explodeze. Trase de lanţul auriu şi băgă mâna în rochia subţire, unde descoperi o erecţie ce o egala pe-a lui.

Ştia că ar fi trebuit să fie şocat, dezgustat, dar trecuse de mult de asta. Băiatul îşi scoase rochia şi se întinse lângă el, în timp ce se explorau unul pe celălalt, ca nişte îndrăgostiţi.

După colţ, în strada alăturată, cei trei marinari aşteptau ca Oskar să le raporteze cum evolua situaţia.

— Unde e? întrebă Ginger.

Oskar îşi ridică gulerul pardesiului şi se uită la burniţa care nu mai înceta. Era mulţumit că se afla afară, chiar dacă ploua.

— A rămas acolo. Cu contesa.

— Stai un pic, amice, nu aşa era planul! mârâi Craven.

Ginger îl privi cu atenţie pe neamţ.

— L-a aiurit, nu?

— Aiurit?

— Pentru Dumnezeu, nu mă face să repet tot timpul! exclamă Ginger. Vreau să spun, totul a fost o minciună?

— Nu, răspunse Oskar, privindu-l, nefericit. Ea are multă influenţă. Dar ofiţerul este poate prea tânăr, *ja*?

— Atunci ce face el acum?

Rae aruncă ţigara şi păşi pe drum, când văzu un camion de armată apropiindu-se şi împroşcând prin bălţi.

— Merge în direcţia noastră, hai să-l luăm.

Oftă, în timp ce camionul oprea.

— Oskar vrea să spună că stimatul nostru camarad ofiţer o pune cu vreo curvă, pe când noi stăm aici, ca nişte târfe la botez!

Oskar se uită după autobuzul lui. Nu era nimic rău să-i lase să creadă că ofiţerul era cu o femeie.

— Vor mai fi şi alte ocazii, spuse el.

Soldatul care conducea camionul Bedford strigă:

— Ce e băieţi, aţi pierdut vaporul? Bătu cu mâna în portieră. Hai sus, merg până la Kiel!

Ginger se lipi cu spatele de partea vibrantă şi încercă să gândească. Văzu că Craven îl privea, cu o urmă de rânjet pe faţă.

— Un singur cuvânt, Bill, şi ai încurcat-o! spuse Ginger.

Rae se gândea la Lowes.

— N-a ştiut că o are în el. Întotdeauna a crezut că va fi altfel, în ceea ce-l priveşte.

Ginger ridică mâna, când Rae scoase cutia lui cu ţigări gratuite.

— Dă-ne un trabuc, Jack.

O spusese doar ca să-şi ascundă excitarea. Fără să ştie, Rae lovise în plin.

Până la urmă, nu era totul pierdut.

XVI

Până ne vom revedea

Vă declar soţ şi soţie.

Marriott se gândi din nou la acele cuvinte, în timp ce intra în micul hol al bisericii, împreună cu ceilalţi oaspeţi, pentru recepţie. Ziua începuse cu nori şi o burniţă uşoară, dar, pe la mijlocul dimineţii, soarele răzbătuse printre nori, iar acum cerul era senin şi albastru.

Biserica de lângă eleşteu fusese aproape plină, căci, deşi numărul de invitaţi era limitat, majoritatea localnicilor o cunoştea pe Penny de când era copil. Marriott se întrebase dacă şi ei văzuseră şi simţiseră diferenţa, pe măsură ce ea înainta pe culoarul bisericii, la braţul tatălui său, îmbrăcată în alb, cu zâmbetul poznaş absent pe moment, ca şi uniforma cu care se obişnuiseră toţi, din permisiile ei de la staţia de avioane de vânătoare. Şi la acele cuvinte, Penny păruse să se schimbe încă o dată, când se întorsese cu faţa spre bărbatul ei – *Jack al meu*, cum îi spunea mereu –, dezvăluind o fericire, pe care o arăta foarte rar şi o nouă maturitate, pe care Marriott o găsea atât emoţionantă, cât şi tulburătoare.

Cu o seară înainte, îl luase pe Jack pentru un ultim păhărel ca burlac, la Harrow. Era un om prietenos şi Marriott îl plăcuse instantaneu, în ciuda sentimentelor protectoare, inexplicabile, pe care le nutrea pentru bărbatul care urma să se căsătorească cu sora lui mai mică. În primul rând, nu era deloc aşa cum se aşteptase Marriott. Era mai în vârstă, poate la vreo treizeci de ani, cu gradul de comandant de escadrilă, pe timpul războiului, unul dintre „minunile fără aripi“ ale lui Penny, ofiţerul superior cu meteorologia, la bază.

După ce discutaseră la câteva halbe de bere, începuse să înţeleagă ce anume văzuse sora lui la el. Înţelesese de ce avea nevoie Penny, după propriul ei război la baza de avioane de vânătoare, în prima linie, la fel ca oricine altcineva. De un bărbat liniştit şi inteligent, care să-i poarte de grijă. Dragostea ce şi-o împărtăşeau reciproc fusese foarte evidentă la altar.

Iar acum, ea era aici, cu buchetul de trandafiri şi cu un zâmbet pregătit pentru invitaţii care soseau, în timp ce Jack al ei stătea

alături, cu o faţă strălucitoare şi strângând mâinile tuturor.

Aşa cum fusese auzit spunând unul dintre aviatori, în biserică:

— Jack arată ca o pisică ce a înghiţit toată smântâna!

Cei mai mulţi dintre vizitatori, îmbrăcaţi în uniforme de aviaţie, erau destul de mari în grad, sau de acelaşi grad cu Jack. Ce făceau cu ceilalţi, acum, când nu mai era nevoie de ei? Stăteau în şezlonguri, gândindu-se şi visând, privind fix cerul, aşteptând ordinul de luptă!

Şi probabil că fuseseră mulţi, mulţi oameni pe care Penny poate că şi-i amintea în acea zi – relaţii trecătoare pe care le avusese, cu tineri ca şi ea, care zburaseră într-o misiune în plus şi sfârşiseră pe fundul Canalului sau în carcasa în flăcări a unui *Spitfire*.

Marriott cunoştea acel sentiment şi îl împărtăşea cu uşurinţă.

Cea mai mare parte a aviatorilor erau canadieni, ca şi Jack. În curând, aveau să plece. Marriott îşi aminti sentimentul de uimire faţă de felul în care se schimbaseră toate – casa lui, drumurile pe care mersese cu bicicleta în copilărie – de la acea ultimă permisie scurtă. Acum nu mai erau baloane de baraj, care să plutească deasupra fabricii de avioane „Hawker“, la Kingston, nu mai erau baterii antiaeriene, cu ţevile îndreptate spre cerul îndepărtat de deasupra Londrei. Adăposturile pentru raiduri aeriene erau, şi ele, acum nişte simple movile lungi de iarbă, pe câmpurile sau pe păşunile satului. Fusese o primăvară umedă, şi iarba acoperise adăposturile demoralizante, chiar dacă acestea nu puteau fi şterse şi din memorie. Amintirea momentelor în care stăteau ghemuiţi, lipiţi de betonul umed sau picurând, simţind cum pământul se cutremura, întrebându-se dacă îşi vor mai găsi casa la locul ei, la răsăritul soarelui…

Dar exista ceva şi mai tulburător. Veselia sălbatică, dansurile nebuneşti de pe străzi, după Ziua Victoriei în Europa, fuseseră înlocuite de apatie. Ca şi cum aceiaşi civili care înfruntaseră războiul şi tot ceea ce aruncase inamicul împotriva lor îşi epuizaseră energia şi nu mai erau interesaţi să păşească înainte. Existau încă lipsuri, raţii şi austeritate, de parcă pacea ar fi fost încă un miraj, care nu putea fi considerat o certitudine.

O văzuse pe mama lui alături de câteva dintre prietenele ei. Unele erau în uniformele din Serviciul de Voluntari al Femeilor, din

timpul războiului, altele scoseseră la iveală pălării înflorate pentru acea ocazie, făcând tot ce puteau pentru Penny.

Marriott îl văzu pe *omul de la minister*, sau chiriaşul înfiorător, Chris, cum îi spusese Penny, privind dintr-un colţ, cu un zâmbet de uşoară superioritate pe buze.

Marriott se uită din nou la mama lui, încercând să-i ghicească sentimentele. Spera să se înşele, dar lui i se păruse mai entuziasmată de anunţul logodnei chiriaşului, decât de nunta propriei sale fiice.

Chris venise lângă ei la cârciumă, chipurile să comande un pahar cu apă tonică, şi se lansase imediat în implicarea lui faţă de fata cu care urma să se căsătorească, „după ce ne vom termina amândoi studiile pentru promovare“. Jack zâmbise. „Ce anume studiezi?“ Chris suspinase adânc. „Mi-e teamă că e prea complicat să intru în amănunte acum.“ Le spusese cum o întâlnise pe acea fată la Şcoala de vară a Societăţii Fabian, din Devon.

Vocea comodorului Paget-Orme intervenise în conversaţie. *Viaţa civilă sub o gaşcă de Roşii*... Dar nu durase prea mult, iar atunci când plecase de la Harrow, Jack remarcase: „Ce ticălos!“

Marriott îşi scosese portofelul să plătească încă un rând, şi o felicitare cu un trandafir presat înăuntru căzuse pe podea. Jack, înalt cât era, se aplecase şi i-o întinsese. Apoi spusese liniştit: „Deci există o fată? Sunt al naibii de fericit!“ Marriott încercase să schimbe subiectul: „Ai început să şi vorbeşti ca un englez!“ Dar nu mersese.

Îşi trecu braţul în jurul taliei lui Penny şi o sărută.

— Ai fost grozavă. De-a dreptul minunată. Acum eşti o femeie bătrână şi măritată, nu mai eşti surioara mea cea mică!

O ţinuse de mână, privind-o cu atenţie. Jack al ei nu avusese timpul să-i spună despre trandafir. Dar avea s-o facă, indiferent ce promisese. Nu era genul de om care să păstreze secrete în faţa celuilalt.

— Cum a primit mama vestea despre... ştii tu ce? o întrebă.

Penny ridică privirea spre soţul ei cel înalt.

— S-ar putea ca Jack să nu mai aibă niciodată o astfel de şansă, Vere. I-au oferit un post bun, în Toronto – consultant de meteorologie pentru avioanele de linie. Acum se întorc cu toţii la slujbele lor – e prea bună ocazia, ca să o rateze. Mama a primit

vestea rău, bineînţeles. Dar asta e. Noi avem vieţile noastre – ne-am descoperit unul pe celălalt. Eu sunt într-o permisie prelungită, ceea ce înseamnă că am ieşit din WAAF pentru totdeauna. Îşi flutură buchetul în direcţia camerei. Licenţă specială, o lună de miere în vreo vilă posomorâtă, pe care lordul a închiriat-o în Dorset, şi am plecat!

Sosiră şi alţi invitaţi.

— Vorbim mai târziu, spuse Marriott.

O ţinu atât de strâns, încât atunci când se retrase, citi o durere în ochii ei. Permisia lui se încheia în cinci zile. Era ultima dată când avea s-o vadă, pentru...

— Linişteşte-te, Vere! spuse ea, calmă. Jack va avea o slujbă perfectă. Nu va trebui să frec podelele pentru câţiva penny. Gata şi cu „moartea pasiunii“! Primul lucru pe care-l voi cumpăra vor fi nişte lenjerii cu adevărat îndrăzneţe!

Râseră amândoi, dar ochii ei îl priveau neliniştiţi.

— Nu-ţi face *griji*. O să ne mai întâlnim.

Marriott se apropie de o masă şi luă un pahar cu vin. Tatăl lui i se alătură.

— Cred că a ieşit bine, murmură acesta. Sunt atât de bucuros că ai putut să vii acasă acum. A fost de mare ajutor să fii în preajmă.

Marriott o văzu pe mama lui privindu-i din capătul opus al camerei. *Sunt sigur*, îşi spuse el.

Tatăl lui vorbea cu un vechi prieten, demobilizat şi el din Garda Naţională. Era plăcut să-l vadă pe Bătrân atât de vesel. Viaţa nu fusese prea uşoară pentru el. Auzi nişte invitaţi din RCAF [1] făcând glume, şi se gândi la sutele de soldaţi canadieni care fuseseră încartiruiţi în zonă. Când populaţia se trezise, în dimineaţa invaziei din Normandia, ei dispăruseră cu toţii. *Dispăruseră*. Accentele lor, jocurile lor amuzante din cârciumi, familiile care-i adoptaseră, toate se încheiaseră într-o clipă. Probabil că aşa-l privea mama lui pe Jack – ca şi cum Penny dezerta, sau ca şi cum el o răpea de la casa ei.

Nu era nici o uniformă de Marină acolo. Ce bine ar fi fost dacă Beri-Beri ar fi reuşit să vină şi el. Ar fi fost criţă acum. Simţi nevoia bruscă să-l vadă. Avea senzaţia că locul lui nu mai era acolo. Ca şi

[1] Royal Canadian Air Force – Forţele Aeriene Regale Canadiene (n.trad).

adăposturile pentru raidurile aeriene, vechea lui viaţă fusese acoperită de iarbă. Era pierdută.

Se gândise mult la asta, de la întoarcerea acasă. La felul în care era tratat de echipajul remorcherului *Herkules* şi de căpitanul lui, „bătrânul marinar“ – care acum glumeau şi fumau o pipă în drumurile lor prin Baltica. Era ridicul, dar tot atât de ridiculă era şi încercarea de a explica acest lucru. Tânărul, Willi Tripz, care se afla întotdeauna în preajmă, căutând ceva de făcut şi tovărăşia lui, oamenii care lucrau pe docuri şi care ajunseseră să însemne pentru el mai mult decât nişte simple nume şi feţe. Păreau să nu se mai opună autorităţii sale. Poate le dovedise că era în stare să aibă grijă de ei la fel de bine ca şi echipajul lui de pe MGB 801.

Se gândise şi la asta. Cum fusese destrămată şi răspândită comunitatea restrânsă a unei mici nave de război. Nu mai erau o singură companie, ci, din nou, indivizi separaţi, buni şi răi, harnici şi leneşi, fără conducerea sau pericolul care să-i unească.

Asta se întâmpla şi aici, în Anglia? Războiul se terminase, dar unde era pacea?

Tatăl său îl prezentă altuia dintre prietenii lui.

— Acesta este băiatul meu, Ted. Ce zici, cum arată?

Bărbatul numit Ted îi strânse mâna cu căldură.

— Ca un erou. Suntem cu toţii mândri de tine, Vere. Pariez că vei fi foarte fericit când te vei întoarce acasă definitiv!

Marriott zâmbi.

— Da, bineînţeles.

Orice ar fi gândit, nu voia să spună altceva. Ştia că omul acela îşi pierduse amândoi fiii, unul pe mare, altul în timp ce zbura deasupra Franţei.

Le văzu pe femei pregătind bufetul şi paharele, dominate de un tort de nuntă uriaş.

Tortul, constituind o mare parte a mâncării, iscase alte discuţii. Din cauza raţiilor şi a lipsurilor, ar fi fost imposibilă o astfel de risipă. Jack şi unii dintre prietenii săi canadieni îl trimiseseră la recepţie din timp.

— Noi ne descurcăm cu raţiile! Nu avem nevoie de milă! spusese mama lui, pe un ton caustic.

Marriott se întrebă cum rezolvase tatăl său asta. Îl auzi pe Jack râzând în hohote şi şi-i imagină când totul avea să se termine, la

micuţa vilă din Dorset. În pat, împreună.

Se gândi şi la *Herkules* amarând în Flensburg, la ultima strângere de mână, ciudat de solemnă, pe care o schimbase cu Kapitän Krieger, când acesta îi dăduse o cutie cu tutun de pipă.

Se aşteptase să o vadă pe Ursula. Îi cumpărase un cadou la Flensburg. Nu se gândise la altceva nici atunci când odgonul de remorcare plesnise şi îi aştepta o noapte vitregă de luptă cu marea, până când să fie din nou legat.

În popotă îl aşteptase un pacheţel cu trandafirul presat înăuntru. Citise bileţelul ei de câteva ori, până când ajunsese să cunoască acel scris rotunjit ca pe al său. Meikle o luase cu el când plecase la Minden, pentru o Curte Marţială. Un sublocotenent stupid fusese prins furând provizii. Era oare un mod de a sugera că Meikle îi cunoştea sentimentele şi că ştia cu adevărat ce făcea Marriott? Voia să se asigure că ea nu va fi acolo când Marriott se întorcea cu *Herkules* şi apoi pleca imediat în permisie?

Îşi scoase din nou portofelul şi-l deschise cu grijă.

Ursula încheiase cu: *Ai grijă de tine. Auf wiedersehen*. La revedere. Până ne vom revedea.

Cineva se apropie cu o tavă cu vin alb.

Luă un pahar şi o văzu pe Penny privindu-l fix, printre hohotele de râs şi vacarmul de voci. Pentru ea ar fi trebuit să existe şampanie.

Apoi, când tatăl lor rosti un toast pentru *fericitul cuplu*, Penny ridică privirea spre soţul ei cel înalt şi zâmbi.

Marriott îşi bău vinul şi surâse melancolic. Cei doi se vedeau doar unul pe celălalt, şi pe nimeni altcineva.

Îl zări pe Chris, chiriaşul înfiorător, aplecându-se să şoptească ceva la urechea mamei lor, şi apoi încruntătura scurtă şi îngrijorată de pe fruntea tatălui.

Urmară discursurile şi, după aceea, telegramele. Erau destul de previzibile, iar cele de la fosta escadrilă a lui Jack chiar prea sugestive.

Apoi, totul se termină brusc, mulţimea răspândindu-se pe drum, alte confetii şi urale, cizme vechi şi conserve goale legate de spatele maşinii închiriate, înainte ca ei să plece să se schimbe, la un han local. Dar Penny şi Vere se priviră în ochi, pentru alte câteva secunde. Apoi, ea îi aruncă buchetul şi râse, ca şi cum îşi

arunca simbolic viaţa ei trecută.

— *Du-i ei trandafirul, Vere! Fă-o, dacă*..., strigă Penny, pe deasupra vacarmului.

Restul se pierdu când maşina dispăru în hărmălaia conservelor goale. Marriott rămase un minut pe loc, uitându-se la drumul pustiu.

Se întoarse în cameră şi îşi dădu seama că voia să plece, ca să reflecteze.

O auzi pe mama lui spunând:

— Iar acesta este Chris al nostru – întotdeauna ocupat, şi totuşi nu se dă niciodată înapoi să mă ajute atunci când am nevoie de el!

Marriott se îndepărtă şi ajunse în faţa unui comandant de aripă, cu pieptul plin de decoraţii şi o mustaţă lată cât toată bărbia.

— Sunt Peter Winters.

Accentul lui canadian şi medaliile îl identificau ca fiind unul dintre aviatorii lui Penny.

— Deci tu eşti fratele lui Penny, da? adăugă el. Am auzit multe despre tine. Părea nervos, încordat. Apoi izbucni: Ai cunoscut vreodată un canadian care a luptat cu băieţii voştri – un anume Bob Winters? Locotenentul Bob Winters. A fost fratele meu. Aşa că presupun că aveam ceva în comun.

Marriott se uită pe lângă el, la viziunea care-i fulgeră prin minte. O canonieră rostogolindu-se la viteză maximă, după ce primise o lovitură directă de la un trauler înarmat, lângă coasta belgiană. Scrâşnetul maşinăriei care se desfăcea în bucăţi, înghiţită de flăcări, apoi uitarea. Şi-l amintea foarte bine pe fratele acelui om. Purta întotdeauna o frunză de arţar roşie, mare, pictată pe spatele jachetei lui de piele. Şi acum, nu mai era nimic. La fel ca Stephen sau Tim Elliott.

Comandantul de aripă întrebă ţâfnos:

— Te-ai săturat aici? Se uită la uşă şi zise: Am o sticlă de Canadian Club vechi şi bun, în maşină. Vrei să bem?

În timp ce mergeau prin lumina asfinţitului, omul continuă:

— Jack e un tip norocos. A prins aşa o fată grozavă ca Penny şi acum îl aşteaptă şi o slujbă bună. Îşi atinse cu afecţiune aripile de pilot şi panglicile medaliilor. Şi eu? Am fost dat dracului, dar la

naiba cu asta!

Marriott zâmbi.

— Nu ar fi trebuit să te înrolezi!

Râseră amândoi.

— Dacă nu ştii de glumă!

Locotenentul Mike Fairfax stătea lângă o macara şi privea cum ultima serie de provizii era ridicată de pe o ambarcaţiune-cisternă şi era coborâtă cu profesionalism pe doc. Aceasta fusese scena unei activităţi constante de la primele raze ale soarelui, când trei astfel de vase intraseră în Kiel – toate pline cu provizii. Cele mai multe erau conserve şi cutii cu mâncare, nu pentru armată, ci pentru populaţia germană.

Fairfax încercase să se ţină la curent cu acea sarcină, pentru eventualitatea în care era convocat, pe neaşteptate, în faţa unei comisii care să ia în considerare cererea lui de intrare în Marina regulată. Se gândea deseori la plutonul de execuţie, la urletele îngrozitoare, care continuaseră în mintea lui mult timp după ce rafala de gloanţe îl doborâse pe acel om la pământ, iar marinarii se îndepărtaseră în cadenţă, conduşi de formidabilul sergent, numit Hawkins.

Dar, în ultimele săptămâni, se forţase să accepte totul. Nimeni nu discutase despre asta cu el şi mai avuseseră loc câteva execuţii sumare, în cadrul comandamentului, aşa încât situaţia devenise oarecum acceptabilă – sau cel puţin aşa gândea el.

Canalul Kiel fiind curăţat de obstacole, epave şi mine abandonate, vasele mici făceau curse regulate în şi dinspre Dover. Mâncare, pături, materiale de construcţii – era evident că cineva de la Whitehall se gândea deja la o iarnă grea.

Fairfax se întrebă ce făcea Marriott în Anglia. Trebuia să se întoarcă în scurt timp. Poate că reuşea să aranjeze o însărcinare similară pentru el. Asta i-ar fi permis să nu-şi iasă din mână, să-şi îmbunătăţească aptitudinile de navigaţie – lucru care l-ar fi pus într-o lumină favorabilă atunci când i s-ar fi cerut aşa ceva.

Meikle vorbise de o permisie pentru el, în viitorul apropiat. Nu spusese nimic când Fairfax îi oferise acea ocazie unui alt locotenent. Dacă unica lui şansă la un interviu apărea când era plecat, în permisie, în Anglia? Pe lângă asta, îi plăcea munca lui

de-aici: viaţa în cazarmă, serile la un teatru local sau o cafenea. Îşi făcuse câţiva prieteni noi, majoritatea de vârsta lui, dar până atunci evitase să menţioneze dorinţa sa de a „rămâne“.

Ceea ce i-ar fi plăcut cu adevărat, era o numire pe o navă de război, suficient de mare ca să câştige mai multă experienţă. Încă mai putea zâmbi la acel gând. Suficient de mică, *să poată fi observat*. Mai multe distrugătoare vizitau Kielul. Unul dintre ele ar fi fost perfect.

Îşi dădu seama că un subofiţer de la Aprovizionare îl privea de pe puntea laterală a navei de debarcare.

— Ce este, sergent?

— Am fost pe acest vas de *şase* ori, domnule. *Jack Dusty* al meu a verificat fiecare articol împreună cu mine. Nu ies la numărătoare. Îl privi provocator. Credeţi-mă pe cuvânt, domnule!

— O voi face, dacă îmi explici, sergent, replică Fairfax.

Subofiţerul se încruntă. Se părea că, până la urmă, nu avea de-a face cu un boboc amator.

— Lipsesc două plase, spuse el, pe un ton mai răbdător. Asta înseamnă vreo şaizeci de conserve cu mâncare.

Implicaţia apăru imediat în mintea lui Fairfax.

— Eşti sigur?

— Da. După cum scrie aici, din Dover a plecat toată marfa şi a fost descărcată, aşa că au dispărut. Îşi împinse şapca pe spate, adăugând: *Au făcut paşi*.

Fairfax cercetă camioanele cele mai apropiate. Şaizeci de conserve mari – suficiente cât să hrănească un pluton. Sesiză expresia de pe faţa subofiţerului. Sau ca să aducă o mică avere pe piaţa neagră.

— Ar fi mai bine să-i avertizez, la poarta principală.

Celălalt îl privi compătimitor.

— E prea târziu pentru asta, domnule. Ar fi trebuit verificată de doua ori.

Se auzi o bufnitură puternică pe punte, şi Fairfax îl văzu pe locotenentul Cuff Glazebrook apropiindu-se cu paşi mari de pe covertă şi scoţându-şi nişte mănuşi pătate de ulei.

— Care-i problema?

— Nu ştiam că vă aflaţi la comanda acestei nave, spuse Fairfax.

Cuff se strâmbă.

— Aşa e. Doar stau aici. Am făcut o plimbare bună la ţărm, în Dover. Făcu un gest vulgar. Am pus mâna pe nişte muieruşti bune – ai înţeles?

Subofiţerul îşi drese glasul.

— În legătură cu proviziile care lipsesc, domnule. Ar fi trebuit controlate de două ori, aşa cum am spus.

Cuff se întoarse spre el, ca şi cum l-ar fi observat pentru prima oară.

— Au fost controlate. Întâmplător, chiar de mine. Îşi împinse bărbia în faţă. Am luat legătura cu Doverul, şi proviziile sunt încă în dana de-acolo. Vor sosi într-o zi sau două. Îl privi pe celălalt, provocator. Aşa că, ce tot te văicăreşti? Nu ai nici o treabă utilă?

Omul roşi.

— Nu-mi făceam decât…

Cuff pufni, dispreţuitor.

— Datoria? Eşti sigur că nu eşti doar un alt lingău? Şi mai faci parte şi din Marina regulată!

Sergentul bâlbâi ceva, apoi se îndepărtă în grabă.

— Aţi fost cam dur, spuse Fairfax. Sergentul încerca să rezolve problema.

Şi el se simţea uşurat. Se şi văzuse tras la răspundere pentru conservele lipsă.

— Cred că mai curând încerca să paseze pisica. Accentul de Yorkshire al lui Cuff interveni brusc: Genul ăsta de oameni mă face să vomit!

Fairfax zâmbi, stânjenit. Era ceva grotesc şi înspăimântător la acel locotenent mătăhălos.

— Oricum, mulţumesc. Sunt recunoscător pentru acele provizii.

Cuff rânji larg.

— I-am spus numai tâmpenii individului. *Bineînţeles* că proviziile au făcut paşi – cineva le-a furat, asta-i sigur! Se amuză de uimirea lui Fairfax. Ne aflăm în Germania, îţi aminteşti? Fie sunt pe drum, în vreun depozit secret, fie nici măcar nu au plecat din Dover. Îl fixă pe Fairfax cu o privire rece. Uită de ele, şi gata.

Se gândi să-i povestească lui Fairfax despre călătoria la Dover. În mijlocul unei încărcături de fragmente secrete de U-

boaturi, strânse de experţii în submarine de pe şantierul naval, el transportase şi un iaht nostim de cincisprezece tone. Nu avusese hârtii, nu fusese nevoie de explicaţii, decât că acesta urma să fie luat de un camion de marfă, lung, iar acolo responsabilitatea lui se termina.

Cuff fusese uimit cât de uşor se descurcase. Nu ofiţeri de vamă, nu oficiali, nici vreo întrebare în legătură cu iahtul, care trebuia livrat, fără întârziere, la o adresă din Hampshire. Restul fusese simplu. Informaţia venise prin secretarul comodorului, iar adresa pentru livrarea finală era a lui Paget-Orme.

Se putea dovedi o chestie utilă, dacă lucrurile se încingeau, gândi el. Înainte, spusese mereu că în Marină contează nu *ce* ştii, ci *pe cine* ştii. Dar de data asta, *ceea ce* ştia putea fi foarte util.

Aşa că spuse:

— Stai departe de chestia asta. Mai ales dacă ai intenţia să rămâi în acest regiment. Cred că ar trebui să-ţi faci un control la cap.

O maşină trecu, legănându-se, peste nişte şine de tren şi opri, iar o voce de femeie strigă:

— Ştiţi unde sunt Operaţiunile?

Fairfax se răsuci pe călcâie şi văzu o fată care se apleca pe geamul portierei. Era blondă, cu ochi albaştri, candizi, şi foarte drăguţă. Avea o jachetă şi pălăria tricorn în poală, şi el îşi dădu seama că era ofiţer trei în WRNS. Auzise că trimiteau câteva femei la comandamentul Schleswig-Holstein, dar acum fusese luat prin surprindere.

Cuff nu era la fel de ruşinos.

— Ei, ia te uită ce bucăţică! Coboară şi vino încet spre mine, iubire!

— Pentru Dumnezeu, omule, ce te-a apucat? exclamă Fairfax.

Cuff ridică o mână mare şi făcu o reverenţă batjocoritoare.

— Aş fi mai interesat să mă apuce *ea!*

Fata continua să zâmbească, din maşină.

— Cine e prietenul tău cel gras? zise fata, râzând. Cu o burtă ca aia, nu cred că s-ar putea apropia suficient ca să producă ceva pagube!

Spre surprinderea lui Fairfax, Cuff se întoarse şi dispăru în viteză la bordul vasului.

— Nu cred că i-a mai vorbit cineva aşa vreodată, zise el, privind-o din nou, încă stânjenit de spusele lui Cuff. Sunt Mike Fairfax şi lucrez la Operaţiuni. Pot să-l îndrum pe şoferul dumneavoastră. Ezită şi apoi adăugă: Să ştiţi că nu suntem toţi aşa.

Fata îl privi urcând în maşină şi surâse.

— Jill Wheatley. Poţi să-mi arăţi împrejurimile, în timp ce mergem. Surâse din nou. Să ştii că pot să-mi dau seama de diferenţă.

Şoferul german se îndreptă spre poartă, unde Fairfax văzu câţiva poliţişti militari percheziţionându-l pe unul dintre lucrătorii de pe şantier.

Apoi observă cum soarele strălucea în părul ei şi petele umede de pe cămaşă. Probabil că era de ceva timp pe drum.

— Bine-ai venit în Germania, hmm… Jill.

Cele şaizeci de conserve erau deja uitate.

Camionul Bedford kaki şi în culori de camuflaj, cu marcajele divizionare în faţă şi în spate, fusese parcat în apropierea intersecţiei. Era un camion deschis, iar partea din spate era plină de echipament sportiv. Steaguri de marcaj, maşini pentru tuşarea liniilor, scaune şi câteva cutii cu echipament amestecat – toate acoperite cu o plasă strânsă bine. În cabină, se aflau numai doi oameni. Unul purta o şapcă strălucitoare de fotbal, celălalt, o uniformă de luptă a armatei. Fumau amândoi şi beau ceai dintr-un termos.

Astfel de vehicule erau destul de obişnuite pe drumul spre Hamburg. În curând, urma să aibă loc acolo un meci mare, fiind prima oară când o echipă de profesionişti venea din Anglia să joace împotriva echipelor militare. Pentru soldaţii plictisiţi şi singuri, avea să fie evenimentul anului.

Bărbatul în trening de fotbal era sergentul Thornhill, iar celălalt, ajutorul ales de el, sergentul Hughes.

— Nu putem sta prea mult aici, Taff, spuse Thornhill. S-ar putea să ne repereze cineva. Am închiriat o furgonetă de pâine pentru mâine.

Celălalt căscă şi se întinse.

— Cred că de data asta s-ar putea să avem baftă. E mai mult

decât un bordel blestemat, asta-i sigur. Nu?

— Tot nu înţeleg cum a dat amicul nostru de el. Crezi că din noroc?

Hughes se gândi la trăsăturile lui Evans, la devotamentul latent al omului.

— Nu. Nu e genul care să se bazeze pe noroc. Aşa cum nu e nici un blestemat de galez!

Thornhill pufni.

— Uite, încă unul!

Un ofiţer de armată tocmai ieşise din clădire şi, după o privire rapidă dintr-un capăt în altul al drumului, se îndepărtă în grabă, cu şapca trasă pe ochi.

— Este maiorul din RAMC.

Hughes chicoti.

— Fură de la toţi camarazii, aşa-i? Deveni din nou serios şi zise: Cred că *contesa* e băgată şi în afaceri cu medicamente.

Thornhill încuviinţă din cap.

— Aşa e când stai la pândă. Unde-i legătura? Ştim că sergentul Evans supraveghea locul. Are vreo informaţie despre Majorul Maybach? Dacă are, de ce nu intră să-l ameninţe pe ticălos?

Thornhill observă în oglinda retrovizoare nişte copii mici, care se învârteau prin spatele camionului.

— *Was wollen Sie?* [1] Văzând că nu obţinuse nici un efect, strigă: *Ştergeţi-o!*

De data asta, merse.

— Putea să arunce în aer tot aranjamentul, ceea ce mă deranjează, spuse, într-un târziu. Guvernatorul zice că nu mai poate aştepta prea mult.

Prietenul lui îl bătu pe genunchi.

— Cine e *ăla?*

Thornhill se afundă în scaunul lui.

— Pare o adevărată reuniune.

Îl privi pe sublocotenentul Lowes cum trecea pe lângă ei, cum se uită în ambele părţi şi apoi urcă în fugă treptele. Uşa se deschise şi se închise, ca şi cum casa l-ar fi înghiţit.

— Îl cunosc. A fost pe nava lui Marriott, împreună cu cel care a

---

[1] Ce vreţi? (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

comandat plutonul de execuţie, îţi aminteşti?

Hughes se uită la el.

— Ai de gând să-mi spui, sau trebuie să ghicesc?

Ochii lui Thornhill sclipiră.

— Cred că contesa l-a prins în cârlig pe sublocotenent. Probabil că el s-a dus acolo ca să o folosească…

— Isuse, exclamă Hughes, o să-l mănânce la micul dejun pe bebeluşul ăsta!

Thornhill îl atinse pe braţ.

— Dă-i drumul. Cred că e timpul să avem o mică discuţie cu amicul nostru. Altfel, Evans va intra în ceva ce-l depăşeşte.

Bedfordul se trezi la viaţă mârâind, dar mintea lui Thornhill continua să lucreze.

— Asta înseamnă o echipă întreagă, cu unii din Hamburg ca acoperire.

Ridică privirea spre casă, în timp ce treceau, hodorogind, pe lângă ea.

— O să-i spun şefului.

Hughes zâmbi. Ca pe vremuri. Majorul Maybach urma să mai aştepte. Treaba asta ar fi însemnat să pună mâna pe o bandă întreagă de traficanţi la negru, apoi să-i prindă şi pe oamenii de legătură. Sublocotenentul cu faţa palidă, care trecuse pe lângă camion, fără să-i arunce nici măcar o privire, avea să fie şantajat, probabil, dacă nu picase deja în cursa contesei. Oare cum am reuşit să câştigăm războiul, se întrebă el, şi nu pentru prima oară.

Un bărbat îmbrăcat cu o salopetă albă, care lipea nişte afişe despre apropiatul meci de fotbal, privi camionul pe sub cozorocul lung al şepcii.

Evans zâmbi. Thornhill era bun, dar nu chiar atât de bun. În definitiv, el nu fusese niciodată obligat să păcălească Gestapoul sau SS-ul.

Îşi dădu seama cu o tresărire că pusese afişul invers. Nu era nimic surprinzător, îşi spuse. *Maybach se afla acolo*, la mai puţin de cincizeci de metri depărtare, în casa aceea. Misiunea lui se apropia de sfârşit. Se încruntă puţin şi trase peste afiş un V mare, cu lipici, aşa cum făcuse cineva pe zidurile şi pe casele din Channel Islands. Dar, ajungând în mâinile lui Maybach, plătise scump pentru asta.

Spitalul de copii din Eutin era exact cum şi-l amintea Marriott. Îl lăsă pe Heinz în maşină şi trecu pe lângă rezerve, cu gura uscată la perspectiva revederii.

Îşi aminti gândurile sale de la nunta lui Penny, senzaţia că locul lui nu mai era acolo. Aici se simţea oarecum ca acasă, ca în familie – aşa încât, atunci când se întorsese la cazarmă, se trezise căutând feţe cunoscute, făcând semne cu mâna şi salutându-i pe cei care încă sperau la o permisie, şi nu ştiau la ce să se aştepte când ajungeau acolo.

Printre şirurile de paturi, se înghesuiau câţiva vizitatori. Apoi o zări pe ea stând lângă acelaşi pat în care văzuse copilul – pe Bernadette. Cumnata ei vorbea cu una dintre călugăriţe, gesticulând animat, cu faţa roşie.

Fata ridică privirea, îl observă şi duse iute mâna la gât, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia.

Marriott se înghesui pe lângă două femei, care se uitau la un copil adormit, şi se întinse peste pat să o ia de mână.

— Am auzit că eşti aici. Nu am mai putut să aştept, am venit direct.

Ea îi cercetă faţa cu ochii negri, pătrunzători.

— Dar abia te-ai întors de-o oră, nu?

Apoi, deodată, surâse. Ca soarele care pătrundea prin ceaţă.

— Mă bucur să te văd.

În jurul lor, oamenii se ciocneau şi îşi cereau scuze reciproc, în timp ce încercau să ajungă la pătuţuri, unii ţinând în mâini mici cadouri, jucării şi cărţi cu poze. Marriott se întrebă cine-i vizita pe copiii din rezervele tăcute, cu durerea şi temerile lor.

— Ţi-am luat un cadou când am fost în Flensburg.

O strânse de mână şi continuă să i-o ţină pe lângă pat.

— Ţi-l dau mai târziu. Se uită la pătuţul gol. Unde e Bernadette?

Fata îl privi, neliniştită.

— O luăm acasă azi.

— S-a făcut bine?

Îi venea greu să vorbească, neputând să evite presiunea vizitatorilor, strigătele şi râsetele ocazionale ale copiilor bolnavi şi răniţi.

— Aproape, răspunse ea, ridicând uşor din umeri. Aveau nevoie de pat, aşa că…

Nu îşi desprinse mâna, şi Marriott înţelese că ei nu-i păsa ce credeau oamenii, chiar dacă aceştia ar fi observat.

Avea senzaţia că se întâmpla ceva. Se instalase o distanţă între ei, ca o ameninţare.

— Cum se simte Leisl? Pare agitată.

Simţi cum mâna ei se încordă într-a lui.

— Ce este, Ursula? Ce se petrece?

Din nou, faptul că îi folosise prenumele o făcu să-i arunce o privire uimită. Părea incapabilă să se hotărască, de parcă ar fi ascuns ceva.

— M-am gândit foarte mult la tine.

— Încă mai am trandafirul, spuse Marriott. A fost un gest minunat.

Ursula se întinse, îi prinse mâna între mâinile ei şi spuse, cu o voce răguşită:

— A fost un bărbat, care a trecut pe la Eutin, în drum spre casă. Acum, când începuse, nu mai putea să se oprească. Un soldat – ruşii l-au ţinut prizonier timp de un an. Clătină din cap cu disperare. Arăta ca un schelet. Nu l-am recunoscut, cu toate că, înainte, era tâmplar aici. Bietul de el! Ce mai bun-venit! Soţia lui a fugit cu altul, când a crezut că el murise pe front.

Marriott aşteptă. Era un lucru obişnuit în vreme de război. O fată cu care crescuse el, acasă, ieşise cu un yankeu, după ce soţul ei fusese declarat dispărut în Singapore. Şi aceea a fost o greşeală, iar el probabil că se afla în drum spre Anglia chiar atunci. Numai că în acel caz, celălalt bărbat plecase, lăsând în urmă un copil.

Dar mai era ceva, şi Marriott întrebă cu blândeţe:

— Vrei să-mi povesteşti, Ursula? Poate că reuşesc să te ajut.

Ea îşi ridică bărbia şi încercă să-şi recapete calmul.

— Soldatul acesta ne-a spus că l-a văzut pe Lothar, fratele meu, în lagărul de prizonieri. Este în viaţă. Bolnav, dar în viaţă! Nu mai putu să se abţină şi şopti: A fost trimis într-o tabără de muncă, în Baltica. Este însă bolnav. S-ar putea ca asta să-l ucidă.

Marriott ocoli patul şi îi cuprinse umerii cu braţele. Câteva secunde fură amândoi indiferenţi la privirile curioase – câţiva copii

ridicându-se în pătuţuri să se uite la ei. Chiar şi călugăriţele, care discutau animat, în timp ce examinau pachetul cu cafea, săpun şi ciocolată, pe care-l adusese Marriott pentru ele, se strânseră ca nişte ciori, să-i privească pe furiş.

Marriott o simţi suspinând pe tăcute în jacheta lui, lacrimile ei udându-i cămaşa. O ţinu strâns, protector, nemaivoind să-i dea drumul. Niciodată.

Prea multe necazuri, nu?

— Când sunteţi gata, Heinz vă va duce acasă, spuse însă cu voce tare.

Ursula se retrase şi luă batista lui, fără să răspundă.

— Nici chiar ruşii nu pot ţine prizonieri pe toată lumea.

Ea ridică privirea.

— *Ja*. *Ja*. Ştiu. Dar o iarnă l-ar ucide. Soldatul a spus…

Marriott o luă de braţ, în timp ce două călugăriţe aduceau copilul dintr-o altă cameră. O a treia călugăriţă începu să facă patul, fără să-i privească.

— Sunt atât de egoistă! exclamă ea la uşă. Veştile despre fratele meu sunt bune, aşa-i? Şi totuşi ţi-am stricat ziua! Haide, poţi să-mi povesteşti totul despre nuntă – cred că a fost ceva în stil mare!

Se prefăcea, iar Marriott avea senzaţia că nu era prima oară.

În stil mare? Se gândi la biserica mică, la Chris, chiriaşul, şi la comandantul de aripă, care îşi pierduse fratele în Marea Nordului. Penny urma să ajungă cât de curând în Canada, cu Jack al ei. Ea făcea ceea ce trebuia. Prea mulţi se pregăteau să regăsească tot ce lăsaseră în urmă, înainte de a se înrola. Trebuia ca aceştia să se gândească la un viitor, nu la trecut.

În timp ce aşteptau maşina, Marriott îi întinse pacheţelul.

— E un parfum, spuse el, ezitând. Dacă nu îţi place…

Ea îl deschise încet, prelungind momentul, şi ridică în lumină recipientul micuţ de sticlă şlefuită.

— *E atât de frumos!*

Marriott o privi, savurând fiecare clipă, fiecare reacţie, ca un copil.

— Mă voi parfuma pentru tine, spuse ea.

Vorbise cu atâta fermitate, încât Marriott o prinse impetuos de mână.

Heinz, care stătea sprijinit de maşină, cu braţele încrucişate la piept, nu pierdu nimic din toate acestea. În ultimul drum de la Flensburg, Marriott îl rugase să oprească la un magazin mare, NAAFI, în Schleswig. Într-un târziu, ieşise cu acelaşi pacheţel şi cu un sac uriaş.

Când Heinz îl lăsase pe locotenent la cazarmă, fusese uimit când acesta îi întinsese sacul mare şi îi spusese, stingherit:

— Pentru familia ta.

Apoi plecase, stânjenit poate de propria lui bunătate. Sacul era plin cu prăjituri cu cremă şi tarte, care se părea că erau foarte populare printre soldaţii englezi.

O jucărie pentru micuţa Friedl şi ciocolată. Fusese ca şi cum Crăciunul venise cu trei luni mai devreme. Un Crăciun cum fiica lui nu mai văzuse în viaţa ei. Acum, când îi privea – pe fata cu ochii negri şi pe locotenentul tânăr şi grav –, crezu că înţelegea de ce soarta îi adusese împreună, chiar dacă totul era împotriva lor.

Iar mai târziu, în acea seară, când Heinz se întoarse la bătrâna *Gasthaus*, ştiu că nu se înşelase.

Marriott stătea lângă uşă şi se uita la cer. Era deja mult mai rece. Probabil că Ursula se gândea la fratele ei – descoperit în viaţă, şi totuşi mult prea departe.

— Trebuie să plec la Hamburg, mâine, în port.

O prinse cu blândeţe şi o trase spre el, simţindu-i încordarea, chiar teama.

— Nu o să-ţi fac niciodată vreun rău, Ursula, şopti el în părul fetei. Niciodată.

Ea îşi ridică puţin faţa şi Marriott adulmecă mirosul parfumului pe pielea acesteia.

— Ştiu, nu te supăra. Numai că nu înţeleg…

El o sărută grijuliu pe un obraz şi zăbovi acolo cu gura, apoi, foarte încet, fata îşi întoarse capul, până când buzele lor se atinseră. Marriott o simţi tremurând. Se temea de dragoste? Sau de efectele acesteia? Apoi porni spre poartă şi strigă:

— Ne vedem curând!

Ursula ridică mâna şi îl privi urcând în maşina mică. *El mă doreşte şi eu ştiu că îl doresc. Nu s-a întâmplat niciodată. Trebuie să nu se întâmple niciodată*.

Dar gândurile o contraziceau şi se ruşina de sentimentele ei.

În acelaşi timp, ştia că abia aştepta să-l revadă.

XVII
Victimele

Marriott se agăţă de bord şi se uită cu ochii întredeschişi prin perdeaua de gheaţă, care, în decurs de o oră, redusese vizibilitatea la câţiva metri. Lângă el, căpitanul lui *Herkules*, Horst Krieger, ridică privirea alarmat când umbra masivă a crucişătorului *New York* apăru din beznă, ca un recif.

Pentru prima dată, Marriott simţi cum cunoştinţele lui despre Kiel erau la fel de bune ca ale neamţului, mai ales în starea actuală a portului. Avea o senzaţie ciudată fără Heinz lângă el, dar acesta plecase la Flensburg cu maşina, după ce *Herkules* primise ordinul să se îndrepte spre Kiel.

Poate că era vorba de altă navă, care să fie remorcată şi sabordată? Marriott se cutremură. Abia dacă putea crede că o mare se schimba aşa de repede. Aerul era atât de rece, încât îi tăia respiraţia, iar din cauza perdelei orbitoare, care-i înconjura, li se părea că era seară, nu amiază.

— O mulţime de epave, nu, Herr Leutnant? remarcă Krieger.

Nu atât de multe câte erau când a sosit 801, îşi spuse Marriott.

— Vom ajunge la debarcader în scurt timp, zise el.

O geamandură verde clipi din ninsoare, iar clopotul ei sună jelitor, ca pentru mort.

Oare aveau să stea acolo o vreme? Voia să o vadă pe Ursula imediat ce reuşea să scape de îndatoriri. *Îndatoriri?* Se strâmbă în ninsoarea înţepătoare. Se simţea mai mult ca un jefuitor de morminte şi vânzător de vechituri.

Se gândi la plimbarea pe care o făcuseră înainte ca *Herkules* să-l ducă din nou în Baltica. Pe plaja de la Plöner See, prin

pădurile verzi, întunecate, unde găsiseră o cărare veche şi un traseu de călărie – o amintire a vremurilor mai bune, când acolo existau cai.

Odată, când traversaseră un pârâu mic, el o ţinuse de mână, ca să nu alunece. Nu îşi dăduse seama de asta, nici chiar atunci când, pe lângă ei, trecuseră doi muncitori forestieri.

Ursula nu-l mai pomenise pe fratele ei, în ciuda faptului că el insistase. La început, se gândise că era prea îngrijorată ca să vorbească despre acesta, dar mai târziu simţise că ea ştia mai multe decât îi povestise.

O lampă clipi prin ninsoare, şi Marriott văzu capătul debarcaderului conturându-se la prova tribord. Probabil că echipajului care stătea ghemuit la prova, cu frânghii şi saule, îi păruse o navigaţie fără egal. Marriott era recunoscător că ajunseseră în port înainte ca tot cerul să se prăbuşească peste ei, sau să fie obligaţi să se apropie în toiul nopţii.

Ştia că şi comandantul neamţ îl privea, în timp ce se îndrepta spre portavocea timoneriei.

— *Volle Kraft zurück! Ruder mitschiffs!*[1]

Îl simţi pe comandant înclinând din cap, dar nu ştia dacă acesta o făcuse aprobator sau cu uşurare.

Marriott simţi puterea motoarelor crescând, ca să încetinească înaintarea remorcherului, şi zări nişte siluete neclare, mişcându-se pe debarcader, spre ei.

— *Machine stopp! Langsam fahrt voraus!*[2]

Se întrebă ce părere avea acum echipajul remorcherului despre germana lui poticnită. Învăţase comenzile de bază, ascultând şi privind. La început, marinarii se holbaseră uimiţi la covertă, dar acum păreau să o accepte, la fel cum acceptaseră şi singurul ofiţer britanic de la bord.

— *Machine stopp! Klar zum Ankern!*[3]

La soneria telegrafului, motorul puternic se cutremură din nou şi apoi amuţi, în timp ce frânghiile şerpuiau la ţărm, iar remorcherul mătăhălos trăgea hotărât de saulele mari de amarare. Se întoarse cu faţa spre celălalt bărbat. Krieger aprobă

---

[1] Cu toată puterea înapoi! Cârma dreapta! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

[2] Opriţi motoarele! Încet înainte! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

[3] Coborâţi ancora! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

din cap şi salută.

— Bine, Herr Leutnant! De data asta, am preferat să conduceţi dumneavoastră!

Râseră amândoi, şi Marriott avu senzaţia că vocea îi tremura când dădu ultimele ordine de oprire a motorului principal:

— *Machinen abstellen!*[1]

Văzu coverta luminându-se sub razele palide şi apoase ale soarelui, când, ca un obstacol solid, perdeaua de gheaţă se îndepărtă peste epave şi peste apa cenuşie, învolburată. Zâmbetul dispăru de pe trăsăturile ridate ale lui Krieger, şi acesta se uită încordat spre debarcader.

— *Herr Meikle!* exclamă el.

Marriott văzu capota lungă a unei maşini de stat-major lângă una dintre macaralele noi, şi apoi pe comandorul Meikle, care păşi pe pietrele umede. Îşi ridică gulerul pardesiului, înainte de a se îndrepta spre margine şi de a-i privi pe marinarii care aruncau frânghiile grele de amarare.

Meikle păru să se decidă şi, în timp ce prova era legată şi asigurată, porni cu mare prudenţă pe cărarea umedă, spre *Herkules*.

Cârmaciul remorcherului strigă:

— *Besatzung stillgestanden!*[2]

Apoi salută regulamentar, când Meikle coborî dinspre prova.

Comandorul răspunse la salutul lui Marriott şi comentă:

— Nu uită, nu-i aşa? Pentru noi, este un remorcher util. Pentru ei, este încă o parte din Kriegsmarine!

Marriott îl conduse în cabina mică, de lângă timonerie, şi îl privi, în timp ce comandorul îşi scotea şapca şi îşi aranja părul cărunt.

— Oricum, trebuia să fiu în şantier. Am auzit că soseşti, aşa că m-am gândit să te iau cu maşina. Îl privi examinator. După rapoartele meteorologice s-ar părea că nu mai avem alte operaţiuni în Baltica, anul acesta.

Un vas mai mare trecu pe-alături şi remorcherul se legănă puternic în siajul lui. Meikle înghiţi în sec.

— Nu-mi pot imagina ce găsesc unii plăcut în navigaţia pe

---

[1] Opriţi motoarele! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

[2] Atenţiune, echipaj! (lb. germ., în orig.) (n.trad.)

nave mici! Îşi luă şapca, adăugând: Eşti gata, Marriott?

Marriott îl urmă din nou pe punte. Meikle fusese pe punctul de a vomita, ca oricare altul. Era aproape deconcertant să descopere că şi el avea asemenea slăbiciuni omeneşti.

Meikle îi privi pe Marriott şi pe comandant strângându-şi solemn mâinile, înainte de a pleca.

— Îţi faci cele mai *ciudate* relaţii, Marriott, remarcă el.

Ironia îi revenise.

Se urcară în Humberul elegant, iar un şofer din Infanteria Marină se ocupă de bagajul mic al lui Marriott, apoi deschise şi închise uşile, cu zelul unui şofer de gală.

Meikle se lăsă pe spate şi se uită pe geam, atunci când porniră pe drumul şantierului naval.

— M-am gândit să economisim timp ca să purtăm această discuţie, spuse el, întorcându-se brusc spre Marriott. Ai văzut-o mai mult pe Fräulein Geghin în ultima vreme?

Marriott nu răspunse. Ştia că nu avea nici un rost. Deci despre asta era vorba. O mustrare sau un avertisment.

— Mi-a cerut o audienţă, continuă Meikle, calm. În legătură cu fratele ei – cel care se găseşte în mâinile ruşilor.

De data asta făcu o pauză.

— Da, mi-a vorbit despre el, domnule, răspunse Marriott. Încă nu se ştie unde este.

Meikle îl bătu pe umăr pe şofer.

— *Opreşte maşina!*

Coborî geamul şi se încruntă la un sergent care trecea cu nişte marinari pe drum. Câţiva dintre ei fumau.

— *Tu!* Cunoşti regulamentul, sergent!

Nu ridică vocea, dar omul icni ca şi cum Meikle tocmai ar fi urlat la el un şuvoi de obscenităţi.

— Mergeţi în *cadenţă!* Nu eşti încă un civil leneş!

Maşina porni din nou, şi Meikle spuse pe un ton aproape indiferent:

— Fratele lui Fräulein Geghin este în Swinemünde. Ea a venit să-mi comunice că a primit nişte veşti sigure de la un alt fost prizonier de război.

Marriott îl privi întrebător.

— V-a cerut ajutorul ca să-l scoată de-acolo, domnule?

— Nu, replică Meikle şi văzu uimirea pe faţa lui Marriott. M-a rugat să am grijă ca tu să *nu* fii trimis la Swinemünde. Se temea că ai face vreun gest impetuos ca să-l salvezi. Zâmbi firav, adăugând: E clar că te cunoaşte destul de bine.

Marriott privi în altă parte.

— Ca să mă protejeze?

— Da, răspunse Meikle, după care tonul lui se înăspri. Ai fi *făcut* ceva?

Marriott se întoarse cu faţa spre el.

— Poate că aş fi acţionat personal, domnule. Nu ştiu. Dar aş fi avut şi responsabilitatea echipajului de pe *Herkules*. Nu aş fi putut risca arestarea lor, şi nici ca toată afacerea să explodeze ca o confruntare între cele două guverne.

Meikle îl privi impasibil.

— Exact ce speram că vei spune. Mă bucur că bucăţile acelea de dantelă de pe mâneca ta înseamnă mai mult decât *gradul*, cel puţin pentru tine.

— Şi atunci, ce putem face, domnule?

Îşi aminti expresia ei când o văzuse ultima oară. Poate că ştia deja ceva când el fusese la spital.

Ea îşi iubea fratele, şi totuşi era pregătită să stea retrasă, pentru binele lui. Probabil că fusese o responsabilitate îngrozitoare, un secret care însemna mult mai mult decât orice gest de prietenie. Dacă ar fi ghicit mama Ursulei, cumnata ei, Leisl cea cu faţă încordată, poate că ar fi început să facă deja presiuni asupra ei, ca să-l convingă pe *locotenentul ei englez*.

Meikle privea emoţiile ce se perindau pe trăsăturile lui sensibile.

— Deci este adevărat? Nu doar te foloseşti de fată?

— *Nu*, domnule!

— Nu sări la gâtul meu, Marriott. Trebuia să ştiu.

Se uită încruntat la apele sclipitoare ale lui Plöner See, în timp ce maşina lua ultima curbă spre Plön.

— S-ar putea să reuşesc s-o ajut. Din nou acel zâmbet firav. Nu *oficial*, bineînţeles.

— Credeţi că mă fac de râs? zise Marriott.

— Deocamdată, nu.

Meikle înclină din cap aprobator când o echipă de nemţi, încă

în vechile lor uniforme, luară poziţia de drepţi la trecerea maşinii.

Cred că tuturor le e teamă de dumneavoastră, domnule, spuse Marriott.

— Asta *a fost* şi intenţia mea.

O spusese atât de indiferent, încât Marriott îl privi fix, amintindu-şi de echipajul remorcherului, când Meikle urcase la bord.

— Dar vă şi respectă, adăugă el. În privinţa asta nu există nici o îndoială, domnule.

Meikle se foi pe scaun, pe măsură ce cazarma apărea la capătul drumului.

— Şi acest rezultat a fost urmărit. Îţi aminteşti cum aţi sosit la companiile navelor voastre, ca o tonă de cărămizi. Ţanţoşi, în costumele de luptă, ca o grămadă de eroi la spectacol?

Marriott vru să răspundă, dar el continuă pe un ton brutal:

— Eroii sunt foarte buni în război. Dar, după încheierea păcii, ei nu pot crea decât resentimente, lipsă de cooperare. Cum te-ai fi simţit tu, dacă i-ai fi văzut pe germani plimbându-se pe Picadilly şi etalându-şi Crucile de Fier peste tot? Poate ţi-ar fi fost teamă de ei. Dar respect? Nu cred. Acesta trebuie câştigat, şi numai prin exemplu personal!

Marriott văzu santinela de la poartă şi pe ofiţerul de gardă salutând, la trecerea maşinii.

Vestea se răspândise. *Comandorul Meikle s-a întors*.

— Un sfat, Marriott. Nu-ţi face prea multe speranţe. E o fată bună. Dacă o dezamăgeşti, o vei răni ireparabil. Aşteptă ca infanteristul marin să-i deschidă portiera. Şi atunci va trebui să-mi dai *mie* socoteală.

Intrară în secţiunea Cartierului General al lui Meikle, unde câţiva oameni lucrau la teleprintere sau se uitau la birourile lor.

— Pariez că asta este prima treabă pe care o fac azi! spuse Meikle, ironic.

Împinse cu putere uşa biroului lui, tocmai la timp ca să-l vadă pe Lavender-iepuraşul la unul dintre telefoane.

— Pentru dumneavoastră, domnule.

Marriott observă că însemnul de miciman dispăruse de pe mâneca acestuia. Acum era subofiţer.

— Sper! murmură Meikle.

Smulse telefonul din mâna lui Lavender şi spuse tăios:

— Meikle.

Apoi se uită la secretar, puse jos receptorul şi ordonă:

— Cheamă-mi înapoi maşina, rapid!

În timp ce Lavender vorbea grăbit la un telefon, Meikle zise:

— Tu vii cu mine, Marriott. Într-un fel, te priveşte şi pe tine.

Îşi luă şapca şi se uită la ea, pe când maşina oprea în scrâşnete de cauciucuri în faţa clădirii. Apoi adăugă încet:

— Împuşcături în Neumünster.

Marriott se văzu nevoit aproape să o ia la fugă, ca să ţină pasul cu el.

Împuşcături. Dar tristeţea din vocea lui Meikle părea să sugereze că era vorba mai curând de o crimă.

Căpitanul Eric Whitcombe se uită mai întâi la ceas şi apoi la cer. Se înnora din nou, ceea ce însemna că seara avea să vină mai repede. După aceea, urma să fie prea târziu, un risc prea mare ca întreaga operaţiune să le explodeze în faţă.

Îşi schimbă centrul de greutate pe celălalt genunchi şi înjură încet când bucăţile de lemn jilave i se înfipseră în uniforma de luptă. Ca şi alte câteva case de pe acea parte a străzii, şi aceea fusese bombardată, întregul loc fiind plin de pietriş, ud de la ultima ploaie.

Tânărul locotenent din Poliţia Militară îl privea şovăielnic.

— Ar trebui să fie toţi pe poziţie acum, domnule.

Whitcombe îşi îndreptă binoclul spre o gaură din grămezile care se întindeau în faţa clădirilor bombardate. *Oare de ce fac oamenii astfel de comentarii inutile?* se întrebă el.

Strada era la fel ca înainte, pustie, cu excepţia a două siluete înalte, îmbrăcate în salopete, cu nişte baroase, care spărgeau pietrele pavajului vechi, ca să elibereze locul pentru echipele de salvare.

Whitcombe îi ignoră. Erau doi dintre oamenii lui. Îşi mişcă încet binoclul spre casa înaltă, de la capătul străzii. Patru etaje, dacă includeai parterul şi nişte pivniţe. Ditamai matahala de casă, dar Whitcombe, ca şi ofiţerii şi subofiţerii lui, îi studiaseră planurile încă de la răsărit. Le obţinuseră de la *Rathaus*[1]-ul local,

[1] Primărie (lb. germ., în orig.) (n.trad.).

sub pretextul că era nevoie să fie consolidate alte clădiri bombardate din jur. Nu ştii niciodată în cine poţi avea încredere. Cine îşi poate vinde chiar şi propria soră pe piaţa neagră.

Ar fi vrut să fumeze, dar nu îndrăznea. În jurul său şi în spate, vreo cincizeci de şepci roşii şi echipele lui din SIB aşteptau şi nu-şi găseau locul din cauza agitaţiei. Peste tot duhnea. Probabil că existau încă unele cadavre îngropate sub dărâmături, deşi Primăria îl asigurase că strada fusese evacuată în timpul unuia dintre ultimele atacuri aeriene devastatoare.

Cineva se târî între el şi locotenent. Era sergentul Thornhill.

— L-ai găsit pe amic? îl întrebă Whitcombe, nerăbdător.

Thornhill negă din cap şi încercă să nu-l lase pe căpitan să vadă că se uita la ceas.

— Cred că Evans s-a strecurat pe lângă noi, şefule. Ultima dată a fost văzut în uniformă. Apoi, băieţii noştri l-au pierdut. Înclină cu fermitate din cap, adăugând: Dar este aici. Sunt sigur de asta.

— Dacă ne strică treaba, o să-l… o să-l…

Whitcombe părea sătul.

’Thornhill îşi scoase revolverul din toc.

— Taff Hughes este în grădina din spate, domnule.

Acel „domnule“ era pentru ca să audă locotenentul.

— Ştiţi cum se spune, orice şobolan are doua găuri.

Whitcombe se uită din nou la ceas. În curând, oamenii urmau să vină acasă de la serviciu, sau să se aşeze la coadă pentru pâinea raţionalizată, la una dintre cantinele armatei. Atunci avea să fie prea periculos. Încercă să-şi imagineze celelalte echipe de poliţie, militară şi civilă, care stăteau ascunse mai departe, pe străzile lăturalnice. Trebuia să meargă ca un ceas, altfel eşuau total.

— Mă duc în spate, şefule. S-ar putea ca Taff să aibă nevoie de ajutor.

Whitcombe încuviinţă din cap.

— Atunci, peste zece minute. Mai mult nu ne putem permite.

Dar Thornhill plecase deja.

— Transmite. Zece minute, şopti Whitcombe.

O văzu pe ordonanţa de comunicaţii cu staţia radio apropiindu-se de el, cu umerii lăsaţi, ca să ascundă antena ce se

bălăngănea în aer.

În camerele arse, oamenii lui se pregăteau. Îşi scoaseră armele, verificară piedicile de siguranţă, cu bărbiile încordate, aşteptând.

— Nu vreau să se permită accesul nimănui în apropiere, aţi înţeles? Toate vehiculele să fie oprite şi verificate, dacă e nevoie.

Se învârti când printre clădiri răsună o împuşcătură, urmată la scurt timp de alta.

— Isuse! exclamă Whitcombe. Apoi smulse radioemiţătorul de la ordonanţa lui şi strigă: Este *Hotspur! Acum! Acum!*

Grădina era plină de băltoace de nămol şi ţigle împrăştiate de pe un acoperiş, dar copacii, încărcaţi de picături de ploaie, permiteau o bună acoperire, în timp ce Evans înainta pe pipăite spre uşiţa de lângă o seră prăbuşită.

Acolo se aflau nişte pivniţe vechi, probabil folosite ca adăposturi împotriva raidurilor aeriene – le văzuse pe planuri. Funcţionarul de la Primărie îi spuse că ceilalţi se uitaseră deja pe ele. Evans ar fi zâmbit, dacă nu ar fi fost atât de încordat. Fiecare muşchi al lui era tensionat, iar mintea clară şi rece, de parcă s-ar fi aflat pe puntea deschisă a canonierei, şi nu în acea grădină rău-mirositoare.

Îşi scoase pistolul greu din interiorul jachetei şi găsi răgaz să arunce o privire spre *Croix de Guerre*. Ce potrivită, cât de perfectă era pentru acel moment final.

Încă doi paşi şi ajunse la uşa mică. De-acolo coborau nişte trepte, fiecare dintre ele fiind periculoasă şi alunecoasă din cauza lapoviţei. În pivniţă era o lumină slabă. De deasupra, din clădirea principală, se auzi râsul strident al unei femei.

Îi aştepta un şoc, pe toţi, îşi spuse Evans. *Cine râde la urmă*.

Îşi ţinu respiraţia şi împinse încet la o parte o draperie grea şi umedă, făcută din sac. Scena care i se înfăţişa înaintea ochilor părea aproape incredibilă. Înregistră totul cu capacitatea de observare instantanee a unui aparat de fotografiat.

Pe un scaun, atârna o uniformă germană. O valiză mică. O lampă de masă, care permitea unei dâre de fum negru să se ridice pe verticală, spre tavanul pătat. Ochii lui se opriră apoi asupra siluetei adormite, acoperite cu o pătură.

Deci asta era ceea ce numeau o locuinţă sigură cei din Maquis. Poate că Maybach intenţionase să o transforme într-un ultim punct de oprire, înainte de a fi ajutat de prietenii lui de la etaj să urce la bordul unei nave, sau să ajungă în Franţa şi să treacă în Spania, unde avea mai multe şanse de a-şi încheia aranjamentele. Şi, în tot acest timp, Maybach îşi închipuia că forţele de securitate îl credeau mort. Evans simţi un gust amar în gât când întinse mâna spre pătură, cu pistolul ridicat. Dar mai întâi trebuia să se asigure că acel criminal blestemat ştia cine era cu adevărat călăul lui.

Evans smulse pătura şi apoi se holbă la trăsăturile purpurii, contorsionate, ale unui sergent de armată englez. Ochii acestuia erau bulbucaţi, aproape ieşiţi din orbite, iar limba îi atârna printre dinţii dezgoliţi, într-o ultimă încercare de a trăi. Fusese strangulat, sârma fiind trasă cu atâta sălbăticie, încât dispăruse în carne.

Evans auzi un zgomot foarte slab dintr-un colţ al pivniţei. Se răsuci brusc, dar mintea lui nu mai avu timp decât să înregistreze imaginea acelor ochi reci, pe care şi-i amintea în fiecare clipă.

Sunetul revolverului sergentului Hughes se auzi ca un tunet, în spaţiul închis.

Evans încercă să ridice pistolul, dar simţi cum cădea. Nu simţea nici o durere, dar când încercă să strige, avu senzaţia că era plin cu un fluid fierbinte. Apoi, în ochii lui totul se limpezi, şi sângele îi înecă urletul tăcut, când celălalt bărbat, cândva Majorul Helmut Maybach din SS, îl împuşcă din nou în gât.

Ceva zbură prin aer şi îl izbi pe Maybach în barbă. Până să recupereze pistolul pe care-l luase de la Hughes, după ce îl ucisese, Thornhill ţâşni în pivniţă şi îl lovi cu toată puterea peste faţă, crăpându-i pielea atât de tare, încât maxilarul apăru alb, în lumina clipitoare a lămpii.

— *Ticălosule! Ticălos nenorocit!*

Îl lovi din nou, asurzit de vacarmul brusc ce izbucnise în lumea de afară: baroase ce loveau în uşa din faţă, strigăte şi urlete, zgomote de vehicule care îşi ocupau poziţiile, cizme bocănind pe trepte.

Respirând din greu, Thornhill se aplecă peste Maybach, acum inconştient, şi îi trase mâinile la spate, ca să-i pună cătuşele. Apoi se sprijini de un perete, icnind după aer, ştiind cât de puţin lipsise

să fie ucis şi el.

Se uită, îngreţoşat, la cadavrul plin de sânge al lui Evans. Maybach îl păcălise chiar şi la sfârşit. Apoi se uită la prietenul lui mort şi vomită. Un poliţist bun. Şi încă un şi mai bun camarad.

Îl izbi cu sălbăticie pe Maybach, inconştient încă, în stomac, apoi se răsuci, când Whitcombe intră în fugă, în încăpere, cu trei poliţişti militari după el.

— Eşti bine, Jim?

Îl privea neliniştit pe sergentul lui, mişcat de ceea ce vedea.

— E nevoie de curaj pentru aşa ceva, Jim. Probabil că eu i-aş fi zburat creierii nenorocitului!

Deasupra se auzeau fluiere şi apoi se lăsă o tăcere deplină. Whitcombe făcu semn cu capul şepcilor roşii.

— Preluaţi controlul.

Îşi puse braţul după umerii lui Thornhill şi îl conduse afară din pivniţă şi din mirosul ei de moarte.

În grădină, Whitcombe îşi scoase plosca şi spuse:

— Uite, Jim, ia o înghiţitură zdravănă.

Thornhill îşi vârî revolverul înapoi în toc.

— Cum, şefule, la *datorie?*

Izbucni în râs, dar fu gata să leşine, înainte ca whiskyul să-şi facă efectul.

Ieşiră împreună pe drum. Cât de diferit părea acum. Maşini şi furgonete, ambulanţe şi poliţişti pe motociclete. Soldaţi peste tot, unii zâmbind, ca şi cum ar fi fost uşuraţi că reuşiseră, fără ca vreunul să ştie că doi oameni muriseră în acea acţiune. La ambele capete ale străzii era câte o barieră umană de poliţişti civili în uniforme gri, *Polizei* cu chivărele lor de modă veche. *Par mai mult nişte spectatori, decât nişte participanţi*, îşi zise Whitcombe. Dar observase asta mai de mult la germani. Ei deveneau foarte rar curioşi şi dornici să intervină, atunci când era implicată poliţia. Poate că ordinea veche dispăruse, dar umbra lui Hitler, mort sau nu, era întotdeauna prezentă.

Locotenentul de poliţie militară se apropie şi salută.

— Toţi au fost prinşi, domnule! Părea foarte mulţumit de sine. O pradă suficientă ca să umplem un convoi, *şi* câţiva prizonieri utili.

Văzu expresia celuilalt şi aşteptă, în timp ce zâmbetul îi

dispăru de pe faţă.

— Taff Hughes a murit, spuse Whitcombe. E şi un subofiţer din Marină acolo.

După aceea se întrebă de ce nu menţionase capturarea celui mai căutat criminal de război. Câtă vreme exista viaţă, mai erau speranţe. Iar Maybach încă trăia.

— Vine Marina, domnule! strigă cineva.

Maşina de stat-major a lui Meikle trecu prin bariera de poliţie, făcându-i pe doi dintre ei să sară într-o parte, ca să-şi salveze viaţa.

Opri cu un scrâşnet de cauciucuri, şi Meikle, împreună cu un locotenent tânăr, coborî pe pavajul ud.

Meikle ascultă raportul lui Whitcombe fără să-l întrerupă. Se părea că raidul fusese un succes uriaş. Totodată, putea fi destul de stânjenitor când ofiţerii găsiţi în clădire aveau să fie duşi în faţa unei Curţi Marţiale, deşi, o vreme, asta avea să-i pună pe gânduri pe alţii.

Thornhill se uită la Marriott.

— A fost Evans, domnule. A încercat să o facă singur. Un băiat curajos. Ticălosul de Maybach a ucis şi un amic de-al meu.

— Îmi pare foarte rău.

Meikle îi aruncă o privire. Faţa lui Marriott spunea multe. Se culpabiliza pentru moartea lui Evans, chiar dacă nu avea vreun motiv.

— Brancardieri, în spate, fuga-fuga! strigă un caporal.

— Mă ocup eu de el, domnule, zise Marriott, răguşit. A fost unul dintre oamenii mei. Cel mai bun cârmaci pe care l-am avut.

Nu mai putu continua.

— Nu! Aşteaptă.

Meikle se răsuci când primii prizonieri fură împinşi în jos pe trepte, spre furgonetele care aşteptau.

Tineri machiaţi, unii aproape goi, privind în jur înspăimântaţi, în timp ce erau împinşi de poliţiştii militari. Şi prostituate, încercând să facă pe grozavele, cu ochii îndrăzneţi, până când fură încărcate în furgonete, ca nişte gunoaie. Apoi veni contesa, îmbrăcată numai în negru, ca de obicei.

Ea îl zări pe Whitcombe şi spuse:

— Au fost şi ofiţeri britanici. Nu sunt singura vinovată.

De aproape şi în lumina cenuşie, părea mult mai bătrână. Descompusă.

— Vei fi acuzată, spuse Whitcombe încet.

— Te rog să mi te adresezi cuviincios!

Whitcombe ştia că ar fi preferat să o lovească, dar răspunse pe un ton egal:

— Eşti contesă tot atât de mult cât e şi dosul meu! Repet, vei fi acuzată conform articolelor Guvernului Militar pentru deţinere ilegală de bunuri furate sau obţinute prin troc.

Observă cum buza ei se curba într-un rânjet dispreţuitor, aşa cum se aşteptase.

— Dar vei fi acuzată şi pentru adăpostirea unor criminali de război, şi de complicitate la uciderea a doi subofiţeri britanici, adăugă el, cu asprime. Se legănă pe călcâie. Nu mai zâmbeşti, contesă? Voi fi fericit să te conduc personal la spânzurătoare! Pune-i cătuşe şi ia-o, încheie, făcând un semn furios.

Thornhill aprobă din cap, în timp ce femeia era dusă de-acolo. Şeful era un poliţist bătrân şi viclean. Contesa era în stare de orice ca să rămână în viaţă. Avea să cânte ca o privighetoare.

Îşi aprinse o ţigară şi văzu că mâna îi tremura.

Nimic din toate acestea nu avea să-l readucă pe Taff la viaţă.

— Nu mai pune şi asta în cârca ta, Marriott! spuse Meikle.

Sublocotenentul Lowes era escortat pe trepte – fără şapcă, cu ochii înnebuniţi şi disperaţi, smucindu-se fără vlagă în strânsoarea unui poliţist militar masiv.

Îi văzu pe Meikle şi pe Marriott şi strigă:

— Nu e vina mea! Spuneţi-le că nu a fost aşa! Vocea lui se frânse într-un urlet strident: *Ea* a fost de vină! *Ea* a făcut totul!

Uşa furgonetei fu trântită în urma lui, dar încă puteau să-i audă strigătele, în timp ce maşina se îndrepta spre intersecţie, unde o escortă de motociclişti aştepta la marginea drumului.

— Vina *ei?* spuse Meikle. Mă întreb la care dintre ele se referă? Observă expresia de pe faţa lui Marriott. Nu e vina nimănui. Tânărul acela a ratat războiul, dar, cu toate acestea, este o victimă a lui.

Helmut Maybach, încă năucit şi sângerând, era cărat spre una dintre maşini. Părea firav şi destul de inofensiv, până când neamţul privi în jur şi îi văzură ochii, aşa cum o făcuseră atât de

multe dintre victimele lui.

Meikle îl atinse pe Marriott pe braţ.

— Ce zi! Îţi sugerez să faci o baie şi să-i ceri şoferului tău nazist să te ducă la Eutin.

Făcu semn spre maşina lui şi aceasta porni.

— Dacă vrei, poţi să-i spui lui Fräulein Geghin că fratele ei se va afla în siguranţă.

Înclină din cap când văzu faţa încordată a lui Marriott.

— O să vorbesc cu comodorul. S-ar putea să fie nevoie să-i amintesc anumite aspecte ale legii, dar sunt sigur că, în cele din urmă, o să vadă lucrurile ca mine.

Marriott privi de la geam, în timp ce maşina pornea. Unii dintre soldaţi fumau şi discutau, relaxându-se. Alţii cărau cutii şi cărţi din casă, iar câţiva puteau fi văzuţi la ferestrele de sus, investigând amploarea corupţiei.

Observă cum ambulanţa se postase în spatele Humberului lui Meikle.

Sergentul Evans urma să plece acasă. Chiar dacă nu-l ucisese chiar el pe Maybach, degetul lui fusese cel care arătase drumul. Aveau să audă şi alţii ce făcuse el. Că răzbunarea, dacă nu justiţia, fusese îndeplinită.

Locotenentul Mike Fairfax se strecură printr-o altă barieră de sârmă ghimpată din interiorul şantierului naval Kiel şi se îndreptă spre pasarele.

Era frig şi, dacă nu ar fi existat şirul de lămpi electrice mici, care se legănau suspendate de o sârmă, deasupra capului, ar fi fost întuneric beznă.

Ar fi trebuit să-l aibă cu el pe subofiţerul de gardă, dar îl trimisese în cealaltă parte a vechilor bazine pentru U-boaturi, ca să verifice santinelele de-acolo şi, astfel, să câştige timp.

Patrularea prin şantierul Kiel nu era niciodată o sarcină plăcută, noaptea. Locul era sinistru, cu amintiri şi poveşti care îl puteau face pe un recrut nou să o ia la goană. Era povestea U-boatului, acum zdrobit sub parapetul de beton prăbuşit, care avusese un ofiţer în plus atunci când navigase în Atlantic. Se spunea că ofiţerul era cel care fusese pierdut pe mare, căzând peste bord în timp ce făcea de pază pe turnul în formă de con.

Ofiţerii nou-sosiţi jurau întotdeauna că fuseseră întâmpinaţi de fantoma lui. Acum, submarinul se afla acolo, ca o epavă, dar în popote se zvonea că aceeaşi fantomă fusese zărită pe pasarele – păzea portul, aşteptând poate întoarcerea U-boatului ce nu avea să mai vină vreodată.

Fairfax se opri lângă o cabină telefonică şi formă numărul ca să afle ora exactă. Vocea feminină înregistrată anunţă că era două dimineaţa. Puse receptorul la loc. *Cum ajunsese la asta?* Să fie atât de dornic să audă o voce feminină, încât să formeze numărul ceasului vorbitor!

Se uită la şirul de lămpi ce se legănau în vânt. Fiecare dintre ele reflecta un disc mic de lumină pe pietre, izolat prin întuneric de următorul. Fără ele, ar fi fost imposibil de mers, îşi spuse Fairfax.

Auzise şi el despre marele raid de la Neumünster, şi cum fusese ucis Evans acolo. Toată compania lor mică fusese împrăştiată, şi ştia că şi Marriott simţea acelaşi lucru. Omul lor de bază, Evans, pe vremea în care era cârmaciul canonierei 801, pierise. Chiar şi amintirea lui avea să se estompeze, cu timpul. Alţii aveau să părăsească şi ei Marina, în următoarele câteva luni.

Brusc îi veni în minte ofiţerul de rangul trei Jill Wheatley. Idealul lui de fată. Era întotdeauna atentă cu el şi, imediat, se obişnuise şi cu ceilalţi. Dar de câte ori încercase să se apropie mai mult de ea, simţea că nu aveau nimic în comun. Până şi aceasta intenţiona să plece din WRNS cu prima ocazie.

Dacă măcar ar fi ştiut când şi dacă avea să-l convoace Comisia ca să ia singura decizie care-l interesa. Încă o săptămână, şi urma să se ducă din nou să discute cu comandorul Meikle.

Înlemni când auzi zgomot de paşi pe pietrele umede, şi se furişă în umbra cabinei telefonice.

Urmări mişcarea picioarelor de la un cerc de lumină la următorul. Când omul ajunse exact sub una dintre lămpi, văzu că era Cuff Glazebrook, cu un mers cam nesigur, ceea ce, în capul lui, era ceva obişnuit. Se îndrepta spre locul de amarare al ambarcaţiei de debarcare, şi Fairfax cochetă cu ideea să i se adreseze, dar o respinse imediat. Probabil că era prea beat ca să vorbească rezonabil, sau se afla într-una dintre dispoziţiile lui sumbre. Tot ce se putea spune despre el era că, în mod categoric,

nu-i lipsea încrederea în sine.

Fairfax căscă ochii când o altă pereche de picioare apăru în fasciculul de lumină. Pantaloni kaki. Un soldat. Vorbea cu Cuff, cele două perechi de picioare fiind izolate în discul solitar de lumină, ca pantofii de pe palierul unui hotel.

Fairfax le auzea vocile şi îşi dădu seama că Cuff se înfuria. Tonul celuilalt bărbat părea la fel de aspru.

Vocile încetară şi Fairfax auzi din nou paşi.

Simţi un fior rece pe şira spinării. Acum era o singură pereche de picioare. Îşi scoase şapca şi îşi şterse fruntea. În ciuda aerului rece, simţi o sudoare pe degete. O lua razna! Încercă să-şi aducă aminte câte pahare băuse la cină şi după aceea. Foarte puţine. Când făcea de gardă, era foarte conştiincios, din tot felul de motive. Atunci, cum...

Subofiţerul ieşi din întuneric şi aprinse o lanternă.

— Toate sunt în regulă la bazine, domnule. Amândouă santinelele sunt în viaţă şi bine! E destul de frig, aşa-i, domnule?

— Hmm, da.

Fairfax începu să meargă lângă el. Probabil că subofiţerul ar fi izbucnit în râs, dacă i-ar fi spus. După ce auzise despre bietul Lowes, asta i-ar fi discreditat şi mai mult pe toţi, iar spionii lui Meikle ar fi aflat imediat.

— Hai să terminăm rondul, subofiţer.

Grăbi pasul. *Uită totul şi gata*.

Dar, în dimineaţa următoare, la micul dejun, veştile se răspândiră în jurul mesei ca ultimul dezastru nou.

— Aţi auzit ce-a fost noaptea trecută?! exclamă un ofiţer. Un ofiţer de armată a căzut într-un bazin, în şantier!

Fairfax îşi păstră cu mare dificultate o voce uniformă.

— O, chiar aşa? Ce s-a întâmplat?

Ceilalţi ridicară privirea din ziare, fiecare dintre acestea fiind fixat pe câte un suport mic, aşa încât un ofiţer să-l poată citi fără să fie deranjat, în timp ce servea micul dejun.

Locotenentul îşi desfăcu braţele.

— Ei, pentru Dumnezeu, Mike, şi-a zdrobit ţeasta! Probabil că e o cădere de vreo douăzeci de metri acolo!

Fairfax se răsuci rapid, când Cuff îşi aruncă privirea peste partea de sus a unui *Daily Mirror*, spunând:

— Mă mir că nu am auzit nimic. Noaptea trecută am fost la bordul vasului de debarcare. Ochii lui se mişcară şi rămăseseră aţintiţi, cu răceală, asupra lui Fairfax. Am spus tot timpul că e un loc periculos, dacă nu ştii pe unde mergi.

Fairfax ar fi vrut să scape de privirea acestuia, dar parcă era vrăjit. *El ştie. Probabil că m-a văzut*.

Cuff îşi împături ziarul şi se ridică.

— Un soldat, ai spus? întrebă el, zâmbind. Ei, ştiţi ce se spune despre ei!

Se îndreptă greoi spre uşă şi întinse ziarul unuia dintre popotarii germani.

Fairfax se uita fix la farfuria lui şi la cârnăciorii reci. *Ce trebuia să facă?* Era sigur că Meikle îi va pune întrebări. În definitiv, el patrulase în şantier, ca ofiţer de gardă. Şi ce avea să spună subofiţerul?

Se gândi la privirea glacială a lui Cuff. *E posibil ca ei nici măcar să nu mă creadă!*

Când se ridică să plece, ştia că nu va spune nimănui. Deocamdată, cel puţin.

Subofiţerul de gardă aştepta în hol.

— ’Neaţa, domnule Fairfax. Complimente de la comandor, şi ar vrea să vă vadă. E puţin cam nervos, adăugă omul, zâmbind.

Fairfax bâjbâi după şapcă. Simţea cum toată lumea lui se prăbuşea.

— Bună, bătrâne!

Fairfax se uită năucit la prietenul lui Marriott, Beri-Beri, care intra pe uşă, sprijinindu-se în două bastoane, ajutat de un mesager de la poarta principală.

— Bine aţi revenit! abia reuşi să îngaime Fairfax.

Beri-Beri îl privi vesel.

— Credeam că o să fii cel puţin amiral! Ignoră nervozitatea lui Fairfax şi adăugă: Am auzit că pleacă şi Meikle. Se pare că o să fie avansaţi o mulţime! Se balansă pe piciorul în ghips şi îi făcu cu ochiul subofiţerului. Scap eu şi de ăsta, foarte curând!

Fairfax se strecură afară, cu mintea preocupată de informaţia adusă de Beri-Beri. Probabil că era doar un zvon. Dacă însă era adevărat, cine o să mai vorbească în favoarea lui, la Comisie?

Mai târziu, în timp ce Meikle urmărea stiloul lui Lavender

notând rapid în carneţelul lui, îi veni uşor să nege că ar fi văzut ceva în neregulă.

Meikle aprobă din cap şi replică:

— Se pare că soldatul era un ofiţer SIB. Lavender, cheamă-l pe căpitanul Whitcombe. După aceea, aş vrea să am o întâlnire cu comodorul. Îşi ridică sprâncenele. Eşti încă aici, Fairfax?

Avea un teanc uriaş de scrisori şi mesaje de care să se ocupe. O scrisoare pe care trebuia să o trimită chiar el era adresată mamei lui Lowes şi tatălui vitreg. Lowes fusese trimis într-o aripă specială a spitalului Marinei. Cu puţin noroc, putea să scape cu o eliberare pe motiv de boală mintală. Fără asta, ar fi ajuns în faţa Curţii Marţiale. Nu era o scrisoare uşor de întocmit.

Se întoarse cu faţa spre Fairfax şi spuse cu severitate:

— În acest comandament sunt o sută douăzeci de ofiţeri inferiori, care vor acelaşi transfer ca şi tine. Tu fă-ţi treaba şi ţine-te departe de necazuri. Restul depinde de Comisie.

Fairfax ieşi din birou. Până la urmă, mai existau speranţe.

Imediat ce uşa se închise, secretarul subofiţer Lavender zise:

— Dacă-mi permiteţi să întreb, vă aşteptaţi, cumva, la acceptul comodorului, domnule?

Meikle zâmbi. Deşi timid în aparenţă, Lavender era un om deosebit. Ceruse deja ca acesta să rămână cu el şi, mai târziu, să-l însoţească la tribunal, la Londra.

— Oh, referitor la fratele lui Fräulein Geghin? Cred că da. Tu caută dosarul confidenţial despre noul iaht al comodorului. Este un moment excelent să-i amintesc de el.

Nu vorbi prea mult cu căpitanul Whitcombe. Ca şi el, acesta era tot timpul ocupat, mai ales din pricina sarcinii enorme pe care o avea de a sorta probele adunate de oamenii lui în raid.

Whitcombe părea iritat, obosit.

— Da, domnule. Un om din echipa mea. Sublocotenentul Sanders. Mi-am trimis oamenii acolo, când a fost descoperit corpul. Verificările obişnuite.

Meikle îl auzi oftând.

— Dar a căzut de sus, într-un bazin gol. Nu prea avem de la ce porni.

Meikle se uita fix la peretele opus. Una dintre hărţi era cam strâmbă şi îi făcu semn lui Lavender să o îndrepte.

— Pot să întreb ce căuta aici ofiţerul vostru? Confidenţial, dar nu mai e nevoie să-ţi spun asta.

— S-a dus să discute cu locotenentul Glazebrook, domnule, răspunse Whitcombe. Se pare că acesta a stat destul de târziu la o petrecere.

— Probleme?

— Nu, domnule. M-am gândit doar că s-ar putea să aibă nişte informaţii despre o nemţoaică angajată la depozitul de combustibil. Ştiu că a încercat să, cândva, o dată, aşa că m-am gândit că poate a auzit ceva.

— Mulţumesc, spuse Meikle, cu ochii strălucind. Îmi pare rău pentru sergentul tău.

Puse jos receptorul şi îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate. Dar Glazebrook nu-l văzuse pe ofiţer. Nici ofiţerul de gardă. Îi aruncă o privire lui Lavender, care se afla la celălalt telefon, şi zâmbi pentru sine. *Din ce în ce mai curios*.

— Comodorul, domnule!

Meikle ridică receptorul telefonului-derivaţie.

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni, domnule – în legătură cu transferul unui prizonier german.

Se încruntă, până când Lavender îndreptă harta aşa cum trebuia.

— Şi eu sunt ocupat, domnule. Mai vreau să discutăm şi despre regulamentele legate de vamă şi accize, la punctul vamal de la Dover. Puse jos receptorul şi spuse cu glas tare: Da, *domnule*, m-am gândit eu că asta e cu totul altceva!

XVIII

O promisiune ţinută

Iarna lovi repede şi cu o asemenea intensitate, încât mica populaţie civilă din Kiel şi din împrejurimile acestuia spunea că

nu-şi amintea să mai fi trăit aşa ceva. Zăpada, ploaia îngheţată şi vânturile puternice dinspre Baltica le reduseseră existenţa la o nouă bătălie, o luptă pentru supravieţuire.

Canalele sparte fură, în scurt timp, blocate de gheaţă şi problema încălzirii unei case sau chiar a unei camere prezenta dificultăţi enorme. Forţele armate britanice lucrau non-stop, căci, deşi erau aprovizionate cu raţii ample şi dispuneau de locuinţe încălzite, erau foarte conştiente că civilii disperaţi se bazau pe ele. Pe străzile ponosite, domnea în permanenţă mirosul apetisant al pâinii coapte – atât armata, cât şi Marina făceau pâine cât puteau de repede, dar tot nu era suficientă.

O dată cu lipsa mâncării, se iviră fărădelegile. Multe dintre acestea erau comise de persoane „deportate“ – termenul politicos folosit de Guvernul Militar pentru refugiaţi. Ca şi cel care se aflase în faţa plutonului de execuţie de-acum uitat – al lui Fairfax –, mulţi dintre ei erau polonezi. Invadaţi mai întâi de nemţi şi apoi de ruşi, aceştia ajunseseră la mila foştilor lor inamici.

Primii care au suferit au fost copiii: doi băieţi mici, trimişi de mama lor cu cartele de raţie să ia pâinea de la armată. Era ceva destul de obişnuit, cu atâţia bărbaţi morţi sau dispăruţi şi cu femeile care munceau deseori manual, ca să-şi întreţină familiile. Amândoi copii fuseseră înjunghiaţi şi li se furase pâinea.

Totuşi, un martor văzuse incidentul, şi justiţia fusese scurtă şi aspră. Dar execuţiile nu opriseră crimele. Surprinzător, acestea păreau să-i apropie pe englezi şi germani. Sau, aşa cum spusese locotenent-comandorul Arthur Durham, „cowboy şi indienii lucrează împreună, până la sosirea cavaleriei!“

Marriott o văzuse foarte puţin pe Ursula, deşi o sunase la han cât de des putea. Situaţia fratelui ei era evitată cu grijă din conversaţie, şi ea părea întotdeauna să se bucure sincer când îl întâlnea.

Chiar şi *Oma* cea mândră şi căruntă a Ursulei se îmblânzise puţin, când el îi oferise nişte cacao, cafea proaspătă şi ciocolată pentru micuţă.

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, Marriott devenea tot mai conştient de trecerea timpului. Ca şi camarazii lui, lucra zi şi noapte, indiferent de vreme. Curăţau drumurile şi descărcau navele şi şlepurile, încărcăturile fiind, de obicei, mâncare, făină şi

medicamente.

Fiecare navă cu încărcătură era păzită până ce aceasta era livrată diverselor puncte de distribuţie din comandamentul Schleswig-Holstein, în timp ce stocarea de produse pe cheltuiala altora era privită aproape cu aceeaşi asprime ca şi furtul.

Dar, în ciuda greutăţilor şi a frigului, se făceau unele încercări de reînviere a spiritului Crăciunului. Florile de hârtie, felicitările confecţionate de mână şi chiar colindele de lângă bisericile bombardate dădeau o semnificaţie în plus acelui prim Crăciun de după război.

Marinarii erau ocupaţi cu speculaţiile referitoare la data demobilizării. Unii îşi consultau deja ofiţerii de divizie, care primiseră liste cu schemele de instrucţie, de continuare a educaţiei, cu slujbe noi. Poate că acel Crăciun era mai mult un armistiţiu final, decât o sărbătoare religioasă, o amintire a suferinţelor şi pierderilor personale, indiferent de steag sau de limbă.

Se făceau şi greşeli, bineînţeles. De exemplu, noului capelan al Marinei i se ceruse să aleagă imnurile pentru o duminică a diviziilor la Plön. Omul era tânăr şi onest, şi iubea maiestatea cuvintelor pe care le alesese. Din nefericire, nu se gândise la muzică. Aşa că, atunci când marinarii surâzători intonară cu glasuri puternice imnul vechi şi cunoscut, în timp ce-şi ascundeau veselia sub cărţile de rugăciuni, tânărul capelan se înroşise, simţindu-se stânjenit. Era exact aceeaşi melodie ca a imnului naţional german, „Deutschland über Alles“! Lângă clădire, muncitorii germani se priviseră surprinşi, întrebându-se de ce făceau foştii lor inamici un asemenea gest.

Marriott îşi ascunsese un zâmbet, odată, când stătea cu Ursula lângă o biserică, în timp ce un cor cânta un imn de Crăciun: „Tannenmbaum, pomul festiv“. Era aceeaşi melodie ca a „Steagului Roşu“.

Dar existau şi dezamăgire, şi tragedii.

Cu două săptămâni înainte de Crăciun, lui Fairfax i se ceruse să se ducă la Cartierul General al lui Meikle. Ajunsese acolo cu sentimente amestecate. Era vorba despre ofiţerul SIB mort? Se întâmplase ceva mai rău?

Meikle dicta nişte scrisori unui alt secretar-şef. Se părea că

Lavender avea acum un birou propriu.

— Poimâine, Fairfax, spuse el. O să-ţi dau răgaz să te reculegi... Îi aruncă o privire secretarului. Unde eram?

Acesta repetă:

— *Referitor la mesajul dumneavoastră*...

— Să mă reculeg, domnule? întrebă Fairfax, bâlbâindu-se.

Meikle îl privi cu un zâmbet obosit.

— Atunci se întruneşte Consiliul. Ceilalţi intervievaţi nu au experienţă în serviciul activ, aşa că... Sprâncenele lui negre se ridicară. Gândeşte-te la asta!

În timp ce trecea pe lângă biroul de operaţiuni, ofiţerul de serviciu îl strigă:

— O treabă pentru tine, Mike. Escortă pentru un tren cu raţii spre Hamburg, diseară. Omul zâmbise, adăugând: Apropo, felicitări! Pun pariu că tu vei fi ales de Consiliu, ţinând cont de dosarul tău.

Fairfax parcă plutea. Nu-l încânta ideea unui drum la Hamburg, cu un şir de vagoane cu raţii, fără adăpost sau căldură. Făcuse deja o astfel de călătorie şi fusese fericit să scape de raţiile preţioase, redându-le armatei.

Trebuia să fie bine de data aceasta. Îşi imagină faţa tatălui său şi a prietenilor, atunci când urma să apară prima dată cu dungile drepte pe mâneci. Probabil că Meikle îi făcuse un raport excelent. Asta, plus recomandarea comodorului, putea însemna totul.

Dar, cu câteva minute înainte să ajungă la destinaţie, Fairfax îşi dădu seama că un lucru nu era în regulă. Grupul lui de doisprezece marinari înarmaţi, număr ce-i amintea constant de plutonul de execuţie, stătea ghemuit în spatele lăzilor acoperite cu prelată, încercând să se adăpostească de zăpada îngheţată. Ninsoarea se revărsa peste tren, ca o pulbere albă. Le înţepa ochii şi feţele iritate.

Subofiţer era Arthur Townsend, care încă nu fusese făcut sergent plin şi îşi purta însemnele la fel ca pe 801. Se plânsese în faţa lui Fairfax, spunând că s-ar fi bucurat să părăsească Marina chiar atunci şi să-şi găsească o slujbă nouă, care să fie mai utilă, dacă nu şi mai profitabilă.

Era plăcut să-l revadă. Toţi ceilalţi erau nişte marinari tineri

obişnuiţi, abia sosiţi din Anglia, incitaţi ca un grup de copii, în timp ce înaintau pe şina cu denivelări şi atât de des reparată.

Townsend se ridică şi spuse:

— Dumnezeule, uitaţi-vă la *mulţimea* aceea!

Fairfax văzu o masă mare de oameni pe ambele părţi ale şinei, privind în tăcere, individualităţi total pierdute în ninsoare.

— Nu-ţi face griji, ne va aştepta armata, preciză Fairfax. Întotdeauna, aceste trenuri mai ales cele cu raţii, sunt aşteptate de o mulţime de oameni!

Oricum, în scurt timp, avea să se termine. Să se întoarcă la Plön, să bea un pahar sau două şi poate să-i spună lui Jill Wheatley despre Consiliu.

Townsend îl smulse din gânduri.

— Şina este atacată, domnule! *Oprim!*

Fairfax se ridică lângă el, la marginea vagonului. Era gata să cadă când trenul opri brusc, în timp ce mecanicul şi camaradul lui scoteau capetele afară, să vadă ce se întâmpla.

La început, Fairfax crezu că avusese loc un accident. Apoi văzu cum o masă întunecată de oameni se apropia de tren, de ambele părţi ale şinei, tăcuţi, ca şi cum ar fi fost o singură forţă, controlată de un singur creier.

Townsend înjură.

— Unde e blestemata de armată?

Fairfax încercă să-şi limpezească gândurile. Exista o explicaţie. Trebuia să existe. Dar el era la comandă. Se uită la cei din plutonul de marinari. Nu mai râdeau şi nu mai glumeau, ci îşi strângeau carabinele în mâini, privind mulţimea ce se apropia. Peste o clipă, era posibil să fie cuprinşi de panică.

— Uitaţi-vă, domnule! spuse, aspru, Townsend. Taie legăturile acelui vagon! Naiba să-i ia, o să fure totul!

— Ba nu, *la dracu'!*

Fairfax îşi scoase revolverul şi trase în sus. Simţi reculul în încheietură şi antebraţ, senzaţia ajutându-l să se calmeze, să-şi controleze furia bruscă.

Totul se opri, zgomotul în surdină al locomotivei fiind singurul semn slab de viaţă.

A mers.

— Înapoi! strigă Fairfax. *Stopp! Zurück!*

Cineva strigă, sau poate fuseseră mai multe voci. Apoi, cu un muget colectiv, întreaga mulţime, bărbaţi şi femei, se repezi spre tren, trăgând de legături, urlând la tinerii marinari, care, fără nici un avertisment, fură despărţiţi unii de ceilalţi. Un bărbat sări spre camionul din faţă, şi Fairfax văzu cum Townsend vru să-l lovească cu cizma. Alunecă însă pe prelata acoperită de zăpadă, prinzându-se de una dintre legături, şi reuşi să nu cadă pe şine. Mulţimea trăgea de el sau încerca să tragă lăzile aflate mai jos peste margine.

Fairfax observă dintr-o dată că un bărbat ridica o rangă lungă, cu ochii înnebuniţi, în timp ce se repezea spre neajutoratul Townsend.

Acesta îşi pierduse şapca şi se uita în sus la el, strigând, cu o voce întretăiată şi rugătoare:

— Ajută-mă! Pentru Dumnezeu*, ajută-mă!*

Omul cu ranga se retrase puţin, pregătindu-se să lovească, apoi ridică privirea şi văzu revolverul.

Ranga începu să coboare şi Fairfax trase.

Înainte ca zgomotul împuşcăturii să se stingă, se auziră sirene şi răpăitul cizmelor.

O voce, întretăiată şi încordată, strigă:

— Plutonul doi! *Fixaţi baionetele!*

Farurile luminară zăpada şi Fairfax văzu un şir strălucitor de baionete orizontale avansând spre tren. Mulţimea începu să se retragă şi, deodată, o luă la fugă din faţa soldaţilor cu căşti.

Apoi nu o mai văzu decât pe femeia întinsă pe spate, în zăpadă. Îşi amintea vag că o zărise în mulţime, aproape sau chiar lângă bărbatul cu ranga. Probabil că acesta se ferise, iar ea…

Sări la pământ şi încercă să o ridice de umeri, dar îşi retrase mâna, în timp ce sângele înroşea zăpada de sub ea. Glonţul greu o lovise în tâmplă. Fairfax îi trase fusta în jos, ca să-i acopere picioarele, şi se ridică.

Un căpitan de armată se apropie şi se uită la cadavru.

— Se pare că am venit chiar la timp. Trebuie să fi fost ceva organizat, ţinând cont de numărul lor. Băieţii tăi sunt bine?

Fairfax îşi încleştă pumnii, ţinând revolverul pe lângă corp.

— Unde naiba aţi fost?

Căpitanul îl privi curios.

— S-au ciocnit două camioane. A trebuit să o luăm pe alt drum. Totuşi, nu s-a spart şi nu s-a pierdut nimic. Colonelul meu ar fi fost foarte supărat din cauza *asta!*

Doi soldaţi, cu puştile bălăngănindu-li-se la şold, se apropiară repede şi traseră corpul femeii pe zăpadă, în lumina unor lămpi. Femeia pierdu un pantof, dar ei nu se opriră să-l ia. Fairfax auzi o portieră închizându-se, apoi motoarele revenind la viaţă.

— O să dăm trenul cu spatele, până la ultima intersecţie, spuse căpitanul. Apoi puteţi continua să descărcaţi, conform planului, da?

Fairfax se uita încă la pata umedă de sânge. Acum era mai roz, pe măsură ce ninsoarea se înteţea.

Townsend îl privi pe căpitan întorcându-se în lungul şinei, unde apăruseră brusc nişte feroviari.

— Ei bine, *mie* nu-mi pare rău, domnule, la naiba! Aş fi mort, fără dumneavoastră!

Dar Fairfax ştia că norocul lui se terminase, ca şi al canonierei 801.

Unul dintre cei trei comandanţi puse problema altfel, când Fairfax intră din nou în camera în care se întrunise Consiliul Amiralităţii.

— Ştim că astfel de lucruri se întâmplă, în asemenea circumstanţe. Sunt sigur că vom fi de acord să nu existe nici o acuzaţie împotriva dumitale, iar eu unul nu văd de ce nu ai continua pregătirea pe timp de pace, în trupele pentru rezervişti voluntari. Iar cu dosarul bun din timpul războiului, dacă va fi vreo urgenţă naţională, sunt sigur că…

Fairfax nu mai auzi restul. Era *terminat*.

Îndreptându-se spre intimitatea camerei lui, se gândi la Cuff şi la omul găsit mort în şantierul naval. Nu raportase asta atunci, iar acum nu se putea gândi decât la femeia întinsă pe zăpadă, cu ochii mari, uimiţi şi şocaţi.

Nu am vrut să o ucid. Ecoul se întoarse, ca rafala plutonului de execuţie. *Dar ai făcut-o!*

Gara centrală din Kiel, Hauptbahnhof, nu era atât de aglomerată ca de obicei şi, în comparaţie cu săptămânile şi lunile de după Ziua Victoriei în Europa, abia dacă exista vreo mişcare.

Marriott stătea sub o arcadă de piatră şi îşi ridică gulerul paltonului când căzu din nou nişte zăpadă de pe suprafaţa ca un dom a acoperişului gării care, din cauza altor priorităţi, rămăsese încă deschisă spre cer.

Îl lăsase pe Heinz în scuarul alăturat şi se trezi întrebându-se de ce venise acolo. Dacă mesajul scurt al lui Meikle era adevărat, se va simţi lăsat iarăşi pe dinafară, ca un intrus. Dacă se dovedea a fi fals, avea să fie martorul disperării lor.

Se uită la ceas, pentru a suta oară. Se afla acolo de trei ore. Cât de rău trebuia să fie pentru Ursula şi Leisl. Dacă se apleca puţin în faţă, putea să le vadă pe amândouă, lângă o barieră, pe partea îndepărtată a peronului, schimbând-o între ele pe mica Bernadette.

Se uită la avizierele înalte de la ieşiri. Deveniseră o parte a gării, cândva atât de agitată, la fel ca oamenii care le deserveau. Sute şi sute de fotografii vechi. Feţe de soţi, fii şi iubiţi. Dar chiar şi de-acolo lipsea caracterul presant pe care-l avuseseră odată. Unele erau deteriorate de vreme şi de aerul umed. Câteva căzuseră pe pietrele crăpate, ca şi cum orice speranţă dispăruse, sau ca şi cum s-ar fi confirmat că acele nenumărate portrete nu mai erau necesare.

Marriott îşi amintea prima lui vizită acolo, modul în care femeile se împingeau în bariere şi în şirurile de poliţişti militari care aşteptau fiecare tren, mai ales pe cele care aduceau prizonieri eliberaţi din Rusia. „Fiul meu! Mi-aţi văzut băiatul?“ Sau nişte ochi înnebuniţi căutând o uniformă familiară ori un anumit regiment. „Soţul meu a fost cu tine! L-ai văzut pe omul acesta?“

Soldaţii le respingeau, în general, se împingeau să treacă pe alături, cu privirea îndreptată înainte, de parcă s-ar fi temut că, dacă se opreau, noua lor libertate ar fi dispărut.

Astăzi, era doar o mână de femei – privea porţile închise şi ceasul gării, care supravieţuise în mod miraculos bombelor, şinele lucioase, ca şi cum ar fi putut să vadă sau să audă sosirea unui tren.

O văzu pe Ursula bătând din picioare pe pietrele umede, cu mâinile în buzunarele paltonului. Îşi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată înainte cu părul despletit. Când se răsucea, acesta se învârtea în jurul umerilor, strălucind, în ciuda luminii

cenuşii.

Poate că o făcuse pentru fratele ei. Simţi aceeaşi durere, dorinţa de a traversa peronul şi de a sta lângă ea, ca să-i împărtăşească fie bucuria, fie durerea. Dar dacă Lothar avea să se întoarcă în acea zi, el ar fi fost la fel de crispat în faţa atâtor uniforme britanice, ale oamenilor din Marină şi din armată, ca toţi ceilalţi. Chiar şi poliţia RAF era acolo. Înainte, singurele uniforme străine pe care le văzuseră fuseseră cele ruseşti, de parcă ar fi fost înfrânţi pentru a doua oară. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit fratele Ursulei era să vadă un ofiţer britanic în grupul care-l aştepta.

Se întrebă cum reuşise Meikle şi dacă, într-adevăr, puteau avea încredere în ruşi. După Swinemünde, Marriott avea îndoieli foarte mari. Auzise că Meikle făcuse schimbul cu un prizonier important, având aprobarea deplină a Guvernului Militar.

Poate că fusese vorba chiar de Helmut Maybach, deşi nu putea să vadă legătura.

Se gândi şi la Fairfax. Întotdeauna, atât de optimist şi de încrezător, şi niciodată lipsit de curaj, atunci când fusese nevoie de el, în nopţile îngrozitoare de pe Canal şi din Marea Nordului.

Marriott o dusese pe Ursula la un teatru local, la micul „Schloss Theatre“ din Eutin. Era plin de militari, ofiţeri şi alte grade. El înţelesese că ea nu mai fusese niciodată acolo, deşi era în oraşul ei. Îşi aminti că Meikle o descrisese ca pe o fată bună. De fapt, voise să spună inocentă.

Văzuseră o fată îmbrăcată sumar, cu o jachetă cu paiete şi pantaloni micuţi, purtând o pălărie cu boruri mari; în timp ce călărea un cal alb pe ringul de dans, gesturile ei cu un pistol de cowboy lăsând prea puţine lucruri în seama imaginaţiei. Militarii aclamaseră şi îşi fluturaseră cănile cu bere şi unul dintre ofiţeri se strecurase imediat în cabine. Fusese şi o cântăreaţă, o fată blondă, nu mult mai mare decât Ursula. Ea se plimbase printre mese, cântând câteva dintre melodiile vechi, ce le plăceau germanilor, înainte ca norocul lor să se schimbe. Un reflector o urmărea prin camera plină de fum, făcându-i faţa să strălucească şi contribuind în plus la atmosfera de amintiri şi pierdere.

Atunci când ea începuse să interpreteze „Lili Marlene“, cântecul iubit atât de Afrika Korps, cât şi de Armata a VIII-a lui

Montgomery, în deşert, şi acum favoritul tuturor, Marriott îl zărise pe Fairfax.

Stătea singur la o măsuţă, cu bărbia sprijinită într-o mână şi cu o sticlă pe jumătate goală de gin sau şnaps lângă cot.

Fata păruse să simtă ceva, şi se desprinse din gândurile şi visele pe care nu le putea împărtăşi nimănui. Ea voise doar să cânte, căutând să ignore fluierăturile şi uralele. Dar Fairfax, la fel de singur ca şi ea, îi pătrunsese solitudinea.

Îl luase de mână şi i-o apăsase pe talie. Ursula strânsese braţul lui Marriott, până când îi simţise unghiile în carne.

Fairfax ridicase privirea, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Întinsese mâna, aşa încât ea să se poată aşeza pe genunchii acestuia, cu faţa sa puternic pudrată la numai câţiva centimetri de-a lui.

Marriott se aşteptase ca vocea fetei să fie acoperită de auditoriul gălăgios. Dar, în camera mare, plină de fum, în afară de vocea ei ritmată, obsedantă, şi de pian, ai fi putut auzi căzând un ac.

Când plecaseră de la cazinou şi se plimbau prin noroaie pe străzile întunecate, spre *Gasthaus*, Ursula şoptise: „Nu o să uit niciodată asta. A fost atât de trist – şi totuşi atât de perfect!“

Marriott se uită încă o dată la ceas. I se păru că auzise clopotele sunând şi că asta nu făcea decât să sporească chinul aşteptării lor. Ajunul Crăciunului. Era timpul ca o familie să fie împreună. Vorbise deja cu telegrafistul. Mai existau doar două trenuri. După aceea…

Fetiţa se juca, mirată de aşteptarea inexplicabilă, şi probabil îngheţată, în ciuda paltonului şi a căciulii de lână care îi acoperea cicatricea de pe frunte. Cum ar fi putut ea să înţeleagă?

Mama ei, Leisl, stătea aplecată, ca să o apere de vânt. Ea ce sentimente avea? Era încă plină de speranţă sau se temea de întrebări? Cum trăise şi cum se comportase în lipsa lui? Nu era niciodată uşor.

Îl simţi pe Heinz venind sub arcadă, lângă el.

Heinz se uită la grupul mic, izolat. Mai văzuse toate acestea şi înainte, şi mulţumea lui Dumnezeu că el fusese în Kiel, cu familia lui, când lumea lor se prăbuşise.

— Nu a venit încă, Herr Leutnant?

— Nu. Mai e timp.

Heinz ridică din umeri.

— Vor pierde luminile.

Luminile. FOIC ordonase ca toate navele din Kiel să-şi aprindă reflectoarele şi să sune sirenele. Era posibil să fie şi artificii. O noapte pe care să şi-o amintească, de care să se agaţe mai târziu.

— Vă aştept în maşină, Herr Leutnant, spuse Heinz. Încerca să-şi pună cuvintele în ordine. Aţi fost… foarte bun cu noi.

Marriott se gândi la faţa acestuia atunci când îi oferise un pachet pentru familia lui, de Crăciun. Mai mult mâncare, dar şi câteva jucării de la magazinul „White Knights“, din Flensburg.

— O să ne amintim de dumneavoastră, după…

Nu putu să continue, dar împinse un pachet mic în mâinile înmănuşate ale lui Marriott şi plecă repede.

Undeva, un clopot sună puternic şi, în jurul peronului, siluetele rămase se treziră parcă la viaţă.

Ca o scenă dintr-o operă, îşi spuse Marriott. Cei care jeleau şi fantomele. Ninsoarea cădea prin luminile de deasupra capului, ca într-o catedrală veche.

O văzu pe Leisl strângându-şi paltonul şi scoţând o eşarfă strălucitoare, ca să-şi alunge monotonia hainelor. Fusese foarte drăguţă, odată.

Marriott o văzuse repetând aceleaşi mişcări de atâtea ori, în acea zi.

Ursula o aşezase jos pe micuţă şi o strângea de mână, în timp ce stătea aproape de barieră. Îşi înălţă capul, şi Marriott îşi simţi inima tresărind când părul lung pluti peste umerii ei.

O bătrână care fusese acolo toată ziua strângea în mâini cele două fotografii ale ei. Pozele mărite ale soţului şi fiului, acum îndoite la colţuri şi unsuroase din cauză că le pipăise în permanenţă.

Poliţiştii militari, cu şepcile lor roşii, unii dintre ei căscând, patrula navală cu centuri şi jambiere albe, şi obişnuita colecţie de oficiali se strânseră cu toţii. Marriott auzea acum trenul, cu luminile lui trecând peste porţi, cu scârţâitul roţilor mari când încetini pentru oprirea finală. Capătul liniei.

O văzu pe Leisl ştergându-şi ochii cu o batistă, clătinând din cap demoralizată, în timp ce Ursula îi vorbea, ca şi cum ar fi

încurajat-o.

Inspectorii deschiseră porţile, poliţia veni mai aproape şi apoi trenul ajunse, iar uşile i se deschiseră ca nişte coji. Oamenii începură să coboare pe peron, ca o maree vie.

Era un tren ca toate celelalte, îşi spuse Marriott. Uniforme de luptă cenuşii, jerpelite, unii dintre soldaţi cu pachete sau rucsacuri, alţii mergând ca la o ultimă paradă, cu ochii ridicaţi, încercând să scape.

Marriott văzu copilul ţinând ursuleţul pe care Ursula îl scosese din şantierul naval atunci când el o condusese pe lângă locul în care erau controlate femeile. Copilul nu se despărţea niciodată de el. Nici chiar în spital.

Bătrâna trecu de barieră cu pozele ei, ţinându-le ridicate şi întrebând spectrele grăbite dacă îi văzuseră pe cei doi.

Marriott auzi un poliţist militar spunându-i camaradului său:

— Nu poate s-o ţină aşa la nesfârşit, Tom. Sunt amândoi morţi şi ea ştie asta. Dar continuă să vină, proastă bătrână!

Marriott îi privi fix, apoi se uită în altă parte. Un alt aspect al războiului, pe care tocmai îl descoperise.

Când se uită din nou, peronul era aproape pustiu, şi Ursula stătea aplecată deasupra copilului, înfofolindu-l cu grijă pentru drumul de întoarcere la Eutin. Apoi, Marriott o văzu pe Leisl făcând câţiva paşi şovăitori spre poartă, înălţând braţele, incapabilă să vorbească sau să se mişte.

Soldatul era lung şi slab, şi de la distanţă nu prea semăna cu sora lui. Era aproape ultimul şi şchiopăta rău, iar o mână, probabil afectată de ger, o ţinea înfiptă în partea din faţă a paltonului jerpelit.

Marriott clipi şi apoi îi văzu pe toţi la un loc, sărutându-se şi îmbrăţişându-se, strângând copilul între ei. Leisl râdea şi plângea în acelaşi timp, şi, în acele momente minunate, redeveni fata frumoasă cu care se căsătorise soldatul şi pe care o lăsase în urmă.

Se întoarseră, dar copilul scăpase ursuleţul, pentru prima dată fără să observe.

Ursula se opri să-l ia, ridică privirea şi îl văzu pe Marriott sub arcadă. Alergă pe peronul înzăpezit şi se lipi de el, în timp ce acesta o ţinea cu amândouă mâinile.

— Ai *venit!* Ai fost aici tot timpul!

Marriott îi simţi părul pe gură, simţi parfumul pe care i-l dăruise el.

— Întotdeauna când am nevoie, tu eşti aici!

Se lăsă pe spate în braţele lui, cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor, dar râzând. Se întoarse pe jumătate ca să se uite după ceilalţi şi spuse:

— Nu o să-mi simtă lipsa. Nu vor decât un răgaz să vorbească, să discute, să mulţumească.

Porniră prin zăpadă; el îi cuprinse umerii cu braţul şi coborâră treptele pieţei.

Cerul era brăzdat de fasciculele reflectoarelor, iar norii se aprinseră brusc din cauza exploziei artificiilor, pe care Marriott le recunoscu ca fiind lumini de semnalizare Very şi rachete. Iar clopotele sunau tot timpul. Oamenii se uitau în sus, la spectacol, pentru prima oară fără teamă, fără groaza primului val de bombe.

Marriott o văzu întorcându-se spre el, cu ochii dansându-i în luminile strălucitoare; simţi cum ea se elibera de tensiune, ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum ar fi îndrăznit întotdeauna să spere, ca şi el.

Buzele Ursulei erau întredeschise când Marriott o sărută o dată, apoi încă o dată. Le era frig, dar, în timp ce o ţinea în braţe, căldura reveni. El îi îndepărtă fulgii de zăpadă de pe faţă şi din păr cu mâna.

— Vreau să mă *căsătoresc* cu tine, Ursula, spuse Marriott. Dacă vrei şi tu, te voi face fericită. Îi atinse gura uşor. Nu ştiu cum, dar voi *găsi* o cale. Nu am mai iubit pe nimeni, dar acum ştiu cum este.

Ursula îl privi fix câteva secunde, şi zăpada i se topi pe faţă ca nişte lacrimi.

Dar nu erau lacrimi.

— Am ştiut-o de prima oară când mi-ai vorbit. Atunci mi-a fost teamă, zise ea, ridicându-şi puţin bărbia. Vom găsi o modalitate. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe gură. Dacă va trebui să fim despărţiţi, tot vom fi împreună. Ştiu asta *sigur*. Şi e tot ce îmi doresc.

Heinz apăru din întuneric când artificiile începură să pălească şi să se stingă.

— Maşina e aici, Herr Leutnant!

Marriott se depărtă de Ursula, dar zăbovind cu mâinile pe umerii ei.

— Condu-o acasă pe această doamnă, îi spuse lui Heinz. Îl vei găsi pe fratele ei în partea cealaltă. Du-i pe toţi la Eutin.

Heinz încuviinţă din cap, neştiind sigur ce să facă.

— Dar dumneavoastră, Herr Leutnant?

Marriott o ajută să se urce pe bancheta din spate, şi feţele lor se atinseră când se depărtară.

— Trebuie să te duci acum, zise el. Dar ai dreptate. Suntem împreună.

— Ştiu de ce faci asta, spuse ea, agăţându-se de mâna lui. Am un dar pentru tine. Te rog să vii repede.

Marriott privi maşina plecând peste zăpada răscolită, până când se pierdu printre celelalte vehicule.

Tocmai o pornise pe drum, când o maşină a Marinei opri lângă el, după zece minute.

— Mergeţi la Plön, domnule? întrebă şoferul din Marină.

Marriott se urcă şi văzu doi locotenenţi navali prăbuşiţi şi adormiţi instantaneu, în spate. Şoferul zâmbi.

— Al naibii Crăciun, nu, domnule?

Marriott îşi vârî mâinile mai adânc în buzunarele paltonului şi privi autobuzele acoperite de zăpadă, de la marginea drumului.

— Cel mai frumos de până acum, în ceea ce mă priveşte.

Mai târziu, avea să înceapă să pună întrebări, să completeze formulare. *Trebuia* să existe o cale.

Dar, deocamdată, în timp ce roţile torceau pe zăpada tare, nu avea de gând să-şi împărtăşească sentimentele nimănui.

Vom găsi o cale. Aproape că putea să o audă spunând-o. *Este tot ce îmi doresc*.

Ursula îi cumpărase un cadou. Surâse. Cuvintele ei erau cel mai frumos cadou din lume.

XIX

Tunurile albe

Femeia se sprijini de perne şi încercă să-şi acopere umerii goi cu un şal de lână. Nu o făcea din modestie, căci, deşi camera era bine încălzită de un foc de lemne, ferestrele aveau o crustă de gheaţă, iar câmpul de dincolo de ele era alb, acoperit de zăpadă.

Îl privi pe Cuff, care se chinuia să-şi pună pantalonii şi să şi-i prindă cu cureaua sub burtă.

— Ai fost foarte rapid de data asta, Cuff, spuse femeia.

El se opri şi privi reflecţia ei în oglinda dormitorului.

— Iute ca o muscă, aşa sunt eu!

Se uită fix la sânii plini ai femeii şi simţi cum un nou fior îi străbătea corpul. Fusese suficient s-o atingă, deşi la această vizită o făcuse neintenţionat.

Începu să-şi lege cravata, cu corpul încă tremurând din cauza oboselii. Punea condiţia lui slabă pe seama sărbătorilor de Crăciun, sau pe ce îşi mai amintea din ele. Trecuseră trei săptămâni de-atunci, şi încă îşi mai simţea capul înceţoşat. Ştia că ar fi fost nevoie doar de numai câteva pahare de băutură ca să o ia de la capăt, când se întorcea la cazarmă.

— L-au săltat pe ofiţer, spuse ea, privindu-i faţa în oglindă şi stând cu picioarele depărtate. Dar mie nu mi-au spus nimic.

Cuff se opri, cu degetele pe cravată.

— Ştiu. Am auzit de asta.

Era gata să izbucnească în râs. Bietul ofiţer de la Aprovizionare, care avea datorii atât de mari, încât nici măcar nu înţelesese cum se folosiseră de el! O Curte Marţială şi, probabil, închisoare, în Anglia. Cuff nu simţea nici milă, nici remuşcări. Omul fusese un amator şi un prost până în măduva oaselor.

— Tu eşti în afara bănuielii, aşa cum ţi-am zis. Îţi vei aminti de mine când mă voi întoarce în Blighty, aşa-i, Hertha?

Ea se întinse şi pipăi nişte desuuri de mătase pe care i le cumpărase Cuff.

— Ai fost bun cu mine. Ştiam că va trebui să pleci într-o zi. Am avut nişte momente destul de incitante, nu? întrebă ea, ridicând din umeri.

El expiră zgomotos.

— Cel puţin incitante! Se întoarse şi o privi. Ar fi bine să lichidezi micul depozit, la plecarea mea. Ţine pentru tine partea acelui idiot. El nu o să aibă nevoie de ea, în închisoare!

Hertha îşi muşcă buza, după care căută într-un sertar al noptierei.

— Ce-ai acolo? întrebă Cuff.

Ea ezită.

— Când Herr Hemmings a… murit… la parter, ţi-am spus o minciună. Îi întinse un plic, continuând: Nu am distrus cealaltă scrisoare, cea despre tine.

Îi urmărea cu atenţie expresia, mai mult curioasă, decât temându-se de reacţia lui.

— Atunci nu te *cunoşteam*, înţelegi?

Cuff icni şi apoi zâmbi larg, admirativ.

— Fir-ar să fie, căţea neruşinată ce eşti! Deschise scrisoarea şi o parcurse rapid. Da, categoric, chestia asta ar fi făcut ca situaţia să se cam încingă pentru mine. O aruncă în foc. Asta pentru cazul în care mă îmbăt şi o găseşte cineva la mine!

Se amuzară amândoi, dar Cuff se întoarse cu spatele, ca ea să nu poată vedea sclipirea ce apăruse brusc în ochii lui.

Fusese de multe ori atât de aproape de explozie. Era al naibii de bine că pleca a doua zi. Ca şi în cazul acelui ticălos de SIB, băgăcios, de pe doc. Cuff încă nu-şi amintea prea bine ce se întâmplase. Omul începuse să-i pună întrebări despre femeia care stătea acum dezbrăcată pe patul răvăşit. Cu mintea înceţoşată, Cuff înţelesese greşit, şi nu îşi dăduse scama decât după aceea că soldatul făcea doar o anchetă de rutină. Oricum, erau hotărâţi să-l aresteze pe ofiţerul cu aprovizionarea, dar Cuff nu mai aşteptase. Ridicase piciorul şi îl împinsese pe soldat cu spatele. Nu se auzise nici un sunet. *Nimic*. O dată sau de două ori, îl văzuse pe Fairfax uitându-se la el. Oare ştia ceva? Ştia ce se întâmplase?

Zâmbi uşor. Câte o grijă pe rând. Fairfax avea suficiente pe cap, deocamdată. Oricum, amânase prea mult ca să-i mai poată face vreun rău acum.

Întinse mâna după paltonul greu şi apoi se aplecă peste pat.

— O să-mi lipseşti, îi spuse femeii.

O sărută cu brutalitate pe gură, explorându-i coapsele cu mâna, până când ştiu că trebuia să se oprească. O împinse înapoi

pe perne şi se uită la corpul ei atrăgător.

— La revedere, fetiţo. Poate ne mai vedem, în curând.

Ea rămase mult timp cu privirea aţintită la uşă, chiar şi după ce zgomotul maşinii lui se topise în zăpadă.

Apoi îşi atinse corpul şi se strâmbă. Se simţea groaznic.

Ridică desuul nostim şi se gândi la următoarea ei strategie.

Două ore mai târziu, locotenentul Cuff Glazebrook intră în biroul lui Meikle şi rămase surprins văzând dezordinea neobişnuită dinăuntru. Peste tot erau dosare, cutii metalice, alte dosare înșiruite frumos, numerotate şi pregătite de transportare.

Dar cel mai neobişnuit era comandorul. Nu purta jachetă şi stătea la birou, în cămaşă şi cravată, cu un receptor la ureche.

— Aşteaptă o clipă, Glazebrook.

Cuff ridică din umeri şi se duse la fereastră. Plecarea de-acolo îi dădea o senzaţie ciudată. Dar era vremea. Îl văzuse pe comodor între patru ochi. Acesta fusese neobişnuit de agitat la menţionarea iahtului, dar acceptase expedierea lui Cuff înapoi, acasă. Serviciul şi gradul, plus faptul că tatăl lui se îmbolnăvise, constituiau motive suficiente. Oricum, Cuff bănuia că omul era uşurat că pleca. *Dar nu atât de mult ca mine*.

Tatăl lui suferise un atac de cord minor, în timpul sărbătorilor de Crăciun. Acum avea nevoie de Cuff în barca lui. Dacă mergea aşa cum voia el, în scurt timp urma să se afle la conducerea ei.

Meikle puse receptorul jos.

— Deci, pleci? întreabă comandorul.

— Dacă *dumneavoastră* nu aveţi nici o obiecţie, domnule?

Era insolenţa maximă pe care îndrăznea să şi-o permită.

— De fapt, sunt foarte bucuros că pleci de-aici, şi din Marină. Cred că eşti o ruşine pentru amândouă! Înlătură cu mâna posibilitatea oricărei întreruperi. Credeam că te-au învăţat ceva când ai fost acceptat pentru înrolare! Ce înseamnă, bunăoară, calităţile de ofiţer. E clar că au eşuat lamentabil!

— Ascultaţi, domnule…

— Nu, Glazebrook, *tu* să asculţi! Încă o întrerupere şi ordon să te aresteze! Făcu un efort să-şi calmeze vocea şi continuă: Eşti sigur că nu ai nimic de adăugat la declaraţiile despre depozitul de combustibil şi despre ofiţerul SIB dispărut, care a fost găsit mort în şantierul naval?

— Nu prea, domnule…

— Femeia aceea, Frau Hertha Ritter, cea pe care ai încercat să o *ajuţi* – îţi aminteşti?

Cuff îşi luă o figură solemnă.

— Am considerat că are nevoie de o pauză, domnule.

Meikle îl privi cu răceală.

— A fost arestată acum o oră şi acuzată de posesiune de bunuri furate din proprietatea guvernului şi ca fiind una dintre persoanele implicate în vânzarea de combustibil pe aşa-numita piaţă neagră.

Cuff îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Asta îi dădu răgaz să se controleze, deşi era gata să izbucnească. Fusese atât de-al naibii de uşor şi îi amintise de unul dintre filmele acelea îngrozitoare. În timp ce telefonase la poliţie, schimbându-şi vocea, ca să le comunice despre depozitul privat de bunuri furate al Herthei, îi venea mereu să râdă. Poliţiştii încercaseră atât de stupid să tragă de timp, pe când căutau, înnebuniţi, să localizeze convorbirea.

Acţionaseră mult mai rapid decât se aşteptase, dar ea nu avea să-l implice, chiar dacă îl bănuia de trădare. Cuff arsese proba, iar femeia ştia că el cunoştea secretul uciderii lui Hemmings.

— N-aş fi crezut, domnule! Dar se mai întâmplă, nu-i aşa?

— Am terminat cu tine. Dar nu uita, Glazebrook – într-o zi vei face o greşeală fatală. Acum, te rog să pleci.

Se uită din nou în jos, la biroul lui.

Cuff se opri la uşă.

— Ce se va întâmpla cu ea?

Meikle nu avu credinţa că-şi va păstra firea, dacă ridica privirea.

— Depinde de felul în care se poartă. Dacă are noroc, cincisprezece ani închisoare. Dacă nu…

Aşteptă să se închidă uşa şi abia apoi ridică privirea.

Ştia, în adâncul inimii, că Glazebrook era implicat în acea afacere. Dar nu exista nici o dovadă. Căpitanul Whitcombe îi spusese că trupul sergentului-major Hemmings fusese dus în Anglia şi incinerat. Dar, chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi avut nici un rost să-l exhumeze. Ei se gândiseră deja la asta.

Se auzi un ciocănit în uşă şi intră locotenent-comandorul Durham, cu ochelarii în vârful cheliei, ca de obicei, şi în mână cu inevitabilul ziar.

— Da… ce este, Arthur?

Durham cercetă din priviri mormanele din jur. Mulţi urmau să fie încântaţi că Meikle era mutat de-acolo. El unul avea să-i simtă lipsa, ca şi pe cea a eficienţei lui aspre, combinate cu dorinţa sinceră de a-i susţine pe oamenii care erau în responsabilitatea sa.

— Mi s-a părut că-l văd pe Cuff Glazebrook, domnule.

Meikle încuviinţă din cap, obosit.

— Mă întreb de ce reuşeşte întotdeauna să mă înfurie atât de tare. Apăsă pe butonul unei sonerii. Două ceaiuri, te rog, spuse unui cap care apăruse pe uşă. A fost demobilizat. Tatăl său a avut un atac de cord, sau ceva de genul acesta. Mi-ar fi plăcut să mai stea puţin, să cercetez câteva chestii, deşi recunosc că-l detest, ca şi pe ceilalţi de teapa lui. Îşi recăpătă calmul obişnuit. De fapt, de ce voiai să mă vezi?

Durham ridică ziarul.

— Cred că el nu a văzut asta, domnule. Abia l-am primit şi eu. Dar acum înţeleg de ce bătrânul a avut un atac de cord.

Meikle citi titlul. *Noul om de afaceri investit cavaler este acuzat de mituirea unui oficial al guvernului şi de evaziune fiscală*. Ridică privirea şi zâmbi pentru prima dată în acea zi atât de lungă.

— Cred că vom lăsa ca asta să fie o surpriză pentru el, ce zici?

În timp ce îşi amesteca ceaiul, ofiţerul de stat-major cu faţa de bufniţă spuse:

— Îmi pare rău că plecaţi, domnule.

— Va trebui să găsiţi pe altcineva să-şi facă griji în ce culoare trebuie vopsit biroul, sau care este cantitatea de cartofi ce trebuie servită muncitorilor germani.

Dar se uită la grămezile de pachete şi cadouri împachetate cu grijă – toate erau de la oamenii pe care-i frecase atât de tare, de la început. Germani, sau *prizonieri*, aşa cum le spusese cândva, în faţa lui Marriott. Parcă trecuseră ani de zile, nu numai opt luni.

— Presupun că-mi vor lipsi toate acestea. Sunt atât de multe de făcut aici.

Durham îşi puse jos ceaşca.

— Dumneavoastră i-aţi ajutat să treacă iarna, domnule. Se ridică şi zâmbi. Eu pot spune ce vreau. Sunt prea bătrân ca să-mi mai pese!

Meikle zâmbi şi el.

— Vorbim mai târziu, Arthur. Apoi strigă după el: Şi stai departe de acţiunile lui Glazebrook Enterprises! Vor fi la fel de lipsite de valoare ca şi rangul de cavaler, după toate astea!

Se întoarse la jurnalul lui. Marriott avea să vină curând. Se gândi la acesta şi la fată, la speranţele de căsătorie, când totul părea să fie împotriva lor. Se gândi la cuvintele lui Durham. *Sunt atât de multe de făcut aici*. Dacă era vreun proiect pe care ar fi vrut să-l termine înainte de a pleca, apoi acela era să risipească neliniştile lor.

Meikle nu gândea niciodată ca un ofiţer din Marină. El gândea ca un avocat. Al acuzării sau al apărării, dar întotdeauna exista o soluţie. Cât de schimbată era Ursula! Se comporta la fel ca translator, dar părea cuprinsă de o anumită magie, pe care nici măcar Meikle nu o putea explica. Probabil că Marriott era motivul apariţiei acesteia.

Obiectul interesului său tocmai părăsea blocul popotei, cufundat în gânduri, cele auzite cu câteva clipe înainte atârnând deasupra lui ca un nor. Îl văzu la capătul coridorului pe Cuff, care le arăta cabina unor popotari, ca să-i ia echipamentul. Deci era adevărat că pleca.

Cuff se apropie de el.

— Plec chiar acum. Prea târziu, după părerea tuturor!

Râse în hohote, şi mirosul de gin deveni copleşitor.

Marriott spuse liniştit:

— Tocmai am auzit. Spruce Macnair a murit. I-a cedat inima. Încă nu-mi vine să cred.

Cuff se încruntă, în timp ce mintea lui se chinuia să înţeleagă vestea. Apoi spuse indiferent:

— Ei bine, toată lumea moare! Oricum, cui îi pasă? Întinse mâna şi zise: Ne mai vedem!

Marriott ignoră mâna, replicând:

— Aveau dreptate în privinţa ta. Eşti un adevărat ticălos.

Apoi se întoarse şi ieşi în aerul rece.

Cuff urlă după el:

— Treaba ta!

Dar râsul nu mai reveni. Se duse, clătinându-se, spre maşina care îl aştepta, şi murmură iritat:

— Vă arăt eu, la naiba!

Ca şi râsul absent, nu era nimeni care să-l conducă la plecare.

— Dacă ai unde să te aşezi...

Meikle făcu semn spre scaunele pline. Marriott găsi unul liber. Încă se mai gândea la Spruce Macnair. Îl vedea acolo, aşa cum fusese odată. Aşa cum fuseseră cu toţii odată. Muncise până murise, dar măcar îşi văzuse eforturile încununate de victorie.

Beri-Beri îi vorbise despre el. Văzuse vestea într-un raport pe care-l îndosaria pentru biroul comodorului.

Bietul Beri-Beri intrase pe lista neagră, în timpul cinei de Crăciun. Mai târziu, insistase că era doar o răzbunare pentru renghiul murdar care i se jucase, în timp ce zăcea în spital. Un ofiţer senior luase frumosul lui Mercedes şi îi lăsase în loc un jeep vechi.

Răspunsul lui Beri-Beri fusese dramatic şi probabil periculos.

Cu o explozie mică şi controlată aruncase în aer picioarele de la masa la care erau serviţi ofiţerii superiori. Masa se prăbuşise, şi podeaua fusese acoperită de un morman de farfurii, pahare şi mai multe feluri de mâncare. Explozia nu fusese prea zgomotoasă, dar suficientă ca să-i facă pe câţiva dintre veteranii de război să se arunce la pământ, ca să se adăpostească.

Ca şi în cazul locotenentului care fusese atât de beat, încât sărise de pe acoperişul popotei, într-o faţă de masă ţinută de prietenii lui, care îl aclamau, la fel de beţi ca el, comodorul insistase asupra unei pedepse corespunzătoare.

Săritorul de pe acoperiş îşi rupsese amândouă picioarele. Pentru pedepsirea lui Beri-Beri, comodorul ordonase trimiterea acestuia în mocirla secţiunii interne de îndosariere.

Chiar şi această pedeapsă avea compensaţiile ei. Acolo o cunoscuse pe Jill Weather, ofiţer de rangul trei, şi în stilul lui examinator obişnuit, calm şi plin de blândeţe, descoperise că ea locuia la numai doi kilometri de casa lui. Viaţa izolată de pescar fusese uitată, cel puţin pe moment.

Era ciudat câte schimbări apăruseră după Crăciun. Nenumărate feţe noi, aşa încât cele familiare păreau mai puţine şi foarte izolate. Unii dintre marinarii mai vechi plecaseră deja acasă, pentru demobilizare. Câţiva îl căutaseră ca să-şi ia rămas-bun, alţii plecaseră fără nici un cuvânt.

Unul dintre cei dintâi era mecanicul-şef Adair, „şeful“ imbatabil al canonierei 801. În absenţa acestuia, tânăra lui soţie depusese bani în bancă pentru un garaj liber de pe drumul Exeter, unde era loc pentru extindere şi, poate, pentru o ceainărie.

— E perfect pentru comerţul de vacanţă, domnule, sau va fi, în curând. La început voi face singur aproape toată treaba.

Din nou zâmbetul lui bine cunoscut, cu gura ştirbă.

— Presupun că un om care poate ţine în funcţie o canonieră atâta timp cât am făcut-o eu, ar trebui să fie în stare să facă şi asta!

— Aşadar, Marriott.

Meikle îl privea.

— Am făcut câteva cercetări, continuă el, ridicându-şi sprâncenele. Voiai să mă întrebi ceva?

Marriott zâmbi. Era atât de neobişnuit ca Meikle să cedeze deschiderea discuţiei, la fel de incredibil ca ţinuta lui neprotocolară.

— Mă întrebam, domnule, în legătură cu schimbarea fratelui lui Fräulein Geghin…

Meikle se trase de cravată.

— Nu are ce să-ţi strice dacă ştii. SS-istul Maybach este cel care a fost trimis la ruşi. Ceea ce nu ştia răposatul tău cârmaci, Evans, este că Maybach s-a ocupat înainte de sute, poate de mii de prizonieri ruşi, sau sclavi, cum le spunea Organizaţia Todt, a lui Hitler, punându-i la muncă în Channel Islands. Au fost munciţi fără milă – la construcţia unor sedii şi buncăre subterane, a unui spital militar complet şi a multor dispozitive antitanc pentru Zidul Vestic împotriva invaziei. Cei mai mulţi dintre aceşti bieţi oameni nu s-au întors niciodată. Au sfârşit în betonul pe care-l turnau, chiar în timp ce cădeau morţi de foame şi din cauza tratamentului brutal.

— Înţeleg, domnule.

— Ofiţerul superior rus cu care te-ai ciocnit atât de puternic în Swinemünde, căpitanul Sakulkin, nu s-a prea bucurat de favoruri,

în ultima perioadă, la Kremlin. Am vorbit cu el la telefon. Sunt sigur că, până va ajunge Maybach la Moscova, Sakulkin se va convinge pe sine şi pe toţi ceilalţi că el a fost singurul responsabil de capturarea criminalului aflat în fruntea listelor lor. Ridică mâinile, adăugând: Armonie în toate părţile, şi de data asta, *el* îmi este dator.

Momentul de bună dispoziţie se scurse.

— Şi acum, spune-mi care e problema, zise Meikle.

Primise o scrisoare de la Penny, expediată după ce Marriott le trimisese, ei şi lui Jack, o fotografie pe care i-o făcuse Ursulei.

— Guvernul canadian este pregătit să-i ajute pe imigranţi, domnule. Dacă suntem căsătoriţi şi primim sprijinul unor ofiţeri superiori, poate…

Îşi aminti expresia ei când îi vorbise despre ideile lui. Atunci adăugase: „Nici unul dintre noi nu se va gândi la ţara pe care a lăsat-o în urmă. Vom avea amândoi una nouă. Vom privi spre viitor, împreună.“

Meikle luă un carneţel şi spuse:

— Fräulein Geghin mi-a făcut mărturisiri cam de acelaşi gen, deşi nu cred că şi-a dat scama că era supusă unui interogatoriu. Scrise repede ceva. Mi-am notat câteva lucruri. Este adevărat ceea ce ai afirmat despre canadieni. S-ar putea să dureze, dar există anumite avantaje. Lituania a fost o ţară independentă şi suverană timp de douăzeci şi doi de ani, după ce a făcut parte din Imperiul ţarist. Când Stalin a semnat cu Hitler acel pact de neagresiune notoriu, a hotărât să ia înapoi Lituania şi să o transforme într-o parte a Rusiei sovietice. Restul îl cunoaştem. Ivan s-a întors şi nu are vreo intenţie să plece din nou. Dar *dacă* – şi este discutabil – ţara ar fi rămas ca înainte, Fräulein Geghin ar fi fost clasificată drept lituaniană. Guvernul canadian este… hmm… plin de înţelegere.

Marriott îşi umezi buzele uscate.

— Sora mea şi soţul ei ne vor sponsoriza, domnule, la fel ca şi alţii…

— Să o luăm pe rând. Permisiunea de căsătorie. Făcu o pauză, pentru ca să fie înţeles clar. Citesc pe faţa ta că asta vreţi amândoi.

Intră un mesager.

— Maşina a sosit, domnule.

Meikle se ridică în picioare.

— Voi mai fi pe-aici câteva zile, înainte să ajungă succesorul meu. Cred că este un tip din vechea şcoală, aşa că spune-i scandalosului tău prieten Kidd să aibă grijă! Îl privi cu gravitate. Eu cred că am avea şanse să reuşim. Dar trebuie să o lămureşti că s-ar putea să dureze.

Marriott se întoarse când intră Lavender, aducând jacheta de uniformă a lui Meikle. În timp ce acesta şi-o punea, Marriott văzu că avea pe mâneci o bucată de mătase aurie, nouă, cu patru cercuri, în loc de trei. Meikle era căpitan acum.

Ochii adânci se fixară din nou asupra lui.

— Se pare că în locul în care voi fi trimis, toţi avocaţii aliaţi au grade superioare, aşa că lorzii au considerat că o promovare ar fi justificată. Surâse, adăugând: Chiar şi eu sunt puţin copleşit.

— Unde veţi merge, domnule? întrebă Marriott.

— Departamentul Procurorului are un birou nou pentru mine. În Nürnberg.

Marriott ghici implicaţia şi îndrăzni:

— Sunt sigur că veţi avea un cuvânt important de spus, domnule.

Reacţia lui Meikle se declanşă rapid.

— *De ce* – pentru că sunt evreu? Asta ai vrut să spui?

— Îmi pare rău, domnule. Nu asta am vrut să spun. Niciodată n-aş…

Meikle ridică o mână.

— Nu, Marriott. Eu îmi cer scuze. Iartă-mi judecata pripită – este o situaţie cu care ar fi trebuit să mă obişnuiesc. Apoi, acel om ciudat zâmbi, binevoitor. Tu şi Fräulein Geghin vă meritaţi unul pe celălalt, şi sunt sincer când spun asta. Ţi se va simţi lipsa, Marriott. Ţi-ai câştigat o adevărată reputaţie în timpul şederii tale aici. Când toate acestea vor rămâne în urmă, vor fi zile în care te vei mira şi îţi vei pune întrebări legate de riscurile pe care a trebuit să ţi le asumi, de sacrificiile pe care ai fost forţat să le faci în faţa morţii. Dar, crede-mă, munca pe care ai prestat-o aici va rămâne în amintire mult mai multă vreme. Este ceva de care tu şi Ursula ta veţi putea fi mândri întotdeauna. Îşi scoase şapca lui frumoasă şi spuse: Iau cina cu comodorul. Probabil că vom discuta

despre iachting!

El şi cu iepuraşul Lavender chicotiră împreună la acea glumă evident particulară.

Marriott rămase mult timp în picioare, în biroul pustiu.

Meikle avea dreptate. N-o să uite niciodată. Şi nici nu dorea să uite.

Marriott şi Ursula stăteau la adăpostul unui zid de beton şi priveau o navă cu bordul înalt, de transport al trupelor, care era manevrată ca să se depărteze de doc. Era februarie, dar zăpada refuza să se topească sub razele ocazionale ale soarelui orbitor.

Ursula purta un pardesiu al Marinei, cu gluga trasă peste frunte, ca pentru a-şi proteja faţa. Marriott putea să-i ghicească gândurile.

Peste apa murdară, în timp ce era desfăcută ultima frânghie de amarare, puteau să audă, vag, uralele şi vuietul unui corn de pe un vas de patrulă, ce trecea prin apropiere.

Soldaţi şi marinari, unii dintre primii care plecau acasă pentru demobilizare.

Ea tăcea, dar se gândea la drumul acelei nave spre Anglia, unde militarii urmau să fie duşi în depozite şi cazarme, ca să primească haine civile, pe cheltuiala guvernului recunoscător.

Când nava se întorcea, avea să se îndrepte din nou direct spre Kiel. Iar la următoarea plecare, Marriott avea să fie la bordul ei.

— Comandorul Meikle s-a îngrijit ca slujba ta să fie sigură până…, şopti Marriott.

Ea se întoarse şi se uită la el, iar respiraţiile lor se contopiră ca nişte aburi în aerul rece, înţepător.

— Mi-a spus. Sunt atât de fericită. Aşa voi fi mai aproape de tine. Surâse, dar ochii ei erau melancolici. Nici acum nu pot să mă gândesc la el ca la un Kapitän!

Marriott reflectă la zilele ce trecuseră. Completase toate formularele necesare, iar cererea lui de a i se permite să se căsătorească cu ea parcursese canalele potrivite. Auzise că un maior din Infanterie reuşise să obţină permisiunea, dar nu cunoştea toate circumstanţele.

Acum era trimis acasă, ca toţi ceilalţi. Oficial, avea să primească o soldă completă până când îşi termina permisiile

restante acumulate. Dar, după aceea, urma să fie privit ca un simplu civil. Şansele de a primi permisiunea să se întoarcă într-o Germanie ocupată aveau să fie aproape nule, atunci.

Puteau suporta asta, atât timp cât erau împreună – dar, după ce vasul de transport avea să plece din nou?

Se uită la un distrugător zvelt, care trecea pe lângă bătrânul vapor de linie Hamburg-America, *Milwaukee*, o altă navă-cartier general, cu stindardul alb fluturând pe catarg, ca la toate celelalte.

Gălăgia schimbării de saluturi, strigătele peste apă, ca ţipetele unor păsări de mare înnebunite.

— Uită-te la tunurile ei, spuse Ursula, cu calm. Toate albe... zăpada. Nu mai par atât de periculoase.

— Ştiu.

Marriott se dusese la hanul din Eutin o singură dată, de la întoarcerea lui Lothar. Fusese aşa cum se aşteptase – nu se simţise nici bine venit, nici respins. Lothar era acasă. Speranţele lui şi recuperarea după cele prin care trecuse constituiau acum grija lor principală.

De obicei, se întâlneau la cazarmă, sau acolo, lângă Cartierul General original al lui Meikle, unde o văzuse prima oară. Acum, buncărul era doar un depozit de vopsea, un loc fără personalitate.

Se plimbau deseori prin pădurile îngheţate, găseau cafenele micuţe sau pensiuni, ca şi acea casă a ei. Stăteau de vorbă şi se ţineau de mână. De multe ori era dificil să nu meargă mai departe. El se gândea la cadoul pe care i-l oferise Ursula, o fotografie a ei, în care purta servietă de piele. Pe spate, cu scrisul ei rotunjit, familiar, scrisese simplu: „Pentru englezul meu, care este toată viaţa mea.”

Dacă se temea că Marriott se va răzgândi când se va întoarce în Anglia, atunci ascundea acest lucru foarte bine. Şi el se tortura deseori cu posibilitatea ca Ursula să se răzgândească atunci când el se va afla departe.

Ursula îşi scoase mănuşa şi ridică mâna, ca să-i arate inelul pe care i-l oferise el după Crăciun. La început, îl purtase numai când erau împreună. Acum, îl purta fără să se ferească, fericită şi sfidătoare. Marriott îi sărută degetele. În acele câteva secunde, deveniseră reci ca gheaţa.

După plecarea lui, nu vor mai rămâne feţe familiare, pe care ea să le poată recunoaşte. Beri-Beri avea să plece cu el, şi, probabil, tot aşa şi Fairfax.

Fairfax îi povestise despre o întâlnire pe care o avusese cu un oficial de la Ministerul de Interne, care venise în Germania să caute voluntari pentru Poliţia Metropolitană londoneză. Forţa nu făcuse recrutări pe durata războiului, iar la sfârşitul acestuia, fuseseră nevoiţi să elibereze ca civili toţi rezerviştii, poliţiştii speciali şi pensionarii pe care-i inclusese numai pe durata conflictului. Poliţia londoneză rămăsese astfel mai slabă decât de obicei.

Ce anume îl convinsese pe Fairfax că voia să fie poliţist? se întrebă Marriott. Un lucru era sigur, avea să-şi facă bine treaba. Urma să-l ţină ocupat şi să-i dea răgaz să-şi regăsească liniştea, poate să caute o altă soluţie la problemele lui. Nu era singur. Subofiţerul activ Arthur Townsend îl însoţea. După incidentul cu împuşcătura de la Hamburg, le putea fi de ajutor amândurora.

Marriott zâmbi în gând. Bogatul tată chirurg al lui Fairfax avea să fie foarte încântat!

Scoase un pacheţel din palton – cadoul de la Heinz. Era un exemplar frumos cioplit al unei bărci de pescuit, modelat după cele din satul de la Laboe. Heinz recunoscuse cu modestie că îl sculptase chiar el.

I-l întinse Ursulei.

— Pentru noua noastră casă. Oriunde va fi ea. Oriunde vom ajunge.

Se uită la distrugătorul care se îndrepta spre locul de amarare. El părăsea pentru totdeauna această viaţă. Se gândi apoi la cuvintele lui Meikle: *Vor fi zile în care te vei mira şi îţi vei pune întrebări legate de riscurile pe care a trebuit să ţi le asumi*. Dar astăzi sălăşluia încă în sufletul lui o parte din el şi din toţi ceilalţi pe care-i cunoscuse şi îi pierduse.

— Tunurile albe…, spuse încet.

Ea rezumase totul perfect.

Era ultima zi a lunii februarie, şi momentul plecării se afla la depărtare de minute, şi nu de zile.

Spre deosebire de ultima dată când priviseră transportorul de

trupe cu aspect ponosit plecând, şi când evenimentul li se păruse mai blând din cauza distanţei, acum, de-aproape, cu tot vacarmul vocilor şi aglomeraţiei amplificat de bordul înalt al navei, era greu să gândeşti limpede, să găseşti un spaţiu în care să fii singur.

Marinarii care plecau, unii dintre ei clătinându-se pe picioare, din pricina câte unui „gât“ de rom, urcau zgomotos pe câteva pasarele, făcând cu mâna prietenilor, mult prea prinşi de eveniment ca să recunoască tristeţea ce ar fi fost posibil să se instaleze.

Cei care se aflau deja la bord stăteau lângă balustrade, fluturându-şi şepcile şi strigând, iar grupurile care-i conduseseră le răspundeau cu o vigoare egală.

Marriott îşi trecu braţul în jurul umerilor ei, în timp ce alţi oameni se scurgeau în grabă pe-alături. Acel sentiment de incitare nu-l cuprinsese şi pe el. Îşi simţea inima de plumb.

Beri-Beri ezită şi apoi o salută pe fată. Folosea încă bastonul şi recunoştea că numeroasele lui boli tropicale aveau să-l lase cu un şchiopătat.

— E destul de romantic, nu crezi? remarcă el, cu obişnuita ironie calmă, tărăgănată. Dar acum putea să recunoască caracterul trecător al timpului. Ne vedem la bord, Vere, bătrâne. Şi ne vom întâlni şi în Anglia. Se aplecă în faţă, impulsiv, şi o sărută pe Ursula pe obraz. O să am grijă de el pentru tine!

Apoi se îndepărtă şchiopătând, cu ochii pe nava din al cărui unic coş se înălţa un fuior de fum.

Marriott avea senzaţia că auzea în minte o voce tunătoare. *Acum se întâmplă asta, acum!*

— S-ar putea ca timpul să zboare, spuse el. Văzu că buzele ei tremurau şi adăugă: Şi tu eşti toată viaţa mea, Ursula. *Când* mă voi întoarce, ne vom căsători.

Îi văzu peste umărul ei pe ceilalţi care veniseră să-l conducă. Kapitän von Tripz, retras şi grav, până când pusese braţul în jurul umerilor fiului său.

— Dumneata mi-ai înapoiat fiul. Nu vom uita asta niciodată. Făcu o plecăciune rigidă. Sper să ne revedem în vremuri mai bune, Herr Leutnant!

Willi era incapabil să spună ceva, dar îi strânse mâna lui Marriott, cu lacrimi pe faţa plină de pistrui.

Heinz venise şi el acolo, şi-i cărase la bord valizele lui Marriott.

Fusese neobişnuit de tăcut, până când îşi strânseseră mâinile.

— Când vă veţi întoarce, veţi avea nevoie de un şofer bun, *ja*? spusese Heinz, atunci.

El zâmbea când, împreună cu fata, Marriott arătă paşaportul poliţiei de la barieră.

Sirena navei scoase un muget cutremurător, ridicând în aer pescăruşii din port şi stârnind alte urlete sălbatice ale oamenilor de la balustrade. Marriott o luă în braţe pe Ursula şi se sărutară câteva clipe lungi, indiferenţi la strigătele şi fluierăturile marinarilor care-i priveau. Era un moment prea preţios ca să-l împartă cu alţii.

Când el făcu un pas înapoi, ea îşi dezgoli mâna şi ridică în sus inelul, cu ochii sclipindu-i strălucitori, prea strălucitori.

— Până data viitoare, *dragul meu!*

Marriott se întoarse spre pasarelă, singura nestrânsă încă. La portul de intrare se întoarse şi o văzu pe ea, micuţă, în mulţime, făcându-i cu mâna. Heinz era alături. Gata să-şi îndeplinească ultima îndatorire şi să o ducă acasă.

— Pe-aici, domnule.

Stewardul îl privi cu interes.

— Veţi sta în aceeaşi cabină cu un anume domn Kidd, domnule.

— Mulţumesc.

Se lipi de balustrada navei, în timp ce aceasta începea să se mişte uşor spre tribord, după un remorcher acoperit de fum, şi împingea încet, cu trancheţii de la prova.

Când încercă să o zărească din nou pe Ursula, debarcaderul îi blocase vederea.

Nava prinse viteză şi puntea începu să tremure, valul ei de la prova trecând indiferent peste una dintre epavele care încă aşteptau să fie înlăturate.

Marriott îl urmă pe steward până în cabina în care Beri-Beri stătea pe unul dintre paturi.

— Eşti încă treaz? îl întrebă el.

Beri-Beri îl privi cu afecţiune.

— Nu te simţi atât de dărâmat, bătrâne. Cred că eşti cel mai norocos tip pe care-l cunosc.

Marriott aprobă din cap şi scoase fotografia Ursulei.

Pentru englezul meu, care este toată viaţa mea.

Îl atinse pe umăr pe prietenul lui.

— *Ştiu*.

Printr-un hublou, vedea turnul înalt şi mohorât al Memorialului naval, care strălucea transversal faţă de direcţia navei, amintindu-i de prima dată când îl zărise, atunci când viaţa părea atât de pustie.

Simţi chila ridicându-se uşor, la primul val spre ţărm.

— Mă voi întoarce.

Numai Beri-Beri ştiu că el rostise cuvintele cu glas tare.

Epilog

O dată ce nava de transport ancoră la Southampton, debarcarea fu executată cu o viteză remarcabilă.

Cei mai mulţi dintre militari plecau direct acasă sau în permisie. Viitoarea ocazie când aveau să se prezinte la bază sau la cazarmele lor urma să fie demobilizarea finală pentru viaţa civilă.

Unii aveau mult de mers. Alţii, foarte puţini, se aflau deja acasă. Pentru ei, era trist să vadă devastările provocate de bombardamente asupra portului aglomerat, un oraş care, ca şi Portsmouth, trebuia aproape în întregime reconstruit.

Dar pentru mulţi dintre ei, acesta era momentul unei bucurii tulburi.

Majoritatea lor nu avea să se mai întâlnească niciodată. Războiul fusese unica lor experienţă comună. Poate că, peste ani de zile, când timpul urma să estompeze amintirile amare şi ororile bătăliei, aveau să se adune pentru amurgul scurt al vieţii, aşa cum făcuseră nenumăraţi alţi foşti camarazi de luptă înaintea lor, de la cei din bătălia de la Waterloo, până la cei de pe Somme.

Ginger Jackson privea de pe puntea vasului docul şi barierele

prin care, în curând, treceau cu toţii. Stabiliseră împreună să se separe pentru plecarea finală.

Ginger văzu prin binoclul puternic Zeiss cum micimanul Bill Craven îşi croia drum spre şirul de mese, poliţişti navali şi ofiţeri de vamă.

Nu trebuia să fie acolo ca să înţeleagă ce o să se întâmple după acea. Mişcarea bruscă a doi vameşi şi apoi valiza lui Craven deschisă pe o masă. Ginger oftă. Îl avertizase. La fel şi Jack Rae, care era cu vreo douăzeci de oameni mai în spate, la aceeaşi coadă.

Jackson ştia că valiza lui Craven era plină cu obiecte furate, în principal bijuterii şi ceasuri. Chiar şi cel mai dur vameş s-ar fi făcut că nu vedea nimic, dacă era vorba de câteva piese, *dar atât de multe*...

Ginger se uită în altă parte când îl văzu pe Craven adus înapoi pe doc, sub escortă. Oficial, el era încă în Marină, aşa că aveau să urmeze detestatele celule de detenţie.

Ginger îşi ridică şi el sacul de pânză şi, după o uşoară ezitare, îl lăsă să cadă peste bord, în apa uleioasă. Pur şi simplu, nu merita riscul. În definitiv, intrase lefter în Marină, dar avea să plece cu un cont gras. Prada trebuia să dispară.

La masă, micimanul Rae, foarte elegant în uniforma lui de paradă, se opri când unul dintre vameşi strigă:

— Aici, fiule! Apoi observă panglica DSM de pe puloverul lui Rae şi se relaxă. Ai ceva de declarat?

Rae se uită în jur, după Craven, dar acesta dispăruse deja, pierdut în maşinăria justiţiei navale.

— Nu prea, răspunse el.

— Atunci poţi pleca.

Rae îşi ridică bagajul şi, fluierând încet pentru sine, porni alături de mulţime spre gara terminală a docului.

Pe fundul sacului lui era cusut un pistol Luger nou-nouţ. Nu exista nici o ţară în lume care să facă arme atât de bune ca friţii.

După demobilizare, nimeni nu va avea nimic de lucru pentru un fost mitralior. Dar cu un pistol atât de frumos, era sigur că nu va mai pleca niciodată cu mâna goală.

Un alt vameş îl opri pe Marriott, care îşi deschise valiza pe o masă.

Ofiţerul de vamă văzu fotografia Ursulei şi zâmbi.

— Văd că aveaţi cel mai bun motiv din lume ca să veniţi acasă, domnule! Marcă valiza cu creta, adăugând: Toate cele bune!

Marriott aşteptă ca Beri-Beri să ajungă lângă el. *Dacă ar fi ştiut sigur*.

Beri-Beri îl ajunse din urmă şi spuse:

— Să mă suni, hmm, când…

Îşi strânseră mâinile. Simţeau amândoi acut semnificaţia momentului, dar nici unul dintre ei nu ştia cum să o exprime.

— Da, spuse Marriott. Vei veni să mă vezi cum o fac?

Beri-Beri îi oferi zâmbetul lui leneş.

— Cavaler de onoare? Fii sigur, bătrâne!

Restul se pierdu în hărmălaia celor care se întorceau acasă.

Ginger Jackson se apropie de ei şi îi salută în treacăt:

— La revedere, domnilor! Ne vedem la Moscova!

Se terminase.

Săptămânile care urmară au fost cele mai lungi pe care le trăise vreodată Marriott. Fără Stephen şi Penny, casa nu mai era casă. Parcă ar fi stat cu chirie.

Încercase să le explice şi se detestase pentru că păruse atât de defensiv. Mama lui exclamase:

— Oh, Vere, cum ai putut! O *nemţoaică!* Presupun că vrei să o aduci aici, dacă autorităţile vor fi suficient de nebune să permită asta?

Marriott sesiză neliniştea de pe faţa tatălui său.

— Uşurel, spuse acesta. Nu-l sâcâi pe băiat, după toate prin câte a trecut…

Ar fi putut la fel de bine să tacă din gură.

— Ce vor zice prietenii noştri? continuase ea. Vecinii? Probabil că ea o face ca să scape de-acolo! Folosindu-se de tine!

Marriott răspunsese cu o voce uniformă:

— Nu, mamă. Şi nici nu este însărcinată, aşa cum ai sugerat odată că ar fi Penny.

Se hotărâse să meargă până la Harrow. Dar ceva îl făcuse să rămână, să rezolve problema. Pentru tatăl lui? Sau pentru Stephen, care nu avea să se mai întoarcă niciodată?

— Ne iubim. Sfidarea dispăruse, la fel şi rugămintea. A fost un război şi, datorită lui, ne-am cunoscut. Nu pot fi decât recunoscător pentru asta.

Îşi aminti cuvintele lui Beri-Beri despre cum să fii un supravieţuitor pentru un anumit scop.

— Dacă ei îmi vor respinge cererea, voi găsi altă cale.

Îl auzise pe Chris, chiriaşul, mişcându-se la etaj. Acesta avea două camere acum. *Tinerii de azi nu pot găsi case pentru dragoste, şi nici bani*, spusese mama lui.

Aşa că ce şansă aveau militarii întorşi din război?

Când nu era afară, la plimbare – plimbări lungi, peste islazuri şi pajişti, pe care le cunoştea de când era şcolar –, se gândea la Ursula. Ea părea mai îndepărtată ca oricând, iar aşteptarea le dăuna.

Noaptea stătea întins în pat, uitându-se la uniformă, pe care o agăţase pe uşă. Era legătura lui, cheia lui spre Germania, şi atunci numai cu aprobările corespunzătoare.

Se gândise de câteva ori să-l sune pe Beri-Beri, la Winchester, dar ştia că nu ar fi făcut decât să-i împărtăşească disperarea lui crescândă.

Odată, tatăl lui merse cu el la Harrow.

— Nu trebuie să o iei în seamă pe mama ta, Vere, spuse acesta. Ea nu înţelege. Viaţa nu a fost uşoară – cu războiul şi cu toate celelalte.

Marriott îl privi, mişcat de blândeţea liniştită a unui om care, cu toate acestea, se înrolase în Garda Civilă, atunci când ţara lui fusese într-un pericol atât de grav.

— Nici pentru tine nu a fost prea uşor, tată.

— Ea are nevoie de cineva. Îşi umplu pipa cu tutunul naval al fiului său. Ştiu că nu îţi place Chris, dar el o lasă să-i conducă viaţa. Iar asta este exact ce vrea ea, înţelegi?

Marriott nu înţelegea, dar zise:

— Dacă reuşim să ne căsătorim, sperăm să plecăm în Canada, tată.

Surprinzător, tatăl lui râse.

— Dacă nu era artrita asta şi aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, aş fi mers cu tine, fiule, crede-mă!

Apoi continuă, pe un ton serios, pe care Marriott îl cunoştea

de ani de zile, cu ocazia vreunui examen ce mergea prost, sau a vreunei căzături de pe bicicletă.

— Ascultă, Vere, eu sunt mândru de tine... mai mult decât pot spune. Sunt sigur că e o fată încântătoare. Dar promite-mi ceva, da? Se uita dincolo de bar, în depărtare. Că o vei aduce acasă, *înainte*...

Se întorseseră împreună, între ei sudându-se o legătură şi mai puternică.

Într-o dimineaţă, Marriott se trezi târziu, mai mult ca să evite micul dejun cu atotştiutorul Chris.

Mama lui venise din grădină, scoţând aburi din gură, din cauza frigului de-afară.

— O scrisoare pentru tine, spuse ea, privindu-l impasibilă. Demobilizarea finală, presupun.

Marriott deschise plicul maroniu, abia îndrăznind să-i anticipeze conţinutul.

Apoi întoarse paginile, cu ochii prea înceţoşaţi ca să citească instrucţiunile frumos tipărite.

Tatăl lui apăru de undeva, cu un coş de lemne pentru foc în mână.

— Ce este, fiule?

Marriott ridică privirea, fără să-i vadă.

— Ne-au acordat permisiunea.

Fu nevoie să audă propriile lui cuvinte, ca să le înţeleagă sensul.

— Eu... eu n-am ştiut...

Nu mai reuşi să continue.

Apoi văzu un plic mai mic, prins de hârtiile oficiale. Pe el era tipărit: *De la biroul căpitanului Joseph Meikle. RNVR, KC*. Scrisoarea era scurtă, bătută la maşină de credinciosul Lavender, presupuse Marriott.

Era clar că presiunea exercitată de Meikle făcuse totul posibil, în cele din urmă.

Vă doresc toată fericirea, la amândoi. Ceva ce a apărut din război va fi mai trainic decât oţelul. Meikle îşi încheiase scrisoarea cu: *În munca mea actuală, mi se aminteşte deseori că ceea ce aţi găsit, tu şi Ursula, unul la celălalt este, poate, singurul lucru decent pe care eu l-am văzut rezultând din acest război*.

Sub semnătura lui lăbărţată, familiară, scrisese de mână un număr de telefon direct.

Marriott mergea pe drum, dintr-o parte în cealaltă, ca să le permită propriilor gânduri să se liniştească.

Cu toată casa tăcută în jur, îl apelă pe operatorul telefonic şi, parcă după o eternitate, după o mulţime de clicuri şi întrebări bănuitoare, de cereri de confirmări oficiale, auzi o voce rostind:

— HMS *Royal Alfred*.

Alte fâşâituri şi clicuri, şi apoi o auzi, chiar lângă el, la picioarele scării.

— *Ja*... Fräulein Geghin la telefon.

— *Eu sunt!*

O auzi inspirând rapid.

— *Totul e în regulă!*

Aşteptă, temându-se brusc că ea se răzgândise. Că nu înţelesese.

Apoi, Ursula vorbi din nou, cu o voce tremurătoare, dar suficient de clară ca să prindă emoţia acelui unic cuvânt.

— *Împreună!*

Era singurul lucru de care aveau amândoi nevoie. Restul era istorie.

Cuprins

I – Învingătorii 9
II – Şi apoi au rămas doi 29
III – Douăzeci de cruci 47
IV – Aliaţii 65
V – Puncte de vedere 83
VI – Reuniune 107
VII – *Mayday* 123

VIII – Inamicul de ieri 145
IX – Răni vechi 161
X – Diplomaţie cu votcă 177
XI – Fără noroc 193
XII – Ultimul cart 213
XIII – Fără teamă sau favoruri 231
XIV – Aceiaşi oameni? 251
XV – Inocenţă 273
XVI – Până ne vom revedea 291
XVII – Victimele 311
XVIII – O promisiune ţinută 331
XIX – Tunurile albe 345
Epilog 361

Kiel Harbour, 1945 - războiul din Europa se apropie de sfârşit. Dar pentru locotenentul Vere Marriott şi pentru oamenii din MGB 801 coşmarul continuă: este o pace schimbătoare. Noi sarcini - pe uscat şi pe apă - sunt sursele unor alte tensiuni şi conflicte emoţionale. Pentru unii, gloria trece pe cel de-al doilea plan, înlocuită fiind de dorinţa de a profita. Pentru alţii, răzbunarea devine cel mai important lucru. Şi deşi, acum, gloanţele au încetat a se mai abate asupra locotenentului Marriott, totuşi pericolul este în preajma lui, ivit din pricina confruntării cu ruşii, dar şi din pricina sentimentelor pentru Fräulein Geghin.

ISBN 973-569-487-5

60

www.nemira.ro